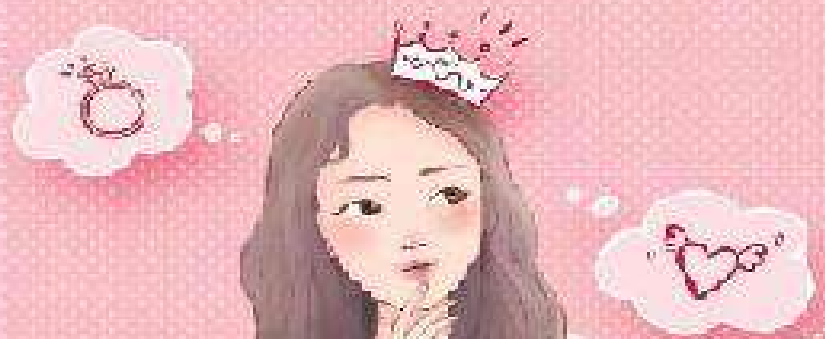

• MACCHIATO •

Bệnh công chúa

*Đau có thể không phải là hoàng tử,
nhưng nhất định phải xem em nữa công chúa!*

NGUYỄN TỐ UYÊN *đọc*

• MACCHIATO •

Bệnh công chúa

*Anh có thể không phải là hoàng tử,
nhưng nhất định phải xem em như công chúa!*

NGUYỄN TỐ UYÊN *đọc*

Bệnh công chúa

Tác giả: Macchiato

Dịch giả: Nguyễn Tú Uyên

Nhà xuất bản: Hà Nội

Số trang: 348

Kích thước: 14 x 20,5

Ngày phát hành: 03-04-2017

Sách & Pic: Ngọc Hà

Type:

Sandy Tran - Cực Kỳ Nguy Hiểm - Uyen Bùn

Beta:

Nguyễn Ngô - Nguyen Huyen

Làm book: Ebook ngôn tình miễn phí.

Nguồn ebook:

[facebook.com/ebookngontinhmienphi](https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Giới thiệu:

Đây không phải câu chuyện về cô bé lọ lem, mà là về vị hôn thê xấu tính của hoàng tử.

“Cô ấy có lúc ngang ngược cảnh vẻ, thực chất là vì giữ vững nguyên tắc; cô ấy có lúc gây sự vô cớ, thực chất là muốn dùng cảm bày tỏ ý kiến bản thân; cô ấy tuy tôn thờ đồng tiền ưa trưng diện, nhưng biết mình muốn gì, cũng biết thứ gì nên buông bỏ, thứ gì nên quyến luyến...”

Cô gái có nội tâm mạnh mẽ như vậy, dù không có giày pha lê của hoàng tử, cũng có thể tao nhã, xinh đẹp, ung dung, lương thiện mà kiên cường như một công chúa và xứng đáng có một kết cục tốt đẹp của riêng mình...”

Macchiato

Tác giả chuyên viết truyện lãng mạn Đài Loan. Các tác phẩm của cô thường được đăng tải lên mạng, sau đó in thành sách, rất được các bạn trẻ Đài Loan mến mộ.

Tác phẩm tiêu biểu:

- Bệnh công chúa
- Sả chanh ngày hạ
- Bí mật nhỏ
- Nụ hôn sao băng

Trong đó Bệnh công chúa đã được chuyển thể thành phim truyền hình Nàng công chúa tôi yêu (2016).

*Anh có thể không phải là hoàng tử,
nhưng nhất định phải xem em như công chúa.*

MỤC LỤC

BỆNH CÔNG CHÚA

Wikipedia cảnh báo: Đây là căn bệnh ác tính không thể chữa nổi!

TRIỆU CHỨNG 1

IQ EQ TUỆT DỐC

Gặp được anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất... cái con khi.

TRIỆU CHỨNG 2

TỰ COI MÌNH LÀ TRUNG TÂM VŨ TRỤ

Muốn không ai có thể thay thế, bắt buộc từng giây từng phút phải khác biệt với đám đông, xin hãy gọi tôi là nữ thần... kinh.

TRIỆU CHỨNG 3

TỰ THẤY MÌNH TỐT

Tính hiếu kỳ là khuyết điểm xấu nhất

TRIỆU CHỨNG 4

TAM QUAN LỆCH LẠC

Lấp lánh chưa chắc đã là vàng.

TRIỆU CHỨNG 5

Ý LẠI THÀNH BỆNH

Học cách sắm vai chính cuộc đời mình.

TRIỆU CHỨNG 6

ĐANH ĐÁ NGANG NGƯỢC

Trên đời này hai từ dễ khiến người ta bật khóc nhất chính là: Đừng khóc.

TRIỆU CHỨNG 7

VÔ DUYÊN VÔ CỐ MẤT KIỂM SOÁT

Những chuyện chúng ta không thể thay đổi, cuối cùng lại thay đổi chúng ta.

TRIỆU CHỨNG 8

CÔNG CHÚA HẾT BỆNH

Câu chuyện nào rồi cũng có cái kết hạnh phúc, nếu chưa có, chứng tỏ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

HẬU KÝ

GỬI CÁC CÔNG CHÚA CỦA TÔI

Mỗi bông hồng đều có dáng vẻ riêng, mỗi cô gái đều có mặt quạt cường của riêng mình.

BỆNH CÔNG CHÚA

Wikipedia cảnh báo: Đây là căn bệnh ác tính không thể chữa nổi!

[Triệu chứng 1] IQ và EQ của người bệnh thấp kinh khủng

Chú thích: Có thể biểu thị qua công thức toán học: $IQ \times EQ \rightarrow 0$.

Có nghĩa dù chỉ số IQ, EQ là bao nhiêu, khi nhân lại vẫn tiệm cận 0!

[Triệu chứng 2] Người bệnh tự thấy mình rất tốt

Chú thích: Cho rằng ai cũng muốn cưng chiều mình, thực chất ai cũng thấy mình khó chiều.

[Triệu chứng 3] Người bệnh có tính ỷ lại tỷ lệ nghịch với tinh thần trách nhiệm

Chú thích: Tam quan (quan điểm về tiền bạc, đạo đức, thời gian) lệch lạc.

[Triệu chứng 4] Người bệnh ham chơi nhác làm, quen được cung phụng

Chú thích: Không muốn quá mệt nhọc nên khiến người khác cực kỳ mệt mỏi.

[Triệu chứng 5] Giá trị quan của người bệnh hết sức khác người

Chú thích: Cho rằng đàn ông chỉ chia làm ba loại: trai đẹp, trai tốt và linh thú triệu hồi. Không tiền = Không phải người.

Nhưng thường xuyên nhận nhầm người, trông thấy ai cười ngửa trắng liền tưởng là hoàng tử, không hề ngờ đó có thể là Đường Tăng...

[Triệu chứng 6] Người bệnh ưa hư vinh thái quá

Chú thích: “Sùng bái tiền bạc” đã thành mục tiêu sống, miễn cưỡng ghi nhận ưu điểm là “từ điển sống về hàng hiệu”.

[Triệu chứng phụ]

Mồm miệng bộc toạc, mù đường, hay đổ ky, đẽnh đoảng, lòng dạ hẹp hòi, kiêu căng tự đại, thích suy đoán lung tung, mơ mộng hảo huyền, quen thói ra lệnh, bệnh phát thất thường, thỉnh thoảng tràn lan lòng thương hại... rất nhiều không đủ chỗ ghi chép, mời tham khảo [Triệu chứng 1].

[Cách xử lý khi gặp phải người bệnh]

Không xoa đầu cho ăn.

Không cười cợt trêu chọc.

Không thử cứu chữa.

Không phải lòng...

TRIỆU CHỨNG 1

IQ EQ TUỆT DỐC

Gặp được anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất... cái con khỉ.

Cô gái nào cũng thích mơ tưởng mình là Lọ Lem, nhưng theo bước thay đổi của thời đại, những cô bé Lọ Lem có một tên gọi khác, ấy là “cô nàng cửa hàng tiện lợi”.

Những cô gái này dù cho gia cảnh tầm thường, diện mạo tầm thường, ngoại hình tầm thường, nhưng lòng dạ thiện lương, không ngại khó ngại khổ, thông thường đều không được thông minh cho lắm, thậm chí còn có phần ngây ngô ngờ nghệch.

Bọn họ giản dị an phận, từ nhỏ đến lớn chưa từng bước vào cửa hàng đồ hiệu, Guess với Gucci cũng không phân biệt nổi, thần kỳ ở chỗ, luôn gặp ngay được một nam chính lung linh từ đầu đến chân dát toàn đồ hiệu, tiện thể phát huy ưu thế cửa hàng tiện lợi, tiếp cận, đeo bám, túm chặt nam chính không buông, cuối cùng đánh bại nhân vật bạn gái hoặc vị hôn thê cả diện mạo lẫn gia thế đều tốt hơn mình trăm vạn lần, lọt được vào mắt xanh của hoàng tử, từ đó trèo lên xã hội thượng lưu, trở thành quý phu nhân người người ngưỡng mộ/đổ kị/oán hận.

Đây, cốt truyện mới truyền cảm hứng nường nào!

Đương nhiên, trong cả quá trình thế nào cũng có vài màn hy sinh dẫm nước mắt, nhưng tôi tin chắc rằng, thời khắc Lọ Lem khoác lên mình bộ váy cưới lộng lẫy, sâu trong tâm khảm nhất định cô ta dang hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười sảng sặc: A ha ha ha, cuối cùng bà mày cũng từ chim sẻ hóa thành phượng hoàng rồi!

Bạn hỏi tôi vì sao có thể miêu tả rõ rệt trạng thái tâm lý của mấy cô Lọ Lem ấy ư?

Cũng không biết là may hay không may, mẹ ruột của tôi - quý cô Julia, chính là một thành viên trong hội chim sẻ hóa phượng hoàng ấy.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn được người mẹ là hình mẫu của ngàn vạn cô gái đang theo đuổi ước mơ đại gia, lấy chính bản thân làm gương, ân cần chỉ bảo: Hôn nhân là thành tựu lớn nhất của phụ nữ, tài cán mấy cũng không bằng kiếm được tấm chồng tốt, kiếm được tấm chồng tốt vẫn thua xa giả cho tấm chồng giàu...

“Nhưng, mẹ là kẻ thứ ba.” Lúc nào tôi cũng thẳng thừng chọc thủng cái bong bóng hồng của mẹ.

“Thế thì đã làm sao? Còn có người tranh làm kẻ thứ tư, thứ năm kia.” Dì Julia ngồi trước bàn trang điểm của tôi, cầm cái giũa móng thành thực giũa móng tay, chẳng buồn ngẩng đầu lên, giọng nói tự đắc, “Hồi xưa có không biết bao nhiêu cô mình tinh với thiên kim tiểu thư theo đuổi bố con đây.”

Một người con gái nghe được câu này, không biết nên mừng vì bố mình phong lưu phóng khoáng vạn người mê, hay nên bưng vốc nước mắt khóc thương cho mẹ mình nữa.

“Phải phải phải, thế nên mới thật oan ức cho mẹ, chịu ở bên bố con không danh không phận.”

Dì Julia giơ ra bộ vuốt quét dặm sơn đỏ, tỏ vẻ thân thiết véo nhẹ cái mũi đang hếch ngược lên của tôi: “Biết mẹ con phải chịu oan ức là tốt.”

Tôi đưa tay che sống mũi bị bóp đau điếng, vội vàng tránh xa: “Đừng có véo hồng mũi con, vừa mới sửa xong!” Tôi quay trái quay phải, ngắm nghía kỹ trong gương trang điểm, may chưa vẹo, có điều chóp mũi hơi đỏ, liền nhanh tay lấy phấn giặm lại một lượt.

“Con đi sửa mũi từ bao giờ hả? Sao mẹ lại không biết?” Mắt mẹ sáng lên, giọng cao thêm mấy quãng, “Ngoài mũi ra con còn sửa chỗ nào nữa?”

Á, gay to, vạ miệng rồi.

“Trước khi về Đài Loan con qua Hàn một chuyến, tiện thể...” Tôi quay mặt đi ho húng hắng, cố nói mập mờ, “Chẳng qua chỉ là độn mũi cao lên một tí...” cả nhân tiện cắt mắt hai mí nữa.

“Chậc chậc, trông cũng tự nhiên đấy.” Mẹ nheo một con mắt, nâng mặt tôi xoay tới xoay lui nghiên cứu, “Là độn sụn hay Silicon? Làm ở chỗ nào? Tốn bao tiền?”

“Cả hai.” Tôi rên rầm yếu ớt như tiếng muỗi vo ve: “Còn đâu... con quên rồi.”

“Quên rồi?” Mẹ lại chặc lưỡi mấy tiếng, đánh hơi thấy mùi kỳ lạ, “Không phải chứ, Lâm Tinh Thần, con khai thật cho mẹ, một con nhóc như con, còn chưa đủ mười tám tuổi, lại không biết tiếng Hàn, làm cách nào sang Hàn chỉnh cái đó?”

“Con mang theo phiên dịch.”

“Phiên dịch rất đắt.”

“Con có tiền tiết kiệm.”

“Lâm. Tinh. Thần?”

Tôi không chống đỡ nổi, đành thành thật khai báo: “*Bà ta* đưa con đi.” Ôi trời, tôi có thể lờ mờ cảm thấy mình vừa châm ngòi chiến tranh giữa hai người phụ nữ rồi.

“Con dám đi phẫu thuật thẩm mỹ? Con chê khuôn mặt mẹ sinh ra cho con?”

Bắt đầu rồi đây, hễ nhắc đến người phụ nữ kia, căn bệnh hoang tưởng bị hại của dì Julia lại được dịp phát tác.

“Chuyện phẫu thuật trọng đại như thế mà con không bàn bạc với mẹ trước? Lại chạy đi kiếm người phụ nữ kia làm gì? Có phải mẹ ta lại nói gì mẹ không?”

“Có cần thiết phải làm toáng lên thế không?” Tôi liếc xéo mẹ, song lại tức tốc thu ngay ánh mắt về, phụng phịu: “Năm xưa mẹ sinh ra con cũng có bàn bạc trước với con đâu.”

“Con! Con bé vô lương tâm này, mẹ biết thừa con ghét bỏ người mẹ này mà.” Dì Julia chỉ thẳng mũi tôi, vành mắt đỏ hoe, “Hu hu hu... Cái số tôi, nếu năm đó không vì sống chết muốn sinh ra con, con tưởng mẹ thích làm vợ bé của người ta chắc? Con tưởng mẹ thích nhìn sắc mặt bà ta mà sống lăm đấy à?”

Ôi trời, con gái sai rồi, mũi có bị mẹ véo con cũng nên chịu đựng, cái miệng hại cái thân, giờ đổi lại lỗ tai phải nghe rên rầm mấy chục phút.

Bà ta, ý chỉ người vợ chính thức trên hộ tịch của bố tôi, thời xưa gọi là “chính thất”, tôi giờ gọi là “mẹ cả”. Còn người mẹ sinh ra tôi thì là người phụ nữ ngoài hộ tịch của bố, thời xưa gọi là “thiếp”, thời nay gọi là “vợ bé”.

Chuyện hai người phụ nữ cùng một người đàn ông kiểu này, nghiêm túc phân loại, đại khái chính là thể loại giám đốc thư ký trong tiểu thuyết diễm tình.

Giám đốc, đương nhiên chính là ông bố vừa lăm tiền vừa phong lưu của tôi; còn cô thư ký xinh đẹp nỗ lực vươn lên, không phải ai khác ngoài mẹ đẻ tôi.

Tương tự các tình tiết quá đỗi sáo mòn trong tiểu thuyết diễm tình, giám đốc và thư ký sớm chiều tiếp xúc, dần dần vô tình phải lòng nhau, đầu mảy cuối mắt, lén lút qua lại, vô tình từ bàn làm việc quấn nhau lên giường, quấn qua quấn lại... Lược bớt mấy trăm nghìn chữ tả bụi hồng cuồn cuộn, sau đó nàng hôn mê quyền thế cắp theo gia sản ketch xù xuất hiện... Lại lược

đi mấy trăm nghìn chữ tả cảnh bạt tai, hất cà phê, đàm phán, xé séc, giống mấy màn trong *Tình thế gian*^[1], giám đốc theo đuổi thư ký, cộng thêm khổ nhục kế hồng phá rối của nàng hôn thê, các tình tiết vụn xoắn liên tiếp tuôn trào cho đến hồi kết - người có tình rồi sẽ về một nhà. À! Không, phải là “người có tiền rồi sẽ về một nhà”, ông bố giám đốc của tôi cuối cùng cũng kết hôn, cô dâu là thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối.

[1] Bộ phim tâm lý xã hội Đài Loan dài 437 tập, phát sóng từ 21/11/2013 đến 28/7/2015.

Có câu: phụ nữ đọc tiểu thuyết diễm tình, cũng giống như đàn ông xem phim khiêu dâm, đều là để tự sướng.

Tiểu thuyết diễm tình cũng như phim khiêu dâm, đều là truyện cổ tích dành cho người trưởng thành, đã là truyện cổ tích mà bạn còn thực lòng tin thì thua là cái chắc.

Trong cuộc sống hiện thực, ông bố giám đốc của tôi không đủ khí phách, mà mẹ cả lại quá đổi khôn khéo lão luyện. Vì cái tên nên được điền vào mục Vợ/Chồng trong sổ hộ khẩu và chứng minh thư mà hai người phụ nữ dằng dai tranh đấu với nhau mười mấy năm trời, không thiếu các màn mua vui cho người ngoài, còn ông bố vô trách nhiệm của tôi, mãi đến tận cuối đời vẫn không đưa ra được đáp án.

Mười mấy năm trôi qua, vợ cả và vợ bé buộc phải đình chiến, duy trì mối hòa hảo ngoài mặt, mẹ cả cũng nhận tôi làm con nuôi, giúp tôi tránh được số phận làm “con hoang”.

Cũng phải, không có bố chống lưng, trong cuộc tranh giành lợi ích tập đoàn lớn như vậy, giữa vợ cả không con nối dõi và vợ bé chỉ sinh được con gái, quả thực khó mà nói được địa vị ai cao ai thấp.

“Con thân thiết với bà ta thật đấy, cười cười nói nói cùng nhau đi Hàn làm đẹp nghỉ dưỡng, lại còn giấu cả mẹ...” Dì Julia nước mắt lưng

trông, đúng là diễn rất sâu, “Trong mắt con còn có người mẹ đẻ này không hả? Hu hu hu... Bố con mất sớm, đời này mẹ chỉ biết trông cậy vào con...”

Thôi đi.

“Chẳng phải bố đã để lại cho mẹ mấy món bất động sản rồi thôi, mẹ mà còn phải trông cậy vào con chắc?” Tôi liếc xéo mẹ qua khóe mắt, “Đừng có nói mẹ bán cả rồi đấy nhé.”

“Mấy căn nhà xập xệ heo hút ấy thì đáng bao nhiêu tiền? Mẹ muốn bán còn chẳng có ma nào thèm mua kia kìa!” Mẹ thở dài thườn thượt, bộ dạng phiền muộn, “Tinh Thần, mẹ nói con nghe, mẹ ở bên bố con tuyệt đối không phải vì mấy món bất động sản đó, thứ quan trọng nhất với người phụ nữ chính là danh phận...”

“Cũng đúng, thứ quan trọng nhất với phụ nữ vẫn là danh phận.” Tôi ngẫm nghĩ, rồi gật đầu tỏ vẻ đồng tình, “Có danh phận rồi, đừng nói là mấy căn nhà, ít nhất một phần ba tập đoàn Dolly cũng là của mẹ, mẹ có ăn tiêu mấy đời cũng không hết.”

Tập đoàn Dolly là cơ nghiệp truyền thừa ba đời nay của dòng họ tôi, tên tiếng Anh nghe mỹ miều thời thượng thế thôi, chứ thực chất phiên âm ra tiếng Trung thì chính là “Đa Lợi”, hàm ý lắm lợi ích, lắm tiền, lắm cả lãi lời.

Lĩnh vực kinh doanh của tập đoàn Dolly không có gì phức tạp, chỉ là đóng giày. Ví dụ như giày nam, giày nữ, giày da, giày thể thao, giày leo núi, giày chạy bộ, giày vải, xăng đan, dép lê, ủng lười mưa, dép cao su, giày trẻ em, đủ loại giày boots đi tuyết... Tóm lại, chỉ cần là thứ có thể ôm lấy bàn chân thì đều thuộc phạm vi sản xuất hoặc gia công của nhà máy chúng tôi.

Đóng giày thì có gì to tát ư? Chẳng có gì to tát cả, theo như tạp chí kinh tế tài chính thì giá trị thị trường độ mấy chục tỷ thôi.

“Khi xưa bố con bảo sẽ ly hôn với người phụ nữ đó để cưới mẹ, cuối cùng con xem, dằng dai mười mấy năm, mẹ rốt cuộc có kết cục thế này đây...”

“Người đã chết rồi, nói mấy lời này trước mặt trẻ con có tác dụng gì?”

Diện cả cây Chanel, tóc búi gọn gàng bóng mượt, gót giày cao màu vàng kim gõ cồm cộp xuống nền nhà, bà cả khí thế ngùn ngụt xuất hiện rồi đây.

Mẹ cả tên đầy đủ là Trần Minh Lệ, tuy đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn giữ gìn vóc dáng rất cân đối, trang điểm kỹ lưỡng, đẹp kiểu lạnh lùng, là mẫu người giỏi giang tháo vát, lại thêm đầu óc sắc bén tinh táo, một tay cáng đáng phân nửa tập đoàn Dolly, danh hiệu “Nữ hoàng ngành giày” có thể nói là bất hư truyền.

Thực tâm tôi rất khâm phục mẹ cả, chẳng nói đâu xa, dù gì đại gia chống lưng để tôi có thể tiêu pha vô độ cũng chính là bà ấy, vả lại một người phụ nữ lăn lộn trên thương trường quả thật không dễ dàng gì. Người phụ nữ thông minh là thế, xuất giá tòng phu, nếu gặp được người đàn ông một lòng yêu thương mình thì viên mãn biết nhường nào, vậy mà lại gặp phải ông bố vô lương tâm của tôi, dây đưa với cả cô vợ bé ngờ nghệch là mẹ tôi nữa, ba người ấy giằng co với nhau cả đời, làm chính đời mình nát bét, âu cũng thật xui xẻo.

“Em đang cảm thán tuổi xuân của người phụ nữ quá ngắn ngủi, bảo Tinh Thần phải biết tranh thủ đấy chứ!”

“Cô bớt đến đây nói mấy lời nhảm nhí ấy đi, chẳng lẽ không có việc gì khác để làm à?” Mẹ cả cười nhạt.

“Đúng là chẳng có việc gì để làm cả, hằng ngày không dạo quanh mấy cửa hàng đồ hiệu thì cũng đi spa, không thì lại hẹn bạn bè uống trà

chiều, nhàn rồi phát sợ đi được, đành tới tìm con gái nói chuyện giải khuây thôi...” Rồi như sực nhớ ra điều gì, dì Julia đảo cặp mắt gian xảo, “Chị dạo này bận lắm à? Hôm nọ em trông thấy chị nói chuyện với mấy người đó rất lâu thì phải?”

“Đấy không phải chuyện của cô.”

“Không phải chứ, mấy người đó đều trong giới ẩm thực, lẽ nào chị định mở nhà hàng?”

“Chỉ là tình cờ gặp mặt, trò chuyện mấy câu thôi, cô nghĩ quá rồi.”

Hai người phụ nữ bàn đến chuyện công việc, tôi chẳng thấy có gì hứng thú bèn cầm lấy cây giũa trước bàn trang điểm chỉnh sửa lại bộ móng, nghĩ xem nên tạo kiểu móng Pháp giản dị một chút, hay đính thêm pha lê, lông vũ, diêm dúa đến cùng luôn.

“Nói cũng phải, tập đoàn Dolly làm gì có tiền nhàn rỗi để chị đem đầu tư, nhưng mà...” Dì Julia túm chặt lấy tay người đẹp cao ngạo Trần Minh Lệ, “Chị thân mến ơi, em nói này, nếu đúng là định mở nhà hàng, em gái cam tâm tình nguyện giúp chị quản lý. Cái khác không bàn, riêng nói về ăn uống, em đây cũng khá hiểu biết đấy.”

“Cô á?” Mẹ cả giật mạnh tay ra, lạnh lùng hừ giọng, “Tôi thà giao cho Tinh Thần còn hơn.”

“Giao cho Tinh Thần? Làm thế sao được! Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.” Dì Julia ngẩn ra một thoáng, rồi lại tươi cười nói tiếp: “Hay để em giúp chị gánh vác bớt...”

Mẹ cả tỏ vẻ xem thường ra mặt: “Ý tôi là chỉ số thông minh của cô còn không bằng một đứa trẻ.”

“Chị..”

Cuộc đấu võ mồm đang đến hồi căng thẳng, chợt nghe vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ, tôi vội cao giọng nói vọng ra: “Vào đi.”

“Cô Tinh Thần, bộ váy Dior cô đặt được gửi tới rồi ạ.” Dì giúp việc bưng trên tay một chiếc hộp lớn màu bạc.

Tôi héch cằm lên, cao ngạo đáp: “Ừm, để đó đi.”

Dù lúc một mình tôi chẳng khác nào đồ bỏ, nhưng trước mặt người ngoài vẫn phải trưng ra kiểu cách tiểu thư con nhà danh giá mới được.

Dì giúp việc vâng dạ rồi khúm núm lui ra.

“Bộ váy Dior này đẹp quá rất hợp màu da của Tinh Thần, mau mặc lên mẹ ngắm cái nào.” Dì Julia khi khen ngợi tôi luôn kèm theo tăng bốc chính mình, “Không hổ là con gái mẹ, kế thừa hoàn toàn các nét đẹp của mẹ.”

Mẹ cả rút trong túi xách hàng hiệu ra một tấm séc, sốt ruột xua tay, ra lệnh đuổi khách: “Không còn sớm nữa, chi bằng cô cầm tiền rồi đi đi, khỏi phải tiếp tục ở đây huyền thuyên nữa.”

“Chị nói cứ như em đến đây vì tiền ấy...”

“Không cần thì thôi vậy.” Mẹ cả làm bộ rụt lại tấm séc.

“Chị đã nhất định muốn đưa thì phận làm em gái đương nhiên phải nhận rồi.” Dì Julia hậm hực nhận lấy tấm séc, trước khi ra về còn không quên cuỗm luôn cái túi Balenciaga Motorcycle tôi mới mua.

“Cái túi này đen sì sì, con xách già chết được!” Vừa nói mẹ vừa dúm cho tôi cái xác tay đi tiệc tầm thường có logo vàng to chình ình, “Mẹ đổi cho cái này, không cần cảm ơn đâu...”

Có nhầm không đấy? Dem một cái túi Fendi giá thị trường chưa đến hai mươi nghìn tệ đổi lấy túi Balenciaga Motorcyclc bằng da dê tám mươi nghìn tệ của tôi?

Tôi hít thở sâu, giằng xé giữa “đạo hiếu” và “túi xách hàng hiệu”, mấy giây sau, phần nhân tính vẫn chưa biến mất hẳn ép tôi nói ra câu này: “Mẹ thích thì cứ cầm đi ạ.”

“Ha ha, hôm nay đúng là được mùa.” Tay cầm tấm séc bảy chữ số, tay xách túi hàng hiệu, dì Julia vui vẻ nguây mông ra về.

“Hừ, từ hồi trẻ đã cái kiểu thấy tiền là tíu mắt, cả đời đảm bảo không góc đầu lên nổi.” Sự khinh bỉ ngập đầy trong mắt mẹ cả cơ hồ trào cả ra ngoài.

Tuy bình thường tôi chẳng ưa cái kiểu tham vật của dì Julia, nhưng tốt xấu gì bà ấy cũng là người mang nặng đẻ đau ra tôi, mẹ và con gái có thể chê trách lẫn nhau, nhưng không đến lượt người ngoài chỉ trỏ.

Tôi khẽ rít qua kẽ răng: “Còn hơn một số người... giữa ban ngày ban mặt mà vẫn làm mấy chuyện hèn hạ.”

Quý bà Trần Minh Lệ bật ra tiếng cười khẩy: “Hừ, không nhờ có ta, con chẳng qua chỉ là đứa con rơi con vãi, không muốn chuyện này bị phơi bày thì lo mà quản cái miệng mẹ con đi.”

Tôi liếc mắt áng chừng sắc mặt nóng lạnh thất thường của mẹ cả, hừ một tiếng, không nói không rằng, cầm chiếc váy lúi vào phòng thay đồ.

Để sinh tồn giữa kẻ hở thật không dễ dàng gì, càng nói càng va miệng, Lâm Tinh Thần từ nhỏ đã học được cách trông sắc mặt người khác mà ngậm miệng sao cho đúng lúc.

Á! Bập bập, không nói nữa, đây đều là những chuyện chua xót không nên nói với người ngoài.

Nhưng, nếu như bạn cho rằng đây lại là chuyện về một cô nàng Lộ Lem từ chim sẻ hóa phượng hoàng thì... xin lỗi nhé, làm bạn hiểu nhầm rồi.

Bỏ qua mấy bí mật cay đắng về thân thế không thể tiết lộ, tôi, Lâm Tinh Thần, trong mắt người ngoài chính là một thiên kim tiểu thư mẫu mực, mười phân vẹn mười.

Vóc dáng gợi cảm (kết quả của quá trình ăn kiêng nghiêm ngặt), nhan sắc mỹ miều (tuy có đụng một tẹo dao kéo), tiền bạc cả đời tiêu không hết (nếu tôi lại suôn sẻ được gả vào một nhà giàu có), có thể nói tôi đây chính là điển hình cho nhóm người có cuộc đời thành công.

Lẽ dĩ nhiên, dưới bóng râm của gia tộc giàu có, tôi được trải qua cuộc sống thiên kim rất sung túc êm đềm, ở độ tuổi đại đa số các bé gái còn đang chơi búp bê Barbie thì quà sinh nhật của tôi đã là túi xách Chanel, nhẫn kim cương Cartier. Ra khỏi cửa có tài xế tháp tùng, bước vào nhà có quản gia phục vụ, chưa từng biết việc nhà là gì.

Sau khi tốt nghiệp trường tiểu học quý tộc tôi lập tức được gửi sang Nhật Bản du học, thành tích học tập tuy chỉ làng nhàng, nhưng nguệch ngoạc vẽ bừa mấy bức tranh lại được tán dương không ngớt, năm mười bốn tuổi không dừng còn mở hẳn triển lãm tranh, từ đó được tung hô là “hot girl họa sĩ tài mạo song toàn”.

Ngoài chút chuyện lùm xùm trong nhà, cuộc đời như thế còn thiếu sót gì nữa chứ? Theo tiêu chuẩn của hai bà mẹ tôi thì chỉ còn thiếu một thứ nữa là hoàn mỹ, một chàng trai tóm gọn trong mấy chữ “đẹp trai, cao to, giàu có” có thể tôn lên gia thế của tôi, tài sản của tôi, nhan sắc của tôi, và tài hoa của tôi.

Hai người phụ nữ lúc nào cũng bất đồng ý kiến ấy, trong công cuộc tuyển chồng cho tôi lại ăn ý không ngờ.

Sau bao lao tâm khổ tứ, hai bà mẹ cuối cùng cũng tìm được cho tôi một gã đen đui... bập, tìm được cho tôi một chàng rẽ vàng - Trịnh Sở Diệu.

Trịnh Sở Diệu là ai?

Thiếu gia của tập đoàn Nhật Diệu kinh doanh đủ lĩnh vực trải từ trung tâm thương mại, ngân hàng, du lịch, giáo dục, tài chính chứng khoán cho đến điện tử dân dụng... mấy năm gần đây còn ùn ùn đổ tiền vào đầu tư kinh doanh bất động sản.

Trước khi sang Nhật, tôi từng gặp mặt Trịnh Sở Diệu vài lần, đều là trong các buổi bàn chuyện làm ăn lễ nghi rườm rà giữa hai gia tộc, lần nào gặp cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ, hẳn ta không tỏ ra lạnh lùng thì cũng thờ ơ, còn tôi luôn luôn đáp lễ hần bằng một bản mặt khó tiêu nhất.

Chịu thôi, ai bảo mỗi nghiệt duyên giữa chúng tôi đã được ông trời định đoạt từ lâu, mà lại còn thâm căn cố đế nữa.

Ký ức về lần đầu gặp tên Sở Diệu này, là một cơn ác mộng tôi sẽ không bao giờ quên!

Vào năm đó, ngày hôm đó...

Trong phòng tiệc xa hoa, đèn chùm pha lê treo tít trên trần nhà, sáng trưng đến lóa mắt tưởng như sắp sửa cháy bùng, tiếng người ồn ào hòa trong tiếng ly đĩa leng keng tạo thành một “bản giao hưởng số phận”.

Giờ nghĩ lại, những thứ đó đều là điểm xấu, nhưng tôi lại lơ đãng xem nhẹ.

Tôi bé tí xíu, một bé gái sáu tuổi, cuống cuồng chạy trên sàn nhà đá hoa lạnh lẽo, xách váy bông màu hồng, một chân đi giày, một chân trần, ngó nghiêng khắp nơi tìm chiếc giày mái chơi không biết đánh rơi đâu mất.

Vô số những cẳng chân dài của người lớn đi qua đi lại trước mắt, kẻ mặc quần, người mặc váy, giống như những gốc cây đại thụ trong khu rừng tà ác, di chuyển với tốc độ chóng mặt, không ngừng cản đường tôi.

Tôi càng tìm càng hoảng, càng hoảng càng không thấy, lo bị mẹ cả trách mắng, miệng tôi méo xẹo, nước mắt ầng ậng, chỉ chực khóc toáng.

Đột nhiên, giữa đám đông hé ra một khe hở nhỏ, cho một bóng người nhỏ bé lách qua.

Hoàng tử xuất hiện rồi!

Chàng mặc một bộ com lê màu trắng, cổ áo thắt nơ đỏ, khuôn mặt hãy còn non nớt trông rất đẹp trai, có điều cặp lông mày hơi nhíu, trông có vẻ bức bối.

Từ đôi môi hồng chúm chím của chàng thốt ra chất giọng trẻ thơ: “Này.”

Tôi rụt rè tiến lại: “Chuyện gì thế?”

“Cái này của cậu phải không!” Bàn tay ngắn ngủn bụ bẫm trắng trẻo giơ ra trước mặt tôi một chiếc giày da màu hồng tinh xảo.

“A, giày của tớ” Tôi cảm kích phi thẳng tới ôm chầm lấy chàng.

Hoàng tử cứng đờ người trong tích tắc, rồi lùi về phía sau: “Này, giày của cậu, xỏ vào mau đi.”

Keeeng! Tôi sững ra một thoáng.

Ô, đây chẳng phải tình tiết trong truyện cổ tích Cô bé Lọ Lem mà cô bảo mẫu vẫn hay đọc cho tôi mỗi tối sao? Hoàng tử mang giày thủy tinh đến trước mặt cô bé Lọ Lem, nói: “Cuối cùng ta đã tìm được nàng rồi, mau xỏ giày thủy tinh vào rồi trở thành công nương của ta!”

Trái tim thiếu nữ bé bỏng không tự chủ nổi đập rộn lên, tôi ngượng ngùng giơ bàn chân nhỏ chưa xỏ giày ra, đợi hoàng tử đi giày cho mình.

Hoàng tử bần khoản nghiêng đầu.

“Nhanh lên, xỏ giày cho tớ đi.” Tôi lắc lắc bàn chân. Còn đợi gì nữa không biết, chân tôi giờ đến tê cả rồi.

“Không thích.” Hoàng tử thẳng thừng từ chối tôi, kèm cái nhìn chòng chọc hung hãn.

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc. Tên nhóc này không theo đúng kịch bản gì cả!

“Xỏ cho tớ.”

“Không thích.”

“Xỏ cho tớ.”

“Không thích.”

“Xỏ cho tớ.”

....

Sau vài hiệp nói qua đáp lại, hoàng tử đã mất hết kiên nhẫn, hung dữ nhăn tít lông mày, ném chiếc giày vào người tôi: “Tự đi mà xỏ.” Dứt lời chàng quay ngoắt định bỏ đi.

Tôi kinh ngạc lần nữa.

Chiếc giày êm ái đập lên người tôi, không đau, nhưng đủ để trái tim thiếu nữ bé bỏng của tôi vỡ vụn.

Cái chuyện *Cô bé Lộ Lem* này quả thực hại người ta quá lắm, trong cuộc sống hiện thực, hoàng tử nhặt được giày thủy tinh thì ra hoàn toàn không có nghĩa vụ phải xỏ giày cho bạn.

“Ê, đứng lại!” Tôi ré lên với tần số đê xi ben cao vút, tên hoàng tử giật mình khựng bước, quay lại nhìn tôi.

“Xỏ giày cho tớ.”

“Không thích.” Cặp mắt long lanh của hăn ẩn chứa cơn giận chuẩn bị ập tới, “Mày là cái thá gì? Dám bảo tao xỏ giày cho mày?”

Mày là cái thá gì – câu nói này đâm một nhát sắc lẹm vào hệ thần kinh non nớt của tôi, từng khuôn mặt khắc nghiệt lần lượt hiện lên trong tâm trí tôi, xoay tròn như đèn kéo quân, kèm theo từng tiếng hừ lạnh lùng.

Mày là cái thá gì mà đòi bước vào cửa nhà họ Lâm?

Mày là cái thá gì mà xứng mặc bộ quần áo này?

Mày là cái thá gì mà dám ngồi ăn cùng bàn với tao?

Mày là cái thá gì? Chẳng qua chỉ là một đứa con hoang.

“Tao không phải cái thá gì!” Tôi ngoác mồm gào lên, lấy hết sức ném cái giày vào bản mặt tiểu mỹ nam của hăn, nhưng không ngắm chuẩn độ cao, chiếc giày da màu hồng bay sượt qua đỉnh đầu tên hoàng tử, lộn mấy vòng trên không trung, lao thẳng tới tháp sâm banh sau lưng hăn...

Độ cao ngắm không chuẩn, nhưng góc độ thì vô cùng hoàn mỹ, bên trái hoặc bên phải chỉ cần chệch một li thì chắc bi kịch đã không xảy ra. Tôi tin rằng trong cõi u minh nhất định có một thế lực thần bí nào đó đã dẫn dắt,

để chiếc giày da hồng văng trúng tòa tháp sâm banh một cách chuẩn xác, ly thủy tinh trên đỉnh tháp lắc lư mấy cái, rồi loảng xoảng đổ sụp xuống đầy trắng lệt, rượu cùng mảnh thủy tinh bắn tung tóe khắp sàn.

Đối với hai đứa trẻ chúng tôi, cảnh tượng tòa tháp đôi New York sụp đổ cũng chỉ đến thế là cùng.

Một anh thanh niên đứng gần hiện trường vụ tai nạn cuống cuống chạy tới chỗ chúng tôi, tìm tên đầu sỏ gây họa: “Hai đứa này! Là đứa nào ném giày hả?”

Kẻ xấu nhất gan là tôi run lấy bầy, sợ hãi ngược mắt lên, nhìn thấy một anh người ngợm ước lước thướt, rượu sâm banh màu hồ phách chảy dọc theo nét mặt tuấn tú thuộc hàng nam thần nhỏ xuống... Đáng tiếc là, năm đó tôi vẫn còn quá nhỏ, quá ngây thơ thuần khiết, không biết chiêm ngưỡng cảnh tượng bội phần diễm lệ dưới lớp áo sơ mi trắng ướt đẫm của đàn ông.

“Hả? Rốt cuộc là đứa nào?” Giọng anh thanh niên trở nên nghiêm khắc hơn.

Một đứa bé chẳng qua chỉ là kiếp ăn nhờ ở đậu, phải trường kỳ nhìn sắc mặt mẹ cả mà sống như tôi, nghe hỏi vậy chân căng liền mềm nhũn, tay chỉ thẳng vào tên hoàng tử, thút thít thú tội: “Bạn ấy... bạn ấy lấy giày của em... em đòi bạn ấy xỏ giày lại cho, nhưng bạn ấy không chịu giúp, em nổi cáu ném giày đi...”

Tôi ngập ngừng, cảm thấy hình như mình nói nhầm ở đâu đó, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, đành bắt đầu làm chuyện các bạn nhỏ mẫu giáo thường làm sau khi mắc lỗi... òa khóc.

“Cháu không lấy giày của nó!” Tên hoàng tử sa sầm mặt, đá một cú thật mạnh vào cái giá cắm hoa bên cạnh.

“Rầm!” Một tiếng đổ nặng nề khiến ai nấy xung quanh đều giật nảy.

Đúng là tên nhóc cục tính, giờ thì hay rồi, đến cả giá cắm hoa cũng đổ, bó hoa tan tác vung vãi khắp sàn.

Về sau nghĩ lại, khi đó tôi không hề có ý đồ vu oan giá họa cho hấn, mà chỉ định giải thích tường tận quá trình xảy ra sự việc: hoàng tử cầm giày của tôi, tôi đòi hấn xỏ giày lại cho, hấn không chịu giúp, tôi nổi cáu ném giày đi...

Thế nhưng, tên hoàng tử rõ ràng đã nhầm lẫn điểm mấu chốt, đến nỗi hành vi thẹn quá hóa giận của hấn nhìn từ ngoài lại càng giống trò ăn vạ giấu đầu hở đuôi.

Thêm vào anh thanh niên kia không nghe rõ nhịp ngừng ngắt trong câu nói của tôi, kết quả biến thành - tôi đòi hấn xỏ giày lại cho, nhưng hấn không chịu giúp tôi, nổi cáu ném giày đi.

Chỉ chệch một dấu phẩy, đã biến tên nhóc cục tính kia trở thành kẻ chết thay cho tôi.

Anh thanh niên dịu dàng vỗ về tôi hồi lâu, quỳ một gối xuống trước mặt tôi, nhắc bàn chân nhỏ xíu của tôi đặt vào đôi giày da màu hồng, còn cẩn thận gài quai giày lại.

Cô bé con là tôi khi đó đã nghĩ, hoàng tử này tuy cao lớn như người khổng lồ, nhưng rốt cuộc cũng giống trong truyện cổ tích, giúp cô bé Lọ Lem xỏ giày, bèn nín khóc để nhoèn cười nói cảm ơn.

“Xinh quá.” Anh thanh niên lau nước mắt trên mặt tôi, “Em tên là gì?”

“Lâm Tinh Thần ạ.” Được khen xinh, tôi hớn hờ bổ sung: “Mẹ gọi em là Tiểu Tinh Tinh, anh có thể gọi em là Tiểu Tinh...”

Tên nhóc cục tính nhướng mày, thái độ rất khinh bỉ, khễ cười giễu: “Tiểu Tinh Tinh?”

Tôi tức tối trừng mắt với hắn, lúc này, anh thanh niên chột bế xốc tôi lên ngang eo, sau đó đưa tay còn lại ra dặt tên nhóc cục tính: “Ra là công chúa nhỏ của tập đoàn Dolly, để chú đưa cháu đi tìm mẹ, được không nào?”

Bám lấy bờ vai vững chắc của anh, tôi vùi đầu vào hõm vai chàng trai ấy, ngoan ngoãn đáp, “Được ạ.”

“Chú tên Trịnh Mạnh Hy.” Khóe miệng anh nhếch lên tạo thành một đường cong đẹp đẽ, “Là chú của thằng nhóc này, cháu đừng gọi chú là anh nữa mà gọi theo nó là chú ấy.”

Tôi dụi người vào lòng anh, ngọt xót sửa lại: “Chú Mạnh Hy.”

“Đúng rồi, ngoan quá.”

“Cậu ấy bắt nạt cháu.” Tôi phụng phịu trề môi.

“Để chú giúp cháu bắt nạt lại nó.”

“Vâng ạ.”

Trên khuôn mặt anh thanh niên nở nụ cười sáng bừng rạng rỡ, tôi lấy làm thương thay cho tên nhóc xấu xa kia.

Trước khi bị mẹ cả lôi đi, tôi còn kịp ngoái đầu lại nhìn hai người họ, chỉ thấy chú Mạnh Hy xách cổ áo tên nhóc cục tính, phát mạnh vào hông hắn mấy cái, vừa đánh vừa đe: “Trịnh Sở Diệu! Cái thằng chuyên phá phách này, xem cái đồng cháu làm bung bét kia kìa, rồi chú sẽ bảo bố phạt cháu một tháng không được chơi điện tử...”

Tên nhóc cục tính tên Trịnh Sở Diệu cắn chặt môi, hắn học nhìn tôi, ánh mắt oán hận sắc như dao tựa hồ muốn xuyên thủng kẻ giá họa cho hắn.

Tôi hồ thẹn mất mấy giây, nhưng ngẫm lại thì thấy mọi chuyện đều do tên nhóc cục tính ấy tự chuốc lấy thôi, ngoan ngoãn xỏ giày cho tôi chẳng phải đã chẳng có chuyện gì sao, thế nên tôi đổi sang lè lưỡi, làm mặt quỷ trêu tức hẳn.

Tiểu loli một khi đã thích giở thủ đoạn thì cũng có thể biến thành tiểu ác quỷ, làm sao nào? Cậu định cắn tôi chắc!

Đó chính là lần đầu chạm trán của tôi và Trịnh Sở Diệu.

Về sau tôi bị mẹ cả cưỡng chế đưa ra nước ngoài “đào tạo chuyên sâu”, cả ngày lượn lờ giữa dàn trai đẹp muôn màu muôn vẻ nên cũng quên bém tên nhóc cục tính hung thần ác sát kia.

Đến nay, hai người hoàn toàn không có nền móng tình cảm, lại bị cột vào nhau vì lợi ích gia tộc, nghĩ cũng thật đáng buồn, tôi giống như khuê nữ thời xưa, chỉ dựa vào một lời của bà mối mà phải bị đem gả cho Trịnh Sở Diệu.

Mấy năm không gặp, không biết tên nhóc cục tính năm nào giờ đã tiến hóa thành yêu quái cấp mấy rồi?

“Vừa nghe tin con từ Nhật về, ông Trịnh đã sốt sắng muốn thu xếp cho con và Sở Diệu gặp nhau vun đắp tình cảm, nếu tình hình thuận lợi, cuối năm nay hẵng để hai đứa đính hôn trước...” Tiếng mẹ cả văng vào qua cánh cửa mỏng phòng thay đồ, giọng nghe có phần sắc lạnh.

Tôi mở rèm cửa, gắt lên: “Vun đắp tình cảm? Con nói cho mẹ biết, đối với hẳn ta con chỉ có lòng...”

Ánh mắt mẹ cả lóe lên ngờ vực: “Lòng gì?”

“Lòng thương tiếc! Ngày hẳn ta chết, con sẽ đi đưa đám!”

“Nếu nó chết, thì dù có là cưới ma con cũng vẫn phải bước vào cửa nhà ấy!”

“Mẹ...” Tôi tức tôi trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Bị cái nhìn như ngàn đao róc thịt của tôi găm chặt, mẹ cả chẳng hề bực tức, trái lại còn nhoẻn cười: “Muốn làm tiểu thư cành vàng lá ngọc cũng có cái giá của nó chứ, nếu không, con và mẹ con còn định nhìn sắc mặt ta sống bao lâu nữa?”

“...”

Người phụ nữ này càng cười càng hiền dịu, nhưng trong thâm tâm thì không biết đang nuôi bao nhiêu con rắn độc: “Nể tình con là ‘con gái người chồng quá cố của ta’, ta có lòng khuyên con, Trịnh Sở Diệu đã là lựa chọn tốt nhất rồi, con cũng biết ta không kiên nhẫn đâu, nhãn hiệu mới sắp sửa ra mắt, chúng ta cần nguồn vốn lớn để phát triển thị trường, mà con biết đấy, tình hình tập đoàn Dolly hiện giờ đã không còn được như trước, đơn hàng gia công bị rút rất nhiều...”

“Tóm lại là thiếu tiền chứ gì?” Tôi hừ giọng: “Chẳng thà bán quách con đi còn hơn.”

“Có bán con cũng không được cái giá ấy.” Mẹ cả vuốt tóc tôi, thờ ơ nói: “Để lỡ mỗi này, ta không dám bảo đảm mỗi sau, thậm chí mỗi sau nữa còn ra dáng được thế nữa đâu. Tinh Thần, con là đứa thông minh, nói trắng ra như thế, ta tin là con hiểu.”

Ờ, tôi hiểu, tôi đương nhiên là hiểu.

Mẹ cả đang uy hiếp tôi, món hàng kết thông gia lần này về mọi mặt xem như đều có tem bảo đảm chất lượng, nếu không thành, phạm vi sàng lọc về sau e chỉ còn lại điều kiện “giàu” mà thôi.

Nói cách khác, xét về lợi ích kinh doanh, hay về hạnh phúc cá nhân, bà đây không thể không tóm lấy tên nhóc Trịnh Sở Diệu kia! Bằng không...

Tôi tưởng tượng ra tháng ngày về sau, tuổi xuân mơn mớn của tôi sẽ trôi qua trong những buổi xem mắt, lại còn là với hết kẻ vừa giàu vừa béo này đến vừa giàu vừa hói nọ, rồi thì vừa giàu vừa lùn, vừa giàu vừa già... chưa gì lòng đã thấy nhộn nhạo!

“Đờ mờ...” Tôi lẩm bẩm yếu ớt.

“Con nói cái gì?” Mẹ cả không nghe rõ.

“Đờ mờ,” tôi lặp lại, đờ mắt bà ta biến sắc mới dùng đĩnh giải thích: “là cách gọi tắt của ‘đậu mầm’.”

So với bà mẹ đẻ mồm miệng toang toác của tôi, mẹ cả là một quý bà trang nhã trong lời ăn tiếng nói, cái trò chửi người không bản miệng này gặp tôi chỉ có khóc thét.

“Hừ, mẹ nghèo hèn sinh ra con vô giáo dục.” Xem đấy, sức công kích của bà ta cũng chỉ đến thế là cùng.

Tôi uể oải ngáp dài, nguây mông ngồi phịch xuống trước bàn trang điểm trong tư thế tự lấy làm đoan trang.

“Ta đã mời chuyên viên trang điểm về giúp con sửa soạn, ăn diện cho đẹp vào, mấy năm rồi không gặp, tối nay phải làm sao để lại ấn tượng tốt với người ta.” Mẹ cả nhìn chiếc đồng hồ nạm kim cương đeo tay, tỏ ý không có thời gian đâu làm công tác tư tưởng cho tôi, búng tay cái tách, mấy chuyên viên ăn vận đen sì đã nối đuôi nhau từ cửa đi vào.

“Trang điểm cho con bé trông đoan trang nhã nhặn, cao quý thanh lịch nhưng vẫn phải lộng lẫy, mấu chốt là làm sao cho giống công chúa ấy.” Mẹ cả ra lệnh.

Giống công chúa?

Có mà giống công chúa quán bar ấy.

Một buổi tối giữa mùa hè, trên tầng thượng một khách sạn năm sao nào đó, đang tổ chức một bữa tiệc bên hồ bơi xa hoa.

Cơn gió mát đêm hè thổi tới, tiếng nhạc dịu dặt, xung quanh hồ bơi trang trí chín nghìn chín trăm chín mươi chín đóa hồng Damascus được vận chuyển từ Pháp về Đài Loan qua đường hàng không, hoa tươi tỏa hương thoang thoang, trong không gian ngập tràn thứ mùi kim tiền hào nhoáng.

Bồi bàn cả nam lẫn nữ mặc lễ phục đuôi tôm màu đen đi lại như con thoi giữa các khách khứa ăn vận lộng lẫy, tiếp hết ly này đến ly khác thứ rượu sâm banh đắt đỏ.

Trên quầy bar mặt kính nghe đồn giá chế tác lên đến hàng triệu Đài tệ, bày la liệt các món ăn nhẹ do bếp trưởng đẳng cấp sao Michelin dày công chế biến, muôn màu muôn vẻ, từ hình thức đến hương vị đều hoàn mỹ, đủ sức thỏa mãn khẩu vị kén chọn của các thượng khách.

Theo mấy tờ tạp chí lá cải, hôm nay là ngày xem mặt của tiểu thư tập đoàn Dolly và thiếu gia tập đoàn Nhật Diệu, hai tập đoàn lớn tính chuyện thông gia, bao nhiêu người đang đếm lợi ích phía sau.

Đột nhiên, tiếng nhạc ngưng bật, đèn đóm cũng tắt hết chỉ trừ hai chiếc đèn hắt sáng ngoài lối vào, đám đông nín thở chờ đợi.

Dưới ánh đèn LED rọi theo từng bước chân, nữ hoàng của buổi tiệc đêm nay đứng đỉnh xuất hiện.

Mặc bộ váy dạ tiệc cúp ngực Dior, chất liệu voan mỏng nửa xuyên thấu màu hồng nude tăng thêm nét gợi cảm, khuôn mặt nhỏ xinh yêu kiều

phủ một lớp trang điểm tinh tế, mái tóc xoăn chấm vai được vén lên bằng cặp tóc đặt riêng của SWAROVSKI, từng viên kim cương khảm trên chiếc cặp tóc hình vương miện toát lên vẻ lộng lẫy sang trọng.

Màn xuất hiện của tôi đã thu hút toàn bộ ánh nhìn của khách khứa dự tiệc.

Trong những ánh mắt đổ dồn về phía tôi, có trầm trồ, có ngưỡng mộ, có đố kỵ, có ánh mắt thương lưu, có cả ánh mắt hạ lưu, nhất loạt đều được tôi chào hỏi bằng nụ cười mỉm thanh lịch.

Một anh chàng bồi bàn cao lớn bưng khay rượu đi ngang qua tôi, xem ra bồi bàn ở khách sạn năm sao này cũng được tuyển chọn khắt khe đấy, toàn là nam thanh nữ tú người đẹp đáng chuẩn.

Tôi túm bừa lấy một người trong số họ, lấy một ly rượu vang từ khay của anh ta, nghiêng đầu khuyến mại một cái nháy mắt hút hồn, anh chàng tội nghiệp như thể trúng độc, thoát chốc hóa đá, đờ đẫn nhìn theo tôi.

Nhấp một ngụm rượu, lưu lại trên mép ly hai vệt son mờ nhàn nhạt, tôi đưa lại chiếc ly chân cao cho anh chàng, tiện thể buông một tiếng “Thank you~” bằng giọng gió lảnh với hơi rượu ngây ngất. Muốn hồn xiêu phách lạc đến đâu cũng chấp.

Mặt anh chàng dần chuyển sang màu đỏ lựng, tông xuyệt tông với rượu vang trong ly.

A ha ha, Lâm Tinh Thần, lỡ có ngày mày xuyên không về thời cổ đại chắc không lo chết đói đâu, dựa vào sắc đẹp và dáng vẻ mẽ hoặc lòng người cũng phải đứng đầu bảng ở lầu xanh ấy chứ.

Kỹ nữ hàng đầu như tôi, đương nhiên là không cần chủ động ve vãn mấy khách bình dân, kể cả biếng nhác đứng dựa gốc tường thì cũng phải có cả đàn kiến bâu ruồi đậu xung quanh, đuổi không hết.

“Chẳng phải Krystal đây sao?”

Krystal là tên tiếng Anh của tôi.

“Hi, Krystal! Em còn nhớ anh không? Allen đây mà...” Nhân vật nam thô tục vừa giàu vừa lùn A tự giới thiệu.

Cảm ơn anh đã nhớ em tên là Krystal, nhưng em chỉ biết Hắc Luân^[1] chứ không biết Allen.

[1] Âm Hán Việt của Ailen

“Krystal, hôm nay em đúng là đẹp ngây ngất, đến cả cái cô minh tinh Hàn Quốc Jun Ji Hyun gì đó cũng không đọ được, đi trên phố Đông Trung Hiếu^[1] tỷ lệ ngoạn đầu chắc chắn là một trăm phần trăm...” Nhân vật nam thô tục vừa giàu vừa béo B tán dương.

[1] Con phố đắt đỏ nhất Đài Bắc, tập trung nhiều điểm vui chơi mua sắm, là nơi dạo chơi được giới trẻ Đài Loan, đặc biệt là các cặp tình nhân yêu thích.

Cảm ơn, đừng nói là phố Đông Trung Hiếu, kể cả em có đi trên đại lộ Champs-Élysées ở Paris thì tỷ lệ ngoạn đầu cũng chắc chắn là một trăm phần trăm.

“Krystal, từ sau khi biết em, anh không còn trông thấy bất kỳ người con gái nào khác nữa.” Nhân vật nam thô tục vừa giàu vừa hói C lên tiếng.

Tôi nhếch khóe miệng, thầm nghĩ: Khắp phố phường đâu chẳng thấy chị em, chẳng qua là vì mắt anh có vấn đề.

“Tinh Thần.” Má mì tuổi trung niên song vẫn còn giữ được vẻ thướt tha ngày nào - mẹ cả tôi, quý bà Trần Minh Lệ thoăn thoắt tới trước mặt tôi.

Không phải tôi ưa chỉ trích đâu, nhưng mẹ cả về mặt sự nghiệp rõ là một nữ cường nhân, song về gu ăn mặc thì có lúc thực sự khiến tôi khốn

thể tăng bốc nổi. Cứ nhìn bộ xường xám may đo cao cấp màu vàng kim, kết hợp cùng giày cao gót cũng vàng lấp lánh trên người bà ấy thì biết, từ đầu đến chân có khác gì một thời mù tạt vàng bóng nhẫy đâu!

Tôi len lén che mặt, phải cực kỳ nhẫn nhịn mới không nói ra miệng những lời này.

“Con đến muộn đấy.” Mẹ cả nói, trưng ra vẻ mặt trù mến vén tóc mai cho tôi.

Tôi kín đáo gạt tay bà ấy ra, mỉm cười khách sáo: “Con là tiết mục đình áp chót mà.”

Mẹ cả túm lấy khuỷu tay tôi, người ngoài trông vào có vẻ mẹ con thăm thiết, thực chất là sợ tôi bỏ chạy, tính áp giải tôi tới phòng VIP gặp chủ tịch Trịnh.

Trông thấy tôi, ngài chủ tịch gạt bỏ ngay vẻ nghiêm túc trên thương trường, cười tít mắt nói: “Thằng ngốc này đúng là có phúc, vị hôn thê đẹp cứ như người mẫu ấy.”

Cảm ơn ông ạ, chịu vài nhát dao cắt mắt hai mí với nâng mũi quả nhiên là đáng.

Một bầy những người cả quen lẫn không quen vây quanh tôi và mẹ cả đưa đẩy xã giao.

"Đúng là trai tài gái sắc!"

“Quả là trời sinh một đôi.”

Trai tài gái sắc, trời sinh một đôi cái con khi.

“Tinh Thần thích ăn gì? Ăn nhiều vào cháu, đừng khách sáo.”

“Cháu không kén chọn đâu ạ, nhưng cảm ơn cô, cháu ăn no rồi ạ...” Phải rồi, để nhét vừa người vào bộ váy Dior này mà bà đây từ sáng đến giờ chưa nuốt cái gì vào bụng.

“Nghe nói Krystal theo học ở Tokyo mấy năm nay, đã đi chơi những đâu rồi? Bỏ túi được những địa điểm nào giới thiệu cho chị với?” Một bà thím mặc váy Issey Miyake sốt sắng níu tay tôi, “Chị ở châu Âu suốt, nói thật là không mấy thông thạo Nhật Bản, về sau có sang Nhật chơi phải nhờ em dẫn đi đấy nhé...” Trong lúc nói, cái cằm ba ngón phì nhiều cứ rung bần bật, có thể mặc bộ váy xếp ly kinh điển của Issey Miyake thành phong cách hoạt kê thế kia, bà thím này đúng là bậc kỳ hoa dị thảo.

“Em không hay ra ngoài chơi lắm...” Tôi vờ tỏ vẻ khó xử, “Em thích ở nhà đọc sách, vẽ tranh, leo núi, thỉnh thoảng đi xem show.”

“Tinh Thần nhà chúng tôi ưa tĩnh, từ nhỏ đã có tố chất nghệ thuật rồi.” Mẹ cả nở nụ cười vô cảm xoa dịu bầu không khí.

Tôi che miệng cười khẽ, e thẹn hiếm có.

Trời biết đất biết là tôi đọc sách gì? Vẽ tranh gì? Leo núi gì? Xem show gì?

Đọc truyện tranh, vẽ truyện tranh, leo núi gối, với xem show thời trang.

Nếu tiếp tục hỏi tôi thích đọc những bộ truyện tranh nào?

Miyuki Abe, Nitta Yuuka, You Higuri, Yamane Ayano, Sugiura Shiho, Kisaragi Hirotaka, Takarai Rihito, Tohjoh Asami... tác phẩm của các tác giả yaoi^[8] này tôi thuộc nằm lòng, một chốc một lát không thể nào mà kể hết được, nhớ cái hồi cô Tohjoh Asami qua đời, tôi còn khóc lên khóc xuống như mẹ chết ấy chứ.

[1] *Truyện tranh về đồng tính nam.*

Biểu diễn xong xuôi màn hỏi đáp của một tiểu thư cành vàng lá ngọc hồn nhiên thẳng thắn, sợ nói thêm nữa mũi sẽ dài ra mất nên tôi mau chóng kiếm cớ thoát thân.

“Để con đi tìm Trịnh Sở Diệu, xem có vun đắp được tí tình cảm nào không.” Kiếm tên cục súc đó là cái cớ, còn tôi chỉ muốn vun xới tình cảm với đồ ăn thức uống mà thôi.

“Đi đi, thanh niên chuyện trò nhiều với nhau cũng tốt.” Mẹ cả gật đầu, vỗ nhẹ lên mu bàn tay tôi, ghé tai thì thầm: “Chúc mừng con, Tinh Thần, ông Trịnh rất hài lòng về con, mỗi hôn sự này coi như đã thành rồi đấy.” Ánh mắt bà đong đầy tình cảm, dường như không phải nhìn tôi mà đang nhìn một cây rung tiền lấp lánh ánh vàng.

Chuyện kết thông gia giữa danh gia vọng tộc đều do trưởng bối quyết là xong, tâm ý của đám hậu bối thầy chỉ như gió thoảng mây trôi... Nhận thức được điều này, tôi cảm thấy vô cùng thê lương.

Cầm lấy một ly rượu vang, gắp mấy miếng hoa quả bỏ vào đĩa sứ trắng, tôi ngồi dưới bức màn quây cạnh mép hồ bơi, chuẩn bị thưởng thức bữa ăn đầu tiên trong ngày.

Tin tức lan truyền với tốc độ nhanh hơn tôi tưởng, thân phận cháu dâu được tập đoàn Nhật Diệu thừa nhận nhanh chóng dọa những chàng trai lúc trước tới bắt chuyện với tôi chạy mất dép, còn đám phụ nữ đa phần vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị, thà đứng từ xa xì xào bàn tán còn hơn tới chia sẻ “niềm vui” với tôi, tạm thời xem như cũng được chút yên tĩnh.

Tôi từ tốn ăn hết hoa quả, vẫn hơi đói, nhưng vì giữ dáng không thể ăn thêm nữa, vóc dáng của các tiểu thư danh giá cũng dễ gây chú ý hệt như gia thế của họ, ai mà biết ngọn đèn rọi phút trước còn thân thiện với bạn, phút sau đã biến thành lời bình luận ác ý nào trên mạng rồi.

Tôi len lén đeo tai nghe không dây, lấy tóc che chắn, rồi vừa nhấm nháp từng ngụm rượu vang, vừa xem mấy đoạn clip hài tải trên mạng về.

Thực ra, tôi không chú tâm lắm những gì diễn viên hài đang nói, chỉ là cảm giác này rất thoải mái, không có ai quấy rầy, nghe những tràng cười gài cùng các đoạn đối đáp được lên kịch bản công phu trong tai nghe, tưởng tượng cuộc đời mình có chẳng không còn nực cười đến thế nữa.

“Có muốn ăn thêm chút gì không?”

Một bóng đen phủ xuống trước mặt, che lấp ánh sáng trong tầm mắt, tôi loáng thoáng nghe thấy người ấy nói gì đó, nhưng tai nghe đang để âm lượng quá to, không sao nghe rõ, đành ngẩng đầu ngơ ngác nhìn người đối diện.

“Chú hỏi cháu có muốn ăn thêm chút gì không?” Người ấy ngả về phía trước, hỏi lại lần nữa.

Tôi vẫn không nghe rõ, nên toét miệng cười reo lên: “Chú Mạnh Hy.”

Lớp tóc mái đen tuyền mềm mại rủ trước trán, đôi mắt dù có đeo thêm cặp kính không gọng cũng không che đậy được chiều sâu hun hút, nụ cười mím vừa dịu dàng vừa mang ít nhiều vẻ hờ hững gắn chặt trên môi, khuôn mặt tôi đã quá quen thuộc.

Mấy năm không gặp, chú Mạnh Hy càng ngày càng... giống yêu nghiệt.

Cảm giác tóc bên tai trái được vén lên, tôi nghiêng đầu nhìn, chú Mạnh Hy lướt tay qua lọn tóc bên quai hàm tôi, trông thấy cái tai nghe, bèn tỏ vẻ “ra là vậy”.

Vừa bị chạm vào, má trái tôi thoát chốc nóng bừng, tôi vội tháo tai nghe xuống, nói: “Cháu xin lỗi.”

Có thể đọc đến đây, bạn đã lơ mờ đánh hơi thấy mùi hai nam chính rồi phải không?

Ờ, không phải đâu, bạn lại hiểu nhầm rồi, không hề có cái gì gọi là hai nam chính ở đây cả, suốt quá trình trở thành một thiếu nữ xinh đẹp thanh lịch, trong mắt tôi trước sau chỉ có duy nhất một nam chính là chú Mạnh Hy.

Tôi sẽ không bao giờ quên được, khi tôi thu hết dũng cảm, thấp thỏm thổ lộ với chú Mạnh Hy, người đàn ông này nghe xong đã nói...

“Tinh Thần à,” người ấy gọi tên tôi đầy trìu mến, “chú sắp kết hôn, cháu làm thiên thần rắc hoa cho chú nhé, có được không?”

Nói xong còn xoa đầu tôi, cười khì khì.

Thiên, thần, rắc, hoa?

Đấy, bạn nghe xem, hẳn là thiên thần rắc hoa cơ đấy! Còn chẳng phải phù dâu nữa.

Vô số bộ phim cho chúng ta thấy, giữa chú rể và phù dâu luôn có gì đó mập mờ ám muội, nhưng, người ấy lại xem tôi là thiên thần rắc hoa!

Tảng lơ lơ thổ lộ của tôi đã đành, đây còn xem tôi như đứa con nít chưa hết tuổi dậy thì, cũng biết cách gây tổn thương người ta lắm!

Thiên thần rắc hoa trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu khoác tay người con gái khác bước tới đầu kia thăm dò, cảm giác đau lòng ấy, cũng giống như khi bạn phải lòng một chiếc túi hàng hiệu, ngày đêm tư tưởng nó đến độ không thiết ăn uống, nhìn thấy cái túi hàng hiệu ấy mà tưởng như nó đã biến hóa thành người thương, chỉ mong sao được ôm lấy chàng chìm vào giấc ngủ, nhưng cái túi hàng hiệu ấy lại nói rằng: “Rất xin lỗi, tôi đã được người ta đặt trước rồi.”

Rồi cô ả nhanh chân đến trước kia còn vênh váo khoe khoang: “Đây là của tôi, có giỏi thì cô xông vào cướp đi!”

Tôi đương nhiên là giỏi.

Thế nên, tôi vô cùng hùng dũng, lên cơn điên gào vào mặt cô dâu: “Cô dựa vào đâu mà cướp mất chú Mạnh Hy của tôi! Tôi nhiều tiền hơn cô, trẻ hơn cô, xinh hơn cô, hơn cô gấp cả nghìn lần, vạn lần! Cô dựa vào đâu! Dựa vào đâu!” rồi la hét ầm ĩ, lăn lộn trên đất, đấm ngực giậm chân... vân vân, để bày tỏ sự bất mãn cực độ của mình đối với cuộc hôn nhân này.

Thông tin bổ sung: Năm đó tôi mới mười tuổi.

Nghĩ lại, cái biệt hiệu “Tiểu La Sát” của tôi, chắc vang danh từ hồi đó cũng nên.

Hậu quả của màn khóc lóc om sòm làm loạn tiệc cưới chú Mạnh Hy là tôi bị người lớn túm lấy tét cho mấy cái vào mông, nước mắt nước mũi tèm lem, đặt dấu chấm hết cho mối tình đầu và cũng là tình yêu đơn phương đầu tiên trong đời.

Hiện giờ, người đàn ông tôi từng tương tư ấy lại nói thế này: “Ăn thêm chút đi, cháu lại gầy rồi.” Người ấy nói mới trù mẩn làm sao, còn tôi nghe mới đau xót làm sao.

Chú Mạnh Hy nhìn tôi chăm chú, từ từ ngả người lại gần.

Tôi đáp “ạ”, kín đáo dẫn khoảng cách, nói: “Cháu không thấy ngon miệng.”

Người ấy mỉm cười, không nói gì, tự kéo lấy một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, đặt một miếng hoa quả vào đĩa tôi, tôi không biết phải từ chối thế nào, đành lấy nữa xiên miếng hoa quả ăn từ tốn. Thấy tôi ăn hết hoa quả, người ấy lại đặt vào đĩa tôi một miếng bánh ngọt...

Cứ thế, người tiếp người ăn, chú Mạnh Hy cứ bỏ miếng bánh nào vào đĩa, tôi lại ăn miếng đó, cho đến khi bụng no căng không nhét nổi gì nữa, để dừng chuỗi động tác này lại, tôi đành tìm bừa một chủ đề để nói: “Chú Mạnh Hy, bao giờ thì chú ly hôn?”

Người ấy sững sờ, rồi lập tức bật cười ha hả, đưa tay vò trán tôi làm rối tung lớp tóc mái, giống như gãi đầu con cún poodle nghịch ngợm của mình sau mỗi lần huấn luyện.

Chú Mạnh Hy phải sửa cái thói tùy tiện vò đầu tôi đi thôi, bởi, tôi đã không còn là trẻ con nữa rồi.

“Cháu đáng yêu ghê.” Người ấy nói, không hề trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.

“Chú Mạnh Hy.” Tôi bức bối gọi.

“Ừ?”

“Về sau cháu không gọi chú là chú nữa đâu.” Vứt cạch chiếc nĩa bạc xuống đĩa sứ trắng, tôi cao ngạo tuyên bố, “Cháu sẽ gọi tên chú, Mạnh Hy, Trịnh Mạnh Hy.”

“Vì sao?” Khuôn mặt tuần tú ấy hơi hất lên, nụ cười tủm tỉm nở trên khóe môi, trông không có vẻ gì là bức tức.

“Chúng ta không thân chẳng thích, với cả chú cũng đâu phải chú thật của cháu.”

“Chắc không? Chưa biết chừng...” Người ấy liếc tôi, nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, “về sau chúng ta lại thành người một nhà đấy, vẫn không nên vội sửa xưng hô thì hơn”

Tôi lặng người, nhớ đến hôn ước giữa mình và Trịnh Sở Diệu, trong tim nghe có tiếng vỡ vụn khe khẽ.

Có người nói, khoảng cách xa nhất trên đời là em ở trước mặt anh mà anh không biết rằng em yêu anh.

Câu nói này có lẽ vẫn chưa đủ chua xót, chua xót nhất phải là, em yêu anh, anh cũng biết là em yêu anh, nhưng tình cảm anh trao lại cho em không phải thứ tình yêu mà em muốn.

Tôi đã hiểu ra rồi, dù tôi có thích người đàn ông này đến thế nào, thì thứ người ấy có thể cho tôi... chỉ là “tình thân”.

Nhưng, dù là tình thân, chỉ cần người ấy chịu cho, tôi vẫn muốn nhận...

Hèn mặt.

Tôi tự mắng mình, Lâm Tinh Thần, mày thật không có tự trọng.

Bỗng nhiên, tôi thấy lạnh buốt sống lưng, một cảm giác ngọt ngào nặng nề ập tới, quay đầu nhìn, nam chính còn lại của câu chuyện, Trịnh Sở Diệu không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng tôi.

Hắn khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống chúng tôi, cặp mắt đen láy sắc sảo, đôi lông mày ngạo nghễ nhướng cao, lúc không cười trông có vẻ hung hăng ngang ngược, chiếc khuyên bấm kim cương đính trên vành tai trái lấp lánh lóa mắt, tăng thêm vẻ bất cần đời cho khí chất quý tộc bẩm sinh.

Hắn mặc áo sơ mi trơn, thiết kế ve áo khác chất liệu, kết hợp cùng quần dài màu trắng, tôn lên cơ thể cao lớn rắn rỏi, nếu có thể thêm vào nụ cười mỉm tươi tắn một chút thì trông cũng khá giống mấy anh người mẫu đẹp trai trong quảng cáo của Dolce&Gabbana...

Nhưng, vẻ mặt Trịnh Sở Diệu hiện giờ, giống với người mẫu nam đột ngột bị thông báo đổi vai hơn - bộ dạng muốn giết người.

Tôi không khỏi hoài nghi, con người trong quá trình trưởng thành liệu có phải được tái tổ hợp gen hay đột biến gen gì đó, nếu không tên nhóc non nớt trắng bóc ngày nào giờ sao có thể trở thành một gã hung dữ như ông này?

Nhưng, Lâm Tinh Thần cũng chẳng phải dạng vừa.

Trịnh Sở Diệu sầm mặt lên tiếng: “Xin lỗi, làm phiền hai người một chút.” Hai chữ xin lỗi này rõ ràng không dành cho tôi, mà là nói với chú Mạnh Hy.

Người được xin lỗi nhún vai, ánh mắt lộ vẻ nghi ngại, rồi trưng ra điệu bộ bàng quan hết sức.

“Không có gì, cháu tìm Tinh Thần à?” Chú Mạnh Hy mặt không biến sắc, thản nhiên nhìn tôi.

Ánh mắt sâu xa của người ấy chỉ lướt qua một cái mà tôi đã như bị ong đốt, toàn thân ngứa ngáy.

“Cháu mệt rồi, xin phép về trước.” Tôi đứng dậy, định rời đi với tư thế kênh kiệu nhất.

Bước một bước, bất động.

Bước hai bước, vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Bước ba bước, lùi lại sau hai bước.

“Buông tay ra! Trịnh Sở Diệu, cậu làm cái trò gì đấy hả?” Tôi nhìn vết lằn đỏ nhanh chóng hiện lên nơi cổ tay, không nhịn được cau mày, “Cậu làm đau tôi đấy!”

Trịnh Sở Diệu nắm lấy cổ tay tôi, siết chặt, cơ hồ như muốn bóp gãy xương cổ tay người ta.

“Này, Trịnh Sở Diệu, cậu định kéo tôi đi đâu hả?”

Hắn ta làm lì, túm lấy tôi đi thẳng, không biết muốn lôi đi đâu nào, thân bất do kỷ, tôi đành thất theo sau Trịnh Sở Diệu. Vì mang giày cao gót nên mấy lần tôi suýt vấp ngã, sợ quá kêu lên oai oái nhưng hắn ta vẫn giả điếc, không hề thương hoa tiếc ngọc một tẹo nào.

Tới một góc hồ bơi khuất nẻo, thấy xung quanh không bóng người, tôi vung chiếc túi xách hàng hiệu trong tay toan đập vào cái gáy trước mặt thì hắn ta đột ngột dừng lại, khinh miệt hất tay tôi đi.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Tôi không muốn nghe!” Tôi hừ giọng.

“Vậy thì, chúng ta nói chuyện một chút.” Hắn nhíu mày vẻ hung dữ, lạnh lùng nói.

“Nói chuyện gì?” Tôi khoanh hai tay trước ngực.

“Hôn ước, hủy bỏ đi.” Trịnh Sở Diệu đanh giọng, “Tôi không hề yêu cậu!”

Tôi liếc xéo hắn, cười khẩy.

Thì đấy, con người tôi không những không có tự trọng, mà còn bệnh hoạn nữa.

Tôi cho rằng, tất cả đàn ông đều phải yêu tôi.

Trịnh Mạnh Hy không yêu tôi, không phải vì không yêu, mà là không thể yêu, người ấy lớn hơn tôi mười sáu tuổi, vai vế giữa chúng tôi là chú cháu, hơn nữa người ấy đã kết hôn rồi.

Trịnh Sở Diệu nói hấn ta không yêu tôi, nếu không yêu tôi sao năm nào cũng sai người gửi tặng tôi quà sinh nhật đắt tiền, hấn ta chỉ không vui vì bị bố mẹ sắp đặt hôn nhân, tóm gọn trong hai chữ thôi - kiêu ngạo.

“Thế thì sao,” khoe môi tôi cong lên, “tôi sẽ khiến cậu phải yêu tôi.”

Dứt lời, tôi ôm ghì lấy tay hấn, chủ động dán sát người, cọ ngực vào cánh tay Trịnh Sở Diệu... Tôi biết rõ đối với đàn ông, hành động này có sức cám dỗ trí mạng nhường nào.

“Có muốn ngay tối nay...” Tôi trơ trên buông lời rù quên, phả hơi vào vành tai hấn ta.

Gạo sẵn trong nồi rồi, còn không mau nấu luôn thành cơm.

Trịnh Sở Diệu cứng đờ người, lồng ngực hơi phập phồng, hô hấp có vẻ gặp ít nhiều trở ngại, hấn trừng mắt với tôi, hất mạnh tôi ra, quay ngoắt mặt đi, nhưng tôi trông thấy vành tai hấn ửng đỏ.

Ha, quả nhiên là kiêu ngạo.

“Lâm Tinh Thần, cậu không thấy làm như vậy không những vô nghĩa mà còn cực kỳ nhạt nhẽo à?”

“Đâu có?” Tôi mím môi cười duyên, hai tay khẽ khàng nắm lấy cổ áo hấn ta, “Trịnh Sở Diệu, cậu sắp thành vị hôn phu của tôi rồi, tôi còn không dè dặt thì cậu căng thẳng nỗi gì...”

Trịnh Sở Diệu bị tôi khiêu khích, khí thế đã chùn xuống quá nửa, tôi dẫn tới một bước, hấn ta liền lùi lại một bước, làm như tôi là tên cầu quan cường bức dân nữ không bằng.

“Đủ rồi, Lâm Tinh Thần.” Hấn lờm tôi, ánh mắt đột nhiên trở nên tối sầm, nói: “Người cậu yêu đâu phải là tôi.”

Bị nhìn thấu rồi sao?

Tôi sững người, hai tai lại nóng bừng, để che giấu nỗi bất an, tôi bật cười khanh khách: “Đấy không phải việc của cậu.”

“Lâm Tinh Thần, cậu bỏ cuộc đi.” Hấn gạt tay tôi ra, giọng nói rắn đanh, “Tôi không đời nào đính hôn với cậu đâu, đấy chỉ là ý muốn của người lớn thôi.”

“Không đính hôn với tôi? Thế thì cậu đính hôn với ai?” Tôi hỏi hấn, hung hăng lấn lướt, “Trước kia cậu từng nói thế nào cũng được đấy thôi? Chuyện kết thông gia giữa danh gia vọng tộc đều thế cả, vậy nên với ai cũng chẳng khác biệt gì, hay là... cậu đã phải lòng con bé nào rồi?”

Toàn thân Trịnh Sở Diệu lại thoát cứng đờ.

Tôi đoán trúng phóc mà, cơ thể tên con trai này thành thực hơn cái miệng hấn ta nhiều.

“Cậu thích con bé nào rồi, phải không? Vậy nên, không thể thế nào cũng được nữa, không thể mặc tôi sắp đặt nữa, phải không?”

Hình như bị tôi bức bách quá, Trịnh Sở Diệu hậm hực nghiến răng, nói: “Đúng thế! Tôi thích một người rồi!”

“Ai?” Tôi thờ ơ hỏi tiếp: “Là thiên kim nhà nào? Dẫn tới đây cho tôi xem! Muốn làm tình địch của Lâm Tinh Thần này thì tư chất không thể quá kém được... Hờ, cậu không nói chứ gì? Thế để tôi đoán...”

Tôi vừa nói vừa nhơn nhơn quấn ngón tay vào dải cà vạt mảnh của Trịnh Sở Diệu, nhẹ nhàng kéo hấn ta về phía mình, bộ váy dạ tiệc Dior này của tôi là thiết kế cúp ngực thấp cơ đấy..

Xoảng xoảng, một tràng tiếng ly đĩa vỡ khiến cả hai chúng tôi cùng ngẩng đầu lên.

Gần đó, có một cô gái mặc đồng phục tạp vụ đang ngồi thụp xuống cuống cuồng nhặt mảnh vỡ.

“Ương Ương? Vu Ương Ương?” Trịnh Sở Diệu lộ vẻ sững sốt, ngay giây sau, hấn ta bối rối đẩy tôi ra.

Ương Ương? Vu Ương Ương?

Tôi nhú mào, cái tên quái dị gì thế này?

“Mình xin lỗi, Sở Diệu, mình không biết cậu ở đây, mình chưa nhìn thấy gì cả...”

Nói dối! Rõ ràng là thấy cả rồi.

Tôi chép miệng, cô gái lập tức cúi gằm mặt, ấp úng:”Tôi... tôi xin lỗi.”

Trịnh Sở Diệu dùng ánh mắt phóng về phía tôi một con dao lạnh buốt, rồi đi tới bên Vu Ương Ương, nắm lấy tay cô nàng, dịu giọng nói: “Đừng nhặt nữa, cẩn thận đứt tay.”

Thì ra Trịnh Sở Diệu cũng biết thương hoa tiếc ngọc cơ đấy.

Cô gái nọ trông độ mười bảy mười tám, hình thức trung bình, tóc dài lưng lưng không nhuộm không uốn cột đuôi gà, miễn cưỡng cũng có thể coi là thanh tú, nổi bật nhất là đôi mắt to long lanh, còn về thân hình thì... vừa gầy vừa phẳng lì, thua xa tôi.

Tiểu thư đây hấn có mắt như mù, nhìn trái nhìn phải, ngó trên ngó dưới, vẫn không thấy cô nàng này có điểm gì là viên ngọc thô chưa mài, nhưng Trịnh Sở Diệu thì nâng niu cô ta như báu vật.

Tôi nhìn Trịnh Sở Diệu, lại nhìn sang cô nàng tên Vu Ương Ương kia, lập tức tinh ý phát giác bầu không khí bất thường giữa bọn họ.

Ừm, có gian tình.

Tay Trịnh Sở Diệu vừa chạm vào đầu ngón tay cô ta, cô ta liền co rúm lại, nói lí nhí: “Mình, không sao...”

Miệng nói không sao nhưng ngón tay thon dài thì vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay Trịnh Sở Diệu.

Tôi lại chép miệng, Vu Ương Ương bấy giờ mới như sự tỉnh khỏi giấc mộng, cố rứt tay về. Không biết là do động tác của cô ta yếu ớt hay do Trịnh Sở Diệu nắm quá chặt, cô ta cố mấy lần vẫn không rút được tay, làm tôi điên tiết muốn hét lên với Trịnh Sở Diệu: Buông cô ta ra!

Vu Ương Ương ngượng ngùng xen lẫn sợ hãi ngẩng đầu nhìn Trịnh Sở Diệu, khẽ giọng nói: “Đừng như vậy, buông mình ra.” Cặp mắt loang loáng ánh nước, bộ dạng ngập ngừng muốn nói lại thôi, lời thoại ẩn căn bản chính là: Đừng... buông mình ra!

Trời ạ, nếu tôi mà là con trai, nghe thấy câu này thì xương cốt đến tám phần mười là mềm oặt ra rồi.

Đáng tiếc, tôi lại là con gái, chỉ có hai chữ tặng cho cô ta - làm màu.

Trịnh Sở Diệu là con trai, vì vậy xương cốt hẳn ta đã mềm nhũn ra, thật kém cỏi, hẳn thần người nhìn Vu Ương Ương, hai người nhìn nhau không nói, dòng điện chạy giữa hai ánh mắt chắc phải lên tới mấy triệu vôn, giật tôi cháy xèo xèo.

Đôi mèo mả gà đồng này hiển nhiên đã đắm chìm vào thế giới riêng, không buồn đếm xỉa đến vị hôn thê xịn là tôi đây.

“Đây... là bạn gái cậu à?” Vu Ương Ương liếc nhìn tôi, nghĩ một đặng nói một nẻo: “Bạn ấy, xinh thật đấy.”

“Không phải.”

Nghe lời phủ nhận của Trịnh Sở Diệu, tôi tức thì nổi cơn thịnh nộ, rảo bước tới trước mặt hai người họ, đẩy cô nàng U Ươn Ươn hay Vu Ương Ương gì kia một cái.

“Tôi không phải bạn gái Trịnh Sở Diệu đâu.” Tôi cười tươi tắn, “Tôi là vị hôn thê của cậu ấy.”

Cô nàng kia sững sờ, câu thành ngữ “sét đánh ngang tai” sinh ra hẳn là để miêu tả biểu cảm trên mặt cô ta hiện giờ.

Tôi thừa thắng xông lên, nhìn từ trên xuống dưới cô nàng bằng cặp mắt sắc như dao: “Hình như cậu quen vị hôn phu của tôi? Không biết hai người quen biết nhau thế nào?”

Vu Ương Ương giống như con thú nhỏ bị giật mình, thối lui một bước, miệng lắp bắp: “Tôi... tôi làm... làm thêm... ở khách... khách sạn này...”

Cái cô này có nói năng mạch lạc được không đây? Đừng có lắp từ như thế chứ!Ờ, hay là vì tôi hung dữ quá?

“Lâm Tinh Thần!” Trịnh Sở Diệu hăm hè nhìn xoáy vào tôi, kéo Vu Ương Ương ra sau lưng che chắn.

Tình cảm mặn nồng quá nhỉ!

Nhưng, làm thế nào bây giờ? Hành tẩu trong xã hội thượng lưu lâu năm, bốn cô nương ngoài danh hiệu “Tiểu La Sát” còn một biệt hiệu cũng nức tiếng không kém, ấy là “thợ săn bồ nhí”. Các loại uyên ương, hồ điệp, chim liền cành... hễ gặp phải bốn cô nương thì chỉ còn nước “dầu rằng tình thâm, đời này duyên mỏng” hết.

“Thì ra là ‘phục vụ bán thời gian’ của nhà Sở Diệu à?” Tôi nhấn giọng vào mấy chữ ‘phục vụ bán thời gian’, không hề che đậy vẻ khinh miệt

lồ lộ, “Bạn bán thời gian này, xin hỏi hiện giờ có phải đang trong giờ làm của bạn không?”

Vu Ương Ương mím môi, không trả lời, còn ngạo mạn hơn cả tiểu thư đây nữa.

“Tôi hỏi thì cậu phải trả lời!” Tôi mất kiên nhẫn lặp lại lần nữa: “Bạn bán thời gian, hiện giờ có phải đang trong giờ làm của bạn không?”

“Ừm.” Cô ta gật đầu.

“Trong giờ làm không lo làm cho tốt, lại đi nghe trộm chúng tôi nói chuyện, rồi còn chơi trò kéo đẩy với vị hôn phu của tôi, thế có được không?”

“Tôi, tôi... không cố ý.”

Lại còn nói là không cố ý, tay cô ta rõ ràng vẫn bầu chặt lấy áo sơ mi của Trịnh Sở Diệu, làm phần eo áo nhăn nhúm cả thế kia.

“Lâm Tinh Thần, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?” Trịnh Sở Diệu lừ mắt cảnh cáo tôi ngậm miệng lại.

Lâm Tinh Thần tôi mà sợ hấn ta thì tên tôi cứ việc viết ngược lại!

“Bạn bán thời gian, xin hỏi hourly wage của bạn là bao nhiêu?” Tôi tiếp tục hỏi.

“Hả?” Cô ta sững người, cặp mắt chớp chớp.

Đến cụm từ tiếng Anh đơn giản như “hourly wage” nghe cũng không hiểu? Quả nhiên không cùng trình độ với tiểu thư đây.

“Hourly wage, lương tính theo giờ.” Tôi nheo một con mắt, dương dương tự đắc khoe khoang vốn tiếng Anh, “How much are you an hour?”

Qua khoe mắt, tôi liếc thấy Trịnh Sở Diệu ôm trán cau mày, nhỏ giọng chửi cho mình: “How much do you earn per hour?”

Ý tứ chẳng phải giống nhau sao, tôi chép miệng, mặt tỉnh bơ: “Tóm lại là hỏi cậu một giờ kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Một trăm năm mươi...”

“Đài tệ?”

“Ừm...”

“Ha, thế cậu có biết cái áo sơ mi cậu đang nắm trong tay kia bao nhiêu tiền không?”

Cô nàng ngơ ngác lắc đầu.

“Chỉ riêng cái áo sơ mi D&G Italy trên người Sở Diệu, bét nhất cũng phải hai nghìn đô la Mỹ, tính ra là sáu mươi nghìn Đài tệ trở lên.” Tôi đập văng cái móng giò muối đang túm chặt lấy eo áo Trịnh Sở Diệu, “Đừng có bầu chặt thế, hông ra đấy thì cậu không ăn không uống ba tháng liền may ra mới đên nổi đấy.”

Sống lưng cô nàng dựng thẳng tưng, nhưng vẫn có thể nhìn rõ cơ thể đang run rẩy.

“Còn bộ váy dạ tiệc Dior trên người tôi đây là dòng cơ bản, rẻ thôi, một trăm bảy mươi nghìn Đài tệ.” Tôi vén vạt váy, từng bước sấn tới, ánh mắt như kim châm, độc ác xuyên thủng cô nàng đang trốn sau lưng Trịnh Sở Diệu. “Nhìn chúng tôi, rồi nhìn lại cậu xem, có biết sự khác biệt giữa chúng tôi và cậu nằm ở đâu không? Một nhân viên phục vụ bán thời gian một giờ mới kiếm được vồn vẹn trăm rưỡi Đài tệ, không biết đường soi gương, với cái bộ dạng khố rách áo ôm này của cậu mà cũng đòi quyền rũ vị hôn phu của tôi hả!”

“Cậu hiểu nhầm rồi, tôi không...” Vu Ương Ương sợ hãi run lấy bầy, liên tục thối lui, “tôi không thích Trịnh Sở Diệu, cậu ấy tốt như vậy, tôi biết mình không với tới...”

“Biết là tốt...” Tôi gật đầu hài lòng, mỉm cười thắng lợi.

Chậc, cô nàng tình địch này mới hù chút xíu đã rúm lại rồi, thật mất hứng.

Đắc thắng và khoái trá đã che mờ sự cảnh giác của tôi, tôi không hề nhận ra trong lúc mình làm nhục Vu Ương Ương, sắc mặt Trịnh Sở Diệu càng lúc càng tối sẫm.

Đám người vây xung quanh dần nhiều lên, chụm đầu ghé tai xì xào xem kịch hay.

Giống như nam chính trong mọi bộ phim thần tượng và tiểu thuyết diễn tình, Trịnh Sở Diệu không thể thiếu màn đứng ra quát lớn: “Đủ rồi! Lâm Tinh Thần, dừng ở đây đi.” Dứt lời, hắn ta kéo tay Vu Ương Ương bỏ đi, định kết thúc trò hề này.

“Không được đi, tôi còn chưa nói xong, Trịnh Sở...” Tôi đuổi theo, còn chưa kịp hét hết tên họ đầy đủ của hắn, chân đã trượt một cái, cả người đổ nhào về phía trước, mắt thấy khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều của mình sắp sửa đi hôn đất.

Ngay trước cơn đau có thể ập tới bất cứ lúc nào, ý nghĩ đầu tiên sượt qua đầu tôi là: Á, cái mũi mình vừa sửa!

Theo bản năng, tôi muốn bấu lấy Vu Ương Ương ngay mình, nhưng không đâu lại giẫm phải gấu váy dạ tiệc, cả người bị trọng lực hút bổ nhào về phía Vu Ương Ương.

Cơ thể gầy yếu của Vu Ương Ương làm sao chịu nổi cú vỗ mạnh mẽ của tôi, cô ta chống đỡ sức nặng cơ thể tôi, bật ra tiếng kêu thảng thốt, ngã vào Trịnh Sở Diệu đi đằng trước, Trịnh Sở Diệu hoảng hốt xoay người lại, vốn định đỡ lấy tay Vu Ương Ương, nhưng bị ép cho lùi liên mấy bước, cuối cùng hụt chân...

Liên một mạch như mấy pha hành động trong phim điện ảnh, trước bao con mắt tròn tròn của đám đông, ba chúng tôi rơi xuống nước một cách đầy tráng lệ.

Ục ục ục, tôi không biết bơi đâu!

Trong mấy giây ngã xuống hồ bơi, trước mắt tôi dường như có bài báo chạy sượt qua:

Tan nát giấc mộng thông gia giữa giới thượng lưu! Vị hôn thê đảm phán không có kết quả với bồ nhí, cái kết thảm cho cả ba người!

Phóng viên phỏng vấn nhân chứng có mặt tại hiện trường: “Xin hỏi ba người họ có giằng co cãi vã gì không?”

Nhân chứng: “Có chứ có chứ, hai cô tranh một anh, túm tóc, bạt tai, đánh nhau dữ lắm!”

(Tôi: “???”)

Phóng viên: “Xin hỏi vụ tai nạn xảy ra thế nào?”

Nhân chứng: “Cô vị hôn thê đẩy hai người kia xuống nước, đây là mưu sát, án mưu sát chứ còn gì nữa...”

(Tôi: “Toàn là mấy lời trợn mắt nói bừa!”)

Phóng viên: “Tin đưa trực tiếp từ hiện trường, bây giờ chúng tôi sẽ tiến hành phỏng vấn nhân vật nam chính trong vụ tai nạn đuối nước này...”

anh Trịnh Sở Diệu thiếu gia tập đoàn Nhật Diệu, xin được hỏi anh có suy nghĩ gì về vụ việc này?”

Trịnh Sở Diệu: “Kẻ độc ác đó, chết là đáng...”

Màn hình dịch chuyển, dưới đất là một cái xác nữ ướt sũng, mặt bị làm nhòe, trên người là bộ váy dạ tiệc màu hồng nude Dior cực kỳ quen mắt...

Được rồi, tôi thừa nhận mình mắc chứng hoang tưởng bị hại.

Tôi vung tay quay cuồng quờ quạng mấy cái, nước trong hồ bơi tuy không sâu, nhưng bộ váy dạ tiệc sau khi ngấm nước cứ dính chặt lấy người tôi, giống như dải băng keo căng ra cuốn lấy hai chân, tôi có quẫy đạp thế nào cũng không đứng dậy được.

Tôi chỉ biết trơ mắt nhìn hoàng tử bạch mã ôm thốc người tình trong mộng của hã, cảnh vẻ bỏ đi.

Đây là... cái ôm công chúa tôi hằng ao ước mà! Hu hu hu, thế còn tôi thì sao?

Tôi dốc cạn sức lực, vươn dài cánh tay run rẩy: “Trịnh Sở Diệu, cứu tôi...” Vừa mở miệng nước liền ồ ộc tràn vào mũi miệng, mùi thuốc khử trùng buồn nôn chết mất!

Trịnh Sở Diệu quay đầu lại nhìn tôi, đôi môi đẹp đẽ mấp máy, dường như đang nói: Đáng đời.

Hu hu hu, tôi sắp chết đuối rồi, tôi như trông thấy cái xác nữ mặc váy dạ tiệc Dior màu hồng nude nằm thẳng cứng trên bờ hồ bơi.

Tầm nhìn dần trở nên mờ mịt, nhưng kỳ lạ thay, ý thức lại sáng rõ hơn bao giờ hết, trong tiếng nước chảy òng ọc, tôi bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “ùm”, có người nhảy xuống nước, bơi đến phía sau tôi...

Cảm giác có một cánh tay mạnh mẽ rắn chắc xộc qua nách ôm lấy mình, tôi giật bắn hét lên trong lòng: Đồ dê già!

Cánh tay ấy, không dừng chình ình chắn ngang bộ ngực của tôi, trước nay chưa từng có ai dám quang minh chính đại sàm sỡ tiểu thư đây thế này đâu nhé!

Bản năng cầu sinh được kích phát triệt để, tôi vừa gào thét vừa ra sức quẫy đạp, không biết đạp vào đâu, tên con trai kia “hự” lên một tiếng đau đớn, cánh tay bất chợt siết chặt, lưng tôi bèn đập vào một lồng ngực rắn chắc.

“Xin lỗi.” Giọng nói hơi hỗn hển vang lên bên tai tôi, nghe có vẻ hoảng loạn.

Lại còn xin lỗi!

“Anh, anh...” Vừa mở miệng, nước hồ bơi đã lại tràn vào mũi miệng, tôi khổ sở ho sặc sụa mấy tiếng, rửa thềm trong bụng: Đừng có tưởng xin lỗi tôi là xong đâu!

“Xin lỗi!” Nhưng gã ta vẫn lặp lại.

Đồng thời, một cơn đau nhói từ sau gáy lan ra...

Tên con trai đó chặt cho tôi một phát ngất xỉu, rất dứt khoát.

Cuối cùng tôi cũng biết vì sao gã ta phải xin lỗi đến hai lần.

Thử nói xem! Có ai làm anh hùng cứu mỹ nhân kiều đấy không hả?

TRIỆU CHỨNG 2

TỰ COI MÌNH LÀ TRUNG TÂM VŨ TRỤ

Muốn không ai có thể thay thế, bắt buộc từng giây từng phút phải khác biệt với đám đông, xin hãy gọi tôi là nữ thần... kinh.

“Cái gì! Phòng bệnh thường? Tôi không muốn nằm phòng bệnh thường, không muốn, tuyệt đối không muốn, nhất quyết không muốn!” Tôi đỡ lấy cổ, cổ chịu cơn đau, nhưng khăng khăng không thỏa hiệp, “Tôi chấp nhận trả viện phí gấp bốn, cho tôi chuyển sang phòng bệnh VIP!”

Tên con trai kia rốt cuộc là muốn cứu tôi hay muốn giết tôi đây? Ra tay tàn độc như vậy!

“Thưa cô, đây không phải vấn đề tiền bạc.” Anh bác sĩ trẻ quá đáng, nhã nhặn quá đáng ái ngại nhìn tôi, “Mà là phòng bệnh VIP đã kín giường rồi.”

“Kín giường rồi là vấn đề của tôi chắc?” Sau gáy vẫn dội lên từng cơn đau ê ẩm, khiến tôi cứ phải nhăn nhó suốt, thâm tâm đang cuộn cuộn những câu rủa xả, ngoài miệng đương nhiên không nói nổi lời nào tốt đẹp, “Anh bị ngốc đấy à? Kín giường rồi còn không mau cho người đang chiếm giường làm thủ tục xuất viện đi?”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Anh có biết tôi là ai không hả?”

Anh ta nghiêm túc kiểm tra tập tài liệu trên tay, gật đầu: “Vâng, tôi biết.”

“Ừ hự, tôi là...” Tôi nén đau, hất cằm lên, cho dù ở trong tình trạng thảm hại thế nào cũng phải giữ vẻ cao ngạo, đấy mới là phẩm cách của thiên kim danh giá.

Nhưng, phẩm cách thiên kim danh giá của tôi lại bị những lời tiếp theo của anh bác sĩ đẹp trai đập vỡ tan tành.

“Bệnh nhân đuối nước vừa được khách sạn W đưa tới...” Anh ta giải thích những chuyện xảy ra sau khi tôi được vớt lên bờ một cách đầy trách

nhiệm, “đã tiến hành xử lý khẩn cấp tại hiện trường, nước trong khí quản, phổi, ổ bụng đã được ép ra hết...”

Nghĩ đến màn “cấp cứu” bên hồ bơi tên con trai kia làm với tôi, ngay tức khắc, tôi chỉ muốn chết luôn cho rồi.

Gã ta chẳng hề thương hoa tiếc ngọc, cứ như vớt bao tải, từ đằng sau vòng tay cặp ngang eo tôi, úp người tôi lên đùi gã, rồi ép mạnh xuống lưng làm tôi ho sặc sụa ra nước, đồng thời cũng nôn thốc nôn tháo một bãi bầy nhầy...

Đám đông thi nhau cười cợt như được xem kịch hay: A ha, không ngờ Lâm Tinh Thần cũng có ngày bô nhếch nhường này!

Vài kẻ còn trắng trợn ra mặt: “Ha ha, nhìn thân hình sexy của cô ả kia, ướt hết rồi, mau, mau chụp lại!”

Đừng có nhìn! Đừng có chụp!

Tôi quờ quạng tay chân muốn che chắn phần da thịt đang bị phơi bày, nhưng che được ngực thì lại lộ đùi, cuối cùng mới nhận ra, cách hữu hiệu nhất là dùng cả hai tay che mặt mình.

“Cút, cút đi!” Tôi gào lên, vẫn hung hãn như mọi khi, không ai phát hiện ra dưới đôi bàn tay đang bưng kín, khuôn mặt tôi đã đầm đìa nước mắt.

Không ai phát hiện ra... phải vậy không?

Một tấm áo khoác màu trắng bạc từ từ đáp xuống người tôi, nhẹ như lông vũ, che đi những nhếch nhác và yếu đuối của tôi.

“Biện pháp cấp cứu sau khi đuối nước tiến hành rất tốt, cô nên cảm ơn người đã cứu mình...”

Tôi sững sờ trong thoáng chốc, thẹn quá hóa giận ngắt lời anh bác sĩ: “Đủ rồi! Đủ rồi! Anh là ai hả? Mặt mũi non choẹt thế kia, chắc hẳn là bác sĩ thực tập chứ gì! Tôi không nói chuyện với anh, gọi người có thẩm quyền nhất chỗ các anh tới đây.”

“Nhan Khải. Chief Resident - bác sĩ chủ trị.” Anh ta kết liễu mỗi nghi ngờ của tôi trong hai dấu chấm câu, còn bổ sung thêm: “Giờ tôi đang trực ban, ở tầng này tôi là người có quyền quyết định.”

Khí phách lăm, đáng ngưỡng mộ.

Nhưng giờ không phải lúc mê trai, mấu chốt là tiểu thư đây đi đến đâu cũng đều được tiếp đãi ở hạng VIP, có là nằm viện cũng phải VIP, tuyệt đối không thể ở phòng bệnh thường!

Không phải tôi kén chọn đâu, đây là vấn đề nguyên tắc, giữ vững nguyên tắc thì không có gì phải hổ thẹn.

“Anh đã là bác sĩ chủ trị thì mau nghĩ cách cho tôi một phòng bệnh VIP đi.” Tôi xòe hai tay, co chân nhảy phịch lên giường bệnh ăn vạ, “Bằng không, tôi cứ ở lì phòng cấp cứu không đi đâu...”

“Có tin tôi cho thẳng cô ra viện không?” Giọng anh bác sĩ trầm xuống, rõ ràng đã thấy bực mình.

Chậc, tay bác sĩ chủ trị này trông thì có vẻ nhã nhặn chứ cũng nóng tính thật đấy.

“Anh dám? Tôi kiện anh đấy.” Tôi vặc lại.

Anh ta không phí lời với tôi nữa, quay sang dặn chị y tá: “Miss Hà, liên lạc với người nhà bệnh nhân này.”

Trông thấy người được y tá dẫn vào là Trịnh Mạnh Hy, tôi kinh ngạc nhồm người dậy: “Chú Mạnh Hy...”

Người đưa tôi vào viện là chú ấy sao?

“Bác sĩ Nhan, thật ngại quá, con bé này gây phiền toái cho cậu rồi”

“Từ nãy đến giờ cứ nằng nặc đòi nằm phòng bệnh VIP.” Anh bác sĩ đẹp trai cau mày, thừa cơ mách tội tôi, “Cơ sở vật chất của bệnh viện đâu phải để lãng phí như thế.”

“Cháu...” Tôi vừa định mở miệng đã bị chú Mạnh Hy ấn đầu, ra hiệu cứ để chú xử lý.

“Con bé Tinh Thần này được nuông chiều từ bé nên sinh hư.” Chú Mạnh Hy liếc tôi bằng ánh mắt có vẻ quở trách, tiếp đó kéo anh bác sĩ đẹp trai đi tới bên cửa sổ nói chuyện.

Hai người tán gẫu, cười cười nói nói, hình như còn trao đổi cả danh thiếp, hoàn toàn không màng đến sự tồn tại của tôi.

Tôi nhìn chăm chăm họ, nhìn mãi hồi lâu, chợt phát hiện ra... cảnh tượng hai người ở bên nhau cũng đến là vui mắt, một người là doanh nhân thành đạt diện cả cây vest đen, một người là bác sĩ chuyên khoa mặc áo blouse trắng, có nhìn thế nào cũng giống “phúc hắc tổng tài công” với “ôn nhu y sĩ thụ”... Tôi lặng lẽ quẹt mũi.

“Tinh Thần, xin lỗi bác sĩ Nhan đi.” Chú Mạnh Hy nói, giọng nghe có phần nghiêm khắc.

Ặc, bộ phim cấp ba giám đốc cường bức bác sĩ đang chiếu trong đầu tôi bị phát hiện rồi sao?

“Sao cháu phải xin lỗi?” Tôi có tật giật mình, “Cháu... sai chỗ nào chứ?”

“Chỗ nào cũng sai, mau xin lỗi đi.”

“Bác sĩ Nhan, xin... xin... lỗi.” Hai chữ này quả thật khó nói ra miệng, tôi quay mặt đi, lí nhí.

“Được rồi, có vẻ không gặp vấn đề gì nghiêm trọng đâu, phiền anh dẫn cô bé này sang phòng bệnh đi.” Bác sĩ Nhan vỗ vai chú Mạnh Hy, dặn dò mấy câu rồi rời đi.

“Sang phòng bệnh VIP hả chú?”

“Ừ.”

Tôi hớn hờ cười toét miệng: “Chú Mạnh Hy siêu nhất!”

Niềm vui không kéo dài lâu.

Tôi buồn bực nhìn quanh phòng bệnh, giấy dán tường in hình Hello Kitty màu hồng, giường bệnh trải chăn ga Hello Kitty màu hồng, kê gối Hello Kitty màu hồng, lại còn cả bộ đồng phục bệnh nhân màu hồng cỡ quá nhỏ này nữa... tôi xuyên không đến YOYO TV^[1] rồi ư?

[1] Kênh truyền hình dành riêng cho thiếu nhi của đài truyền hình Đông Lâm, Đài Loan.

Ngoài hành lang vọng vào tiếng trẻ con đùa nghịch, xen lẫn tiếng các chị y tá nhỏ giọng quát: “Không được chơi ở hành lang bệnh viện!”

Tiếng gào khóc càng lúc càng thảm thiết không ngừng xuyên tường dội vào.

“Hu hu hu, mẹ ơi, con ứ tiêm đâu! Hu hu hu...”

“Hu hu hu, bố ơi, con không thích uống thuốc!”

“Hu hu hu, con ứ nằm viện, con muốn về nhà...”

Thi thoảng lại nghe mấy tiếng hét thất thanh cường độ cao, thách thức giới hạn chịu đựng của cơ thể con người.

“Phòng bệnh nhi?” Tôi méo xẹo miệng.

“Ừ” Chú Mạnh Hy mỉm cười thánh thiện, “Bác sĩ Nhan nói còn trống mỗi phòng này, là phòng bệnh VIP Hello Kitty đấy.”

Tôi hoàn toàn câm nín.

Ở trong khu bệnh nhi náo nhiệt không khác gì khu vui chơi của McDonalds, tôi liên tục nhắc nhở bản thân phải điềm tĩnh, phải hết sức điềm tĩnh, phải vô cùng điềm tĩnh...

Hay lắm, tiểu thư đây bị chơi một vố rồi.

“Sắc mặt cháu khó coi lắm, không sao chứ?”

“Ha ha, ha ha ha, không sao ạ...” Tôi day day huyết thái dương nhưc nhối, cười khan, “Mèo Kitty rất đáng yêu, cháu cũng thích mèo Kitty...”

“Cổ tay cháu bị sao thế kia?”

Tôi giơ tay lên, bấy giờ mới nhận ra trên cổ tay gần gan bàn tay có mấy vết máu tươi, máu đỏ đang từ từ rỉ ra, từng giọt từng giọt, nhanh chóng nhuộm ống tay áo từ màu hồng thành màu đỏ.

Tôi rúm người lại, khẽ rên rỉ: “Chắc là... lúc quẫy đạp dưới nước bị cái gì cửa phải ạ.”

“Không đau à?”

Vết thương thực ra không sâu, có lẽ lúc lên xe cứu thương đã tự cầm máu, có điều vừa rồi tôi vùng vằng một hồi nên miệng vết thương mới lại toác ra.

“Đau ạ.” Tôi khịt mũi, thành thật trả lời, “Đau lắm.”

Cứ ngỡ chỉ trầy xước ngoài da chẳng đáng bận tâm, thực ra sau cùng đau nhất lại chính là mấy vết thương bé xíu này.

Người ấy phì cười, co ngón tay cốc nhẹ lên trán tôi: “Thua cháu rồi đấy, tay bị thương mà còn có tâm trạng gây chuyện.”

Tôi thực sự rất muốn, rất muốn được tiếp tục níu kéo sự dịu dàng của người ấy, dù cho làm vậy khiến mình trông chẳng khác nào đứa trẻ.

“Để chú đi gọi y tá...”

“Không cần gọi người khác đâu.” Tôi túm lấy người ấy, chìa bàn tay bị thương ra trước mặt, ngang ngược yêu cầu, “Trịnh Mạnh Hy, bôi thuốc cho cháu.”

Dù người ấy có cự tuyệt tôi trước, nhưng tôi biết mình vẫn luôn là cái gai hoa hồng găm chặt trong tim người ấy, không cách nào nhổ bỏ.

Người đàn ông ấy mỉm cười bất đắc dĩ, ra ngoài phòng bệnh hỏi mượn y tá hộp cứu thương, rồi quay lại ngồi xuống cạnh giường, lấy cái gối ôm hình đầu mèo Kitty kê dưới cổ tay tôi, rửa vết thương, sát khuẩn, bôi thuốc, quấn gạc... từng động tác dịu dàng, thận trọng, như thể tôi là một con búp bê sứ quý giá.

Trong phòng bệnh bỗng trở nên rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi, ngay cả tiếng tim mình đập thành thịch nghe cũng thật đình tai nhức óc.

Tôi cố dời mắt sang bức tường gần đó, trên tường treo một chiếc đồng hồ mèo Kitty, kim giờ kim giây chậm chạp chuyển động, trùng nhau, giao nhau, phát ra những tiếng tích tắc khe khẽ.

Vì sao mèo Kitty lại không có miệng? Không có miệng thì cái cảm giác muốn nói mà không nói được thành lời nhất định rất khó chịu.

Người ấy im lặng hồi lâu, rồi khẽ thở dài: “Chú về trước đây”

“Có thể... ở lại với cháu một lúc nữa không?” Tôi nắm chặt lấy gấu áo người ấy, “Trịnh Mạnh Hy, ở một mình cháu sợ lắm.”

“Tinh Thần, chú có thể ở lại với cháu, bảo vệ cháu.” Dường như có tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt người ấy, rồi thoát cái đã tắt ngấm, “Nhưng chỉ có thể giống một người bề trên, ở bên cháu, bảo vệ cháu thôi.”

Chỉ giống một người bề trên, không hơn không kém.

Tôi đột ngột buông tay: “Cháu... quả thực không có chút hy vọng nào ư?”

“Chú đã kết hôn rồi.”

“Chú đâu có yêu cô ấy, chú lấy cô ấy chỉ vì...”

Người ấy lập tức cắt ngang lời tôi, nói một cách dứt khoát và tàn nhẫn: “Chú không đời nào ly hôn đâu, chú cũng không hề có tình cảm nam nữ với cháu, vậy nên cháu đừng để tâm đến chú nữa.”

“Thế thì chú cũng đừng bận tâm đến cháu nữa.” Tôi cay đắng mím chặt môi, lấy làm tủi thân, “Chú làm vậy, cháu rất dễ hiểu nhầm...”

Thì ra, câu nói “sẽ bảo vệ cháu” từ miệng người đàn ông này thốt ra, chẳng khác nào liều thuốc độc bọc đường, như tôi quen mùi, rồi lại nói với tôi trong đó không hề có bất cứ tư tình nam nữ nào, nếu thấy ngọt thì hoàn toàn là do tôi ảo tưởng.

Chẳng trách mà tôi phát bệnh, bệnh tương tư, bệnh thần kinh.

Người ấy ngậy ra, nụ cười tắt ngấm: “Ra là vậy, chú xin lỗi, về sau chú sẽ chú ý, không làm những chuyện khiến cháu hiểu nhầm nữa...”

Hai mắt dần giăng kín sương mù, tôi quay mặt đi, cố nói bằng giọng thật nhẹ nhõm: “Không sao ạ.”

Tiếng chuông điện thoại đi động bất ngờ vang lên, cắt ngang bầu không khí bối rối giữa hai chúng tôi, chú Mạnh Hy đi ra ngoài nghe điện, đợi chú quay lại tôi cũng đã dần được cảm xúc của mình xuống.

“Trịnh Sở Diệu...” tôi hơi nhíu mày, “vẫn ổn chứ ạ?”

“Nó không sao.”

“Vâng”

“Mấy hôm nữa thủ tục nhập học của cháu sẽ được sắp xếp ổn thỏa.”

“Thủ tục nhập học?” Lòng mày tôi càng nhíu chặt hơn.

“Đã bàn bạc đâu vào đấy rồi, sau kỳ nghỉ hè cháu không cần quay lại Nhật nữa, cứ ở Đài Loan học hết cấp ba, đính hôn với Sở Diệu xong hai đứa sẽ lại cùng nhau ra nước ngoài học...”

“Qua mỗi thông gia này, hai nhà có thể thu được lợi ích thiết thực gì?” Tôi hỏi, cố để giọng mình nghe điềm nhiên hết sức.

“Nhà họ Lâm sẽ có nguồn vốn dồi dào, còn nhà họ Trịnh sẽ có đất đai và cổ phần.”

“Vì vậy, đây là trách nhiệm của chú?”

“Ừm.” Ưu điểm lớn nhất của người đàn ông này chính là lúc cần thẳng thắn sẽ không hề mập mờ.

“Rẻ mạt thật.” Tôi cup mắt xuống, nhìn cái gói ôm không biết ôm trong lòng từ lúc nào, vầy vò khuôn mặt vô tội của con mèo Kitty như nhào bột mì, vắt kiệt sức rồi đành thở dài nói: “Cháu biết rồi.”

Trước khi đi, người ấy cố nói bằng giọng thoải mái: “Mẹ cháu sẽ vào thăm cháu muộn một chút.”

Mẹ? Mẹ nào cơ? Mà thôi, dù là ai thì bây giờ tôi cũng không muốn gặp.

“Chú chuyển lời hộ cháu là không cần đâu, cháu muốn nghỉ ngơi.” Tôi vớ lấy cái gối ôm Kitty nhả nhúm, quay người lại, xoay lưng về phía người ấy.

Thế là, vì mỗi thông gia tốt đẹp giữa hai gia tộc cùng lợi ích kinh doanh không lồ đằng sau, tôi và Trịnh Sở Diệu lại bị ép vun đắp tình cảm, tiến hành hẹn hò tay đôi.

Một buổi tối nọ, Trịnh Sở Diệu hiếm hoi mới thấy gọi điện thoại cho tôi, giọng nói cứng nhắc lạnh nhạt, giống như ở đầu dây bên kia có người đang cầm dao kề cổ, ép hẳn phun ra tên tôi: “Lâm Tinh Thần?”

Lúc này, bàn tay một anh trai trẻ đang lướt dọc tấm lưng trắng bóc mịn màng của tôi, dụng lực vừa phải từ xương cổ xuống xương hông, tôi thư thái vùi đầu trên gối lông vũ, thở hắt ra qua lỗ mũi: “Ừ?”

“Thứ Sáu tuần này có rảnh không?” Trịnh Sở Diệu hỏi.

Lúc này, ngón trỏ và ngón cái của anh chàng bắt ngang cổ tôi đột nhiên bấm mạnh, vừa ấn vừa đi vào huyết Kiên Tinh, cảm giác tê dại như từng luồng điện chạy từ sống lưng ra khắp toàn thân, tôi buột miệng rên lên khoan khoái: “Ha...”

Đầu dây bên kia đột nhiên im bật, tưởng Trịnh Sở Diệu cúp máy, tôi ném điện thoại sang một bên, tiếp tục rên rầm: “Ừm, đúng chỗ đấy, mạnh thêm chút nữa...”

“Lực thế này đã được chưa?” Anh trai trẻ hỏi, dồn sức ở chỗ vừa rồi, “Dễ chịu không?”

“Aaaa... dễ chịu...” Tôi đê mê đến nỗi co quắp ngón chân lại, không tìm được rên lên: “A ha... Baby, anh cừ quá...”

Nghĩ lại mấy hôm trước, tiểu thư đây nằm trong phòng bệnh nhi của bệnh viện, ngấm bản mặt đờ đẫn của mèo Kitty chi chút khắp phòng, bên ngoài chốc lại vọng vào tiếng la hét thất thanh, không bệnh cũng sắp sửa suy nhược thần kinh.

Tôi cực kỳ nghi ngờ, có lẽ bọn trẻ con đứa nào cũng được lắp một cái loa chạy bằng pin Duracell trong người, nếu không thì làm sao bọn chúng liên tục gào khóc suốt nửa tiếng liền thế được?

Khủng khiếp hơn nữa là, chỉ cần một đứa bắt đầu khóc thì y rằng sẽ có đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư... hết bệnh truyền nhiễm. Với cái kiểu khóc đó thì đến mười dầy Vạn Lý Trường Thành cũng đổ tuốt luốt.

Tôi nhắm nhin suốt ba tiếng ba mươi tư phút thêm mười tám giây, nhắm đến khi không còn nhắm được thì không cần nhắm nữa, cấp tốc làm thủ tục xuất viện, chạy khỏi chốn địa ngục âm ỉ đó.

Vốn tưởng có thể thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ đến tối, nằm trên tấm nệm Falomo Italy cao cấp mà toàn thân tôi cứ ê ẩm, chỗ này nhói, chỗ kia nhức, mấy ngày liền không sao chớp mắt nổi.

Dì Julia đề xuất đi bấm huyệt kiểu Thái, đưa tôi một tấm danh thiếp, giới thiệu là tay thợ mát xa rất giàu kinh nghiệm, hơn nữa còn phục vụ 24/24.

Trông thấy là thợ mát xa nam, tôi có hơi ngại ngần, nghĩ đến việc cơ thể mình bị một người đàn ông xa lạ sờ tới sờ lui, xấu hổ chết được! Bản tính thiếu nữ rụt rè tiểu thư đây tuy không nhiều, nhưng vẫn có đấy nhé.

“Thợ mát xa nam mới khỏe, mới có lực, mà quan trọng nhất là ‘dai sức’, con làm một lần là nghiện ngay, về sau sẽ chỉ kiếm thợ nam thôi.” Dì

Julia uể oải vươn vai, bộ ngực ngồn ngộn cũng theo đó suýt chút nữa làm căng bực mấy khuy áo trước ngực.

“Thật không ạ?” Tôi bán tín bán nghi, liếc xéo đôi gò bồng đảo đang chực nháy ra chào hỏi mọi người của mẹ, ngấm ngấm oán hận sao mình không được di truyền cái gien tốt này, cất giọng đầy ác ý nhắc nhở: “Mẹ, ngực mẹ dạo này hình như hơi xệ rồi đấy.”

Dì Julia đỏ bừng mặt rú lên, đập tôi bùm bụp.

“Ai da, cỡ con...” Tôi kêu thảm thiết.

Mãi đến nửa đêm, gân cốt khắp người vẫn đau nhức âm ỉ, quả thực không thể chịu nổi nữa, tôi chỉ còn cách gạt đi rứt rề, gọi thợ bấm huyệt kiểu Thái được dì Julia khen không dứt miệng đến. Vốn tưởng một chú già sẽ lù lù xuất hiện, ai ngờ lại là một anh trai trẻ vạm vỡ, tay chân linh hoạt, kỹ thuật đúng là không tệ.

Mười mấy phút trôi qua, tôi vừa cắn răng vừa rên lên khe khẽ: “Ừm, anh được lắm, về sau để tiểu thư đây bao...”

“Xin hỏi có cần ‘dịch vụ đặc biệt’ không ạ?” Anh thợ bấm huyệt nhấn mạnh hai chữ “đặc biệt”.

“Ờ...” Tôi gãi đầu, thầm nghĩ lại còn có dịch vụ “đặc biệt” nữa à, không ngờ ngành bấm huyệt cũng phát triển đa dạng cỡ này, nhưng suốt mấy ngày liền không ngủ được, trán tôi sắp nổi mụn đến nơi rồi, ngủ đủ giấc vẫn quan trọng hơn.

“Thôi thôi, lần sau hăng hay.” Tôi khẽ xoa tay.

Anh thợ bấm huyệt cũng không cố đấm ăn xôi, lịch sự cảm ơn, lại còn biết ý tắt đèn hộ tôi, lạng lẽ thu dọn xong xuôi bèn lui ra, đi gập chú quản gia nhận tiền công.

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp trên giường, gân cốt toàn thân đã hoàn toàn thả lỏng, mí mắt dần bị cơn buồn ngủ xâm chiếm, càng lúc càng nặng trĩu...

“Lâm Tinh Thần!”

Một tiếng gầm lạnh buốt xương tủy đột nhiên dội vào màng nhĩ, hết như tiếng ma quỷ vọng về từ địa ngục, tôi giật thót mình, cơn buồn ngủ thoát chốc bay biến quá nửa.

“Mẹ ơi, có ma! Ai gọi mình thế?”

Nhìn qua thấy mép gối hắt sáng mờ mờ, thì ra là tiếng từ điện thoại.

Người dọa người, đúng là muốn dọa chết người ta mà, tôi còn là đứa cực kỳ nhát gan nữa.

Tôi dụi mắt, nhìn rõ bản mặt tên cục súc Trịnh Sở Diệu vẫn đang sáng trưng trên màn hình hiển thị, tên này vẫn chưa cúp điện thoại sao?

Tôi gắt gỏng nghe máy: “A lô! Cậu còn chưa ngỏm à?”

“Cậu mới sắp ‘ngỏm’ ấy!” Trịnh Sở Diệu chẳng hề nhún nhường, “Ê, xong việc chưa?”

Vô duyên vô cớ, đêm hôm rồi còn gọi điện làm phiền người ta, tôi không tức thì thôi, hấn ta tức cái nỗi gì?

Lâm Tinh Thần thanh lịch.

Tên cục súc vẫn cứ là tên cục súc, động một tẹo là gắt um lên, cái đồ mắc bệnh hoang tử, đừng chấp hấn ta.

“Xin hỏi cậu gọi tôi có việc gì?” Tôi ngáp dài.

Có gì thì nói mau lên, bà đây còn phải đi ngủ.

“Con gái con đứa phóng...” Hấn ta nghiêng rặng nghiêng lợi một hồi, lại im lặng lúc lâu mới nén giận thốt nên lời: “Thứ Sáu tuần này...”

“Ờ?”

“Chú Mạnh Hy muốn hẹn tôi với cậu dùng bữa.”

“Ờ.” Tôi tiếc chữ như tiếc vàng.

“Thời gian và địa điểm tôi sẽ nhắn tin cho cậu sau, nhớ tới đây, chào.” Làm như không chịu nổi thêm một giây nào nữa, hấn ta nói một lèo rồi đập búp điện thoại.

Tôi mơ mơ màng màng.

Không phải chứ, vừa rồi tên đó hình như chửi tôi là đồ phóng đảng?

Tôi đã làm gì nên tội để bị hấn vu vạ như thế?

Nhớ lại ngày hôm đó ngã xuống hồ bơi, Trịnh Sở Diệu bế Vu Ương Ương lên bờ, rồi giở trò với cô nàng đang hôn mê bất tỉnh ngay tại trận, hết thơm đến hôn, thế không phải bỉ ổi, biến thái, đê tiện thì là gì?

Tạp chí lá cải còn thiên vị rành rành, ca ngợi hấn ta xả thân vì nghĩa, dũng cảm cứu người nữa chứ.

Có nhầm không đấy? Làm hô hấp nhân tạo miệng chạm miệng cũng đâu cần đến mức như vậy!

Tên cục súc Trịnh Sở Diệu rõ ràng là thừa nước đục thả câu... Chắc, câu thành ngữ này dùng ở đây nghe hơi sai sai, nhưng cũng lại đúng đúng thế nào ấy... Thôi kệ, tiếng Trung của tôi không tốt, mọi người hiểu ý là được rồi.

Tôi giờ chiếc điện thoại chỉ còn vang lên từng tràng tút tút ra trước mặt, chửi rủa một hồi: “Trịnh Sở Diệu, cậu mới là đồ phóng đãng, bĩ ổi biến thái đê tiện! Hừ.”

Bị hấn ta kích động, đầu óc tôi tỉnh táo lại đôi chút, hồi tưởng kỹ lại chuyện hôm ấy... tôi cũng được cứu đấy chứ.

Tuy cách cứu người của người đó có hơi bạo lực, nhưng chết tiệt, gã ta lại còn xin lỗi những hai lần.

Xin lỗi cái gì mà xin lỗi? Hại tôi... không khỏi nghĩ mình bị giở trò gì vô lễ thật.

Một luồng máu nóng tự dưng bốc lên, làm cả vành tai cũng bừng bừng nóng rát, tôi hít thở sâu, trượt xuống khỏi giường, giở chiếc áo khoác màu trắng bạc kia ra.

Vào lúc tôi thê thảm nhất, người đó đã cởi áo ngoài khoác lên mình tôi, và còn nói...

“Không sao rồi “

Ba chữ này, khiến tôi thấy an tâm hẳn.

Đây là áo khoác mỏng liền mũ của Marc Jacobs, áo khoác của hãng này không hề dễ mặc chút nào, phom áo linh hoạt ôm sát cơ thể, lại còn là cái màu kim loại này nữa, người mặc nhất định phải có dáng cao gầy mà vai rộng mới toát lên được khí chất.

Tôi khoác chiếc áo ấy lên người, xỏ qua ống tay áo hở ra được nửa ngón tay, chiều dài áo vừa vặn che kín hông, xem ra chủ nhân của chiếc áo phải cao một mét tám...

Không biết tướng mạo thế nào? Lúc đấy hỗn loạn quá, tôi không nhìn rõ được mặt anh ta.

Không hiểu người cứu tôi là ai? Phải liệu mà cảm ơn người ta cho chu đáo.

Tôi ra sức lục tìm đối chiếu trong trí nhớ, hôm diễn ra bữa tiệc, khách khứa có những ai là nam giới trẻ cao độ mét tám.

Mặc được Marc Jacobs thế này, gia thế nhất định cũng không xoàng, trước khi chặt ngắt tôi còn biết xin lỗi, xem ra được dạy dỗ rất chu đáo, tuy có thừa cơ đụng chạm tôi đôi chút, nhưng xét đến tình hình nguy cấp lúc đó, tiểu thư đây là người đẹp nhân ái không thềm so đo.

Có điều... cảm giác không phải người vạm vỡ cho lắm, nhưng cánh tay anh ta ôm lấy tôi lại mạnh mẽ là vậy, lồng ngực dính sát vào tấm lưng trần của tôi cũng cuồn cuộn cơ bắp, không chê vào đâu được, ắt hẳn cũng là loại con trai ưa vận động...

Aaaa... Tôi lấy tay che mặt, lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng ngời bật dậy, thẳng tay cho mình một cái tát.

Lâm Tinh Thần, mới có thể mà mà đã nổi tà ý với cái áo khoác Marc Jacobs này rồi?

Vì bị vị hôn phu ghẻ lạnh, bèn ôm áo khoác của người đàn ông khác tìm hơi ấm, lẽ nào, người thực sự bị ối biến thái đê tiện lại là tôi?

Suốt mấy ngày liền không ngủ ngon giấc, kem che khuyết điểm cũng không che hết quầng thâm xung quanh hốc mắt, tôi quyết định vẽ luôn mắt khói, hai bờ môi tô son đỏ chót, mặc váy ngắn liền thân satin của MSGM,

họa tiết môi đỏ trên váy giúp tôi không do dự chọn luôn một đôi giày cao gót đỏ kết hợp cùng.

Mắt khói, sơn móng tay đen, giày cao gót đỏ, phụ kiện vòng tay vàng tạo hình xương đầu lâu, hôm nay là phong cách rock chic, điện thoại giơ cao góc bốn mươi lăm độ, hơi nghiêng mặt sang bên, thành thạo tạo dáng mười kiểu liên tiếp, đăng hết lên facebook, xong, mau mau vào ấn like đi nào!

Bên cạnh icon ngón tay cái giơ lên màu xanh dưới bài đăng, các chữ số liên tục nhảy tanh tách, tôi hài lòng nhoén cười.

“Khụ, cô Tinh Thần...” Chú quản gia lúng túng gõ cửa mấy cái, “Chỉ còn ba phút thôi.”

Tôi lướt điện thoại, không buồn ngẩng đầu: “Vẫn còn ba phút cơ mà.”

“Nhưng... cậu Trịnh đã tới rồi.”

“Bảo cậu ta đợi ở phòng khách một lát.” Tôi bực mình xua tay, ngón tay thoăn thoắt trả lời tin nhắn.

Tiện thể cũng xử lý luôn mấy cái đề nghị kết bạn, đợi đến khi tôi hài lòng bước ra khỏi phòng thì đã là chuyện của ba mươi phút sau.

“Trịnh Sở Diệu đâu? Không phải đã hẹn đến đón cháu rồi sao?” Bị cho leo cây, tôi rất phật ý. Nói lời không giữ lời, quả nhiên là đồ khốn.

“Chú Đức, chú đưa cháu đi.”

“Vâng thưa cô.”

Chú quản gia đánh xe đưa tôi tới một nhà hàng kiểu Pháp cao cấp ở Nội Hồ, trước khi xuống xe, chú tha thiết dặn tôi dùng bữa xong đừng chạy lung tung, nhất định phải gọi chú đến đón về.

Chú quản gia, tôi gọi là chú Đức, có bố là người Đại Lục di cư sang Đài Loan sau thế chiến hai, nửa đời làm lính, xuất ngũ xong vào làm ở nhà tôi cũng đã hai mươi năm có dư. Chú là người chứng kiến tôi trưởng thành, sau khi bố tôi qua đời, mẹ cả bận sự nghiệp, mẹ đẻ bận shopping, không ai có thời gian để ý đến tôi, gánh nặng chăm sóc tôi đặt cả lên vai chú Đức, đối với tôi, chú còn thân thiết hơn cả người nhà.

Chú Đức không có người thân ở Đài Loan, vợ chú mất sớm, không để lại con nối dõi, đối với chú, nhà họ Lâm có lẽ đã trở thành gia đình thứ hai của mình.

Tôi ôm cổ chú, nũng nịu cọ má vào khuôn mặt thô ráp: “Cháu biết rồi, biết rồi, chú cứ lèm bèm như bố Tinh Thần ấy.”

“Tuổi chú có làm ông của cô chủ cũng được ấy chứ.”

“Hứ, cháu không quan tâm, cháu có ông rồi, nhưng không có bố, Tinh Thần muốn chú Đức làm bố.” Tôi nháy mắt cười.

Chú Đức xấu hổ cười hà hà, khoe miệng đầy nếp nhăn: “Mau đi đi, đừng để mấy cậu nhà họ Trịnh đợi lâu quá.”

Thấy chú khom lưng định đóng cửa xe, lòng tôi tự dưng chùng xuống. Chú Đức tuổi cũng cao thật rồi...

Lắc đầu, lắc luôn cả mấy cảm xúc khó hiểu này đi, tôi vênh mặt bước vào nhà hàng kiểu Pháp cao cấp trước mặt.

Nhà hàng có nhân viên phục vụ đứng ngay lối vào chờ dẫn bàn cho khách, lối bài trí tông màu đen kết hợp vàng kim theo phong cách xa hoa kín đáo, trần nhà buông rủ một bộ đèn pha lê trong suốt đồ sộ, cả không gian tỏa sáng lấp lánh rực rỡ, làm tôi phải nheo nheo mắt, hồi lâu sau mới thích ứng được với thứ ánh sáng chói mắt này.

Nhà hàng kiểu Pháp này được quảng cáo là có bếp trưởng đẳng cấp sao Michelin, các món ăn đều dùng nguyên liệu cao cấp nhập trực tiếp qua đường hàng không, mặc dù giá cả vì thế cũng trên trời nhưng nghe nói danh sách đặt bàn đã kín đến nửa năm. Vậy mà chú Mạnh Hy cách đây ba hôm đã đặt được bàn, đẳng cấp này, không hổ là người kế nhiệm được chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nhật Diệu cất nhắc.

Trong phòng riêng yên tĩnh, chú Mạnh Hy và Trịnh Sở Diệu đã đợi tôi một lúc lâu.

Tiểu thư đây tâm trạng đang tốt, quyết định không truy cứu chuyện Trịnh Sở Diệu cho tôi leo cây, ngồi xuống với phong thái thanh lịch hết sức, hai tay úp chéo trên đầu gối, tôi mỉm cười chào hỏi: “Bonjour, hai vị.”

Trịnh Sở Diệu hơi mím môi, biểu cảm cứng đờ cúi gằm mặt lướt điện thoại, đến câu chào hỏi cũng keo kiệt, rành rành là coi tôi như không khí, như người tàng hình.

Chú Mạnh Hy khẽ gật đầu, nói luôn vào đề: “Tinh Thần, nghe nói ở buổi tiệc bên hồ bơi, giữa cháu và Sở Diệu xảy ra mâu thuẫn, nếu có gì khiến cháu phật ý, chú thay mặt Sở Diệu xin lỗi cháu.” Dứt lời, chú Mạnh Hy đưa mắt ra hiệu cho Trịnh Sở Diệu.

Trịnh Sở Diệu vẫn tảng lờ, tiếp tục lướt điện thoại, hồi lâu mới quăng một câu: “Chuyện bé xé ra to.”

“Đây mà là xin lỗi cái nỗi gì?” Tôi lờm hăn.

“Ai thèm xin lỗi cậu? Tôi chỉ đang thuật lại sự thực thôi.” Hăn ta ngẩng đầu lên, nhắc nhở tôi với cơn tức giận lồ lộ trong đáy mắt: “Cũng đâu phải chỉ có mỗi mình đại tiểu thư Lâm bị rơi xuống nước.”

Bộ dạng này của Trịnh Sở Diệu đúng là gọi đòn.

Tôi tức đến nghiến răng nghiến lợi, nếu cứ phải kìm nén ấ ứ ế thể nào tôi cũng phát bệnh, nên tôi cũng chẳng khách khí gì mà không tố tội hẳn: “Cháu quả thật rất phật ý đấy, hôm đó Trịnh Sở Diệu bị cháu bắt quả tang dây dưa với một con bé làm công trong khách sạn, hai người bọn họ giằng giằng kéo kéo, trông thân mật lắm...”

“Ồi? Có chuyện này ư?” Chú Mạnh Hy hơi nhướn mày, tỏ vẻ dò hỏi, “Sở Diệu, cháu và cô bé ấy là...”

“Không quen, không liên quan.” Hẳn ta lạnh lùng quăng ra một câu trả lời qua quýt.

Tôi mím môi, hừ khê: “Lừa ai thế?”

“Sở Diệu đã nói là không quen thì hẳn là không quen đâu...” Đánh hơi thấy mùi thuốc súng bốc lên từ lời qua tiếng lại giữa chúng tôi, chú Mạnh Hy đổi chủ đề, “Tinh Thần chắc là đói rồi nhỉ?”

Thân là tiểu thư con nhà gia thế, chăm lo vóc dáng cũng quan trọng không kém chăm lo tiền bạc, không có nhan sắc, không có tài sản, thì chỉ là một cô nàng mắc bệnh công chúa tâm thường mà thôi.

Vì vậy, tôi liếc qua hình ảnh lung linh trên tờ thực đơn, nuốt nước miếng, bụng nghĩ một đấng miệng nói một nẻo: “Cũng không đói lắm ạ.”

“Không đói cũng ăn một chút vậy, chúng ta gọi đồ nhé.” Chú Mạnh Hy nở nụ cười, giơ tay lên, nhân viên phục vụ đứng chờ sẵn bên bàn lập tức đưa thực đơn tới.

“Set rau xanh.” Trịnh Sở Diệu đẩy thực đơn ra xa, không cả buồn nhìn.

“Trịnh Sở Diệu ăn chay? Sao tôi không biết nhỉ?” Tôi ngạc nhiên ngẩng phắt đầu.

“Từ giờ bắt đầu ăn.” Hãn ta lãnh đạm xiên cho tôi một câu: “Để cố gắng chịu đựng Lâm Tinh Thần, bắt đầu học cách tu tâm dưỡng tính.”

Để cố gắng chịu đựng Lâm Tinh Thần mà bắt đầu ăn chay?

Cậu ăn chay chứ gì, tiểu thư đây lại thích ăn thịt đấy!

“Tinh Thần, cháu muốn ăn gì?” Chú Mạnh Hy vội làm điệu bầu không khí.

Tôi then quá hóa giận, nghiêng răng nói rành rọt: “Bít tết sườn, ba phần chín, còn đỏ.”

Cả bữa ăn buồn chết đi được, chú Mạnh Hy vốn không phải người hoạt ngôn, hẹn bọn tôi dùng bữa chỉ để hoàn thành nhiệm vụ vun vào cho tôi và Trịnh Sở Diệu.

Trịnh Sở Diệu làm mặt thái độ, còn tôi cũng không vui, đôi bên đều tránh nói chuyện qua lại.

Trong nhà hàng mở nhạc êm dịu, tôi nghe mà đau cả đầu, nhìn miếng bít tết đỏ lòm lại càng không nuốt trôi.

“Đồng phục trường trung học St. Leon đến tôi chú sẽ sai người đưa tới nhà cháu, đặt may theo đúng số đo của cháu đấy, thử mặc xem sao nhé, nếu có không vừa ở đâu...” Chú Mạnh Hy gọi tôi: “Tinh Thần?”

“Trường trung học St. Leon?” Bỗng dưng nghe tiếng chú Mạnh Hy, tôi thần người một lúc mới định thần lại, “Thời gian tuyển sinh độc lập chẳng phải đã qua rồi sao ạ?”

Trường trung học St. Leon là một trường quý tộc tư liên thông từ cấp hai lên cấp ba, giáo viên cao cấp, khuôn viên cao cấp, đương nhiên học phí cũng thuộc hàng cao cấp, dù vậy vẫn có vô số bậc phụ huynh tay dâng giấy

bạc trắng phau phau tìm đủ mọi cách bon chen gửi con em vào học, cũng vì vậy, số học sinh có thể vào được St. Leon gia cảnh không giàu cũng sang.

Để chăm sóc những cậu ấm cô chiêu đến từ xã hội thượng lưu này, St. Leon cửa đóng then cài rất cẩn mật, người ngoài khó mà chiêm ngưỡng được toàn cảnh trường, vì vậy nơi đây còn được gọi là “trường trung học nhà giàu bí ẩn nhất”.

Nhưng, nếu bạn nghĩ cậu nhà có tiền có thể là có thể chen chân vào ngôi trường trong mơ này thì nhầm to rồi, St. Leon hằng năm đều tiến hành chiêu sinh độc lập, đề cao chất lượng giảng dạy và tố chất học sinh, muốn vào học phải trải qua bài thi kiến thức và phỏng vấn vô cùng nghiêm khắc.

Tuy IQ của tôi là 180, nhưng mấy chuyện chán phèo như học với chả thi, tiểu thư đây thầy đều không coi ra gì, muốn tôi tốn nơ ron ứng phó với kỳ thi đầu vào phiền phức của St. Leon ư, chẳng thà nghiên cứu xu hướng thời trang mùa sau còn hơn.

Thế nên, tôi khinh bỉ nói: “Cái trường chuyên xuất xưởng mấy đứa mắc bệnh công chúa hoàng tử ngô chữ ấy, cháu không thèm học.” Trịnh Sở Diệu bất ngờ phóng về phía tôi cái nhìn buốt lạnh.

Suýt thì quên, Trịnh Sở Diệu cũng học St. Leon, chẳng trách mà mắc bệnh hoàng tử!

“Thì ra, Tinh Thần không thích St. Leon à!” Chú Mạnh Hy chỉnh lại gọng kính theo thói quen, hờ hững nhìn sang tôi, “Nhưng mà... hiệu trưởng trường St. Leon đã đồng ý cho cháu vào học rồi, diện đặc cách, không cần thi cơ đấy!”

Không cần thi à...

Tôi cũng hơi động lòng, bỏ qua đám học sinh mắc bệnh công chúa hoàng tử thì nghe nói các thầy giáo trường St. Leon nhan sắc hình thể đều

thuộc hàng tuyến, người nào người nấy có thể bước thẳng lên sàn catwalk làm người mẫu ấy chứ.

Tôi lén nuốt nước miếng, bộ phim 18+ đang chiếu trong đầu hết sức sống động.

“Cháu thấy thế nào?” Chú Mạnh Hy hỏi.

“Cháu cực kỳ coi khinh những hành vi đi cửa sau kiểu này” Tôi hiên ngang lắm liệt.

“Không định học thật sao?”

“Không thèm học.”

Nghe nói St. Leon có một *hậu hoa viên* rất đẹp dành riêng cho giáo viên, giờ tan học, các thầy giáo cao to đẹp trai và xinh xắn đáng yêu rất thích ra đó tổ chức các hoạt động nghiên cứu học thuật cũng như thể dục thể thao... Tôi nhớ trên diễn đàn đam mỹ, có không ít các mối tình thầy trò vườn trường lấy bối cảnh là *hậu hoa viên* thần bí này...

Tôi bóp cánh mũi, ngăn thứ chất lỏng tanh nóng nào đấy chảy ra ngoài, từ sau khi sửa sang, mạch máu trong mũi tôi hình như càng ngày càng mỏng manh thì phải.

“St. Leon năm nào cũng đứng đầu danh sách những trường trung học được mơ ước nhất do học sinh trung học bình chọn, từ khi thành lập đến giờ đây là lần đầu tiên bị học sinh từ chối nhập học.” Đột nhiên, khóe miệng chú Mạnh Hy thoáng qua một nét cười, “Ngài hiệu trưởng mà biết thì chắc là buồn lắm đây.”

Ngài hiệu trưởng?

Trên diễn đàn còn đồn rằng cả cái *hậu hoa viên* ở St. Leon chính là hậu cung của ngài hiệu trưởng í í í í í...

Tôi chờ dẫn nhìn chú Mạnh Hy, hỏi một câu rất ngớ ngẩn: “Ngài hiệu trưởng ấy sao lại nhiệt tình thế, nhất quyết muốn cháu vào học không bằng?”

Lẽ nào là vì sức hấp dẫn không thể chối từ của tiểu thư đây?

“Chú ấy, chính là hiệu trưởng St. Leon.” Trịnh Sở Diệu khinh bỉ liếc xéo tôi, tiện thể giải đáp thắc mắc.

Chú Mạnh Hy là hiệu trưởng St. Leon?!

Aaa... Lâm Tinh Thần, mày trúng số độc đắc rồi!

Tôi nhìn sang chú Mạnh Hy, chú cầm lấy ly rượu vang trên bàn, giơ về phía tôi làm động tác cụng ly rồi mới ngửa cổ uống cạn, tôi cũng tự dừng căng thẳng cầm lấy ly rượu của mình đáp lễ, uống vội quá dây cả rượu ra môi, rồi ngồi thừ ra mấy giây. Chú Mạnh Hy thấy thế, không ngờ còn nhào người qua bàn, giơ ngón trỏ quệt nhẹ qua môi tôi.

“Đừng căng thẳng quá, ngài hiệu trưởng không ăn thịt người đâu.” Về trêu đùa lóe lên trong ánh mắt, chú Mạnh Hy đưa ngón tay trỏ dính rượu vang lại gần miệng liếm sạch, nở nụ cười rạng rỡ, “Đây là rượu vang thượng hạng, lãng phí thì đáng tiếc lắm.”

Phạm quy, quá phạm quy! Ngài hiệu trưởng, ngài quyền rũ nữ sinh thế này còn ra thể thống gì chứ?

Tôi ngượng đến độ chỉ muốn vùi mặt vào ly rượu vang, húng hắng ho mấy tiếng: “Chú Mạnh Hy đã có lời như vậy, thôi thì nể tấm lòng của chú, cháu cũng miễn cưỡng nhận lời nhập học vậy.”

Dùng bữa xong, chú Mạnh Hy chở chúng tôi tới công viên, cười khà khà nói, ăn no xong đi dạo rất có lợi cho sức khỏe, đi được mấy vòng lại kêu vẫn còn sớm, kéo tôi và Trịnh Sở Diệu tới trung tâm thương mại ngắm đồ,

trước khi bỏ đi không quên dúm cho hẳn ta hai tấm vé xem phim: “Tinh Thần vốn thích xem loại phim này, lát nữa cháu dắt con bé đi xem, chú không làm bóng đèn nữa nhé.”

Xem ra chú Mạnh Hy quyết tâm sắm tròn vai Nguyệt Lão đấy.

Hai người đùn đẩy một hồi, tôi ở bên cạnh tranh thủ lôi son ra giặm lại, bôi đến đỏ choe đỏ choét.

Trịnh Sở Diệu nhận lấy vé xem phim, chú Mạnh Hy còn chưa nói hết câu “Chịu khó dỗ dành Tinh Thần...” đã bị hẳn đuối đi.

Có cần gấp gáp vậy không?

Trông theo xe của chú Mạnh Hy đi khuất, Trịnh Sở Diệu quay đầu lại, cặp mắt đẹp hiem nổi hơi hung dữ nhìn về phía tôi, dừng ở mặt tôi vài giây, hẳn hơi nhú mày, nhét vé xem phim vào tay tôi, rồi quay người đi thẳng.

“Ê, Trịnh Sở Diệu!” Tôi hét lên, “Cậu định đi đâu hả?”

Hẳn ta chân dài, thoắt cái đã ở xa tít, tôi đi giày gót nhọn đuối theo sau, mấy lần phải cố kiềm chế không tháo giày chọi vào gáy tên đằng trước, cuối cùng đến một ngã rẽ cũng túm được gấu áo hẳn ta.

Trịnh Sở Diệu quay ngoắt người lại, mặt mũi hầm hầm, gắt lên với tôi: “Lâm Tinh Thần, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Dữ thật đấy, có điều, tiểu thư đây cái gì càng khó càng thích thử thách cơ, như thế mới có khoái cảm chinh phục chứ!

Tôi nhìn thẳng vào mắt hẳn, nhoèn cười hỏi lại: “Tôi muốn thế nào... cậu không biết chắc?”

“Tôi không biết! Cậu muốn đập tôi một trận hay đi mách lẻo đều được, nhưng chuyện hôm đó tôi sẽ không giải thích thêm một câu nào đâu.”

Nói đi nói lại, vẫn là để bảo vệ bông hoa nhỏ kia à, hay đây, vừa rồi chẳng phải còn nói không có quan hệ, không quen biết sao?

“Tôi không muốn đập cậu, cũng không định đi mách lẻo, càng không tính bắt cậu giải thích chuyện hôm đó...”

“Thế rốt cuộc là cậu muốn gì? Nói nhanh, tôi không có kiên nhẫn với cậu đâu.”

Trông bộ dạng kiêu căng phách lối của Trịnh Sở Diệu, thật muốn cho một cái tát.

Tôi hít thở sâu, tĩnh tâm, chủ động nắm lấy tay hắn cười méo xẹo: “Không phải sẽ xem phim sao? Có thể coi đây là buổi hẹn hò đầu tiên của hai chúng ta...”

Trịnh Sở Diệu buông một câu: “Thần kinh.” Rồi hất tay tôi ra, lách người bỏ đi.

Thấy hắn lại định đi, tôi cũng không rụt rè nữa, từ đằng sau ôm chầm lấy hắn, vùi mặt vào lưng hắn.

“Tôi nói gì sai đâu, đã sắp đính hôn rồi, không hẹn hò mấy buổi thì coi sao được?” Qua lớp áo sơ mi mùa hè mỏng tang, má tôi áp lên tấm lưng dính dấp mồ hôi của một tên con trai, có thể cảm thấy hắn ta sừng ra một thoáng, nhưng không đẩy tôi ra ngay.

“Tôi không có tình cảm với cậu.” Một nhát đâm rất thẳng thừng.

“Mẹ tôi nói tình cảm là thứ có thể vun đắp.” Tôi trơ trẽn cười duyên, “Chẳng phải cậu đã vì tôi mà bắt đầu ăn chay sao?”

Hắn ôm trán: “Đấy là vì ‘tu tâm dưỡng tính’!”

Tôi then thùng: “Không sao cả, tôi ghi nhận cố gắng của cậu.”

Trịnh Sở Diệu im lặng, bầu không khí thoát chốc hạ xuống âm độ.

Quái lạ, sao tôi cứ có cảm giác hai chúng tôi không ở cùng một hành tinh... chắc là nhầm lẫn thôi phải không?

Nam chính quen thói kiêu ngạo, tôi đành mặt dày khích lệ hắn ta: “Tiếp tục cố gắng đi, chưa biết chừng tôi sắp phải lòng cậu rồi.”

Nghe loáng thoáng tiếng ai nghiêng răng kèn kẹt, như thể đang ra sức kiểm chế gì đó, cuối cùng tôi nghe thấy một tiếng thở dài: “Lâm Tinh Thần, cậu căn bản không biết yêu.”

Không biết yêu? Tôi sững người.

Trịnh Sở Diệu không quay người lại, vẫn đứng xoay lưng về phía tôi, tôi không trông thấy nét mặt hắn, chỉ có thể buồn bã nói với tấm lưng đối diện: “Tôi không biết vì sao cậu lại nghĩ như vậy, nhưng, Trịnh Sở Diệu, thẳng thắn mà nói thì tôi không hề ghét cậu...”

“...” Hắn im lặng.

“Tuy cậu rõ ràng đã lên cấp ba mà vẫn hết sức cấp hai, ngang ngược thô lỗ, tính khí lại nóng nảy, có lúc còn rất ngớ ngẩn, nhưng ngoại hình cũng tạm được, hạ tiêu chuẩn một chút có thể tạm xứng với tôi, ưu điểm lớn nhất chính là nhà lắm tiền, cuộc hôn nhân này đã có lợi với cả hai gia tộc như thế thì tôi đành cho cậu một cơ hội ở bên tôi vậy.” Những lời này đã dồn nén trong lòng từ rất lâu rồi, nay phải thu hết can đảm nói thành lời, mặt tôi nóng bừng bừng.

Hắn hít sâu một hơi, kiềm chế nói: “Không có tình yêu, hôn ước này chỉ là một vụ giao dịch, chẳng lẽ cậu không bận tâm chút nào sao?”

Không có tình yêu, chỉ là hôn nhân xây đắp trên cơ sở tiền bạc... tôi muốn thế ư?

Giọng nói the thé của mẹ cả bỗng khoan vào đầu tôi.

“Hôn nhân của ai mà không phải một vụ giao dịch? Đàn ông bán tiền tài và danh phận, phụ nữ bán tuổi trẻ và thế lực.”

“Dù sao cũng đều là giao dịch, bán được giá cao đương nhiên là tốt nhất, có kém mấy thì cũng phải hòa vốn.”

Tôi ngẫm đi ngẫm lại lời mẹ cả, hổ thẹn thay, hoàn toàn bị thuyết phục.

Vậy nên, tôi lắc đầu quầy quậy, nhớ ra Trịnh Sở Diệu đang quay lưng không nhìn thấy được, bèn bổ sung một câu.

“Tôi không bận tâm.”

“Không bận tâm! Chỉ vì nhà tôi lắm tiền?” Trịnh Sở Diệu bất ngờ xoay người lại, thình lình túm lấy cổ tay, đẩy mạnh tôi vào mặt kính trưng bày, “Kể cả bị tôi đối xử thế này cũng không bận tâm? Hử?”

“Trịnh Sở Diệu, giữa đường giữa phố đừng có làm bừa...” Tôi giật nảy, lưng bị đập đau điếng, co rúm người lại bên dưới cơ thể nóng hừng hực đang áp sát của hã, “Có... có gì từ từ nói...”

“Đứng im.” Hã nói, giọng bỗng trở nên nguy hiểm.

Tôi nhũn ra rồi, không dám động đậy, hai mắt chỉ biết trợn tròn, lông tơ khắp người đồng loạt nghe lời dựng thẳng úp.

Tôi trân trân nhìn hã cúi xuống, hơi nghiêng đầu, khoảng cách gần thế này, đến cả nếp nhăn nhỏ xíu trên môi hã cũng rõ mồn một.

Tôi bất giác quay mặt đi, cơ thể khẽ run lên vì căng thẳng, cố sống cố chết đè nén niềm thôi thúc mơ hồ muốn đẩy hẳn ra.

Đột nhiên, cảm tôi bị một bàn tay bóp mạnh, đôi môi hơi lạnh chà lên bờ môi tôi, hung dữ ngẫu nhiên một hồi, đến tận khi cơn đau mang theo vị máu tanh ập đến, tôi mới bàng hoàng nhận ra hẳn đang hôn mình!

Aaa... nụ hôn đầu bà đây khổ sở gìn giữ suốt mười tám năm! Lại bị Trịnh Sở Diệu dễ dàng chiếm đoạt mất rồi!

Sợi dây thần kinh nào đó trong não tôi thoát cái đứt phụt! Sức lực tăng vọt theo chỉ số tức giận, tôi vùng khỏi vòng kiềm tỏa của hẳn, vung tay giáng cho hẳn một cái tát mạnh.

Bốp!

Một tiếng giòn đanh, Trịnh Sở Diệu bị tôi tát cho lệch mặt, chỉ vài giây sau, trên má đã hẳn rõ vết bàn tay đỏ nhạt.

Không ngờ tôi lại dám đánh hẳn, Trịnh Sở Diệu kinh ngạc đờ người, ôm lấy bên má đỏ ửng trừng mắt nhìn tôi, biểu cảm phức tạp đến độ khó lòng diễn tả.

Tôi bất giác cúi xuống, nhìn bàn tay đau âm ỉ của mình, trong cơn phẫn nộ tôi đã không hề tiết chế sức lực, hẳn nhất định rất đau đây.

Xin lỗi mau, Lâm Tinh Thần, mau xin lỗi Trịnh Sở Diệu.

Tôi mím bờ môi dưới vẫn còn đau sau nụ hôn của hẳn, nghĩ xem có nên mở miệng xin lỗi hay không, nhưng câu nói tiếp theo của hẳn đã chặn đứng lời xin lỗi của tôi trong cổ họng.

“Lâm Tinh Thần, nghe cho rõ đây, tôi ghét cậu.”

Lâm Tinh Thần, tôi ghét cậu.

Tôi ngẩng đầu lên, không thể tin vào tai mình, cả người cứng đờ tại chỗ, như bị sét đánh.

“Cậu ghét tôi?”

“Cực kỳ ghét.”

“Cậu ghét tôi ở điểm nào? Tôi...” Nghiến chặt răng, tôi thầm phi nhổ mình không có tôn nghiêm, “Vì cậu, tôi... có thể sửa!”

“Mắt, mũi, miệng, đầu tóc, trang phục, hành vi cử chỉ, lời ăn tiếng nói...” Hắn im lặng mấy giây, đẩy tôi ra với vẻ mặt vô cảm, “Mọi thứ ở cậu, tôi đều ghét hết!”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, hít thở gấp mấy hơi mới đè nén được cơn thịnh nộ đang dâng ngàn ngọn.

Gần đó, ngay lối vào trung tâm thương mại rộ lên từng tràng reo hò của lũ trẻ, có người mặc bộ đồ Hello Kitty đang phát bóng bay, đám đông quây lại thành một khoảng trời nhỏ vui vẻ rộn rã, người đi lại đều bị Hello Kitty thu hút, không ai chú ý đến góc tối nơi tôi và Trịnh Sở Diệu đang giăng co, phong ba sắp sửa ập đến.

Tên con trai đã cướp mất hôn đầu của tôi, tên con trai sắp trở thành vị hôn phu của tôi, nói hắn ghét tôi! Ghét tất cả mọi thứ ở tôi!

Tôi đã làm gì sai chứ? Bị cuốn vào mối hôn ước giữa hai gia tộc giàu có, tôi cũng đâu có quyền lựa chọn, vì sao tôi phải hạ mình thế này?

Mỗi lần gặp cậu, tôi đều trang điểm kỹ lưỡng, cố gắng để mình thật xinh đẹp thanh lịch, đứng bên cạnh cậu, trở thành cặp đôi được người người ngưỡng mộ... Cậu dựa vào đâu mà ghét hình ảnh ấy của tôi?

Không thể thua, tuyệt đối không thể nhận thua!

Trịnh Sở Diệu cậu là đồ khốn! Tôi, Lâm Tinh Thần, nhất quyết phải khiến cậu yêu tôi chết đi sống lại, khiến cậu hối hận vì những lời vừa nói!

Tôi trưng ra nụ cười hoàn mỹ nhất, tạo tư thế cao ngạo nhất: “Trịnh Sở Diệu, cậu cũng nghe cho rõ đây! Càng kháng cự càng không thoát nổi đâu, đấy gọi là ‘số mệnh’.”

“Và số mệnh của cậu...” tôi nhếch môi cười, “chính là tôi, Lâm Tinh Thần!”

Về sau nghĩ lại, những lời tôi nói với Trịnh Sở Diệu lúc đấy quả thực quá chủ quan phiến diện, thành ra đến khi hắn bị số mệnh quăng lên quạt xuống, quyết định đầu hàng, thì tôi lại cực lực muốn vùng thoát khỏi số mệnh của mình.

Có điều đấy là chuyện về sau.

Tôi đang đợi hắn ta phản đòn, nào ngờ, hắn không những không nổi cú mà trong đấy mắt còn lộ ra vẻ bình thản đến độ gần như xót xa.

Hắn điềm tĩnh nhìn chăm chăm tôi giây lát, tiếp đó quay đầu đi thẳng, bỏ lại cho tôi một bóng lưng lạnh lùng.

Được lắm, động một tí là vút con gái nhà người ta giữa đường, quả nhiên rất có khí chất nam chính thô bạo.

Trịnh Sở Diệu bỏ đi rồi, vẻ mạnh mẽ kiêu căng ngút trời của tôi liền như quả bóng bay thủng, “piuuu” một tiếng xẹp lép. Uất ức, phẫn nộ, thương tâm... đủ loại đau đớn ngọt ngào dội vào lòng, tôi cố gắng vờ về cảm xúc, nuốt ngược nước mắt vào trong, biến nó thành tiếng cười giễu khe khẽ.

Tôi nhìn theo tấm lưng mờ dần của hắn, lăm lăm không thành tiếng: “Đấy là nụ hôn đầu của tôi, Trịnh Sở Diệu, cậu có biết không hả?”

Nụ hôn đầu của một thiếu nữ... lại bị cậu coi rẻ như thế.

Tưởng tôi sẽ trốn vào góc đường thút thít như mấy đứa con gái yếu điệu ấy ư? Còn lâu nhé, đây không phải phong cách của tiểu thư đây!

Khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem là việc mấy bạn nhỏ ba tuổi mới làm, Lâm Tinh Thần hiện giờ, chấp tất!

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, khoác chiếc túi YSL dòng Monogram, giẫm trên đôi giày cao gót đỏ, sải bước “cộp cộp cộp” vang khắp đường, ba bước một cái lắc hông thẳng hướng trung tâm thương mại, quyết định tự đền bù một buổi shopping thả cửa.

Mấy đứa trẻ ranh đang chạy nhảy nô đùa ở lối vào cửa xoay, sung sướng hò hét điếc tai, tôi bất giác day trán, vừa rửa thềm bọn trẻ con vô giáo dục, vừa thận trọng lách người tránh xa, đột nhiên đánh “bẹp”, đùi tôi bỗng dính phải một khối lạnh buốt... Oh! Shit!

Tôi há hốc miệng thở hắt, nhìn xuống dưới, vệt sô cô la nhầy nhụa trên váy đang theo gấu váy nhỏ xuống đùi tôi từng giọt dập dính, đưa mắt nhìn xuống nữa, dưới đất lăn lóc xác một cây kem tươi.

Không buồn nghĩ ngợi, tôi hung hăng giẫm nát cây kem!

“Á, kem của em.. “

Chủ nhân của cây kem tươi sững ra một thoáng, giơ đôi bàn tay múp míp ngăn ngừa định sờ lên đùi tôi. Tôi lập tức ré lên: “Thằng oắt này, đừng có chạm vào người ta!” rồi đập phăng bàn tay dây bản của thằng bé ra, trên cánh tay trắng trẻo của nó lập tức hằn năm vết đỏ.

“Oa oa oa oa oa, mẹ ơi!” Thằng oắt khóc rống lên gọi mẹ.

Tôi chết mất thôi.

Xung quanh nhốn nháo cả lên, thoắt cái tôi đã bị bao vây bởi các bà các mẹ dạt dào tình yêu con, người này một câu người kia một lời, thi nhau

chỉ trích lỗi lầm của tôi.

“Chậc, đánh cả trẻ con...”

Tôi không hề đánh nó nhé, chỉ “dùng lực” vỗ nó một cái thôi.

“Đánh trẻ con là sai rành rành rồi...”

Không thì sao? Kẻ gây chuyện là thằng oắt này, tôi lại còn phải cảm ơn, bảo nó là “Không việc gì đâu em” chắc?

“Mau xin lỗi thằng bé đi, không sau này nó lớn lên lại bị ảnh hưởng tâm lý đấy...”

Nó bị ảnh hưởng lẽ nào tôi thì không? Cả bộ váy hàng hiệu của tôi thế là xong đời rồi còn gì!

Cảnh sát đâu? Cảnh sát chẳng phải đầy tớ của nhân dân sao? Mau bắt thằng oắt này đi, kéo tôi sợ mình không kiềm chế nổi tấn cho nó một trận đấy!

Tôi nhìn quanh, tìm xem có thứ gì nhét được vào cái miệng đang gào khóc kia không, thì bắt gặp một đứa bé con tay đang cầm cây kẹo bông, đứng bên cạnh xem trò hay.

“Bạn nhỏ, chị mua cây kẹo bông của em một trăm tệ nhé.” Đứa bé ngơ ngác mở to cặp mắt, đến khi nó định thần lại thì trong tay đã có thêm một tờ tiền đỏ, còn cây kẹo bông đã bị tôi nhét vào miệng thằng oắt khóc nhe kia.

“Đừng khóc nữa.” Tôi dịu giọng dỗ dành, “Còn khóc là chị nhét kẹo bông vào miệng em đấy!”

Thằng oắt nín ngay tấp lự, miệng ngậm kẹo bông, mặt mày kinh hãi chạy biến.

“Em không muốn tiền, em muốn kẹo bông cơ!” Chậc, lại đến lượt đứa bé bị tôi “mua mất” kẹo bông nè cái miệng, “Oa oa oa oa, mẹ ơi, kẹo bông của con...”

Này, một trăm đồng có thể mua bao nhiêu là kẹo bông có biết không hả, được đăng chân còn lân đăng đầu nữa.

Mẹ đứa bé nhõng nhẽo tay xách túi lớn túi nhỏ từ đâu kia chạy tới, chìa tay ra dắt nó: “Đừng khóc nữa, mẹ mua cho con cây khác.”

Đứa bé nhõng nhẽo thút thít: “Cô kia hung dữ đáng sợ lắm mẹ ơi...”

Cô cái gì? Là chị! C-h-ị!

Mặt tôi rúm ró cả lại.

Nhẫn nhịn, tôi tự nhủ nhất định phải nhẫn nhịn, đôi co với mấy đứa oắt nghèo hèn vô giáo dục chỉ tổ hạ thấp phẩm cách của mình thôi!

Tôi là Lâm Tinh Thần cơ đấy! Là tiểu thư cành vàng lá ngọc thanh lịch cao quý!

Phải lo lau chùi đồng kem tươi buồn nôn trên đùi cái đã, tôi thọc tay vào túi mò mẫm hồi lâu, diện thoại, các loại thẻ, tiền mặt... đầy ra, nhưng không móc đâu được nửa miếng khăn giấy.

Dùng tiền thay khăn giấy là hành vi của đám trọc phú, nhưng khoảnh khắc này, tôi quả thực đã manh nha làm vậy.

Trước mặt phủ xuống một bóng đen to như quả đồi, tiếp đó một bàn tay hoạt hình rất phi thực tế lọt vào tầm mắt tôi, tôi không buồn ngẩng đầu: “Đi đi, tôi không cần bóng bay đâu...”.

Mèo Hello Kitty xòe bàn tay ra, bấy giờ tôi mới phát hiện trong tay nó đang cầm một gói khăn giấy, không đợi tôi kịp làm cao từ chối, Hello

Kitty đã nhét khăn giấy vào tay tôi rồi bỏ đi, cúi xuống nhìn kỹ, trên gói khăn giấy in câu quảng cáo “ Gian hàng chủ đề Helio Kitty mới khai trương, ưu đãi toàn bộ các mặt hàng”.

Tôi thần người, thì ra là quảng cáo khăn giấy...

Bị bọn trẻ con quay cho một trận như thế, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà mua sắm nữa, vội lấy một cái taxi đi thẳng về nhà.

Vừa bước vào tiền sảnh đã ngửi thấy mùi thơm nức mũi, quen thuộc mà ấm cúng.

Tôi chậm rãi lần theo mùi thơm, bước vào phòng bếp. “Cô Tinh Thần, sao cô không gọi tôi đi đón?” Chú Đức quay đầu lại, miệng nhai nhóp nhép gì đó.

“Không cần đâu chú, khắp thành phố đều có tài xế của cháu mà!” Tôi nhe nhớn sán lại hít hà, “Chú Đức, chú ăn gì mà thơm thế?”

“Đang gói sủi cảo đây, cô vẫn chưa ăn tối phải không? Để tôi làm cho cô một đĩa ú ụ...” Khuôn mặt chẳng chịt những nếp nhăn của chú Đức tức thì rạng rỡ hẳn lên.

Sủi cảo nóng hổi bốc khói trắng mù mịt, rưới dầu ớt đỏ au lên, rắc thêm mấy lát hành hoa xanh biếc, chính là mùi vị quê nhà chú Đức hằng nhung nhớ.

“Sủi cảo nhiều calo lắm...” Tôi nuốt nước miếng, “Cháu ăn ‘một đĩa nho nhỏ’ là được rồi.”

“Không nhiều đâu, cô cứ yên tâm ăn, tôi làm nhân thịt lợn đấy, đã bỏ hết mỡ rồi...” Chú Đức bật bếp đun lại nước, đến tận khi bưng một đĩa ú ụ sủi cảo trắng trẻo mập mập lên bàn vẫn luôn miệng ca thán, “Cô gầy quá, con gái phải mỡ màng trông mới xinh, học theo mấy cái cô mình tinh trên ti

vi giảm béo mà làm gì! Bây giờ trông cô gió thổi cái là bay, bảo chú Đức xuống dưới kia làm sao ăn nói với ông chủ...”

“Stop! Cháu ăn hết đồng sủi cỏ này là được chứ gì!” Tôi thối ngúi một miếng sủi cỏ, nhét vào cái miệng nói không ngừng nghỉ này giờ.

Chú Đức vừa nhai sủi cỏ vừa cười khà khà.

Ăn no rồi nằm kênh ra giường, tôi nghiền ngẫm lại từng lời của Trịnh Sở Diệu.

Hắn bảo hắn ghét mắt, mũi, miệng, đầu tóc, trang phục, lời ăn tiếng nói, hành vi cử chỉ... tất tần tật mọi thứ thuộc về tôi.

Ngoài gia thế là cái tôi không thể thay đổi được ra, những thứ khác lại chẳng dễ quá, hạng thiếu gia nhà giàu như Trịnh Sở Diệu chẳng phải luôn thích kiểu hoa đồng nội giản dị tự nhiên như Vu Ương Ương đó sao?

Tôi nhìn vào cô nàng với khuôn mặt trang điểm tuyệt đẹp trong gương, diêm dúa chẳng khác gì hồ ly tinh...

Nghĩ kỹ lại thì, Trịnh Sở Diệu trừ những khi tham dự tiệc tùng là đóng bộ chần chu ra, thông thường đều chỉ diện áo thun một màu hoặc sơ mi kiểu dáng đơn giản, kết hợp với đồng hồ sáng màu, theo phong cách thoải mái năng động.

Còn tôi chải chuốt xinh đẹp điệu đà, đứng bên cạnh hắn, trông đúng là cách biệt lớn về tuổi tác, chẳng trách mấy đứa oắt con kia lại kêu tôi là cô!

Thế mới thấy đàn ông con trai đều rất chú trọng chuyện tuổi tác. Chậc, tôi hiểu mà.

Nguyên nhân mấu chốt được cấp tốc tìm ra, tôi mau chóng lấy lại tâm trạng thoải mái.

Đã tìm ra vấn đề rồi, tiếp theo chính là thực hiện phương án giải quyết thôi.

Ngay hôm sau, tôi tức tốc tới salon thẩm mỹ, nhờ thầy A Khải - stylist nổi tiếng từng được mời tham gia chương trình truyền hình *Là con gái tuyệt nhất* - giúp tạo dựng hình ảnh mới.

“Cháu muốn thay đổi hình tượng.” Tôi nghĩ ngợi, “Làm sao thuần khiết nhưng vẫn mang nét gợi cảm, giản dị nhưng vẫn giữ vẻ sang trọng, khiêm tốn nhưng vẫn phải hút mắt một trăm phần trăm!”

Tiếp nhận yêu cầu của tôi, ba người bao gồm thầy Khải, chuyên viên trang điểm, chuyên viên làm tóc đưa mắt nhìn nhau, vẻ hơi bối rối.

“Có thể miêu tả cụ thể hơn một chút được không?”

Thế vẫn còn chưa đủ cụ thể à?

Tôi đặt phịch chiếc túi LV lên bàn, điệu bộ rất trọc phú: “Tiểu thư đây mà vừa ý sẽ trả công gấp đôi.”

Thầy A Khải sáng bừng mắt, mấy người to nhỏ thảo luận hồi lâu bèn bắt đầu luôn chân luôn tay.

“Cô Tinh Thần có làn da đẹp, đường nét ngũ quan cũng rất tinh tế, thích hợp theo phong cách hot girl tươi sáng.” Thầy A Khải chụm ngón tay thon dài phác mấy đường lên mặt tôi, “Kiểu trang điểm mắt tone màu đất và môi màu cam đang rất thịnh hành, kết hợp với tóc đen thẳng suôn mềm nữa...”

“Phong cách tươi sáng à?” Nhớ đến cặp mắt ướt long lanh ngập ngừng e thẹn của Vu Ương Ương, tôi gật rụp đầu, “Được, làm kiểu đó đi.”

Chuyên viên trang điểm bôi sữa tẩy trang lên mặt tôi, mát xa kỹ càng bằng mặt trong ngón tay: “Đầu tiên cần tẩy trang...”

Không ngờ quyết tâm theo con đường dân nữ nhà lành lại còn gặp ghềnh khó đi hơn cả đường tà đạo hồ ly tinh diêm dúa nữa.

Mấy lọn tóc xoắn đáng yêu vốn rủ xuống vai giờ vừa phải duỗi thẳng vừa phải nhuộm đen, chịu giày vò suốt mấy tiếng đồng hồ, tôi không chịu nổi ngáp ngủ liên hồi, hễ đang gà gât là y như rằng lại bị kéo căng da đầu đau đến tỉnh cả ngủ.

Lúc này, chị trợ lý rón rén lại gần tôi: “Cô Lâm?”

Tôi trừng mắt nhìn chị ta, rít lên qua kẽ răng một tiếng gọn lỏn: “Hử?”

Chị ta rúm người lại: “Mấy cái móng giả trên tay cô, thầy Khải bảo phải bỏ đi hết...”

Nhìn bộ móng đẹp đẽ cầu kỳ của tôi xem, mấy viên pha lê SWAROVSKI này đều do chuyên viên làm móng đính từng hạt từng hạt lên đấy, đây là nghệ thuật chứ còn gì nữa, nghệ thuật, chị có biết không hả...

“Phong cách tươi sáng chứ gì?” Tôi mím chặt môi, cuối cùng đành nhắm mắt, cứng đờ người, “Nhỡ hết đi.”

Nhỡ mấy chiếc móng lấp lánh này đi, đau chẳng kém gì việc nhổ trụ lông một con công kiêu hãnh, mọi người hiểu không...

Giống như con công bị nhổ trụ lông, tôi gục đầu ủ rũ, để mặc người ta cắt xẻ, nghĩ đến việc bản thân phải chịu đủ đau đớn giày vò chỉ vì một câu nói “Mọi thứ ở cậu, tôi đều ghét hết” của tên khốn Trịnh Sở Diệu mà tôi lại thấy máu nóng sục sôi khắp người.

Trịnh Sở Diệu, cứ đợi đấy, tiểu thư đây sẽ tung ra đủ mọi thủ đoạn quyến rũ người!

Đợi đến khi người chết mê chết mệt ta, tiểu thư đây nhất định sẽ giày vò người một trận ra trò, gom hết căm hận phải chịu đựng những ngày này trả đủ cho người!

Mấy tiếng đồng hồ sau, tôi nhìn vào cô gái trong gương, thất thần mất mấy giây, rồi hỏi thầy A Khải: “Đây thực sự là cháu ư? Sao cháu cảm thấy kém xa diện mạo lúc đầu thế?”

“Ôi dào! Đây là vì cô nhìn không quen đấy thôi, lối trang điểm này tươi sáng tự nhiên biết bao nhiêu, trông cứ y như thiếu nữ đôi mươi!”

Tiểu thư đây năm nay mới mười tám, chính là thiếu nữ đôi mươi chứ gì nữa! Tôi nhú mày...

Thầy A Khải mau mắn lấy lọ xịt khoáng, phun nhẹ một lớp sương lên mặt tôi, cố định lớp trang điểm: “Cười, cười... cười lên một tẹo, hot girl tươi sáng là phải cười!”

Cười?

Tôi nhếch khóe môi cứng ngắc, đổi lại mấy tiếng ồ á khoa trương của ông ta: “Yêu chết mất! Đẹp chết mất! Còn xinh hơn người mẫu trên áp phích chỗ chúng tôi gấp mấy trăm lần...”

Lúc quẹt thẻ thanh toán, thầy A Khải tiện miệng hỏi: “Cô Tinh Thần sao lại tự dưng muốn thay đổi ngoại hình vậy?”

“Để quyến rũ đàn ông.” Tôi dấm dẳng đáp.

Thầy A Khải thoát chốc hóa đá.

Rèn sắt nhân lúc còn nóng, tôi bỏ qua luôn bữa trưa, phi thẳng đến gian hàng chuyên đồ thực nữ trong trung tâm thương mại.

“Mấy mẫu váy ngắn đăng ten chấm bi này mang vẻ tươi mới ngọt ngào, rất dễ kết hợp. Còn cả mấy mẫu váy liền chiffon này nữa, điểm nhấn là cổ tay áo viền đăng ten hoa, đều là một mới nhất bây giờ...” Chị nhân viên bán hàng liền thoảng giới thiệu đến rã bọt mép.

Bước ra khỏi phòng thử đồ, tôi nhìn chòng chọc vào mình trong gương, áo sơ mi vải chiffon trắng kết hợp với váy ngắn xếp ly màu xanh dương, ve áo tròn còn thắt một chiếc nơ bướm đáng yêu, khoe miệng cười giật: “Chị có chắc đây là kiểu nam sinh ‘bình thường’ sẽ thích không?”

“Đương nhiên rồi, các cậu con trai thông thường đều không thích con gái ăn diện kiểu cách quá đâu.” Chị nhân viên ra sức cam đoan, “Váy xếp ly mang hơi hướm phong cách nữ sinh này là kiểu các cậu ấy thích nhất đấy...”

Váy ngắn màu xanh phong cách nữ sinh? Thêm cái dây đai nữa thì y như đồng phục học sinh tiểu học còn gì, lẽ nào Trịnh Sở Diệu mắc bệnh ái nhi?

Ý nghĩ này bất chợt chui vào đầu tôi. Nhớ đến vóc dáng phẳng lì như còn chưa dậy thì của Vu Ương Ương... dạ dày ăn ý cuộn lên mấy cái, thấy cứ buồn nôn làm sao, tởm quá.

“Em gái mặc thế này đi hẹn hò với bạn trai, chắc chắn rất hợp.”

Í, em gái? Tôi sững sờ, chị ta đang gọi tôi ư?

“Em vẫn còn đi học phải không?” Chị nhân viên kiếm chuyện để nói, “Trông em phong cách thế này, nhất định là sinh viên trường đại học danh tiếng nào rồi...”

Đại học? Tôi mới cấp ba thôi.

Tôi liếc xéo chị ta, siết chặt các khớp ngón tay kêu rắc rắc, phát giác sắc mặt thoát chốc tôi sầm của tôi, chị nhân viên bán hàng vợ vội mướn mấy chiếc váy công chúa dúi vào tay tôi:”Mấy cái này cũng rất hợp với em đấy! Em gái mau đi mặc thử xem.”

Dù sao thì, cách gọi “em gái” vẫn khiến tiểu thư đây hài lòng.

“Cái này, cả cái này nữa...” Mặc thử xong xuôi, tôi hào sảng móc thẻ tín dụng ra, “đều không lấy, những cái còn lại tính tiền hết cho em!”

Tiếp theo đến giày dép.

Không chỉ có tủ quần áo của phụ nữ luôn thiếu một bộ đồ, mà cả giày trong tủ giày cũng luôn thiếu một đôi.

Mẹ cả tuy lòng dạ có hơi độc ác, lúc nào cũng muốn đẩy tôi vào nơi nước sôi lửa bỏng, nhưng về mặt tiền bạc thì cực kỳ nuông chiều tôi.

Dù pháp luật quy định đủ hai mươi tuổi mới được sở hữu thẻ tín dụng, nhưng bà ấy vẫn cho tôi một cái thẻ phụ, thẻ chính nghe nói là thẻ kim cương đen không hạn mức, chiếc thẻ trong tay tôi tuy là thẻ phụ nhưng cũng có uy lực phi thường. Chẳng bao lâu sau, nhờ các chị bán hàng nhanh nhẹn rí tai nhau, tôi đi đến đâu đều có nhân viên phục vụ mặt tươi như hoa tiếp đón, thiếu điều trải cả thảm đỏ rước tôi vào xem hàng.

Một lần nữa, tôi lại có dịp cảm nhận một đạo lý sâu sắc, “tiền bạc không mua được hạnh phúc, nhưng muốn hạnh phúc thì phải có tiền”.

Thiên đường ở đâu xa chứ? Khi bạn sở hữu một chiếc thẻ không hạn mức, đi đến đâu mà chả là thiên đường!

Đương lúc mặt mày vênh vang tự đắc, được đám đông vây quanh léo nhéo rót vào tai những lời đường mật, thì không hiểu sao... tôi càng nghe càng chán ngán.

Liếc mắt bắt gặp một hình nộm Hello Kitty quen thuộc, đang đứng ở một góc trung tâm thương mại phát bóng bay cho những người qua đường, bọn trẻ con hào hứng vây lấy Hello Kitty hết đòi bóng lại chụp ảnh, Hello Kitty đều chiều tất, tay trái dắt đứa này, tay phải ôm đứa kia, khuôn mặt không có miệng trông có vẻ vô cảm, nhưng tôi lại có cảm giác nó đang mỉm cười, là nụ cười chân thành xuất phát từ đáy lòng.

Tôi nhất định bị điên rồi! Điên mới vô duyên vô cố tưởng tượng ra cái người đội đầu Hello Kitty kia đang cười.

Đột nhiên, Hello Kitty hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt từ xa xuyên qua lớp lớp người nhìn về phía tôi, dường như cũng trong khoảnh khắc ấy, tôi đã trông thấy cặp mắt đen láy của nó.

Đứng lặng trước cửa hàng đồ hiệu sáng trưng, mọi thứ xung quanh dường như đều khựng lại, tôi như bị mê muội, từ từ nhếch môi cười... Hello, Kitty!

Cảm ơn... về gói khăn giấy.

Không có gì. Tôi tựa hồ nghe nó đáp lại.

Trời ơi! Chắc hẳn thần trí tôi không còn tỉnh táo nữa! Lại còn liếc mắt đưa tình với một con Hello Kitty không biết là đực hay cái.

Tiếng người huyên náo lại dội vào màng nhĩ, tôi lắc đầu quày quật, tiếp tục nhặt đồ, quẹt thẻ, bỏ túi... mua sắm đến đỏ cả mắt...

Đến cuối ngày hôm đó, tôi còn cùng ăn tối với Hello Kitty, tiện thể uống tí rượu, hình như còn xảy ra sự cố ngoài ý muốn gì đó nữa.

Đây là một con mèo gian ác biết yêu thuật! Nhất định thế! Vậy nên tôi mới liếc mắt một cái đã trúng phải tà đạo của nó.

Tóm lại là, đến khi tôi thực sự tỉnh táo trở lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau, sau đó, tôi phát hiện một chuyện kinh hoàng cực độ...

Lâm Tinh Thần tôi, đường đường là một tiểu thư cành vàng lá ngọc, lại cùng con quái vật Hello Kitty này ôm nhau ngủ cả đêm!

Đây là trò đùa của thần thánh phương nào chứ?

Từ tiểu thuyết diễm tình đã nhảy sang tiểu thuyết kỳ ảo rồi sao?

Hay là tôi đã từ thế giới hiện thực xuyên không đến thế giới hoạt hình rồi?

-

TRIỆU CHỨNG 3

TỰ THẤY MÌNH TỐT

Tính hiếu kỳ là khuyết điểm xấu nhất

Quay ngược lại thời điểm xảy ra vụ việc.

Sau một buổi shopping, bụng réo òng ọc tôi mới thấy hơi đói, nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay, đã sắp 7 giờ tối, hóa ra tôi đã mãi mê sắm sửa từ sáng đến tận bây giờ, chỉ để tranh giành hơn thua, đúng là chuốc khổ vào thân.

“Cô Lâm có cần tháp tùng đi ăn không ạ?” Nụ cười cùng lớp trang điểm căng cứng trên mặt chị nhân viên bán hàng, cơ hồ đưa tay chọc nhẹ một cái là sẽ vỡ loảng xoảng.

“Không cần đâu, nhìn chị em lại ăn không ngon.” Tôi rút ra tờ một nghìn Đài tệ coi như tiền boa đuổi khéo chị ta.

Xách theo linh kính túi lớn túi nhỏ, tôi bắt đầu ngó quanh tìm nơi lèn bụng.

Mấy chỗ bán thiêu ồn ào như phố ẩm thực hay quán vỉa hè đều không xứng với địa vị thân phận của tiểu thư đây, tôi thà chết đói cũng không thèm để mắt đến. Nhớ ra gần trung tâm thương mại có một Ryotei^[1] kiểu Nhật được dì Julia giới thiệu, tôi bèn bắt taxi thẳng tiến.

[1] Một dạng nhà hàng truyền thống cao cấp của Nhật Bản.

Trước cửa Ryotei kiểu Nhật bé tí xíu chen chúc những người là người.

Tôi cau mày, lách qua đám đông tới đứng trước quầy thanh toán, đợi nhân viên phục vụ sắp chỗ.

“Irasshaimase (Kính chào quý khách).” Một bà cô trung niên mặc kimono cúi gập chín mươi độ, “Xin lỗi cho hỏi, quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ?”

“Chưa.” Tôi thật thà trả lời.

Người phụ nữ lịch sự nói: “Xin lỗi quý khách, nhà hàng chúng tôi không phục vụ khách vắng lai không đặt trước, cảm phiền quý khách lần sau đặt bàn trước để được phục vụ chu đáo.”

“Cô có biết tôi là ai không?” Tôi bực mình nói to, “Tôi đường đường là tiểu thư tập đoàn Dolly đấy!”

“Xin lỗi quý khách, nhà hàng chúng tôi nhằm cung cấp các món ăn Nhật tinh tế cũng như phong cách phục vụ cao cấp nên mới áp dụng hình thức đặt bàn trước.” Người phụ nữ xin lỗi, lại cúi gập người chín mươi độ, “Mong quý khách lượng thứ.”

“Tiểu thư đây tới dùng bữa ở cái nhà hàng hạ đẳng này đã là nể mặt các người lắm rồi! Lại còn dám bắt tôi đặt bàn trước?” Tôi hùng hổ trừng mắt lên với bà ta, tuyệt đối không để mình yếu thế: “Gọi người quản lý ra đây!”

“Dù có là tiểu thư Vân Vân, bà chủ Breeze Center^[1] đến đây thì cũng vậy, dựa vào đâu mà cô lại có đặc quyền chứ?” Một chị gái xinh đẹp mặc váy sát nách cúp ngực đỏ rực hai tay chống nạnh, mái tóc uốn màu hạt dẻ khiến chị ta trông như một con chó poodle nâu đỏ, “Ryotei cao cấp vốn dĩ đều phải đặt bàn trước, cô nghe mà không hiểu à?”

[1] Trung tâm thương mại quy mô lớn Breeze Center là tổ hợp đa chức năng mua sắm, thư giãn, ăn uống, giải trí, được khai trương vào tháng 10 năm 2001, thuộc quận Tùng Sơn thành phố Đài Bắc, tổng diện tích mặt bằng lên tới hơn 21.000 mét vuông. Đây cũng là trung tâm thương mại quy mô lớn đầu tiên của Đài Bắc được xây dựng theo phong cách Mỹ.

Tôi lạnh lùng nhìn quét qua đám đông đang vây quanh.

Có phải tôi bị ảo giác không nhỉ? Sao mọi người nhìn tôi với ánh mắt như nhìn bệnh nhân tâm thần thế?

“Tôi chỉ nghe hiểu tiếng người thôi.” Tôi vui vẻ mỉm cười, “Còn lại đều như tiếng chó sủa.”

“Cô... cô bị bệnh à!” Chị gái xinh đẹp bực bội giậm chân, như chỉ chực nhào tới cắn xé tôi.

“Cô Tinh Thần? Cô còn nhớ tôi không? Tôi là tổng biên tập tờ *Tin nóng trong tuần*, chúng ta từng gặp nhau ở khách sạn W...” Một người đàn ông mặc vest, toát lên phong thái trí thức bại hoại dường như nhận ra tôi, bèn chen lên đứng chắn trước mặt chị gái poodle nâu đỏ kia, bàn tay tự nhiên như ruồi leo tót lên vai tôi, “Tình cờ gặp nhau ở đây thế này, nếu cô không phiền hay cùng dùng bữa với chúng tôi luôn thế.”

“Thôi khỏi, tôi không ăn nữa.” Tôi đập phăng bàn tay bẩn thỉu kia ra, cảm thấy ghê tởm, “Cái nhà hàng hạ đẳng đầy gián này, tiểu thư đây không thèm ăn!”

Còn chỗ nào có thể đi nữa? Hay về nhà?

Đừng có ngốc.

Hôm nay là cuối tuần, dì Julia lại cùng đám bạn xấu trong hội quý phụ chạy đến nơi nào tiệc tùng rồi không biết, mẹ cả thì từ lâu đã coi căn biệt thự kia như nhà nghỉ, mười ngày nửa tháng mới đảo về một lần.

Người duy nhất quan tâm đến sự sống chết của tôi chỉ có mình chú Đức, nhưng chú ấy từ sáng đã kêu đau dạ dày, vốn còn dùng dằng không chịu đi bệnh viện. Trước khi tôi ra khỏi nhà, tôi đã phải dỗ dành mãi chú mới đi khám, nếu giờ tôi về nhà, chú Đức biết tôi chưa ăn tối, thế nào cũng bận bịu làm cái này cái kia cho tôi, không thể nghỉ ngơi tử tế được...

Tôi ưỡn oải ngồi trong Starbucks, uống frappuccino, điện thoại đi động đột nhiên rung bần bật.

“Cô Tinh Thần à...” Là giọng nói ôn tồn quen thuộc của chú Đức.

“Chú Đức, chú đã đỡ hơn tí nào chưa? Dạ dày còn đau không chú?”

“Hà hà, tôi không sao rồi! Bệnh cũ ấy mà.” Chú Đức ngậm ngừng, rồi lại nói: “Phải rồi, cô đã ăn tối chưa? Muốn ăn gì? Để tôi làm cô về ăn...”

“Cháu đang ăn rồi.”

“Thật không? Cô không được lừa chú Đức đâu đấy, con gái phải ăn cho đầy đà một tí, trông mới tốt phúc.”

“Cháu biết rồi.”

“Dùng bữa xong, có cần tôi bảo lão Ngô đi đón cô không?”

“Không cần đâu chú.” Tôi bỏ điện thoại khỏi tai, nói mấy câu với không khí, rồi mới bảo ông chú hay lo hã ở đâu đây bên kia: “Chú nghe thấy chưa, Trịnh Sở Diệu nói cậu ta sẽ đưa cháu về, chú không phải lo đâu.”

“Vậy à, cô nhớ về sớm nhé, con gái một thân một mình đừng ở cùng con trai muộn quá, kể cả người ta có sắp thành chồng mình cũng không được đâu, cô phải biết, bọn con trai ở tuổi dậy thì đều là cầm thú cả đấy. Đừng chê chú Đức bảo thủ, cô là tiểu thư cành vàng lá ngọc, sao chịu nổi nửa điều ấm ức, cô mà bị người ta bắt nạt thì chú Đức đau lòng lắm...”

Bọn con trai ở tuổi dậy thì đều là cầm thú... Tôi mím bờ môi dưới vẫn âm ỉ đau, tên cầm thú ấy còn cắn tôi một miếng nữa.

“Aaa, chú Đức lại bắt đầu cắn nhả rồi, cháu cúp máy đây.”

“Đợi đã tiểu thư...” Chú Đức dường như sức nhớ ra gì đó, lại lo lắng dặn dò: “Nhớ ăn đồ nóng ấy nhé, không được uống mỗi cà phê đá là coi như xong bữa tối đâu.”

Tôi nhìn cốc sữa lắc chocolate đã hết lạnh giờ ngọt ngấy trong tay, phì cười: “Vâng vâng, cháu sẽ ngoan ngoãn ăn cơm” Tôi cũng báo chú Đức một tiếng là tối nay sẽ ở lại nhà dì Julia, “vị hôn phu xịn” của tôi sẽ đưa tôi về đây an toàn, để cho khỏi đợi cửa rồi mới cúp máy.

Lâm Tinh Thần, năng lực nói dối của mày cứ tiếp tục phát triển thì có thể cân nhắc đi làm diễn viên được rồi đấy.

Bắt một chiếc taxi, tài xế hỏi tôi muốn đi đâu, hiểm hoi mới có dịp tiêu thư đây hòa nhã: “Kiếm chỗ nào sạch sẽ ăn được là được...” Nhưng nghĩ lại, hình như cũng không nên dễ dãi quá, tôi bèn bổ sung: “Nguyên liệu nấu ăn phải cao cấp, nơi dùng bữa phải sang trọng, quan trọng nhất là không được quá ồn.”

Chú tài xế liếc tôi qua gương chiếu hậu bằng ánh mắt “Trời ơi, mình đã gặp một nữ thần... kinh”, rồi đưa tôi đến một nhà hàng lẩu trang hoàng lịch sự gần trung tâm thương mại.

“Không cần trả lại.” Quãng tiền đấy, tôi xách túi to túi nhỏ xuống xe.

Vừa tới đứng trước cửa nhà hàng lẩu đã có ngay một cô lễ tân bước ra chào: “Hoan nghênh quý khách, xin hỏi chị đi mấy người?”

Tôi trừng mắt nhìn cô ta, ánh mắt đặc biệt u tối, cô lễ tân gãi mũi sửa lời: “Hai người phải không ạ?”

Tôi quay đầu nhìn ra sau, gió lạnh thổi qua từng cơn, hết sức hiu quạnh...

Không thèm đếm xỉa đến cô ta, tôi tự tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, mở thực đơn ra bắt đầu nghiên cứu, càng xem sắc mặt càng sầm sì.

Cả cái thực đơn lướt qua chỉ toàn lẩu uyên ương, bắt nạt tôi đơn côi lẻ bóng chắc?

“Xin hỏi chị đi hai người ạ?”

“Cô xem tôi giờ một người hay hai người?”

Lại một kẻ không sợ chết nữa, tôi bực mình ngẩng phắt đầu lên, cô nhân viên phục vụ cột tóc đuôi gà đứng phía trước, khuôn mặt thanh tú trông khá quen, chẳng phải là...

“Á?” Cô ta trợn tròn mắt, lùi lại một bước, xem ra vẫn còn dư âm khiếp sợ trước tôi.

“Chúng ta biết nhau à?” Tôi nhướn mày.

“Không, không phải, không biết, tôi chỉ thấy chị quen quen thôi...” Cô ta cúi gằm, ánh mắt né tránh, len lén quan sát tôi qua lớp tóc mái thưa.

Chỉ chảy quen quen thôi ấy hả?

Tôi hừ giọng, không tỏ thái độ gì, lật bừa mấy trang thực đơn, hỏi: “Ở đây có gì ngon? Cô giới thiệu tôi nghe.”

“Quán chúng tôi chuyên lẩu uyên ương dưỡng sinh Mông Cổ, một nồi có cả hai loại nước lẩu cay và nước lẩu sắc từ thuốc bắc, ngoài ra còn có lẩu uyên ương Hải Lục, trong nước lẩu có thịt lợn luộc dưa chua và hải sản tảo côn bố...” Cô ta nói giọng đều đều như đang trả bài.

“Sao đều là lẩu uyên ương thế?” Bị tôi gắt lên, bàn tay Vu Ương Ương đang cầm phiếu ghi món run run, “Rất xin lỗi chị, quán chúng tôi chuyên lẩu uyên ương.”

Tôi thế là mình không định gây sự vô cớ đâu, nhưng vì đối tượng là bông hoa đồng nội yếu điệu được Trịnh Sở Diệu vô cùng săn sóc, nên không nổi cơn tí xúu thì thật mất mặt vị hôn thê độc ác này.

“Tôi cứ chỉ muốn ăn một loại lẩu thôi đấy được không?”

“Rất xin lỗi quý khách.” Giọng cô ta nghe rất không có thành ý.

“Tôi rõ ràng chỉ có một mình, cô bắt tôi gọi lẩu uyên ương gì chứ? Tiền nửa nồi còn lại cô trả cho tôi chắc?”

“Xin lỗi quý khách, chị vẫn phải trả tiền cả nồi lẩu uyên ương...”

“Cô nói xem, một mình tôi sao lại phải trả tiền hai người?” Tôi hùng hổ bức ép.

“Rất xin lỗi...” Vu Ương Ương vừa xin lỗi, vừa giương cặp mắt to tròn vô tội dáo dác nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm ai đó.

Ở một góc quán, nhóm nhân viên làm thêm cuống quýt oản tù tì, kéo búa lá, ra đến mấy lượt, cuối cùng cũng đùn được một người làm kỵ sĩ đen.

Kỵ sĩ đen của cô bé Lộ Lem... chắc, cái gã để đầu quả dưa, vừa lùn vừa béo này, trông cứ y như cậu bé quả dưa ở bên cạnh cậu bé quả đào, chắc chỉ có thể xem như linh thú triệu hồi ở bên cạnh kỵ sĩ mà thôi.

“Xin lỗi quý khách, quán chúng tôi chỉ phục vụ lẩu uyên ương, dù là một người ăn cũng phải trả tiền hai người, nếu chị không bằng lòng thì phiền đổi sang quán khác.” Gã đầu quả dưa ưỡn lồng ngực rộng chắc nịch, kéo cô nàng Vu Ương Ương ra sau lưng về đầy trách nhiệm, đáng tiếc chiều cao có hạn, Vu Ương Ương rúm ró phía sau cũng vẫn nhìn hơn gã cả một cái đầu, cảnh tượng trông hết sức tức cười.

“Tiền nồi lẩu uyên ương không phải tôi không trả nồi, tiểu thư đây cao hứng lên thì bao cả cái quán này cũng không thành vấn đề!” Tôi nói lạnh tanh, “Nhưng, các người khẳng khẳng yêu cầu khách một mình dùng bữa phải trả tiền suất hai người, kiểu quy định này căn bản là không hợp lý, chuyện không hợp lý, tiểu thư đây thấy chướng mắt đấy, tôi sẽ đi kiện các người!”

“Chúng tôi chỉ là phận làm công ăn lương, xin chị giơ cao đánh khê, đừng làm khó chúng tôi mà.” Cậu bé quả dưa mất sạch vẻ vênh váo, bình bịch lùi về sau mấy bước.

Tôi hừ mũi: “Rốt cuộc là ai làm khó ai đây?”

Một người đàn ông trung niên hằm hằm từ trong bếp đi ra, giơ tay định kéo tôi đứng dậy: “Không muốn bị làm khó thì cô đừng ăn nữa! Đi đi, mau đi đi, quán này không chào đón loại khách như cô!”

“Thời buổi này hàng quán còn có thể đối xử với khách như vậy đấy hả?” Tôi lách người sang bên, cười khẩy, “Đừng có chạm vào tôi, chạm vào tôi sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục!”

“Anh cả đừng nóng, cô gái này chúng ta không dây vào được đâu...” U Ươn Ươn giữ ông chú kia lại, lắc đầu ra hiệu rồi ghé tai ông ta hăn là thì thào mấy lời nói xấu tôi, ông chú vỗ vai cô ta về trù mển vô bờ, đoạn lừ mắt nhìn tôi rồi trở vào trong bếp.

Xem ra ký sĩ đen của cô bé Lộ Lem cũng đông thật đấy.

Ông chú nọ vừa đi, cô ta liền quay sang nói với tôi: “Lâm Tinh Thần, cậu đừng ức hiếp người quá đáng! Nghề phục vụ cũng có tôn nghiêm của nó!”

“Cuối cùng cũng nhớ ra tôi là ai rồi à? Khá đấy chứ!” Tôi liếc qua bảng tên trước ngực cô ta, nở nụ cười thâm độc: “Cậu tên Vu Ương Ương, phải không? Không ngờ cậu cũng làm thêm ở đây đấy, thế nào? Tiền kiếm ở khách sạn W không đủ à? Để tôi bảo Sở Diệt tặng lương cho cậu nhé!”

“Phải, nhà tôi nghèo, tôi phải đi làm thêm, tôi phải làm một lúc mấy việc để nuôi sống gia đình mình, không rảnh rỗi mà chơi đùa với mấy cậu ấm cô chiêu các cậu!” Khuôn mặt trắng bóc thoát chốc đỏ phừng phừng, cô ta siết chặt nắm tay hiên ngang nhìn thẳng vào tôi, “Tiểu thư Lâm, cậu nghe

cho rõ đây, là tự Trịnh Sở Diệu trêu ghẹo tôi! Tôi không hề chủ động tiếp cận cậu ta! Thay vì trút bực dọc lên tôi sao cậu không đi mà quản lý vị hôn phu của mình ấy?”

Trịnh Sở Diệu chủ động trêu ghẹo Vu Ương Ương?

Tôi ngẩn ra, không ngờ sở thích của tên oắt Trịnh Sở Diệu cũng độc đáo thật, có điều, thế này thì, chẳng phải tôi hiểu nhầm Vu Ương Ương rồi sao?

“Hừ, tưởng tôi sẽ tin mấy lời nhảm nhí của cậu chắc? Người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu làm sao có thể nảy sinh hứng thú với một cô nàng nghèo rớt như cậu được?” Tôi chống nạnh, lạnh lùng hừ giọng, tuyệt đối không tin, “Cậu đem ‘bằng chứng’ ra đây!”

“Chuyện này thì có bằng chứng gì chứ...”

“Đấy là việc của cậu! Đẳng nào không có bằng chứng thì tôi còn lâu mới tin!”

“Lâm Tinh Thần, cậu...”

Bị kẹp giữa chúng tôi, cậu bé đầu quả dưa bối rối không biết làm thế nào bỗng gờ tay, rụt rè lên tiếng: “Xin, xin thứ lỗi...”

“Làm sao?” Tôi hung dữ trừng mắt với gã.

“Tôi, tôi... tên là ‘Trịnh Minh’...” Gã ta vừa lắp bắp vừa chìa ra bằng tên gài giữa ba lớp thịt mỡ trước ngực.

Tôi bực mình thấp giọng gầm lên: “Cút ngay!” Như thế chỉ đợi câu này của tôi, cậu bé quả dưa với vẻ mặt được giải thoát tức tốc chuồn thẳng.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?” Mất đi sự che chở của cậu bé quả dưa, Vu Ương Ương có vẻ hoảng loạn, trước cái nhìn chòng chọc hung hãn của tôi,

cô ta cắn môi dưới, giọng nói hơi nghẹn lại: “Tôi thậm chí đã thôi việc ở khách sạn W rồi, phải làm thế nào cậu mới chịu tha cho tôi?”

“Tôi muốn cậu thề, từ nay về sau không được dây dưa dính dáng đến vị hôn phu của tôi nữa!”

“Hả?” Miệng Vu Ương Ương hết há lại khép, “Tôi, tôi...”

“Không dám thề? Hai người các cậu quả nhiên có chuyện mờ ám mà!” Tôi khinh bỉ nói: “Trong thâm tâm cậu có phải vẫn đang nghĩ cách làm sao quyến rũ được vị hôn phu của tôi không?”

“Tôi không...” Cô ta lắc đầu quày quật, một giọt nước văng ra từ khóe mắt, “Cậu đừng nói năng khó nghe như vậy được không? Tôi thực sự không có ý nghĩ đó...”

Lời khó nghe tôi còn chưa nói đâu đấy!

Bộ dạng nàng dâu nhỏ bị ức hiếp của cô nàng làm tôi phát bực, thế nên tôi lại kích động gầm lên: “Nếu cậu không có ý nghĩ ấy thì rút khỏi thế giới của chúng tôi đi!”

“Lâm Tinh Thần, cậu quá đáng quá rồi... hức...” Vu Ương Ương chớp hàng mi dài, nước mắt như chuỗi ngọc trai tuôn rơi lã chã.

Lại còn... khóc nữa? Nói khóc là khóc, mắt cô ta là cái vòi nước chắc?

Nhìn cô ta uất ức khóc lóc như thế... Hừm, có phải tôi quá đáng quá không nhỉ?

Nhưng chỉ duy trì được cảm giác áy náy trong vài giây, thoát cái tôi đã bị nước trà lạnh hắt cho tỉnh người. Ngõng ngang ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy bàn tay ấy đang cầm cốc trà, những ngón tay dài bấu vào thân cốc, vì siết quá chặt nên đốt ngón tay trắng bệch cả ra.

Thì ra, Trịnh Sở Diệu ghét tôi đến vậy!

“Đi thôi!” Dường như không muốn nhìn tôi thêm một giây nào nữa, Trịnh Sở Diệu kéo Vu Ương Ương bỏ đi.

Màn kịch giật gân vị hôn thê con nhà giàu “đụng độ” cô bé Lộ Lem vì thế bất ngờ kết thúc sau cảnh nam chính xuất hiện hất ướn rượt từ đầu đến chân cô gái nhà giàu.

Nếu tôi là Vu Ương Ương, chứng kiến tiết mục hất nước kinh điển này, nhất định sẽ vui sướng lâng lâng.

Có điều, tôi không phải cô bé Lộ Lem Vu Ương Ương, mà là cô gái nhà giàu Lâm Tinh Thần, vai phản diện bị nam chính ghét bỏ, bị quần chúng chửi rủa...

Qua tấm kính cửa sổ chạm đất của nhà hàng lẩu, tối nhìn thấy chiếc limousine của nhà Trịnh Sở Diệu đang đợi bên lề đường, tài xế mở cửa xe giúp hai người họ. Trịnh Sở Diệu ngồi vào trong xe rồi, tay vẫn còn giữ chặt lấy Vu Ương Ương, lúc xe khởi động, khóe miệng Vu Ương Ương mơ hồ nhếch lên một nụ cười mỉm, cô ta dường như vô tình đảo mắt về phía tôi, trong ánh mắt long lanh đầy ắp vẻ huênh hoang đặc ý.

Chiến thắng thuộc về cô bé Lộ Lem!

Kịch hạ màn, tôi ngồi thẩn người tại chỗ, cứng đờ như hóa đá. Không biết bao lâu sau, mãi đến khi điều hòa đã thổi khô chỗ tóc ướt, làm mắt tôi cay sè không thôi, hai giọt nước mới từ viền mắt lăn xuống, tôi lấy chiếc khăn tay Anna Sui ra chấm chấm khóe mắt, lau sạch đi không để lại vết tích.

Lớp trang điểm mắt chắc không trôi đâu nhỉ? Tôi vội lục lấy cái gương Coach bỏ túi, kiểm tra xem lớp trang điểm của mình có còn nguyên vẹn hay không.

Cậu bé quả dưa vẫn không quên nhiệm vụ, ròn rén tiến lại gần tôi, ấp úng hỏi: “Xin hỏi, chị... còn muốn ăn lẩu không ạ?”

Phải rồi, tôi tới đây để ăn lẩu mà.

“Bạn bù cả đầu, còn chưa có gì bỏ bụng.” Bỏ khăn tay và gương con vào túi xách, tôi xoa xoa hai cánh tay rét run vì khí lạnh điều hòa, quả thực không còn hơi sức đâu đi chỗ khác kiếm cái ăn nữa, đành ăn luôn ở đây vậy.

“Xin hỏi chị đi mấy người?” Cái kiểu hỏi han luẩn quẩn này, tôi ngờ rằng nhân viên nhà hàng nào cũng đều phải nằm lòng cái câu này.

Nam nữ chính đã rời đi từ lâu, tôi cũng không cần đóng vai nữ phụ phản diện nữa, cố rặn ra một nụ cười mím cứng đờ, bất đắc dĩ nói: “Tôi rủ bạn tới ăn cùng, thế là được chứ gì?”

Lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một hình nộm Hello Kitty khổng lồ, khoác ba lô đen lọt vào tầm mắt tôi, đây chẳng phải duyên phận thì là gì?

“Đợi chút, bạn tôi tới rồi.” Bỏ lại câu này, tôi chạy ra khỏi nhà hàng lẩu đuổi theo con Hello Kitty kia.

Mười phút sau, trong nhà hàng lẩu, một người một mèo ngồi đối diện, nhìn nhau không nói.

“Hello! Kitty!” Tôi một tay chống cằm tựa lên mặt bàn, nhìn nó bằng ánh mắt đơng đưa.

Hello Kitty bằng xương bằng thịt nhé, ngôi sao hoạt hình nổi tiếng toàn thế giới nhé, giờ đang ngồi đối diện cùng tôi ăn lẩu.

“Người bạn này của tôi, anh chắc cũng biết chứ, tôi không phải giới thiệu nữa nhé.” Gọi nhân viên phục vụ tới châm lại một ấm trà ấm, tôi nhấp một ngụm... Thứ trà kém chất lượng pha từ lá trà kém chất lượng.

Tôi nhăn mày, đặt lại cốc trà xuống bàn, cầm thực đơn lên xem.

Hy vọng đồ ăn ở cái nhà hàng lẩu này đừng có kém như thái độ phục vụ, bằng không tôi nhất định sẽ về kiện cái quán này!

“Gọi đồ thôi, cho một lẩu uyên ương Hải Lục cay, một phần bò hoa tuyết... cua hoàng đế vận chuyển từ Nhật qua đường hàng không... ồ, xem ra cũng được đấy nhỉ, cả cái này nữa, đem đồ lên mau nhé, tôi đói lắm rồi.”

Cậu bé quả dưa liếc tôi một cái, ánh mắt đầy vẻ nghi ngại về trạng thái tinh thần của tôi, thu thực đơn về rồi bỏ chạy như bay.

Tôi cười tươi như hoa, nói với người bạn mới: “Kitty, tôi có thể chụp kiểu ảnh với cậu được không?”

Hello Kitty dung đưa đầu: “Chụp ảnh rồi có thể tha cho tôi đi được không?” Bên trong cái đầu mèo cũng kèn vọng ra tiếng nói, nghe rầu rầu.

“Đương nhiên, đương nhiên...” là không được.

Tôi cảnh giác một tay ôm chặt lấy ba lô cậu ta, một tay giơ điện thoại: “Cậu sát lại gần đây, không là chụp không được đâu.”

Hello Kitty miễn cưỡng nhồm người dậy, cái đầu mèo to dùng dấn sát vào má tôi, tôi chu môi: “Một, hai, ba, say cheese.”

“Có thể trả lại ba lô cho tôi được chưa?” Chụp xong, cậu ta sốt ruột hỏi.

“Vội cái gì?” Tôi mở ba lô cậu ta ra, bên trong có ví da, điện thoại di động và một bộ áo thun quần bò của con trai, đây chắc hẳn là công cụ quan trọng để cậu ta biến thân lại thành người.

Đột nhiên nổi hứng đùa dai, tôi đặt phịch mông lên ba lô của cậu ta, hất mái tóc dài suôn mượt, chớp chớp mắt, nũng nịu nói bằng giọng ỏn ẻn

đến độ bản thân nghe còn muốn tự xử: “Tôi gọi lẩu yên ương rồi, một mình ăn không hết lãng phí lắm, Kitty à, cậu ăn cùng với tôi đi mà.”

Con mèo không miêng lập tức quay ngoắt mặt đi, dùng hành động bày tỏ thái độ... ngượng ngùng.

“Tôi để ý cậu đứng trước trung tâm thương mại phát bóng bay với khăn giấy cả ngày, chắc là chưa ăn gì đâu phải không? Dù sao cũng đã được tôi ‘mời’ vào đây rồi...” Nói đến chữ ‘mời’, tôi hơi chột dạ, thực ra là giật lấy ba lô của cậu ta rồi chạy, “Đừng khách sáo, bữa này tôi mời, coi như cảm ơn cậu lần trước tặng tôi gói khăn giấy.”

Một gói khăn giấy đổi lấy một bữa thịnh soạn, tiểu thư đây hào phóng biết bao!

Lẩu nhanh chóng được dọn lên bàn, một cái nồi sắt đựng nước lẩu trắng và nước lẩu đỏ được chia đôi bằng một tấm sắt, đun trên lửa nhỏ, sùng sục bốc hơi nóng, thơm dậy cả mũi, tôi trông rõ mồn một cổ họng cậu ta động đậy.

“Muốn cho thêm đậu phụ hay là tiết vịt? Có cần gọi một bát cơm trắng không? Hay là mì sợi?” Tôi cười tí mắt hỏi.

“Không cần đâu.” Cậu ta quay đầu đi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, khẩu thị tâm phi, đáng yêu quá đi!

Tôi quay người lại vẫy tay gọi cậu bé quả dưa ở đằng sau: “Cho thêm một phần đậu phụ cay, tiết vịt cay, với bát cơm trắng.”

“Kitty, cậu định cứ đội cái đầu ấy đấy à?” Tôi chu môi làm nũng, “Như thế làm sao mà ăn được?”

Hello Kitty tháo găng tay mèo ra, gỡ cái đầu cồng kênh kia xuống, đặt lên ghế, nhìn tôi với vẻ mặt điềm nhiên: “Đừng gọi tôi là Kitty.”

“Kitty”, tôi chẳng bận tâm, cầm đũa lên, ăn một miếng tiết vịt, “rim vừa miệng phết, cậu cũng thử đi...” Tôi không nói không rằng, gắp luôn một miếng tiết vịt nhét vào miệng cậu ta.

Bị sặc vì mùi vị cay tê kích thích sốc vào khoang miệng, cậu ta ho húng hắng mấy tiếng, mặt đỏ dừ, cúi gằm đầu và vội mấy miếng cơm trắng.

Không ngờ núp dưới cái đầu mèo hoạt hình đáng yêu kia lại là một sinh vật moe^[1] bẩm sinh thế này!

[1] Moe là tiếng lóng thường gặp trong truyện tranh và phim hoạt hình Nhật Bản, chơi chữ xuất phát từ một từ gốc Nhật có nghĩa là “thiếu nữ”, trong các trường hợp đặc biệt được dùng để miêu tả sự “đáng yêu”, “dễ thương” của nhân vật.

Lâm Tinh Thần, mày nhật được bấu vật rồi!

Chàng trai trẻ trước mặt, trông độ mười bảy mười tám, lông mày rậm dài, bên má trái có lúm đồng tiền lồ lộ, dưới sống mũi thẳng tắp là bờ môi chúm chím tựa trái anh đào, khuôn môi rất đẹp, môi trên hơi mỏng hơn môi dưới, khóe miệng cong cong, lúc nào cũng như đang nở nụ cười mơ hồ, tóm lại chính là một khuôn mặt mỹ nam dụ dỗ người ta nảy sinh tà ý.

Trong đầu tôi sượt qua ba chữ - Cực, phẩm, thụ!

Dường như nhận ra ánh nhìn không lấy gì làm tốt đẹp của tôi, anh chàng Hello Kitty ngẩng đầu trừng mắt với vẻ dữ dằn, tựa hồ đang nói: Nhìn cái gì mà nhìn?

Bị cặp mắt trắng đen rõ ràng của cậu ta nhìn chòng chọc, trái tim nhỏ bé của tôi đập thành thạch liên hồi, hòng che giấu cảm xúc hồi hộp, tôi giả mồm phủ đầu: “Nhìn cái gì mà nhìn? Mau ăn đi!”

Cậu ta nhướng mày: “Không phải cậu cứ nhìn chòng chọc tôi trước sao?”

Bị phát hiện rồi!

“Cậu đừng có chỉ chăm chăm ăn nước lẩu trắng...” Tôi húng hắng ho khan, vớt lấy nào thịt nào cá nào đồ nhúng từ bên lẩu đỏ trút cả vào bát cậu ta, “Đã là ăn lẩu uyên ương cay thì đương nhiên phải ăn nước lẩu đỏ mới đã chứ.”

Anh chàng Hello Kitty hơi mím môi, ra sức hít hà: “Cay quá...” bờ môi bị cay đến đỏ ửng, trông vô cùng hút hồn.

“Có phải ăn cay rất đã không? Đây, con cua hoàng đế này cũng cho cậu...” Tôi tiếp tục xông xáo vớt cua hoàng đế bóng loáng dầu mỡ bỏ vào cái đĩa trước mặt cậu ta, “Lãng phí đồ ăn là hành vi đáng xấu hổ, nhất định phải ăn hết sạch sành sanh đấy.”

Anh chàng Hello Kitty này giờ chỉ biết vùi đầu hùng hục chiến đấu cuối cùng cũng không chịu nổi sự nhiệt tình của tôi: “Sao cậu không tự ăn đi?”

“Tôi đang ăn đây còn gì?” Tôi gắp một miếng cá tráp phi lê trong khoang nước lẩu trắng, thổi nguội rồi bỏ vào miệng nhai quấy quấy, “Ồ, không cay chút nào.”

“Rượu sake Nhật Bản đang có chương trình khuyến mại mua một tặng một, xin hỏi quý khách có muốn dùng không ạ?” Nhân viên phục vụ đẩy xe đẩy tới chào hàng tại bàn.

Sinh vật moe bấm sinh trước mặt quá hợp khẩu vị, tôi sợ mình rượu vào lại mất hết lý trí nuốt chửng cậu ta... đang định từ chối thì anh chàng Hello Kitty đã nhanh miệng cướp lời: “Có dám uống sake không?” Vẻ khiêu khích lồ lộ trong đáy mắt.

Chàng trai, cậu khiêu khích nhằm người rồi đấy, chắc chắn cậu không biết tiểu thư đây hồi còn ở Nhật chính là đóa hoa tử quốc tung hoành

giới thượng lưu phải không.

“Có gì mà không dám?” Tôi nhếch môi cười, muốn chuốc say tôi rồi thừa cơ đánh bài chuẩn, không có cửa ấy đâu!

Hơi lẩu nóng bốc lên ngùn ngụt, từ đầu đến chân đều đang nóng hừng hực mồ hôi đầm đìa, rượu sake ướp lạnh vừa uống vào họng liền hóa giải cơn nóng trong dạ dày, uống hết hai chai, lại gọi thêm hai chai nữa... hai chúng tôi chẳng mấy chốc đã uống rất nhiều sake.

“Xin lỗi, tôi ra đây chút.” Tôi lau khóe miệng bằng khăn giấy ướt, tác phong trang nhã chỉ duy trì được đến trước cửa nhà vệ sinh, ôm lấy bồn cầu nôn ọe mấy hiệp, đến khi quay lại chỗ ngồi đã không còn thấy sinh vật đáng yêu kia đâu nữa, hẳn nhiên, cái ba lô đen của cậu ta cũng biến mất tăm.

“Cứ thế mà đi à, cũng không thèm chào hỏi một câu nữa, đúng là mất lịch sự...” Tôi lau bàu, thu gom túi to túi nhỏ chiến lợi phẩm, đến khi định đi thanh toán lại tìm mãi không thấy hóa đơn đâu.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị lật cả bàn lên, cậu bé quả dưa cuống cuống chạy tới: “Con Hello Kitty kia, à, bạn của chị... đã trả tiền rồi ạ.”

“Thế à, đã nói rõ là tôi mời rồi cơ mà? Thật chẳng ra làm sao.” Tôi lắc lắc đầu, ánh mắt vừa liếc sang bên liền thoáng thấy một cái đầu mèo quen thuộc ở bên kia đường.

Tình hình cấp bách, tôi chẳng kịp nghĩ nhiều lập tức xông ra.

Đến tên tuổi cũng không biết, thả cậu ta đi có khác nào thả cá về biển, từ đây không rõ sống chết, đâu thể nào đi trình báo tôi muốn tìm một con Hello Kitty phải không? Sẽ bị cho là bệnh nhân tâm thần mất!

“Ê, Kitty! Đừng có chạy! Đợi tôi với!” Từ bên này con đường xe cộ qua lại nườm nượp, tôi gào toáng lên về phía cậu ta.

Thân hình to béo màu trắng khựng lại, trôn trôn quay sang nhìn tôi mấy giây, rồi lại tiếp tục đi về phía trước, tôi sốt ruột nhìn lên hình người màu đỏ trên đèn tín hiệu cho người đi bộ vẫn còn mười giây nữa mới chuyển sang xanh, cắn răng, liều mạng băng qua các làn xe, cuối cùng cũng bắt kịp cậu ta ở trước một trạm xe buýt!

“Dừng, dừng lại!” Tôi thở hồng hộc, hai tay chống lên đầu gối.

“Cậu không muốn sống nữa đấy hả?” Cậu ta sảng giọng.

“Không thể làm sao mà đuổi kịp cậu?” Giọng tôi còn sảng hơn cậu ta.

“Cậu có chuyện gì à?” Nghe giọng cậu ta giống như đang hỏi “Cậu có bệnh gì à?” hơn.

“Trả lại tiền cho cậu.” Tôi hết sức thành khẩn, “Tiểu thư đây không quen thiếu nợ ai!”

“Thiếu gia đây không quen để con gái trả tiền!” Cậu ta khăng khăng.

Đôi bên lời qua tiếng lại không ai chịu ai, đúng lúc ấy một chiếc xe buýt trờ tới bên cạnh, đám đông đợi xe ùa lên, chúng tôi bị tách nhau ra, cậu ta lách thân hình to béo, thừa cơ chen lên xe buýt, tôi lập tức sải chân theo sát, sau lưng vang lên hàng tràng la ó: “Này, cô kia, đừng có chen ngang chứ.”

Có phải mỗi mình tôi chen ngang đâu, không thấy phía trước còn một con Hello Kitty to cao lực lưỡng ư?

Tôi hăm hăm lừ mắt về phía sau, tiếng rì rầm thoát chốc im bật, bản tính con người quả nhiên là mềm thì nắn mà rắn liền buông.

Trước vô vàn cặp mắt đổ dồn của quần chúng, công chúa hếch cằm, cao ngạo bước lên xe. Mớ túi giấy to nhỏ trong tay làm tôi mắc kẹt ngay lối

đi chật hẹp giữa cửa lên và chỗ ngồi của lái xe. Không sao xê dịch nổi nửa bước, tôi bám vào lưng ghế, trơ mắt nhìn anh chàng Hello Kitty lách người chen xuống hàng ghế cuối cùng, đang chuẩn bị chen xuống theo thì nghe chú lái xe gắt lên: “Cô kia, chưa quẹt thẻ à?”

Quẹt thẻ?

Tôi ngẩn người, nhìn theo ánh mắt chú lái xe, bắt gặp một thiết bị gắn bên cạnh cửa xe.

“Ồ,” tôi vờ lẽ móc thẻ ra áp lên mặt cảm ứng theo hình hướng dẫn, cái máy phát ra một tiếng bíp khiến người ta bối rối, thông báo với tôi: Quẹt thẻ không thành công!

Đôi liên tiếp mấy cái thẻ cũng đều như vậy, tôi mất sạch kiên nhẫn, hét lên: “Chú ơi, cái máy này hỏng rồi!”

“Cô quẹt thẻ gì kia? Thẻ tín dụng?” Chú lái xe nghiêng người lại xem, quắc mắt to tiếng: “Con bé này chưa đi xe buýt bao giờ đấy phỏng? Lấy EasyCard^[1] ra đây!”

[1] Thẻ giao thông công cộng được sử dụng ở Đài Bắc, Tân Đài Bắc, ĐàoViên, Đài Trung do EasyCard Corporation phát hành.

Bị chú lái xe hỏi, tôi mới nghiêm túc ngẫm lại, từ nhỏ tới lớn, kể từ khi có ký ức đến giờ, tôi chưa hề đi xe buýt lần nào, về sau sang Nhật, tuy bên đó cũng có xe điện, tàu điện ngầm rồi cả xe buýt, nhưng một tiểu thư càn vàng lá ngọc quen sống trong nhung lụa như tôi, bước chân ra khỏi cửa đều có tài xế lái limousine đưa đón, đương nhiên không thể nào có cơ hội đặt chân lên loại phương tiện giao thông công cộng này.

“Ai chưa đi xe buýt bao giờ chứ? Ha ha, đương nhiên là cháu đi rồi.” Tôi đưa tay hất tóc, cười khan mấy tiếng, “Có điều, EasyCard là cái gì? Lại còn lợi hại hơn cả thẻ kim cương của cháu cơ à?”

Khuôn mặt chú lái xe thoát chốc trở nên rúm ró còn hơn cả đồ của Issey Miyake: “Chậc, thôi thôi, bỏ tiền lẻ vào cũng được.” Khóe miệng xệ xuống, chú hất cằm về phía chiếc hộp thủy tinh bên cạnh chỗ ngồi, trên hộp dán dòng chữ “Mời tự giác bỏ tiền”, dưới đáy chông chơ mấy đồng tiền xu.

Dưới ánh đèn tù mù trong xe buýt, tôi nheo mắt lục tung cả chiếc túi LV, móc ra một tờ một nghìn Đài tệ^[1].

[1] Đơn vị tiền tệ của Đài Loan, 1 Đài tệ tương đương với 700 đồng Việt Nam.

“Một nghìn đủ không?”

Chú lái xe liếc xéo tôi, miệng lại xệ xuống, tôi nhìn theo ánh mắt chú, đọc được một hàng chữ nhỏ khác trên hộp: *Không trả lại tiền thừa.*

“Không sao, miễn đủ là được, không cần trả lại.” Chẳng qua chỉ là ít tiền lẻ uống tách trà chiều, tiểu thư đây không buồn so đo.

Đúng lúc cầm tờ tiền giấy chuẩn bị nhét vào hộp, cổ tay tôi bỗng bị ai bóp mạnh, tôi đau điếng kêu oai oái, tờ một nghìn thoát cái bị giật khỏi tay, tiếp đó chỉ nghe keng keng, mấy đồng xu chui tọt vào hộp thủy tinh.

“Cậu thừa tiền à?” Hello Kitty không biết từ lúc nào đã chen tới bên cạnh tôi, giọng nói phát ra từ cái đầu mèo vô cùng hắc ám.

Tôi ngỡ ngàng: “Sao cậu biết?” Thì ra tiểu thư đây cho dù có ăn mặc giản dị vẫn không che giấu nổi khí chất giàu sang bẩm sinh toát ra trên người.

Anh chàng Hello Kitty không nói gì nữa, vì cái đầu mèo, tôi không sao thấy được nét mặt cậu ta, chỉ nghe loáng thoáng một tiếng thở dài.

Cả người chao đảo theo nhịp xóc nảy của xe buýt, tôi vẫn khăng khăng đòi trả lại tiền cho Hello Kitty, tiểu thư đây quen thói trọc phú rồi, được ai mời là cảm thấy như thiếu nợ người ta, cảm giác này rất khó chịu.

“Bữa ăn vừa này đối với tôi chỉ là chút tiền lẻ, còn đối với một học sinh mặc hình nộm phát tờ rơi như cậu, phải kiếm bao lâu mới đủ?” Nhớ lại Vu Ương Ương từng nói cô ta làm thêm ở khách sạn W một giờ mới chỉ kiếm được hơn trăm Đài tệ, không những lao tâm lao lực lại còn bị một cô ả La Sát như tôi lăng nhục, tôi cũng rất lấy làm áy náy.

“...”

“Kitty, người trẻ tuổi biết tự trọng là chuyện tốt, nhưng tự trọng đâu thể mài ra ăn được.” Tiểu thư đây hôm nay đúng là Bồ Tát tái thế Đức Mẹ hiện thân, “Tôi đã nói muốn mời cậu thì tức là muốn mời! Cậu đừng từ chối nữa mà!”

“Không cần đâu” cậu ta đáp lạnh tanh. “Còn nữa, đừng gọi tôi là Kitty!”

Tôi lờ tịt câu cuối của cậu ta, nghĩ bụng đàn ông con trai ai cũng ưa sĩ diện, liền đổi giọng cảm thông: “Nếu cậu thấy để con gái mời thật mất mặt, hay là, cậu cứ coi như được thuê ăn cùng tôi bữa cơm, tôi trả cậu tiền...”

Có điều, câu này nghe cứ như coi cậu ta là người thuộc ngành nghề nào đó, tôi ngẫm nghĩ một lúc, nhất thời không tìm được câu nào thích đáng để lấp liếm, bụng nhủ thầm: Sao cái gã này ương thế nhỉ? Mời ăn cũng không chịu, trả tiền cũng không xong, khó xơi đến vậy sao?

Càng nghĩ càng bực mình, cuối cùng, tôi then quá hóa giận chìa bộ vuốt quỷ lần mò khắp người cậu ta, khiến cậu ta hoảng hốt vạy vẹo liên hồi: “Cậu làm cái gì đấy?”

“Trả cậu tiền chứ sao.” Tôi lừ mắt lườm, “Cậu không nhận thì để tôi đích thân nhét vào túi cậu!”

“Đã bảo là không cần rồi mà lại!”

“Không được! Tôi cứ phải trả!” Lâm Tinh Thần ngoài thích hàng hiệu ra còn cực kỳ thích làm theo ý mình, chuyện đã quyết làm thì càng phải tiến hành đến cùng!

Tốn không ít sức lực, cuối cùng cũng mò được một khe hở giống như miệng túi phía dưới chiếc quần yếm màu xanh dương của Hello Kitty, tôi nhanh như chớp nhét tiền vào...

Sống lưng anh chàng thoát cứng đờ.

Chíp... Cái gì mềm mềm nóng nóng... bỗng lại hóa... cứng cứng, còn... giần giật nữa chứ...

Tôi sờ phải... cái gì rồi?

“Ừc.” Mặt tôi tức thì đỏ bừng, tuy cách một lần vải mỏng, cái thể hải miên trong tay vẫn vô cùng sống động, nhắc nhở tôi rằng Hello Kitty cũng có giới tính!

“Thực ra, tôi vẫn luôn tò mò, mặc hình nộm kiểu này thì đi vệ sinh thế nào?” Tôi tỏ vẻ điếm nhiên, nói giọng như sự vỡ lẽ, “Ừm, thì ra là từ chỗ này.”

“Bỏ, cái, tay, cậu, ra.” Cậu ta nhấn mạnh từng tiếng, âm thanh rít ra qua kẽ răng thành tiếng gằn: “Ngay, bây, giờ, lập, tức!”

“Biết rồi, biết rồi.”

Bị cậu ta quát, tôi cũng tự dưng căng thẳng, nhìn quanh ngó quất, tuy bộ đồ Hello Kitty cậu ta mặc trên người rất bắt mắt, nhưng mấy chiếc váy ngắn kẻ ca rô của nhóm nữ sinh cấp ba đằng sau chúng tôi hiển nhiên còn thu hút hơn. Ánh mắt các hành khách nam đều nhất loạt dán chặt vào phần da thịt nõn nà từ gấu váy trở xuống của mấy cô nàng đó, những người còn

lại đều đang mài lướt điện thoại, gà gât hoặc buồn chuyện... không ai để ý tôi đang ngang nhiên quấy rối một anh chàng Hello Kitty ngay trên xe buýt.

Ngang nhiên quấy rối cơ đấy... Sao tự nhiên cứ thấy kích thích kiểu biến thái sao ấy?

Á, trấn tĩnh trấn tĩnh, Lâm Tinh Thần, mau gạt sạch mớ ý nghĩ đen tối nhớ nhuốc này ra khỏi đầu, một tiểu thư cao quý tao nhẽ sao có thể suy nghĩ không trong sáng như thế được!

“Chị ơi, sao chị thò tay vào quần mèo Kitty ạ?”

Hai chúng tôi đồng loạt cứng đờ.

Hay lắm, lại bị một đứa nhãi ranh rồi việc bắt quả tang vụng trộm.

Biến đi! Biến đi! Ai giúp tôi đá bay cái con Hello Kitty này vào hố đen vũ trụ đi, để cậu ta mãi mãi không xuất hiện ở trái đất nữa, tôi nguyện tặng hết số túi hàng hiệu Lâm Tinh Thần hiện có cho người ấy...

Mấy con quạ đen quang quác bay qua, Hello Kitty không hề biến mất, bàn tay thon dài của tôi vẫn mắc trong đũng quần cậu ta, đứa quý sứ kia vẫn chớp chớp cặp mắt ngây thơ đợi câu trả lời của tôi.

“Bé con, em có biết túi thần kỳ của Doraemon không?” Cái khó ló cái khôn, tôi giải thích, “Có thể lấy trong ấy ra cơ man là bảo bối, hóa giải các tình huống siêu cấp khó khăn...”

“Em biết.” Đứa quý sứ gạt đầu.

“Quần của mèo Kitty cũng có một cái túi thần kỳ, có thể lấy trong đó ra đủ loại bảo bối...”

Quý sứ thích thú cực độ: “Thật không ạ? Có thể lấy ra bảo bối gì ạ?”

Lấy ra bảo bối gì à? Tôi suýt chút nữa sặc nước miếng chết, còn có thể lấy ra bảo bối gì từ đũng quần Hello Kitty nữa?

“Lấy ra, ờm, một cây... súng...” tôi đang chậm rãi giải thích thì đột nhiên bị ai đó huých mạnh vào mạng sườn, bèn vội vàng nói hết câu: “dùng để bắn kẻ xấu, bảo vệ hòa bình thế giới!”

“Oa!” Quỷ sứ mắt sáng long lanh, nhìn chúng tôi với vẻ sùng bái.

“Đây là bí mật giữa chị em mình thôi đấy nhé.” Tôi giơ ngón trỏ bàn tay trái đang tự do lên môi, “Suýt, bí mật đấy, không được nói với người khác đâu.”

Quỷ sứ cười khùng khục, bắt chước giơ ngón trỏ lên “suýt” rồi rút đầu về, ngoan ngoãn ngồi bên mẹ.

Đuối cổ được thẳng quỷ con, tôi thở phào nhẹ nhõm, quay lại nói với tên con trai đang căng cứng cả người vì sợ: “Cậu cố chịu một tí, tôi ra tay đây.”

“Mau... mau lên.” Cậu ta yếu ớt thở hổn hển.

Anh chàng bên trong bộ đồ hóa trang Hello Kitty co rúm người, nín thở bất động, bàn tay tôi từ từ di chuyển trong đũng quần cậu ta, nhẹ nhàng thận trọng tránh né bộ phận nhạy cảm kia, trong quá trình rút ra đồng thời phát hiện một lực kéo khê khàng níu lấy cổ tay mình, tôi dùng sức giật mạnh...

“Mau lên!” Lồng ngực anh chàng nhấp nhô khó nhọc, dường như đã đến sát cực hạn chịu đựng.

“Tôi cũng muốn mau chứ!” Tôi thử rút tay ra, nhưng vẫn mắc kẹt ngay mép khe hở, cổ tay xoay đi xoay lại song lực kéo vô hình kia càng lúc

càng vít chặt, tôi khóc dở mếu dở nhận ra, “... Cái vòng BVLGARI của tôi hình như bị quấn vào chỉ thừa trong đây rồi.”

Đây là chiếc vòng tay yêu thích nhất của tôi, BVLGARI vàng ánh hồng 18K, khảm vảy đá mica màu trắng, giá một cái gần trăm nghìn Đài tệ, đối với tôi là thứ quý giá còn hơn sinh mạng.

Không phải vì nó là món đồ cao cấp đắt tiền, mà vì đây là quà sinh nhật bố tặng tôi, cũng là món quà duy nhất tôi nhận được từ ông.

“Làm sao bây giờ?” Thiếu nữ ái ngại hỏi.

“Bẻ gãy đi!” Thiếu nam đề xuất gọn lỏn.

“Không được!” Tôi ương bướng ngược mắt lườm cậu ta, “Tôi không thể để BVLGARI của tôi chịu bất kỳ thương tổn nào!

“Shit!” Cậu ta phun ra thứ lời lẽ bẩn thỉu, cuối cùng cũng cạn sạch kiên nhẫn, “Thế thì tôi chặt đứt cái tay như nhuốc của cậu nhé!”

“Giỏi thì chặt đi! Xem ai sợ ai!” Khẳng khái như vậy, sao lúc này trước mặt thằng bé con kia không dám ho he tiếng nào? Tôi không chịu lép, nói cứng: “Trên xe buýt, trước mắt đông đảo mọi người, cậu dám làm gì tôi...”

Thế rồi, Hello Kitty lập tức ấn chuông mở cửa, lôi tôi xuống xe.

Bàn tay thon dài của thiếu nữ e thẹn mắc kẹt trong đũng quần yếm màu xanh dương của Hello Kitty, một người một mèo như cặp sinh đôi dính liền, gấn với nhau trong tư thế kỳ dị, chậm chạp lê từng bước trên đường, tay trái tôi xách theo linh kính túi mua hàng, chốc lại phải giơ lên che che đậy đậy, hòng tránh cái nhìn khác thường của người qua đường.

Cố kìm nén sắc đỏ của mặt và nhịp đập của tim, trong đầu tôi văng loạn xạ câu “mờ ka”, cơ hồ sắp văng luôn khỏi cổ họng, bật ra thành từng

tiếng hỏi thăm.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Nhà vệ sinh.”

“Nam hay nữ?” Đáp lại bản khoăn của tôi là một quãng im lặng của người anh em song sinh.

“Sao cũng được.” Ánh mắt cậu ta dừng trên tấm biển màu vàng hình chữ M to tướng gần đó: “McDonald’s?”

“Không được không được.” Tôi lắc đầu quày quặt, cậu ta có cái đầu Hello Kitty để đội, không gỡ xuống thì cũng chẳng ai nhận ra, nhưng còn tôi thì sao? Đường đường là mỹ nhân nổi tiếng giới thượng lưu, tương lai còn có khả năng trở thành cháu dâu tập đoàn Nhật Diệu, nếu bị ai chụp được bức ảnh “Handjob mèo Kitty” rồi tung ra thì tôi còn làm người được nữa hay không? Còn có thể đánh bại cô chủ Vân Vân của Breeze Center, ngồi lên ngôi vị đệ nhất thiên kim tiểu thư nữa hay không?

“Không được, không được, tìm chỗ nào không người ấy.” Đầu tôi lắc không khác gì trống bỏi, cái cơ túi thần kỳ chỉ có thể dùng để qua mắt thằng bé con kia thôi, gặp phải lũ súc sinh thì thanh danh cả đời của tiểu thư đây coi như đi đời rồi còn gì.

Xẹt...

Tôi có thể cảm nhận hai luồng sát khí bắn ra từ cặp mắt núp dưới cái đầu nặng trĩu: Không tỏ oai hùm thì cậu coi tôi là mèo Kitty đấy hả?

“Chỗ kia thế nào?” Tôi giơ tay trái chỉ một con ngõ tối.

“...”

Đôi bên giằng co một hồi, Kitty đáng yêu lại buông một câu chửi thề mà e rằng trẻ con nghe thấy đều sẽ tan nát cõi lòng. Cuối cùng cậu ta đành miễn cưỡng thỏa hiệp, mặc tôi lôi vào ngõ tối.

Thực ra có không thỏa hiệp cũng không được, ai bảo “đăng chuôi” của cậu ta đang nằm trong tay tiểu thư đây...

Con ngõ tối không có biển tên đường, ngoằn ngoèo quanh co, vừa sâu vừa hẹp, xem ra là một khe hở chật chội xen giữa mấy tòa nhà cũ kỹ san sát đan cài. Qua mấy ngã rẽ, tiếng xe tiếng người ngoài đường lớn dường như đã ở rất xa, đi đến tận cùng mới phát hiện đây là một con ngõ cụt, cuối ngõ là một cánh cửa sắt gỉ sét loang lỗ, không biết là cửa sau của nhà dân nào.

Chuông báo động hú inh ỏi trong đầu, tôi thầm chột dạ, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu chuyên sâu *Thám tử lừng danh Conan*, ngõ tối, nhất là ngõ cụt, chính là hiện trường lý tưởng để đủ loại tội ác sinh sôi.

Cậu ta nói khê: “Chỗ này chắc là không có người qua lại rồi chứ?”

Tôi đáp “Ừ,” địa điểm là do tôi chỉ định, cũng không tiện ý kiến gì thêm.

Cậu ta cởi bỏ cái đầu mèo và găng tay đặt lên trạm biến áp bên cạnh, kiểm tra vị-trí-thường-được-làm-mờ dưới ánh sáng tù mù.

Tôi quay mặt đi chỗ khác, lấy làm thẹn thùng.

Hiên cửa treo một bóng đèn sợi đốt cáu bẩn, ánh đèn chập chờn, hắt bóng lúc đậm lúc nhạt lên khuôn mặt khô ngô của người con trai, làm ánh mắt cậu ta càng thêm sâu hút.

Cậu ta nhú chặt mày, từ từ cúi đầu xuống, người hơi gập về phía trước, để thuận theo tư thế của cậu ta, cơ thể tôi cũng bất giác ngả dần ra

sau, đến tận khi sống lưng áp hẳn vào bức tường xi măng, không còn đường lui nữa.

Hơi thở nóng ẩm của cậu ta phả lên vùng xương quai xanh nhạy cảm của tôi, luồng khí huyết nóng ran trong lồng ngực hòa cùng men rượu xộc thẳng lên đầu, tôi cắn chặt răng, cố kìm không đẩy ngược anh chàng vào tường mà “này” mà “nọ”...

Á, á, trong Conan làm gì có cảnh 18+ đấy rồi nháy mắt rồi đê người ta xuống, tư thế kiểu này ăn gian quá đi!

“Cậu nhìn gì mãi thế, mau mau lên...” Răng tôi nghiến vào nhau ken két, “thể hiện chút hành động thiết thực xem nào!

Ánh mắt tối sầm, anh chàng hơi lùi người lại, rút ra một con dao rọc giấy.

“Cậu định làm gì?” Tôi run lấy bầy, “Giết người diệt khẩu?”

Chỉ vì tôi đã tóm “đăng chuôi” của cậu?

“Ngậm miệng.” Cậu ta nhướn cặp chân mày dài thanh tú, khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười khiến lông tóc tôi dựng đứng, “Nếu không, tôi cho cậu vĩnh viễn khỏi mở miệng.”

Tôi ngoan ngoãn ngậm chặt miệng.

Cậu ta cầm con dao rọc giấy lặng lẽ hí hoáy hồi lâu, tôi ngáp dài, gác hẳn đầu lên vai cậu ta, dần dần, cơn buồn ngủ kéo đến, trong cơn mơ màng, chợt nghe đằng sau cánh cửa sắt vọng ra tiếng nói chuyện rì rầm.

Một giọng khàn khàn sốt sắng hỏi: “Hàng về lần này gồm những gì?”

Giọng lơ lớ khẩu âm đặc thù đáp: “Louis Vuitton, YSL, Sylvia...”

Nghe đến tên các nhãn hiệu nổi tiếng, tôi tỉnh cả ngủ, hiếu kỳ vươn cổ nhìn qua khe cửa, bên trong có chừng bốn người đang nói chuyện.

“Số lượng thế nào?”

“Mỗi loại một trăm gram.”

Gram? Đơn vị tính kỳ quặc này khiến tôi lấy làm lạ, anh chàng Hello Kitty dường như cũng bị khơi gợi trí tò mò, dừng tay nghiêng tai nghe ngóng.

Giọng khàn khàn lại hỏi: “Bên dưới đánh giá thế nào?”

Một giọng ồm ồm khác lên tiếng: “Sylvia mặc không đẹp.”

“Lần sau lấy ít thôi.” Một giọng khác nghe có vẻ tương đối uy nghiêm, hẳn là nhân vật đầu não hay đầu lĩnh gì đấy, “Không thì, bảo bọn nó lấy YSL tạm.”

“Vâng.”

Toledano Sylvia là nhãn hiệu cùng tên của nghệ thuật gia Sylvia, mỗi mẫu túi đều đính pha lê SWAROVSKI theo từng chủ đề và hoa văn riêng biệt, sản xuất thủ công hoàn toàn số lượng giới hạn, là thượng phẩm trong thượng phẩm, người nổi tiếng thuộc giới thượng lưu phương Tây còn phải xếp hàng tranh cướp vớ đầu chỉ để mua được một chiếc túi, vậy mà theo lời mấy người trong nhà thì lại còn có thể kén cá chọn canh... Lẽ nào có người đang bán hàng fake loại A?

Nhưng mà, kẻ bán hàng giả này rõ ràng không chuyên nghiệp gì cả, Sylvia là nhãn hiệu túi mà, đã bao giờ bán quần áo đâu? Lại còn mặc không đẹp?

Cổ tay bị mắc vào chỉ thừa bỗng nhẹ bẫng, tay phải cuối cùng cũng tự do, tôi thở hắt ra một hơi dài, anh chàng Hello Kitty lảng lạng lúi khúi

người tôi, xua tay ra hiệu cho tôi lạng lẽ đi ngược khỏi ngõ, tôi vẫn còn muốn nghe lỏm tiếp nên lắc đầu

Cậu ta tự nhiên tái mét mặt, giơ tay túm lấy tôi lôi đi, tôi “Á” lên một tiếng khe khẽ, cậu ta định bịt miệng tôi lại thì đã không kịp.

Hông hét...

Bên trong cánh cửa gầm lên tiếng quát hỏi: “Ai?”

Hello Kitty nhặt dưới đất một thanh gậy trúc, nhanh tay chặn ngang chốt cửa, tiếp đó chỉ nghe tiếng phá cửa rầm rầm, gậy trúc bị bẻ cong hình cánh cung, cửa hé ra một khe nhỏ, một cánh tay cuộn cuộn cơ bắp từ sau cửa xọc ra, trong nháy mắt đã túm chặt lấy tóc tôi!

Áááá - Tiếng hét thất thanh lần này đủ rung trời chuyển đất!

Hello Kitty chộp lấy cái đầu mèo trên trạm biến áp đập loạn vào bộ vuốt quỷ kia, buộc nó phải buông tay, rồi quay đầu gào lên với tôi: “Đi mau!”

Tôi đi giày cao gót tẹo hết chân này đến chân kia, chạy được mấy bước, nghĩ thế này thật chẳng còn đạo nghĩa giang hồ, lại lộn ngược trở lại, tháo giày cao gót dùng gót giày cật lực chọi cho cánh tay vạm vỡ kia thủng mấy lỗ máu, tiếng động cửa sắt càng lúc càng to, từng khuôn mặt nanh ác đang chực chờ chui ra khỏi cửa.

“Đi thôi!” Hello Kitty túm chặt lấy tay tôi, cuống cuồng chạy như điên.

Trong lúc ba chân bốn cẳng chạy, tôi không tìm được ngoái đầu lại, bóng đèn tù mù u ám, hắt lên mấy dáng người cao lớn vạm vỡ, một người còn cầm súng trong tay!

Đây là súng xịn một trăm phần trăm!

Tôi loạng choạng, suýt thì ngã bổ chửng, mồ hôi lạnh từ lỗ chân lông khắp người thoát chốc vã ra như tắm.

“Súng...” Người tôi run lấy bầy, đến tiếng nói cũng vỡ vụn, “Mấy... mấy người đó có súng... chúng ta sẽ... sẽ bị giết...”

“Đừng quay đầu lại!” Cậu ta siết chặt tay tôi, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, “Sợ thì cứ nhìn tôi!”

Chúng tôi cắm đầu cắm cổ chạy trong con ngõ quanh co ngoằn ngoèo, tiếng gió rít sượt qua bên tai, giữa những nhịp thở hỗn hển, lồng ngực đau như thiêu như đốt, phía xa tối đen như mực, như thể vĩnh viễn không có tận cùng. Chúng tôi không biết phải chạy bao xa, chạy bao lâu mới có thể thoát khỏi sự truy sát dai dẳng của những kẻ áo đen phía sau.

Giống như một cơn ác mộng không sao tỉnh lại.

Kỳ lạ là, tôi chẳng hề sợ hãi, vì có một bàn tay vẫn luôn nắm chặt lấy tôi, sống chết không buông, tựa hồ nối liền huyết mạch.

“Sợ thì cứ nhìn tôi!”

Phải rồi! Tôi chỉ nhìn người đó, vì nhìn thấy nụ cười của người đó mà không sợ gì cả!

Đột nhiên, một luồng sáng xanh đỏ rạch ngang tầm nhìn mờ mịt trước mặt, tôi nheo nheo mắt, còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng đã nghe tiếng cậu ta gào khản giọng: “Cảnh sát!”

Cậu ta buông tôi ra, hai tay hươ loạn xạ, hét to kêu cứu, chiếc xe cảnh sát rớt cuộc cũng đỗ lại cạnh chúng tôi.

Chân căng mềm nhũn, sức lực toàn thân sớm đã cạn kiệt, tôi ngồi phịch xuống đất xoa gót chân, xoa mãi xoa mãi, trong mắt có gì đó nóng hổi nhỏ xuống, rơi lên mắt cá chân, một giọt, hai giọt, không sao kìm lại được...

Ai đó nửa ôm nửa kéo xốc tôi dậy, thu xếp cho tôi một chỗ trong lòng mình, tôi khóc đến nhoe nhoét mặt mày, cậu ta vụng về lau nước mắt cho tôi, thế nhưng, cơn run rẩy kín đáo truyền tới từ cơ thể ấy dường như nói với tôi rằng, cậu ta cũng đang kìm nén nỗi sợ hãi cực độ.

Cậu ta vỗ nhẹ lên lưng tôi, ghé tai tôi thủ thỉ: “Không sao rồi, không sao...” Chất giọng trầm xen lẫn cả tiếng thở, giống như dòng suối mát rượi hiền hòa rót vào tai tôi, xoa dịu cơn hoảng loạn của tôi một cách lạ kỳ.

Giọng nói ấy... quen quá, như đã từng nghe thấy ở đâu, tôi yên lòng, thần kinh căng thẳng dần thả lỏng, cứ thế chậm rãi khép mí mắt, vô tình thiếp vào giấc ngủ sâu...

Chuyện xảy ra sau đó, tôi hoàn toàn không còn ấn tượng gì nữa.

Cảm giác căng thẳng khi chạy trốn dường như kéo vào tận trong mơ, mấy lần liền, tôi hét lên choàng tỉnh, còn chưa kịp mở mắt đã có người nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai thì thầm.

Không sao rồi, đừng sợ, tôi ở đây...

Mấy giờ rồi...

Tôi vỗ vỗ cái đầu đau như búa bổ vì say rượu, sau khi mơ màng hồi phục lại thần trí, liền không tin nổi vào mắt mình.

“Aaaaa!”

Một cái đầu Hello Kitty nhem nhuốc đang ở ngay trước mắt tôi, cái nơ hồng treo lủng lẳng trên tai trái, đáng sợ hơn nữa là một bên mắt mèo đã rơi đâu mất, con mắt còn lại thì đang đung đưa bên ngoài hốc mắt, khiến tôi sợ đến nỗi ré lên thảm thiết.

“Aaaaa!”

“Không sao rồi.” Một giọng nói thuộc về giống đực vang lên trên đỉnh đầu tôi, lẽ nhè còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Biết, biết nói tiếng người sao?

“Aaaa aaaa!” Tôi tiếp tục ré lên.

“Đừng kêu nữa, có tôi...” Một bàn chân mèo to tướng màu trắng khác hẳn chi trước con người úp lên miệng tôi, đồng thời bịt luôn mũi làm tôi không hít thở được không khí trong lành. Tôi hết đá lại đập vào cái bụng tròn lông lốc của nó, tên mèo Kitty phật ý “hự” lên một tiếng, bất ngờ ôm chặt lấy tôi hòng khống chế.

Tôi ra sức giãy giụa, hai tay túm lấy cái đầu mèo, giật lấy giật để, vung thêm một cú bạt tai, cái đầu mèo văng luôn khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất...

Aaaa! Tôi giết con yêu quái mèo rồi!

“Hai đứa dậy rồi à?”

Cuối cùng cũng có người bị tiếng hét thất thanh của tôi lôi tới, một người ăn mặc như cảnh sát, à không, đúng là một anh cảnh sát đang tiến lại gần chúng tôi.

“Ờ... em, nó...” Tôi run rẩy, ngón trỏ lập cập chỉ về phía cái xác mèo không đầu, “Nó...”

“Ờ, nó à...” Anh cảnh sát lay vai con yêu mèo, “Cậu này, dậy đi.”

Nó không hề phản ứng, chỉ có lồng ngực phập phồng nhấp nhô.

Anh cảnh sát bất đắc dĩ tăng âm lượng, lắc vai nó gọi thêm mấy lần: “Cậu này, đừng có ngủ nữa, chúng tôi đang đợi để lấy lời khai đây này!”

Con yêu mèò động đậy thân mình, giống như đang duỗi người, sau đó đầu một tên con trai nhô lên từ chỗ cổ mèò bị gãy, hệt như làm phép. Cậu ta ngoác miệng ngáp lớn, giơ bàn chân mèò lên xoa xoa mặt rồi mới từ từ mở mắt, cơn ngái ngủ rõ ràng vẫn chưa bay biến.

Cậu ta đờ đẫn nhìn quanh, cuối cùng mắt điều chỉnh tiêu điểm, dán vào người tôi, như thể đang hỏi: Sao chúng ta lại ở đây?

Phải rồi, sao chúng ta lại ở đây?

Tôi chống cằm, bắt đầu vắt óc nhớ lại mớ hỗn loạn ngày hôm qua.

Cánh cửa gian phòng xi măng lại mở ra lần nữa, một chú cảnh sát hói đầu bưng hai cốc sữa bò vào: Đói chưa? Uống cái này đi.”

Ánh nắng rực rỡ tràn qua khung cửa rộng mở, phí phạm trút cả lên người tên con trai nọ, cậu ta đón lấy cốc sữa, lịch sự nói cảm ơn rồi cúi đầu nhấm nháp, thấp thoáng để lộ lúm đồng tiền bên má trái, hệt như một con mèò nhỏ lanh lợi.

Đương nhiên, tôi nhanh chóng nhận ra, tất cả chẳng qua chỉ là ảo ảnh khi cậu ta ngái ngủ, giống như phép thuật của cô bé Lọ Lem, đến giờ sẽ tự động biến mất.

“Hôm qua đúng là ngàn cân treo sợi tóc, may mà hai đứa gặp được xe cảnh sát đi tuần, không thì đã chẳng giữ nổi mạng rồi.” Chú cảnh sát nhăn tít lông mày, nghiêm nét mặt.

Chẳng giữ nổi mạng?

Tôi suýt thì phun cả sữa, từng cảnh tượng nguy hiểm lần lượt lướt qua cái đầu u mê: con ngõ tối đen âm u lắt léo, vụ giao dịch của những gã áo đen không rõ lai lịch, tiếng thở hỗn hển rạch toang màn đêm, cảm đầu bở

chạy... tôi bàng hoàng hiểu ra mọi chuyện, mồ hôi lạnh lập tức túa khắp người.

Thực sự, suýt chút nữa đã chẳng giữ nổi mạng rồi!

“Bọn trẻ mấy đứa cứ cậy mình thanh niên, không biết trời cao đất dày là gì, đêm hôm khuya khoắt còn lêu lổng ngoài đường, nguy hiểm lắm đấy!” Chú cảnh sát lên lớp chúng tôi một bài, càng nói càng nghiêm túc, cuối cùng lấy ra một cuốn sổ cùng bút ghi âm để lên cái bàn dài, “Trông hai đứa cũng tinh táo cả rồi, giờ tiến hành lấy lời khai, khai xong là có thể về.”

Trông hai đứa cũng tinh táo cả rồi... Tôi liếc tên con trai đang ngoẹo đầu trên ghế dài, gã đã lại mơ màng thiếp đi.

Hự, người tinh táo... hình như chỉ có mình tôi.

“Chú cảnh sát, chuyện là hôm qua... bọn, bọn cháu hình như gặp phải...” Tôi run rẩy hồi lâu, nuốt mấy ngụm nước miếng mới hạ thấp giọng thì thào như tiết lộ bí mật: “gặp phải bọn người áo đen trong Conan ấy.”

Chuyện xảy ra trong ngõ tối đêm qua, quả thực quá đổi siêu thực, cứ như xuyên không vào trong Conan, trải nghiệm một vụ phạm tội không bằng.

Tôi thuật lại hoàn chỉnh mẫu đối thoại tiến hành giao dịch giữa mấy tên áo đen cho chú cảnh sát, đương nhiên tự động lược bỏ tình tiết đáng xấu hổ giữa mình và Hello Kitty.

Chú cảnh sát trầm ngâm một lát rồi nói: “Chắc chắn là hai đứa gặp phải tổ chức buôn ma túy rồi, mấy cái tên hàng hiệu đó hẳn là tiếng lóng của bọn chúng đấy, ‘mặc không đẹp’ có lẽ chỉ chất lượng hàng không tốt.”

Tổ chức buôn ma túy? Đúng là mèo mù vớ cá rán, có cần gay cần đến thế không! Chẳng trách đám người kia muốn giết chúng tôi diệt khẩu!

“Nói không chừng... sào huyệt của bọn chúng được giấu sau cánh cửa sắt ấy cũng nên.” Nhớ đến chuyện mình suýt chút nữa bị kéo vào trong cửa sắt, tôi lại sợ toát mồ hôi lạnh.

“Cháu còn nhớ mặt mấy tên đó không? Cả vị trí chính xác địa điểm chúng giao dịch nữa?”

Tôi chờ dẫn lối đầu, khu vực đó tôi hoàn toàn không thông thuộc, nếu không phải lên xe buýt đi loanh quanh với anh chàng Hello Kitty thì chắc tôi chẳng bao giờ đến mạn ấy.

Anh chàng Hello Kitty đã tỉnh dậy từ lúc nào, khẽ nói:

“Cháu còn nhớ...” Tròng mắt cậu ta giăng kín tia máu, nhưng con ngươi lại vừa đen vừa sáng.

Nhờ tiến hành lấy lời khai, tôi biết được anh chàng Hello Kitty không phải tên Kitty mà có một cái tên tràn đầy tình thơ ý họa rất không giống con trai - gã tên Giang Niệm Vũ, mười chín tuổi.

Sau khi hoàn thành biên bản lấy lời khai, chú cảnh sát nắm lấy tay tôi và Giang Niệm Vũ, nói: “Nhóm tội phạm này đã lặn rất lâu rồi, không ngờ lại ẩn mình trong nhà dân, cảm ơn các cháu đã cung cấp thông tin, giúp ích rất nhiều cho việc phá án.”

“Đâu có ạ, chúng cháu cũng chỉ tình cờ gặp phải bọn chúng thôi.” Tôi rặn ra một nụ cười mím chi dịu dàng, nói mấy lời khách sáo, “Có thể giúp đỡ cảnh sát, chúng cháu cũng thật vô cùng vinh hạnh, mong là các chú sớm có thể lôi đám côn đồ đó ra trước pháp luật.”

“Đương nhiên rồi.” Chủ đề bất ngờ ngoặt sang hướng khác, chú cảnh sát dạn dày kinh nghiệm quả nhiên đánh hơi thấy điểm bất thường, “Có điều, khi đó hai đũa sao lại đồng thời xuất hiện trong con ngõ tối ấy?”

Nụ cười của tôi thoát chốc cứng đờ trên miệng.

Ánh mắt Giang Niệm Vũ nhìn xéo sang tôi, hồi lâu sau mới nghe gã buông một câu nhẹ tênh: “Vì đột nhiên có chuyện cần bàn, chuyện lại hơi riêng tư...”

“Hai đứa có quan hệ gì?” Chú cảnh sát lại hỏi.

“Không quen biết...” Tôi đáp.

“Người yêu.” Gã đáp.

Chúng tôi đồng thanh trả lời như đã hẹn trước, nhưng đáp án lại chẳng hề ăn ý chút nào.

Tôi giật giật cánh tay Giang Niệm Vũ, gã đáp lại tôi bằng bản mặt vô tội.

“Ra là đôi chim cu cãi nhau hả...” Chú cảnh sát phì cười đầy mờ ám, “Để xem hai đứa về sau còn dám đánh dã chiến nữa không!”

Chẳng lẽ đôi nào yêu nhau trốn vào ngõ tối cũng đều là đánh dã chiến à?

Tôi và Giang Niệm Vũ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời câm nín.

“Hai đứa ở đây đợi một lúc, chú đi viết báo cáo, hai đứa ký tên xong thì có thể báo cho người nhà tới đón.” Chú cảnh sát nói xong việc công, nét mặt nhẹ nhõm hẳn, đưa tay vỗ vai Giang Niệm Vũ, rồi lại quay sang nháy mắt với tôi: “Con gái ngần này tuổi đầu có gì mà ngượng với ngừng, hôm qua người ta che chở cháu cả đêm, cháu cũng ôm cứng lấy người ta, không phải người yêu thì là gì!”

Tôi lúng túng cười trừ, Giang Niệm Vũ liếc tôi một cái, môi tùm tùm nụ cười như có như không.

Đợi chú cảnh sát rời đi, gã lập tức chìa tay về phía tôi: “Ba lô của tôi?”

Tôi dịch người, phát hiện cái ba lô đen của gã này giờ vẫn bị đè dưới móng mình, vội rút ra trả gã.

“Sao lại nói tôi là người yêu cậu?” Tôi hất tóc, làm bộ làm tịch hỏi: “Tôi biết mình có sức hút không thể cưỡng lại, nhưng chúng ta vừa mới quen biết chưa được một ngày, lẽ nào cậu đã phải lòng tôi nhanh vậy sao?”

“Không thì nói với cảnh sát cậu quấy rối tôi, lôi tôi vào ngõ tối nhé?” Gã nhanh chóng cắt ngang màn tự huyễn hoặc của tôi.

Được thôi, coi như tôi chưa hỏi gì.

Giang Niệm Vũ lấy bộ quần áo sạch trong ba lô ra, đặt lên cái ghế dài bên cạnh, rồi vòng một cánh tay ra sau lưng lần mò hồi lâu, không biết tìm cái gì. Ngược mắt thấy tôi đang ngẩn người nhìn chòng chọc mình, gã bèn lên tiếng: “Qua đây giúp tôi kéo cái phéc mơ tuya.”

“Há?”

Bấy giờ tôi mới hiểu ra, gã định thay quần áo ngay tại đây!

Dè dặt với chả tiết tháo... dẹp sang bên đi, tôi nuốt nước miếng bước lên trước, món phúc lợi dâng đến tận miệng này, tiểu thư đây không khách sáo nữa đâu!

Bộ đồ Hello Kitty cồng kềnh được trút xuống, cơ thể Giang Niệm Vũ gầy gò nhưng cơ bắp đâu ra đấy, cơ bụng săn chắc cân đối, một dải từ vai dọc xuống tận vòng eo thon gọn đẹp như tượng, nửa thân dưới... lo cho mạch máu mũi mỏng manh của mình, tôi lúng túng nhìn đi chỗ khác.

Gã ta dường như cũng thấy có vẻ không ổn, động tác khựng lại, quay đi gấp rút mặc quần áo.

“Này, Giang Niệm Vũ...” Tôi nhìn những vết bầm chỗ đập chỗ nhặt trên người gã, nhớ ra hôm qua trong lúc bỏ chạy, có mấy lần tôi ngã sấp mặt đều kéo gã làm nệm đỡ, lòng thấy áy náy vô cùng, chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều đã buột miệng thốt ra ba chữ: “Cảm ơn cậu.”

Tôi bưng miệng, kinh ngạc trước câu cảm ơn của chính mình, nếu là Lâm Tinh Thần trước kia, hẳn sẽ chọn cách vứt cho gã một xấp tiền mặt chứ quyết không nói tiếng “cảm ơn”...

“Không có gì.” Gã quay đầu lại, mỉm cười nhẹ tênh với tôi.

Lúc bước ra khỏi đồn cảnh sát, bầu trời thành phố đã được mặt trời thấp sáng. Hình như vừa có trận mưa, trong không khí vẫn còn hơi nước ẩm ướt, một chú sẻ ngờ nghệch đậu trên sợi dây điện, con người đen láy tròn vo đảo qua đảo lại liên hồi.

Chú Đức đánh xe đến đón tôi, rồi rít cần nhả một bài như thường lệ, tôi lơ dểnh vâng dạ đối phó. Qua cửa kính xe, tôi trông thấy một bóng hình dong dỏng màu trắng đặc biệt bắt mắt đang đứng lặng trước bức tường gạch màu đỏ xám của đồn cảnh sát, trong lành như một cơn mưa.

Giang Niệm Vũ hình như đang đợi ai, ai sẽ đến đón gã nhỉ?

“Tiểu Vũ!”

Một giọng con gái vui tươi trong trẻo làm nụ cười mờ nhạt trên gương mặt cậu con trai bỗng chốc rạng rỡ hẳn, hàn sâu lúm đồng tiền trên má.

Tôi nhìn về nơi tiếng gọi cất lên, vừa trông thấy cô nàng cột tóc đuôi gà ấy, con tim liền như bị ai véo một cái.

“Chú Đức, mau đi thôi.” Tôi thu ánh mắt về, tự nhiên thấy cụt hết hứng thú.

Về đến nhà, tôi bỏ ngoài tai tiếng gọi với của chú Đức, vào thẳng phòng ngủ vùi.

Mệt chết được, tôi cứ mê man mãi, mơ hết giấc này đến giấc khác, cảnh trong mơ dường như liên quan đến hiện thực, tôi hơi hoảng... giống như quay lại thuở nhỏ, trước năm sáu tuổi, tôi không phải công chúa Krystal mà vẫn là đứa con hoang Lâm Tinh Thần.

Còn dì Julia cũng không phải vợ bé nhà giàu ăn mặc điệu đà như bây giờ, mẹ chỉ là một cô nàng xui xẻo bị công tử lăm tiền lừa gạt tình cảm, mang thai sinh ra một đứa con ngoài giá thú rồi bị đá.

Không có bằng cấp danh giá, lại đèo bồng một đứa con riêng, mẹ tôi khi đó chẳng thể tìm nổi một công việc tử tế. Chú thím bán gà rán xóc muối tiêu trong ngõ thương tình hai mẹ con tôi, thuê mẹ giúp sơ chế nguyên liệu, để mẹ kiếm chút thù lao còm cõi.

Có lúc, chú thím sẽ sai mẹ đi chợ đầu mối lấy hàng, mẹ đi phía trước, tôi bé lùn chũn theo không kịp, chân thường giẫm phải rãnh nước.

Mẹ ngoái lại nhìn tôi, mặt lộ vẻ xót xa nhưng miệng lại nói: “Nhanh cái chân lên, đến muộn là không mua được giá hời đâu.”

Thế nên, trước khi trở thành công chúa đích thực, tôi đã học được phong thái trang nhã mắt nhìn thẳng hiên ngang bước về phía trước dù cho dưới chân có lầy lội thế nào.

Chợ đầu mối có chú bán thịt, đứa con trai béo núc học cấp hai của chú ấy nhân lúc mẹ mãi mải mải cả, cứ giơ bàn tay mập mập bóng mỡ ra sờ vào tôi.

Mẹ trông thấy cũng không cấm cản, vì khi thanh toán xong xuôi, chú bán thịt bao giờ cũng dúi lại cho mẹ ít tiền, bảo mẹ đèo bồng đứa con gái kiếm sống cũng không dễ dàng...

Thuở đó, tôi và mẹ ở trong gian kho nhỏ trên tầng hai quán gà rán tẩm muối tiêu, nơi đó bài trí thế nào tôi không còn nhớ nữa, chỉ nhớ hễ mưa là dột, mùi nấm mốc trộn cùng mùi khói dầu lưu cữu của quán gà rán, tới bây giờ dường như vẫn còn bám rịt lấy khoang mũi tôi...

Cho đến tận một đêm khuya nọ, có người gõ cửa phòng công cộng, tiếng gõ gập gáp như thúc riết, tôi run lấy bầy ôm lấy mẹ, không rõ vì đói hay vì sợ.

Mẹ ra mở cửa, tôi trốn trong chăn không dám thò đầu ra, chỉ loáng thoáng ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu không thuộc về thế giới trần hàn của chúng tôi.

Sau đó, mẹ quay lại ổ chăn, tôi vội vàng nhào tới nắm lấy tay mẹ thì phát hiện cả hai bàn tay lạnh toát, ướt đẫm mồ hôi.

“Tinh Thần, mẹ dắt con đi gặp bố nhé, chịu không?”

“Bố? Tinh Thần cũng có bố ạ?” Tôi ngơ ngác.

“Có chứ, Tinh Thần có bố chứ.” Mẹ lầm bầm, như thể đang kể một câu chuyện cổ tích rất đời xa vời, “Bố của Tinh Thần có rất nhiều tiền, ở trong căn nhà to đẹp có vườn hoa rực rỡ, nhà của bố có rất nhiều đồ ăn ngon, bố còn có thể mua cho Tinh Thần rất nhiều quần áo đẹp...”

“Bố là quốc vương ạ? Nếu không sao lại có rất nhiều tiền?”

“Ừ.”

“Vậy Tinh Thần là công chúa nhỏ ạ?”

“Ừ, Tinh Thần là công chúa nhỏ, là công chúa nhỏ của bố.” Mẹ nói khẽ, “Cũng là con gái duy nhất của người thừa kế tập đoàn Dolly.”

“Hay quá, Tinh Thần muốn đi gặp bố.” Tôi nghe được câu trước liền toét miệng cười.

“Nhưng, tới nhà bố rồi, Tinh Thần không thể ở với mẹ nữa, cũng không được gọi mẹ là mẹ nữa...” Gương mặt mẹ hầu như không có vẻ gì đau khổ, hoặc có, nhưng khi ấy tôi còn quá nhỏ không thể nhận ra.

“Vì sao không được gọi mẹ là mẹ nữa?”

“Vì, Tinh Thần sẽ có một người mẹ mới xinh đẹp.”

“Mẹ mới? Tinh Thần sẽ ở với mẹ mới xinh đẹp ạ?” Tôi nghe đầu, ngẫm nghĩ một lúc, “VẬY mẹ cũng có thể ở cùng bọn con mà! Cô giáo nói bạn nhỏ nào cũng phải ở cùng bố mẹ”

Mẹ lắc đầu: “Không được, mẹ đâu kết hôn với bố.”

“Vì sao mẹ lại không kết hôn với bố? Mẹ cãi nhau với bố à? Hay là mẹ không thích bố?” Tôi hơi cau mày, càng khó hiểu: “Nhưng chú thím ở quán gà rán cũng cãi nhau suốt ngày, thím hay mắng chú là đồ con lợn, đồ chết giẫm, thế mà hai người vẫn ở với nhau đấy thôi!”

“Bố mẹ không cãi nhau, cũng không phải mẹ không thích bố con...” Mẹ im lặng một lúc lâu, đưa bàn tay đầy những vết chai sần dụi đi nếp nhăn tí xíu giữa hai chân mày tôi, “Là bố con đã bỏ rơi chúng ta trước, để lấy người phụ nữ khác...”

Tôi dờ dãn nhìn lên trần nhà thấp tẹt khiến người ta bức bối, trên đó có mấy mảng nấm mốc, giống như hoa hồng đen nở trên đỉnh đầu, tôi nhìn mãi, nhìn mãi, lâu dần thấy rất đẹp, thế rồi tôi nói với mẹ...

Tinh Thần không muốn có mẹ mới, cũng không muốn làm công chúa nữa có được không?

Không được.

Mẹ nói không được, còn nói Tinh Thần à, mẹ cũng muốn sống cho sung sướng, đây là bố mắc nợ chúng ta, giờ bố muốn bù đắp...

Ngày hôm sau, mẹ tắm rửa chải chuốt cho tôi, rồi dẫn tôi tới nhà họ Lâm, nói với tôi đây là bố tôi, đây là vợ của bố, đây là ông nội tôi, bà nội tôi, kia là cô và dượng, kia là chú và thím...

Người nào người nấy mặc trên người đủ kiểu quần áo đẹp đẽ, nhưng nét mặt lại nghiêm khắc hết nhau... những người này, những người kia, đều là họ hàng có cùng huyết thống với tôi.

Cuối cùng tôi cũng gặp được bố ruột của mình, cùng người phụ nữ mà tôi gọi là “mẹ cả”.

Một đứa nhóc đến hai mươi sáu ký tự trong bảng chữ cái tiếng Anh còn không biết như tôi, tại đó đã học được một từ tiếng Anh rất khó phát âm: illegitimate child.

“Illegitimate child...” Mẹ cả cầm tay tôi lên, dùng ngón tay vạch từ đó vào lòng bàn tay non nớt của tôi hết lần này đến lần khác, móng tay quét sơn màu đỏ ả rất mạnh, như thể thiếu điều găm sâu vào xương tủy tôi, song tôi không dám rụt tay lại, hỏi bà ấy nghĩa là gì, mẹ cả nở nụ cười xinh đẹp cao quý: “Con nhớ lấy là được, về sau tự đi tra từ điển.”

Illegitimate child, con ngoài giá thú, gọi tắt là: con hoang.

Chỉ trong một đêm, tôi từ đứa con hoang chợ đầu mối, trở thành tiểu thư nhà giàu được người người tán tụng.

Bọn họ tổ chức một bữa tiệc long trọng chào mừng tôi, tôi mặc váy voan hồng, được trang điểm xinh như công chúa, ăn những món ngon chưa từng nếm trong đời.

Khi bữa tiệc sắp tàn, tôi được dẫn tới một vườn hồng, các cành hồng um tùm đan cài vào nhau, cơ hồ không để lọt chút ánh sáng mặt trời nào, đám anh chị em họ đấng nội, đấng ngoại mà tôi không hề biết tên vây quanh tôi, bọn họ vươn tay ra, đẩy tôi, lấy ngón trỏ chọc tôi, cười nhạo tôi...

Thì ra, những ký ức “đã từng” rất kinh khủng ấy vẫn ở ngay đây, mặc cho tôi muốn quên đi nhường nào, vẫn cứ khắc sâu vào tâm khảm.

Cánh tay muốn lôi tôi vào sau cánh cửa sắt trong con ngõ tối, cánh tay mỡ màng của thằng con chú bán thịt ở chợ đầu mối, và cả những cánh tay đầy ác ý kia... tất cả bện dính lấy nhau, tôi không phân biệt nổi cái nào độc ác hơn.

Hoặc giả những cánh tay này đều tới từ địa ngục, đều muốn lôi tôi xuống đầm lầy sâu không dò thấy đáy!

Trong truyện cổ tích, công chúa lương thiện cuối cùng sẽ đợi được hoàng tử cưỡi bạch mã tới giải cứu, nhưng, trong cuộc sống hiện thực, liệu có hoàng tử tới cứu tôi không?

Cứu cô “công chúa giả” như tôi?

TRIỆU CHỨNG 4

TAM QUAN LỆCH LẠC

Lấp lánh chưa chắc đã là vàng.

Tôi ngủ không biết trời trăng đến tận khi dì Julia xông vào phòng, lay cất lực tôi dậy kèm theo từng tràng gào rú.

“Gì thế? Mẹ lại chơi bài thua chứ gì? Hay là cái túi Burberry phiên bản giới hạn bị người ta mua mất rồi?” Tôi mở mắt, hỏi bằng giọng căm cău.

“Cái con này giỏi thật đấy! Xem trên báo người ta viết gì đây này?” Mẹ vớt toẹt một tờ tuần san lá cải lên người tôi.

Tôi cầm lên liếc qua, tiêu đề viết: Theo chân tiểu thư nhà giàu mười tám tuổi điên cuồng vùng tiền.

Nội dung đại khái ghi chép lại lịch trình hôm tiểu thư đây đi shopping, đăng kèm vài bức ảnh mờ tịt, chẳng nhìn rõ mặt mũi để minh họa.

Chi tiết hơn thì là, một cô nàng nhà giàu tên tiếng Anh bắt đầu bằng chữ K tiêu tiền như rác, sáng ra đã tới salon cao cấp tiêu bao nhiêu tiền làm đẹp, sau đó đến trung tâm thương mại shopping tung trời, đi qua một loạt các gian hàng hiệu, đi đến đâu đều có chuyên viên VIP kè kè bên cạnh, chỉ một buổi chiều đã tiêu bao nhiêu tiền, mà số tiền này có thể chi trả các suất cơm trưa dinh dưỡng trong vòng nửa năm đến một năm cho bao nhiêu em nhỏ đến từ các gia đình thu nhập thấp, bên dưới còn đưa ra một tờ hóa đơn shopping của tiểu thư đây, nhân cơ hội quảng cáo ngầm cho mấy nhãn hiệu đó. Rồi tối đến K lại ngông nghênh phách lối, cậy thế hiếp người ở một nhà hàng Nhật cao cấp thế nào, cuối bài không quên trích dẫn câu thơ “Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết cồng^[1]” để phê phán hành vi khoe của của tiểu thư đây, kêu gọi mọi người cùng tẩy chay lũ nhà giàu...

[1] Câu thơ trong bài “Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự” của nhà thơ Đỗ Phủ, bản dịch Khương Hữu Dụng.

“Mỗi thế thôi à? Không có đoạn sau?”

Tôi nheo mắt đọc đi đọc lại mấy lượt nữa, trên báo chỉ viết đến đoạn tôi lãng mạn bông hoa đồng nội Vu Ương Ương trong nhà hàng lẩu rồi không còn gì nữa.

Những màn đặc sắc trong nửa đêm sau đó, bao gồm: tôi bị Trịnh Sở Diệu hắt nước, rủ Hello Kitty cùng ăn lẩu, vụ quấy rối tình dục trên xe buýt, cuộc truy đuổi trong ngõ tối... đề không được nhắc đến dù chỉ một chữ.

Đoạn Hello Kitty và những chuyện về sau không bị paparazzi chụp lại, tôi quả cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng ngẫm lại theo mốc thời gian, tôi vẫn thấy hơi buồn bực, tay săn tin đá theo đến tận nhà hàng lẩu rồi, sao không viết nốt vụ Trịnh Sở Diệu hắt nước vào tôi?

Chỉ có hai khả năng, một là vốn dĩ đã chụp được, nhưng lại bị một thế lực tà ác nào đó không cho tung lên; hai là tay săn tin buồn tiêu phải đi vệ sinh nên bỏ lỡ một màn kinh điển nhường ấy, cuối cùng cảm thấy đề tài đã đủ bèn thu dọn đồ nghề tan làm.

Tôi phì cười, chưa thấy tay nào đi săn tin không có tâm thế này.

Cào tóc mấy cái, tôi vút tờ tạp chí lên tủ đầu giường, cầm điều khiển ti vi chuyển kênh loạn xạ, bất chợt một mẫu tin vẫn níu lấy ánh mắt tôi...

“Cảnh sát triệt phá thành công đường dây buôn bán tủy lấy mật hiệu là các nhãn hiệu cao cấp như LV, YSL!”

Trên màn hình là ba tên đàn ông vạm vỡ chụp mũ che mặt, cúi gục đầu được cảnh sát áp giải lên xe cảnh sát rời đi.

Ba tên? Sao chỉ có ba tên?

Tự dưng người tôi lạnh run.

Tôi dám khẳng định khi đó mình nghe thấy giọng của bốn tên, cảnh sát chỉ bắt được ba, cũng có nghĩa là một tên đã trốn thoát!

Dì Julia lịch kịch sục sạo trong phòng để đồ của tôi hồi lâu mới thò đầu ra, hỏi như bắn súng liên thanh: “Mấy cái Coach, LV, Chanel, Gucci, Prada, Agnes. B, Miu Miu con mua hôm qua đâu?”

Lúc chạy tháo thân ai mà còn màng đến mấy món đồ hiệu ấy nữa?

Mắt tôi vẫn tiếp tục dán vào màn hình ti vi, miệng đáp lấy lệ: “Vứt rồi.”

“Vứt rồi?” Dì Julia lao tới trước mặt tôi, tròn mắt không tin vào tai mình, “Vứt rồi là thế nào? Con giải thích rõ ràng cho mẹ!”

“Thấy chán vừa đi vừa vứt dọc đường, xem ai cần thì nhặt.” Tôi xua xua tay, tỏ ý không muốn kéo dài chủ đề này nữa, ấn chuông gọi đầu giường.

Bác giúp việc bước vào, lau vội tay lên vạt tạp dề, kính cẩn hỏi: “Cô chủ có gì dặn dò ạ?”

“Bác làm cho cháu cái gì đấy ăn.”

“Cô chủ muốn ăn gì xin cứ nói.”

“Cháu muốn ăn bít tết bỏ lò, cá hồi áp chảo, đồ uống thì là nước ép rau quả tươi không cho đường.”

“Cô muốn dùng đồ ngọt không ạ? Chú Đức sớm nay có nướng bánh táo.”

“Ồ, vậy được, cho cháu một miếng nhỏ.” Tôi liếc sang dì Julia đang hoàn toàn hóa đá bên cạnh, “Tiện mang thêm cho dì đây một miếng nữa, để dì ấy ăn cho hạ hỏa.”

“Lâm Tinh Thần, cái con bé phá của này!” Dì Julia tiếc đứt ruột mấy món hàng hiệu cao cấp kia, gào lên với tôi, “Chỗ đấy đáng bao nhiêu là

tiền!”

“Phá của?” Tôi không khỏi cười khẩy trong bụng, “Phá sạch của nhà họ Lâm, đây chẳng phải điều mẹ mong muốn sao?”

“Tinh Thần à, mẹ cũng muốn sống cho sung sướng.”

“Con phải nhớ, đây là bố mắc nợ chúng ta, bố muốn bù đắp, chúng ta tiêu tiền của bố, bố mới không thấy áy náy.”

Dì Julia bỗng đứng lặng đi, tôi biết mẹ chắc chắn cũng đã nhớ lại lời mình từng nói.

Cuối cùng, cái gọi là bù đắp bố dành cho mẹ, chỉ trần trụi là tiền bạc mà thôi.

Năm tôi tốt nghiệp cấp một, bố qua đời, tang lễ rườm rà rắc rối, tiếng khóc thương vang vọng cả hội trường, những người họ hàng tôi mãi vẫn không nhận ra ai với ai đi tới đi lui, tôi quỳ ở đằng trước, cúi gằm đầu, tựa hồ làm vậy, sẽ không ai chú ý đến cặp mắt ráo hoảnh của mình.

Khi những người họ hàng ấy ngồi xuống ôm lấy tôi, thở dài nói: “Đứa bé đáng thương.” Tôi trông thấy mắt họ cũng khô khốc.

Giả dối.

Hơi ngẩng đầu lên, xuyên qua những khuôn mặt vờ vịt tiếc thương, tôi nhìn thấy mẹ bồn chồn đứng trước cửa hội trường nhà tang lễ, đang định nhồm dậy ra đón mẹ thì vai tôi bị ai đẩy ấn mạnh xuống, tôi chỉ biết trơ mắt nhìn mẹ mặt trắng bệch, môi run rẩy, cầu xin người ta cho vào tiền bố nốt đoạn đường cuối.

“Đừng có làm trò mất mặt nữa, cô dựa vào thân phận gì, địa vị gì?” Mẹ cả lạnh lùng cự tuyệt, vẫy tay gọi bảo vệ đến đuổi mẹ đi, giống như đuổi một con chó hoang.

Tôi muốn sống dưới ánh mặt trời, cũng muốn người mẹ sinh ra tôi không phải sống trong bóng tối...

“Mẹ, mẹ yên tâm.” Cuối cùng tôi lại mềm lòng, thở dài, “Con quyết không để mẹ bị người ta ức hiếp như trước kia đâu.”

“Tinh Thần...” Mẹ muốn nói gì lại thôi, ánh mắt nhìn tôi thấp thoáng vẻ hổ thẹn.

Ăn xong bữa, tôi thư thái đi tắm gội, lúc khoác ao choàng bước ra khỏi phòng tắm, liếc qua điện thoại di động để trên chiếc bàn thấp thấy đã có tới mấy chục cuộc gọi nhỡ, thời gian từ sau khi tôi về nhà hôm qua cho đến giờ, bỏ qua mấy số lạ, trong đám còn lại dĩ Julia cố gắng mời mấy cuộc, chú Mạnh Hy gọi đến ba cuộc, Trịnh Sở Diệu một cuộc, một cuộc gần đây nhất là của mẹ cả.

Vừa bôi mấy giọt serum dưỡng tóc lên tóc ướt, di động đã lại đổ chuông như thúc giết.

Là mẹ cả.

Ấn nút mở loa ngoài, tôi vừa lau tóc vừa nói: “Con mới tắm xong...”

“Tắm? Lâm Tinh Thần, con lẫn lộn ngày đêm rồi đấy à? Vừa mới sáng ra mà tắm cái gì?”

“Ồ,” tôi đáp trả, “mẹ không biết người nước ngoài toàn tắm sáng à?”

“Bớt luyên thuyên.” Giọng nói lạnh tanh, cứng rắn của bà đầm thép truyền tới, “Dòng sản phẩm mới tập đoàn Dolly tung ra lần này, ta định sắp xếp con và Trịnh Sở Diệu làm người mẫu quảng bá hình ảnh.”

“Con? Người mẫu quảng bá hình ảnh?” Dựa vào hình tượng Tiểu La Sát, cô nàng phá của ư? Người phụ nữ này tiền nhiều quá không biết tiêu vào đâu ư?

“Ta đã bàn bạc với phòng Kinh doanh rồi, mẫu mã của thương hiệu mới ‘Salir’ tập trung vào giới trẻ, chủ yếu thể hiện qua ba mảng là thanh xuân vườn trường, vui chơi giải trí, thể thao năng động...” Mẹ cả nói giọng bàn chuyện công việc, “Hội đồng quản trị cũng đã đánh giá ngoại hình, độ tuổi, phong cách của hai đứa đều phù hợp, cộng thêm thanh thiếu niên bây giờ đa phần đều ao ước cuộc sống của các cậu ấm cô chiêu giới thượng lưu, tác động của truyền thông cũng là một lợi thế.”

“Stop, stop! Vì sao không chọn mấy ngôi sao thần tượng trên mạng?” Tôi cực lực đề cử, “Ví dụ như cái cậu diễn viên đóng *Tiểu thời đại* gần đây, hình tượng khỏe mạnh tươi sáng lại biết nhảy, biết hát...” so với tên cục súc Trịnh Sở Diệu động một tí là hắt nước vào tôi, ai cũng tốt hơn gấp trăm lần!

“Người ngoài làm sao dễ kiểm soát bằng con trẻ trong nhà?” Mẹ cả ngắt lời tôi, “Minh tinh lên sân khấu thì tốt đẹp khoe ra, dưới sân khấu làm những gì ai mà quản lý nổi, nhớ đâu bọn họ gây chuyện thị phi thì có phải cả hình tượng thương hiệu mới lẫn thanh danh tập đoàn Dolly đi đời luôn không!”

“Quản lý nổi hay không là chuyện của mẹ, đừng có tự ý đổ lên đầu con, dù sao con cũng không đồng ý đâu!”

“Ta có hỏi ý kiến con đâu?” Mẹ cả cười nhạt, “Ta đang báo cho con chuyện này đấy chứ.”

Tôi nghiêng rằng: “Trịnh Sở Diệu cũng không đồng ý đâu!”

“Thằng bé sẽ đồng ý thôi.” Mẹ cả nói nhẹ tênh, “Bên nhà họ Trịnh ta tự có cách lo liệu.”

Tôi im lặng, nghiền ngẫm kỹ lưỡng đoạn đối thoại vừa rồi, lòng bỗng thấy bất an.

Mẹ cả nói chắc nịch như vậy, có vẻ Trịnh Sở Diệu đã bị bà ấy nắm được cái thóp nào rồi...

“Với cả, đừng tưởng ta không biết chuyện con qua đêm ở đồn cảnh sát, khó khăn lắm mới dẹp yên được đấy, nên thời gian này con an phận cho ta, đừng có gây rắc rối nữa.”

Thôi rồi, đến thân mình còn khó giữ, tôi hơi đâu mà đi lo cho Trịnh Sở Diệu?

Để cứu vãn hình tượng hoang phí sa đọa, ngày đảo làm đêm, dốt nát kém cỏi, không có tiền đồ của tiểu thư đây, tạo dựng lại hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết như nắng, ngày ngày cố gắng, năng động khỏe mạnh... nói khó nghe thì chính là nhằm quản thúc tôi, mẹ cả đã sắp xếp cho tôi một loạt các buổi tập huấn.

Đáng tiếc, tiểu thư đây một lòng một dạ đi theo con đường trọc phú phá của, hễ đến giờ lên lớp là uể oải biếng nhác, không học làm con sửa thì hai mắt vô hồn mặt mày đờ đẫn, bằng không lại vờ đau đầu, đau tóc, đau mắt, đau tai, đau miệng, đau răng... tìm đủ mọi cách thoát thân.

Duy nhất chỉ có “buổi nhận diện hàng hiệu” là tôi nghiêm túc tham gia từ đầu đến cuối, về sau do tích lũy được quá nhiều kinh nghiệm tâm đắc, tôi còn lập hẳn một blog giao lưu với người hâm mộ, chuyên đăng những bài viết về cách ăn mặc, về hàng hiệu cao cấp, tẩy não cho mấy cô nàng tiểu tư sản gia thế tầm trung, cô bé Lọ Lem, cô em cửa hàng tiện lợi, làm cách nào mua hàng hiệu hiệu quả nhất, những mẫu địa lôi nào phải tránh xa, những kiểu dáng cơ bản nào bắt buộc phải có... Lúc hứng lên tôi còn chia sẻ những

sơn hào hải vị mình ăn, những buổi party mình tham dự, hoặc giả đăng lên vài tấm hình hở ngực gợi cảm, để các bạn ngắm cá gỗ mà nhỏ dãi...

Thành thực mà nói, chủ yếu là để sống ảo, nói trắng ra thì thật không đỡ nổi.

Có lẽ mẹ cả nói đúng, tầng lớp bình dân ít nhiều đều ôm mộng tưởng về cuộc sống của giới thượng lưu. Mấy bài viết liệt kê không khác gì số cái của tôi chẳng ngờ lại thu hút được rất nhiều lượt xem, thoắt cái, số người theo dõi blog đã tăng vọt, về sau tôi còn nhận được không ít đề nghị sử dụng bài viết của các tờ tạp chí phụ nữ cũng như lời mời phỏng vấn của các chương trình làm đẹp.

Những chuyện vụn vặt rủ nhau kéo đến chiếm toàn bộ quỹ thời gian của tôi, đến khi nhớ ra thì đã hai tháng trời tôi không nghe bất kỳ tin tức nào về Trịnh Sở Diệu.

Hôm đó, Trịnh Sở Diệu bảnh chọe kéo Vu Ương Ương đi, không biết hai người đó về sau thế nào?

Rồi Vu Ương Ương lại tới đón Giang Niệm Vũ, tiếng gọi “Tiểu Vũ” ngọt ngào dẻo quẹo ấy khiến tôi rất tò mò, không rõ hai người họ có quan hệ gì?

Ngoài cái tên và hình nộm Hello Kitty kia, tôi chẳng biết gì về gã cả.

Giang Niệm Vũ, Tiểu Vũ... liệu tôi và gã có còn gặp lại không?

Tôi lơ đãng mở hộp nữ trang, định chọn lấy một chiếc dây chuyền kết hợp cùng váy liền thân màu đen của Zara trong lúc lục lọi bỗng thảng thốt kêu “Ơ!” một tiếng.

Cái cài tóc SWAROVSKI hình vương miện tôi đeo hôm tổ chức bữa tiệc định hôn ước, không thấy đâu nữa rồi!

Bị rơi lúc ngã xuống nước rồi ư? Rơi dưới hồ bơi hay ở sảnh tiệc? Bị người ta nhạt mắt rồi?

Tìm mãi một hồi, tôi chẳng buồn tìm nữa, tự dưng cảm giác rồi một ngày cái vương miện ấy sẽ quay về bên mình không biết xuất phát từ đâu, nhưng, tôi đã có một trực giác mơ hồ như thế.

Sống cuộc đời tiểu thư nhà giàu ngoan ngoãn lâu ngày, không buồn tẻ cũng vô vị.

Tôi an phận thủ thường được một thời gian, hôm nay đêm cuối tuần, mẹ cả ra ngoài tham dự một sự kiện quan trọng, huy động hầu hết số vệ sĩ trong nhà, chú Đức quản gia và bác giúp việc cũng đã đi nghỉ... đúng là cơ hội trời cho!

Vũ trang từ đầu đến chân xong xuôi, tôi vô cùng hài lòng với ngoại hình của mình, mái tóc giả ngắn màu hồng neon, kết hợp cùng váy hồng neon siêu ngắn của Moschino, phong cách hôm nay là thiếu nữ DJ hút hồn!

Vừa bước chân khỏi cửa phòng, tôi sực nhớ ra không thể để lại dấu vết quẹt thẻ, kéo bị mẹ cả tóm được lúc thanh toán dư nợ cuối kỳ, bèn quay trở vào nhét đầy tiền mặt vào chiếc YSL Monogram, rồi nhân khoảng thời gian giao ban ngắn ngủi của bảo vệ ở cổng chính, len lén chuồn khỏi biệt thự, cầm đầu chạy một mạch, bắt một chiếc taxi, trốn thoát thành công!

Mục tiêu: Hộp đêm Genesis nức tiếng khu Đông.

Cồm cộp bước trên đôi bốt cao gót thấp cổ, tôi đang ưỡn ẹo đi vào hộp đêm thì bị một tay đô con ngoài cửa giơ cánh tay cơ bắp chặn lại.

“Phiền cô, chứng minh thư.”

“Không mang.” Tôi đẩy lại gọng kính râm Gucci màu trắng đang gác trên sống mũi, gần như che kín nửa khuôn mặt, “Tiểu thư đây chỉ mang theo tiền.”

“Chứng minh thư?”

“Tôi mang theo rất nhiều tiền.” Tôi gầm ra hiệu.

“Chứng minh thư?” Tay đô con cứ trơ trơ.

“Tôi mang theo rất nhiều rất nhiều rất nhiều tiền tới bao trọn chỗ này!” Tôi cạy tiền lớn tiếng, “Gọi ai nổi nhất chỗ các anh ra đây tiếp đón tôi!”

“Chứng minh thư!” Tay đô con vẫn không nhượng bộ.

“Tiểu thư đây vung tiền bao hết mà còn phải xem chứng minh thư?” Tôi gầm lên.

“Pháp luật quy định phải kiểm tra chứng minh thư trước khi vào hộp đêm.” Tay đô con không hề có ý định thương lượng.

Muốn tôi xòe ra chứng minh thư? Thế thì chiếu cáo thiên hạ Lâm Tinh Thần đang ở đây luôn cho rồi!

Tôi suy tính nên khen ngợi nhân viên hộp đêm vững nguyên tắc tròn trách nhiệm rồi tiêu sái quay người bỏ đi, hay nên dúm cho tay bảo vệ này xấp tiền xem hăn ta có vì năm đấu thóc mà khom lưng hay không. Đang do dự tới lui, bỗng tôi liếc thấy một bóng hình quen thuộc lướt qua trước mắt.

Giang Niệm Vũ mặc áo khoác liền mũ màu trắng, đi sượt qua tôi, vô thức liếc về phía này rồi lập tức bước qua cửa vào bên trong, mặt vô cảm như thể không nhận ra tôi.

“Vì sao người kia không cần kiểm tra chứng minh thư?”

Tôi chỉ theo lưng gã, khiêu nại: “Các anh phân biệt đối xử với khách!”

“Cậu ta là nhân viên chỗ chúng tôi.” Tay đô con ngấp ngừng, nhấn mạnh bằng giọng hả hê: “Là... nhân viên pha chế được yêu thích nhất ở Genesis.”

“A, hết sảy, cậu ta là bạn trai tôi, tôi đang muốn gặp cậu ta.” Bỏ lại câu này, rồi nhân lúc tay đô con sững ra mấy giây, tôi chạy tót vào trong.

Đón chào tôi là tiếng nhạc mạnh dội uỳnh uỳnh vào màng nhĩ, tôi chớp chớp mắt, còn chưa kịp thích ứng với ánh sáng tù mù trong này, cánh tay đã bị ai đó túm chặt.

“Cậu tới đây làm gì?”

“Tới chơi!” Tôi gỡ cặp kính râm xuống, cười khì khì nói: “Không ngờ thoáng cái đã bị cậu nhận ra, lớp cải trang của tôi có vẻ thất bại nhỉ.”

Ánh mắt Giang Niệm Vũ di chuyển xuống bộ đồ hở hang tôi đang mặc trên người, tay lập tức buông ra, mặt thoáng ửng đỏ: “Nơi này không phải chỗ cậu nên đến đâu.”

“Tôi không đến được, còn cậu thì được chắc?” Hai tay chống nạnh, tôi hùng hồn lý sự.

“Tôi làm thêm ở đây.”

“He he, tôi biết rồi.” Thấy đối tượng quay người định bỏ đi, tôi chẳng hề kiêng dè giữ rịt lấy cánh tay gã, nhe nhớn hỏi: “Này, nghe nói cậu được yêu thích nhất ở đây, thế nào? Có chịu để tiểu thư đây bao một đêm không?”

Khóe miệng gã giật giật: “Không được!”

“Sao lại không được?” Tôi sắm vai viên ngoại^[1] vô lại trêu ghẹo thiếu niên đẹp trai, đôi bên giằng co qua lại diễn đang đà hay, chợt nghe bên cạnh vang lên một tiếng reo khe khẽ.

[1] Cách gọi người giàu có nhưng không có chức vị thời xưa.

“Ô? Kia hình như là tiểu thư của tập đoàn Dolly, Lâm Tinh Thần?”

Lại là tay tổng biên tập tờ *Tin nóng trong tuần*! Cái lão này sao cứ như âm hồn bất tán thế không biết?

“Chết rồi, là cánh săn tin.” Tôi tái mét mặt, thu lại nanh vuốt trong nháy mắt, từ nữ lưu manh bị đánh văng trở về hình tượng ngoan ngoãn.

Giang Niệm Vũ điềm nhiên nhìn ra sau lưng tôi.

“Chết mất thôi! Mình không thể bị chụp cảnh chơi bời trong hộp đêm được, mẹ cả mà biết sẽ lột một lớp da của mình mất” Tôi phát hoảng, muốn bỏ trốn nhưng lại bị gã giữ lấy

“Đứng im.” Gã khẽ ra lệnh.

Tôi cứng đờ người, không cả dám hít thở mạnh.

Gã ghé sát vào tai tôi, phả ra luồng hơi ấm thiêu đốt gò má tôi.

“Đừng có quay đầu, bọn họ đang đi về phía chúng ta, cậu mà quay đầu lại là bị tóm tại trận ngay.”

“Vậy phải làm thế nào?” Tôi vùi mặt vào vai gã, thì thầm hỏi.

Giang Niệm Vũ một tay nhẹ nhàng ôm lấy đầu tôi, giữ tôi gục vào lòng gã: “Đợi ở đây một lúc.”

Đợi ở đây một lúc?

Ở đây là trong vòng tay của gã, nơi có thể nghe rõ từng nhịp tim đập trong lồng ngực ấy, thình thịch, thình thịch, trầm ổn mạnh mẽ, có điều... tiết tấu hình như hơi nhanh một chút.

“Xin hỏi là cô Lâm Tinh Thần phải không? Có thể cho chúng tôi chào hỏi một tiếng không?”

“Các anh nhầm người rồi, cô ấy là bạn gái tôi,” Giang Niệm Vũ ôm tôi chặt hơn, giọng trầm xuống, “không phải tiểu thư tập đoàn nào hết.”

Tôi vô thức vùi mặt sâu hơn, không khỏi lấy làm may vì mình đội tóc giả hồng.

“Nếu không phải, sao lại cứ trốn trốn tránh tránh như thế?” Lão tổng biên tập kia cũng không phải loại vừa.

“Genesis không phải nơi để đám phóng viên báo lá cải các anh đến săn tin, phiền anh tự trọng, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ mời các anh ra ngoài.” Giang Niệm Vũ bình tĩnh đối đáp.

“Đi chưa?”

“Rồi.”

Tôi khẽ cựa quậy, Giang Niệm Vũ nói lỏng hai cánh tay.

Đeo lại cặp kính râm che mắt nửa mặt, tôi nhìn không rõ nét mặt Giang Niệm Vũ, cũng bớt xấu hổ phần nào.

“Hi hi, cậu lại giúp tôi lần nữa.”

Tôi cười ngược, đổi lại cái lườm của gã, cũng may tôi đã miễn dịch rồi.

Giang Niệm Vũ đẩy tôi rời hộp đêm qua lối cửa sau: “Đi mau đi! Đừng có đến đây nữa.”

Tôi để tóc ướt, lê đôi chân nặng nề ra khỏi phòng tắm, quăng mình lên giường, vừa nhắm mắt đã lại nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ song có phần dồn dập ấy vẫn vút trong tai.

“Đừng quay đầu lại! Sợ thì cứ nhìn tôi!”

“Không sao rồi, đừng sợ, tôi ở đây...”

“Đợi ở đây một lúc.”

“Các anh nhầm người rồi, cô ấy là bạn gái tôi, không phải tiểu thư tập đoàn nào hết.”

Lâm Tinh Thần, đồ vô dụng này, lại vì cái ôm của một gã xa lạ mà mất ngủ cơ đấy!

Tôi bực bội nhồm người dậy, chộp cái gối ôm Hello Kitty điên loạn quăng quật một hồi, cảnh cáo mình tuyệt đối không được nảy sinh ý nghĩ “thật muốn gặp lại lần nữa” với Giang Niệm Vũ.

Gã ta cũng như Vu Ương Ương, đều không nên xông vào thế giới của chúng tôi!

Và tôi cũng không nên xông vào thế giới của gã ta!

Kỳ nghỉ hè trôi qua rất nhanh, hôm nay đã là ngày khai giảng.

Cô chủ, đến giờ dậy rồi, chú Đức chuẩn bị mở cửa đây.” Chú Đức gõ nhẹ mấy cái lên cửa rồi đẩy cửa bước vào, trông thấy cảnh tượng trước mặt thì giật nảy mình.

Hiếm hoi mới có ngày tôi không nằm ườn, sáng sớm đã trang điểm đầu vào đẩy ngòai trước bàn trang điểm, cánh tay chống đầu... tiếp tục lim dim.

“Cô chủ...”

Chú Đức gọi thêm mấy tiếng, thấy tôi không phản ứng, lại đẩy đẩy vai tôi, “cộc”, trán tôi lao thẳng xuống mặt bàn.

Đau quá!

“Cô chủ, cô không sao chứ?”

Tôi nhảy dựng lên, cuống cuồng lau nước dãi bên khóe miệng: “Mấy giờ rồi? Cháu muộn rồi à? Trịnh Mạnh Hy đi mất rồi à?”

“Chưa, vẫn còn sớm lắm.” Chú Đức gỡ cặp kính lão xuống lau chùi, tựa hồ vẫn không dám tin vào mắt mình.

“Chú Mạnh Hy nói hôm nay sẽ đưa cháu đến trường.” Tôi then thùng giải thích.

Hiệu trưởng thượng hạng, thầy giáo hàng tuyến, *hậu hoa viên* trong truyền thuyết, ngôi trường trung học thượng lưu thần bí nhất... Oa oa, tôi không đời nào thừa nhận mình phấn khởi đến độ cả đêm không ngủ đâu!

Thay xong đồng phục, xoay mấy vòng trước gương toàn thân, bộ đồng phục St. Leon này là do chú Mạnh Hy sai người đưa tới, chú có vẻ biết rất rõ số đo cơ thể tôi nên bộ đồ tương đối vừa người.

Đồng phục St. Leon thiết kế theo phong cách quý tộc London, mời hẳn nhà thiết kế thời trang nổi tiếng quốc tế đích thân vẽ mẫu, lại giao cho bậc thầy cắt may chế tác thủ công, mỗi học sinh đều được đặt may theo đúng số đo. Nữ sinh thì sơ mi trắng kết hợp váy ngắn xếp ly họa tiết răng sói màu xám nhạt, nam sinh thì sơ mi trắng với quần dài răng sói, cộng thêm áo khoác ngắn kiểu nhà binh màu đen cổ không bầu, đính hai hàng cúc bằng bạc ròng.

Ở điểm này thật không thể không khâm phục sự khéo léo của nhà thiết kế, đa số các trường hạng sang đều kết hợp đồng phục với áo vest, duy chỉ có St. Leon là dùng áo khoác kiểu nhà binh, tuy không nghiêm chỉnh như áo vest, nhưng lại toát lên khí phách, nhằm tỏ ý đứng đầu giới quý tộc, đồng thời, áo khoác kiểu nhà binh cũng ngấm ngấm nhấn mạnh nội quy nghiêm ngặt của St. Leon.

Tôi từng nghe chú Mạnh Hy đề cập, đồng phục St. Leon còn thể hiện cấp bậc trong trường trung học St. Leon

Những gia đình giàu xổi thông thường tuyệt đối không căng đáng nổi việc cho con cái theo học ở St. Leon. Ngoài học phí đắt đỏ, các mục phụ thu mới khiến người ta kinh hồn, ví dụ giá một bộ đồng phục St. Leon hoàn chỉnh cũng phải ngang ngửa một bộ đồ hiệu cao cấp thừa riêng, do đó, học sinh vào được cổng St. Leon không giàu thì cũng sang.

Nhưng, làm sao phân ra đẳng cấp cao thấp giữa một đám các cậu ấm cô chiêu con giời đây?

Mẫu chốt nằm ở chỗ phụ kiện kết hợp, nam sinh thắt cà vạt ca rô màu xám đen, nữ sinh thắt nơ ca rô màu xám đen, nếu trên phụ kiện có thêu chỉ vàng thì chứng tỏ người đeo nó hẳn không phải học sinh gương mẫu kiêm toàn cả học tập lẫn đạo đức thì cũng thuộc tầng lớp thống trị trong trường trung học St. Leon, thường thì phải là hội trưởng hội học sinh, cán bộ nòng cốt, hay top 3 toàn trường mới có tư cách thêu chỉ vàng trên phụ kiện, thông

qua sự thay đổi trên những món phụ kiện này có thể thấy được địa vị của kẻ nổi trội trong cuộc cạnh tranh.

Song, vẫn có nhóm thiểu số trong thiểu số, không thắt cà vạt, không thắt nơ, mà đeo thắt huy hiệu trường bằng vàng lên ngực áo trái, là học sinh được “đặc cách nhập học”, những người này thậm chí còn có quyền tham gia việc hành chính của trường.

Làm sao để được đặc cách? Chính là phải có gia thế đặc thù, như Trịnh Sở Diệu, như Lâm Tinh Thần.

Đúng đỉnh ăn xong bữa sáng, vẫn còn ba phút nữa mới đến giờ hẹn, chú Đức đã vào thông báo xe nhà họ Trịnh đang đợi bên ngoài, tôi cặp ba lô, nở nụ cười rạng rỡ nhất, ba chân bốn cẳng chạy ra cổng... trông thấy chiếc xe con màu đen kia, bao nhiêu hào hứng thoát chốc tan thành mây khói!

Tôi trợn mắt nhìn tên con trai đang ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, hỏi: “Sao lại là cậu?”

Trịnh Sở Diệu ném trả tôi ánh mắt “Không thì cậu tưởng là ai?” rồi nhìn xuống đồng hồ đeo tay, cười nhạt nói: “Đi thôi.”

Nhìn chuỗi hành động của hắn, không nói tôi cũng biết, tên này rõ ràng vẫn còn ghi hận chuyện lần trước tôi đến trễ!

Cảnh tượng hắn nắm tay Vu Ương Ương ngồi xe bỏ đi bỗng hiện lên trong đầu, đường đường là vị hôn thê, tôi đáng ra phải được hắn đối xử chu đáo hơn chứ.

Tôi im lặng mấy giây, kên kiệu hếch cằm: “Còn không giúp tôi mở cửa xe?”

Vừa dứt lời, tôi đã chắc trăm phần trăm sẽ được đáp trả một tiếng hừ lạnh, chộc tức Trịnh Sở Diệu vốn là điểm mạnh của tiểu thư đây mà!

Đầu mày của Trịnh Sở Diệu thoát chốc cau lại, đây là điềm báo hãn sắp sửa nổi điên.

Tôi khoanh hai tay trước ngực, khoe môi hơi nhếch: “Đã muốn làm quý ông thì phải sắm cho tròn vai chứ?”

Nói ra những lời này, lại cộng thêm vẻ mặt của hãn, tôi dám khẳng định thiếu gia họ Trịnh sẽ thắng thường giục tài xế đi thẳng, không ngờ lại xảy ra kỳ tích! Hãn sai căng chân dài, thực sự xuống xe mở cửa giúp tôi.

Tuy không hề tình nguyện, nhưng cũng coi như khởi đầu tốt đẹp... Khởi đầu tốt đẹp có nghĩa đã thành công một nửa rồi, có phải tôi cố nốt nửa còn lại là có thể đốn hạ tên cục súc này không?

Xe lao vun vút, cây cối ngoài cửa kính dạt cả về sau, tôi lén liếc trộm hãn, nắng sớm xuyên qua kẽ lá xanh biếc, hắt lên khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu trai trẻ những mảng sáng như phủ phấn vàng, hai chân mày hãn ta hơi nhíu lại, cặp môi mỏng mím nhẹ, tư thế ngồi ngay ngắn lạ thường, trông bộ dạng có vẻ giận dữ, khó chịu, không biết là đang bực tôi hay tức chính mình... Bỗng dưng, tôi thấy vẻ mặt này hết sức đáng yêu.

Có phải cố thêm chút nữa là tôi có thể phải lòng hãn không?

Trịnh Sở Diệu đột nhiên quay mặt lại, ánh mắt bất ngờ chạm phải cái nhìn của tôi, tôi nửa chột dạ, nửa khiêu khích mỉm cười với hãn, hãn bàng hoàng mấy giây, rồi lập tức quay ngoắt đi, lại nhìn ra ngoài cửa kính.

“Muốn nói gì với tôi?” Tôi thực ra cũng rất kiêu ngạo, “Tôi không thích ai cứ ngấp ngừng đâu.”

“Đồng phục St. Leon...” Giọng hãn ta nghe hầu như không có bất kỳ cảm xúc nào, rất hợp với cậu, mặc lên trông đẹp lắm.”

Lời khen ngợi đường đột làm chí khí tôi nhất thời xuôi xị, miệng lẩm bẩm: “Thật không?” còn tay vô thức vò vò gấu váy xếp ly trên đầu gối, lòng bàn tay âm ẩm mồ hôi.

Trong xe chỉ có tiếng thở hơi gấp của tôi và Trịnh Sở Diệu.

Tĩnh lặng.

Không hề có không khí giương cung bạt kiếm, hai chúng tôi lúng túng nhìn ra ngoài cửa kính bên cạnh mình.

Nếu không nhờ bộ đồng phục trung học trên người, tôi chắc đã quên bém mình và Trịnh Sở Diệu mới chỉ mười tám tuổi.

Nam nữ mười bảy mười tám thông thường chắc còn đang ở ngưỡng tình yêu vườn trường trong trẻo, thi thoảng đau đầu chuyện thi cử, than phiền với nhau sao cứ phải học nữa học mãi, dành dụm từng đồng tiền tiêu vặt ít ỏi để mua quà sinh nhật cho người ta, tương lai là chuyện sau khi điền phiếu nguyện vọng... hai con người yêu nhau mộc mạc giản đơn, trong mắt chỉ cần có tình yêu dành cho nhau là đủ.

Còn tôi và Trịnh Sở Diệu, mối gắn kết giữa hai chúng tôi dính dáng đến sách lược kinh doanh vĩ mô của hai tập đoàn lớn, đằng sau có bao nhiêu người trơ mắt bàng quan? Có bao nhiêu người thực tâm chúc phúc? E rằng đáp án đều là con số không, bọn họ chỉ đợi chia phần lợi ích mà thôi.

Đây đâu phải điều mà tình yêu ở lứa tuổi chúng tôi có thể chống đỡ!

Chúng tôi được gia tộc che chở, sống cuộc sống nhung lụa, sở hữu rất nhiều thứ, song cũng có nghĩa là mất đi còn nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, tôi dường như đã hiểu vì sao Trịnh Sở Diệu khẳng cự tuyệt việc ở bên mình, đó là một kiểu chống đối tiêu cực.

Chiếc xe con dừng lại trước đèn đỏ, tôi nhìn thấy một cặp nam sinh nữ sinh bước đi trên vỉa hè, bọn họ mặc đồng phục giản dị của trường trung học công lập, hai người vừa đi vừa cười đùa, cậu con trai tự dưng tai quái giật túm tóc đuôi gà của cô gái, cô gái cũng không chịu yếu thế đẩy cậu ta một cái, cậu con trai thụt một chân xuống vũng nước trên đường, cô gái thấy vậy bật cười ha hả, không hề chia tay đỡ cậu bạn mà còn giờ điện thoại lên chụp hình, kêu sẽ cho bộ dạng ngớ ngẩn của cậu ta lên facebook...

Tự nhiên thấy thật ngưỡng mộ hai người họ, tôi và Trịnh Sở Diệu chắc khó có được những khoảnh khắc thế này.

Nhiệt độ trong xe có vẻ tăng dần, Trịnh Sở Diệu cởi áo khoác kiểu nhà binh, tiện tay vắt lên đùi, tôi liếc thấy chiếc huy hiệu vàng gài trên ngực trái hấn ta, cúi xuống, thấy mình cũng có một cái, bỗng dưng hiểu ra, mình sắp bước vào ngôi trường xa lạ này bằng thân phận “cháu dâu tương lai của tập đoàn Nhật Diệu” đó là cuộc sống vườn trường tôi chưa từng chứng kiến của Trịnh Sở Diệu.

Nói không căng thẳng thì là nói dối, tôi rất căng thẳng, và cả hơi... mù mờ nữa.

Mang thân phận này, không biết tôi sẽ được đãi ngộ thế nào? Liệu có ai thật lòng muốn làm bạn với tôi không?

Tôi không thể để lộ cảm giác bất an này ra ngoài, tôi bắt buộc phải bảo vệ chính mình, dù cho chỉ là hư trương thanh thế.

Lúc xe khởi động trở lại, tôi bật ra tiếng gọi: “Trịnh Sở Diệu.”

“Hử?”

“Cậu thích cô ta thật à?” Tôi không nói tên, nhưng hẳn nhất định biết tôi đang nhắc đến Vu Ương Ương.

Trịnh Sở Diệu trầm ngâm hồi lâu, tôi như bị vè mặt đăm chiêu của hấn siết lấy cổ, đến thở cũng khó khăn.

“Thôi, nếu cậu không muốn trả lời cũng không sao...”

“Tôi không biết.” Hấn ta thở dài.

Chậc, đúng là tên ngạo mạn.

“Được rồi, thế cậu thấy cô ta là người thế nào?” Tôi cũng thở dài theo, không hấn muốn dò hỏi, mà chỉ lấy làm hiếu kỳ, phải là cô gái thế nào mới có thể khiến người thừa kế tự cao tự đại của tập đoàn Nhật Diệu ôm mỗi tương tư?

“Cậu ấy không giống như chúng ta, nhà rất nghèo, song lại rất chăm chỉ làm việc, không muốn dựa dẫm vào người khác...”

Tôi không ngắt lời hấn, chỉ lăm bằm trong bụng: Con gái như thế đầy ra! Đi trên đường vợ bừa cũng được một năm các cô gái trẻ siêng năng nỗ lực vươn lên, chẳng lẽ cô nào cậu cũng thích?

Khóe môi Trịnh Sở Diệu hơi cong lên thành một nụ cười cực mơ hồ: “Cậu ấy, rất ngây thơ, rất tự nhiên, muốn khóc là khóc, muốn cười là cười, ở trước mặt cậu ấy, tôi không cần đắn đo lo nghĩ, có thể thoải mái là chính mình.”

Trời ơi, không nghe tiếp nổi nữa, làm màu quá đi mất.

Tôi đáp “Ờ,” nhàn nhạt hừ giọng: “Ra thế à.”

Nhưng nụ cười của hấn không hiểu sao lại làm tôi đau nhói.

Phải rồi, Lâm Tinh Thần không ngây thơ, cực kỳ làm bộ làm tịch, tính cách thậm chí còn hơi nanh nọc, lại ra sức ăn tiêu phá của, nhưng, trước

mặt tôi, cậu cũng đâu cần đắn đo lo nghĩ, cậu cũng có thể đơn giản là Trịnh Sở Diệu cơ mà!

Những lời này tôi còn chưa kịp thốt ra miệng đã bị cậu tiếp theo của hẳn chặn ngang...

“Lâm Tinh Thần.”

“Gì?”

“Chuyện làm người mẫu ảnh cho Salir, tôi đồng ý rồi.”

“Hả?” Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Mẹ cậu đặt vấn đề với chú Mạnh Hy, thương hiệu sắp ra mắt của tập đoàn Dolly cần một bộ ảnh quảng cáo, tôi đã đồng ý đi chụp.” Hẳn ta nói nhẹ như không.

Trịnh Sở Diệu lại chịu đồng ý ư? Thật kỳ quái hết sức...

“Có điều...” Hẳn nhíu mày, liếc sang tôi, “xin cậu buông tha Vu Ương Ương.”

Tôi nhất thời cạn lời! Thưa cậu Trịnh Sở Diệu, cậu đang diễn vở gì đây? Sao tôi chẳng hiểu gì cả!

“Cậu đang cầu xin tôi đấy à?” Tôi không tin nổi vào tai mình, ngỡ ngàng nhìn hẳn, một người cao ngạo như Trịnh Sở Diệu, sao lại có thể dễ dàng cầu xin người khác như vậy?

“Tôi đang ‘giao dịch’ với cậu, tôi chấp nhận chụp quảng cáo, còn cậu buông tha Vu Ương Ương.”

“Giao dịch?” Tôi thấy nực cười, “Cái gì mà ‘xin cậu buông tha Vu Ương Ương’? Tôi chưa từng động chạm đến cô ta nhé! Cậu giao dịch với tôi

nổi gì?”

“Đừng có vờ vịt, chuyện đó chẳng phải do cậu làm sao?”

“Chuyện nào?” Đầu óc tôi hoàn toàn mờ mịt, nhưng trông vẻ mặt mất kiên nhẫn của hắn, tôi chợt hiểu ra, bất kể Lâm Tinh Thần vô tội thế nào, thì trong mắt hắn tất cả đều là đóng kịch.

Nhận thức được điểm này, tôi cười khẩy: “Tôi làm nhiều chuyện lắm, không biết cậu Trịnh muốn nói đến chuyện nào?”

“Tôi hắt nước vào cậu, tôi thừa nhận là mình sai, nhưng chuyện đó không liên quan gì đến Vu Ương Ương, cậu không nên đem mấy tấm ảnh đó ra làm âm ỉ, ép cậu ấy thôi việc ở khách sạn W, ép cậu ấy bỏ học...”

Tôi ép Vu Ương Ương rời khách sạn W? Còn ép cô ta bỏ học? Tôi ăn no rửng mỡ không có việc gì làm chắc?

“Bên nhà họ Trịnh ta tự có cách lo liệu.”

Tôi đang định mở miệng thì chợt nghe câu nói của mẹ cả xoáy vào tai... Đây nhất định là việc tốt của phu nhân Trần Minh Lệ!

Không biết bằng cách nào mà bà ấy nghe ngóng được từ đám phóng viên báo lá cải chuyện xảy ra ngày hôm đó, rồi ém nhẹm tình tiết Trịnh Sở Diệu hắt nước vào tôi, dùng dùng dẫn Vu Ương Ương bỏ đi, dựa vào đây bắt thóp nhà họ Trịnh.

Bố mẹ Trịnh Sở Diệu đều là những người cực ưa thể diện, biết con trai dây dưa với một cô nhân viên bán thời gian trong khách sạn nhá mình, thế nào cũng giận tím mặt mày, chắc hẳn hai người họ đã gây kha khá áp lực...

Từ những lời lên án của hắn ta, tôi đã nghe thủng được bảy tám phần, không ngờ hai tháng hè vừa qua, trong khi tiểu thư đây chơi bồi sung

sướng thì đôi mèο mả gà đống Trịnh Sở Diệu và Vu Ương Ương lại bị “tôi” quần cho thân tàn ma dại.

Trong lòng Trịnh Sở Diệu, tôi đã là một đứa con gái thâm độc như vậy thì cũng chẳng cần phản bác lại làm gì.

Mà phu nhân Trần Minh Lệ cũng thật “xót con gái rườ”, kết quả thêm mắm giặm muối lại thành ra Trịnh Sở Diệu đổ tất cả tội nợ lên đầu tôi! Đã thế, tôi cũng đâu thể lãng phí “ý tốt” của mẹ cả chứ?

Tôi khoanh hai tay trước ngực, bắt tẻo cặp chân thon, giống như vợ cả bắt gian, nhếch môi cười.

Trong phim thần tượng tình cảm vắn xoắn, vị hôn thê xấu xa sao có thể thiếu được câu thoại kinh điển này?

“Muốn tôi buông tha cô ta... Được thôi! Vậy để xem biểu hiện của cậu thế nào! Vị, hôn, phu.”

Cánh cổng sắt uốn với hàng chữ “St. Leon School” của trường trung học St. Leon hiện ra trước mắt, huy hiệu sư tử vàng lấp lánh dưới ánh nắng, thảm cỏ xanh của sân bóng đá tiêu chuẩn quốc tế trải dài ngút mắt, sừng sững cuối chân trời là tòa kiến trúc màu đỏ gạch phỏng theo phong cách lâu đài cổ châu Âu.

Chiếc limousine của nhà họ Trịnh tiến thẳng vào trong, đỗ xích lại bên đài phun nước hình tròn phía trước tòa nhà mô phỏng lâu đài cổ, Trịnh Sở Diệu mở cửa xe, tôi vênh váo hồng hách bước xuống xe, trông giống như con chim công kiêu hãnh.

Trai đẹp, gái xinh, xe sang, thu hút vô số học sinh dừng chân chiêm ngưỡng.

“Aaa, nhìn kìa nhìn kìa, là hoàng tử Diệu đấy, anh ấy đi học rồi!”

“Ồ, cô nàng bên cạnh anh ấy là ai? Mặt cứ phì phì, không thắt nơ, lại còn bắt hoàng tử Diệu của tao mở cửa xe cho nữa?”

“Mày không nghe nói à? Trịnh Sở Diệu chuẩn bị đính hôn với thiên kim của tập đoàn Dolly, ắt hẳn chính là cô ta...”

“Cái gì? Hoàng tử Diệu của tao sắp đính hôn ấy hả? Lừa đảo, quân lừa đảo... U hu hu...”

“Chậc... Vu Ương Ương kia chẳng phải nốc ao rồi sao? Hoàng tử Diệu chơi chán cô ta rồi, tao đã nói từ đầu là hai người đó không được bao lâu đâu mà.”

“Vậy chẳng phải, chúng ta lại có thể bắt nạt Vu Ương Ương rồi ư? Hi hi!”

Vu Ương Ương?

Vì sao trong ngôi trường trung học danh giá tập trung toàn con nhà giàu này lại có người nhắc đến cái tên Vu Ương Ương? Tôi nhú mày, lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Thấy Trịnh Sở Diệu xăm xăm đi trước, tôi kéo hẳn ta lại, tiện thể treo ba lô lên vai hẳn.

Mặc kệ, cứ khăng định chủ quyền trước rồi tính!

“Không đưa tôi đi dạo quanh trường à? Hôm nay là ngày đầu tôi nhập học, tốt xấu gì cậu cũng nên giới thiệu qua về môi trường học tập ở đây chứ?” Tôi ỏn ẻn nũng nịu, nhắc nhở Trịnh Sở Diệu chú ý đến “biểu hiện” của hẳn ta.

“Sắp đến giờ truy bài rồi.” Hẳn lạnh nhạt từ chối, sải cẳng chân dài bước sang bên, thoát khỏi móng vuốt của tôi, ba lô đồng thời quay về với vai tôi.

“Mình đi nhờ, mình đi nhờ.” Đầu bên kia vườn hoa, một cô nàng xinh xắn từ đằng xa cuống quýt chạy tới, tay bưng một cốc cà phê, túm tóc cột đuôi gà đặc trưng tung bay đầy sức sống... Quả đúng là cô ta!

Không phải chứ! Rẻ tiền đến mức này thật sao?

“Cô gái nghèo trong trường trung học quý tộc” tôi lập tức có ngay lời chú giải, chắc chắn đây là *Vườn sao băng* rồi!

Nhìn theo hướng Vu Ương Ương đang chạy tới, ánh mắt tôi chợt bắt gặp một thanh niên đứng dựa bên cột đá cẩm thạch, dáng người cao gầy, mặc áo thun trắng kẻ chéo, đầu đội mũ lưỡi trai, dưới vành mũ kéo thấp sùm sụp là cặp kính gọng đen không sao che giấu nổi đôi mắt đen sâu hút, khóe miệng thấp thoáng một nụ cười mơ hồ, nhưng toàn thân lại toát lên vẻ lạnh lùng chặn đứng người ta từ xa nghìn dặm.

Mẫu chốt là, cái lúm đồng tiền kia rất rất quen... Giang Niệm Vũ, đừng tưởng cậu đeo kính vào, giả dạng làm gấu trúc mà tôi không nhận ra!

“Đây, anh Tiểu Vũ, cà phê đá của anh.” Vu Ương Ương cầm ống hút vào rồi mới đưa cốc cà phê cho Giang Niệm Vũ, phục vụ hết sức chu đáo.

“Cảm ơn em.” Gã nói khẽ, lúm đồng tiền bên má xoáy sâu hơn, đi kèm lời khen: “Ngon”.

Nghe thấy vậy, Vu Ương Ương cười rạng rỡ.

Giang Niệm Vũ sao lại xuất hiện ở St. Leon? Không mặc đồng phục, xem ra không phải học sinh đến học...

Chào? Hay không chào?

Thôi thôi, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện.

Tôi đang định lảng lạng rời đi thì phát hiện sắc mặt Trịnh Sở Diệu đột nhiên khó đăm đăm, hai bàn tay hết siết thành nắm đấm lại buông lỏng, bộ dạng đỏ mặt tía tai như gặp kẻ thù.

Đối tượng rú rít của đám thiếu nữ mê trai lại chuyển sang thanh niên nọ: “Trời ơi trời ơi... Là anh Tiểu Vũ kìa!”

“Oa oa oa... anh Tiểu Vũ đẹp trai quá, đời này kiếp này còn có thể gặp lại anh Tiểu Vũ, tao chết cũng mãn nguyện rồi!”

“Truyền kỳ của St. Leon, Giang Niệm Vũ! Năm ngoái anh ấy tham gia giải đua ngựa quốc tế xong thì đột nhiên bảo lưu, hôm nay xuất hiện ở đây, có phải là định đi học lại không?”

Vu Ương Ương trông thấy Trịnh Sở Diệu, nụ cười trên miệng liền đông cứng lại, Giang Niệm Vũ bên cạnh nhận ra sự khác lạ ở cô ta, cũng nhìn về phía chúng tôi.

Bốn người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau.

Gặp lại Giang Niệm Vũ, nụ cười của tôi cũng có phần mất tự nhiên.

Ánh mắt bốn người, tôi, Trịnh Sở Diệu, Vu Ương Ương, Giang Niệm Vũ, gặp nhau giữa không trung, bắn ra tia lửa tung tóe.

Bánh răng số mệnh khẽ khàng chuyển động, một bộ phim thần tượng nào tàn dường như đang thực sự diễn ra trước mắt tôi.

Tôi trợn ngược mắt, tựa hồ nghe thấy biên kịch đại nhân từ trong đám mây bật cười khăng khặc...

Có giật gân hay không? Có rẻ tiền hay không? Chịu thôi, khán giả thích xem, các người cam chịu đi vậy!

Trịnh Sở Diệu sai bước về phía hai người kia, có thể nhận thấy hần đang phải ra sức khống chế cơn giận trong lòng.

Hần nhìn sang Vu Ương Ương rồi mới đưa mắt qua Giang Niệm Vũ: “Anh Niệm Vũ, lâu rồi không gặp, phải một năm rồi ấy nhỉ?”

Giang Niệm Vũ nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, nụ cười trên mặt đầy thâm ý: “Thế ư, đã gần một năm rồi sao? Thế thì đúng là lâu không gặp thật.”

Dứt lời, gã hững hờ liếc tôi một cái, cảm giác câu nói “lâu không gặp” kia là dành cho tôi.

Tôi bất giác túm lấy gấu áo Trịnh Sở Diệu, ngẫm nghĩ xem nên đáp lại gã ta “Khéo ghê, lại gặp nhau rồi, lần nào cũng chạm mặt trong mấy tình cảnh éo le nhỉ”, hay cứ ngậm chặt miệng cho xong.

“Đạo này anh sống tốt chứ?” Trịnh Sở Diệu hỏi.

Tôi nghe ra, hai tên nam sinh này ngoài mặt thì chuyện trò hàn huyên, có vẻ bình tĩnh, nhưng bên trong thực chất sóng ngầm đang cuộn cuộn.

“Cậu thấy sao?” Giang Niệm Vũ không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Thấy anh có vẻ rất bận, cả năm nay bật vô âm tín, lặn không sủi tăm.” Ánh mắt Trịnh Sở Diệu trở nên sắc bén, giống như đang cực lực đè nén gì đó, hần tránh né cái nhìn của tôi, dán mắt vào Giang Niệm Vũ.

“Thế thì đúng là lỗi của tôi rồi.” Giang Niệm Vũ thản nhiên đón nhận ánh mắt nóng rẫy của hần, bất ngờ nở nụ cười nhạt, “Dù sao thì, gặp lại cậu, tôi rất vui.”

Dứt lời, gã ta chìa tay ra, trông như muốn kéo Trịnh Sở Diệu vào lòng, Sở Diệu bé bỏng đờng đảnh ngoài miệng trách móc: Đáng ghét, đáng

ghét, em không tha thứ cho anh đâu... Thanh niên áo trắng chỉ nói: Cưng ơi anh rất nhớ em. Nghe xong, Sở Diệu bé bỏng đồng đánh rơi lệ, nhào vào lòng thanh niên áo trắng...

Khụ... Trên đây thuần túy chỉ là hoạt cảnh vô thưởng vô phạt trong đầu Lâm Tinh Thần.

“Nhưng,” Trịnh Sở Diệu ngoài đời thực tặng lờ cánh tay đầy hữu nghị của Giang Niệm Vũ, “làm sao giờ? Em lại chẳng hoan nghênh anh quay về St. Leon chút nào!”

Tôi giật mình hít vào một hơi, càng thêm chắc như đinh đóng cột, chao ôi, giữa ba người này có gian tình!

Câu nói của Trịnh Sở Diệu khiến ai nấy đều lặng ngắt, cánh tay Giang Niệm Vũ chìa ra giữa không trung cứng đờ lúng túng.

Vu Ương Ương cuống quýt kéo tay Giang Niệm Vũ xuống, định tìm cách hóa giải bầu không khí căng thẳng giữa gã và Trịnh Sở Diệu, ai ngờ hành động thân mật vô ý này lại như giọt nước làm tràn ly, chỉ thấy Trịnh Sở Diệu lẳng lặng siết chặt nắm đấm.

Tư thế này, phân cảnh kinh điển “nam chính nam phụ vung tay đấm đá, tranh giành người đẹp” trong phim thần tượng sắp sửa diễn ra sao?

Mắt tôi tức thì sáng rỡ!

“Anh Tiểu Vũ, chẳng phải anh định đi làm thủ tục học lại sao? Em đi cùng anh.” Vu Ương Ương bĩu môi, “Đừng để ý đến cậu ta, cái người này ấu trĩ bất lịch sự lắm, chúng ta đi thôi.”

Cuối cùng, sau câu khiêu khích của cô ta, cơn thịnh nộ của Trịnh Sở Diệu đã cháy bùng lên.

Hắn sầm mặt xuống: “Vu Ương Ương, cậu nói cái gì?”

“Nói cậu ấu trĩ bất lịch sự!” Vu Ương Ương lạnh lùng hừ một tiếng, lén liếc sang tôi, rồi kéo Giang Niệm Vũ định bỏ đi.

Trịnh Sở Diệu vươn tay tóm lấy, kéo giật Vu Ương Ương lại, cô nàng không hề chuẩn bị tâm lý, thành linh ngã ngửa vào lòng hân ta, Trịnh Sở Diệu một tay đỡ lấy vòng eo thon của cô nàng hai người ôm nhau thăm thiết.

Một giây, hai giây, ba giây!

Khung cảnh dừng lại đầy duy mỹ, lúc này, cõi lòng tôi vang lên tiếng nhạc nền “Muôn ngựa ruổi rong”...

Tôi nhìn sang Giang Niệm Vũ, gã ta hơi nheo mắt, ánh mắt mang vẻ cười cợt chiếu thẳng vào tôi, tôi hăng giọng, chuyển hướng nhìn sang hiện trường bộ phim thần tượng vườn trường đang diễn đến hồi cao trào, chỉ thấy nhân vật nữ mặt đỏ như gấc, còn nhân vật nam hốn hển thở gấp.

Đủ rồi, đến lúc buông nhau ra rồi đấy, quá mười giây là có thể khép tội quấy rối tình dục rồi!

“Trịnh Sở Diệu, buông tay ra!” Vu Ương Ương rớt cuộc cũng choàng tỉnh, vắn vẹo người định thoát khỏi vòng tay hân.

Cô nàng căng thẳng liếc nhìn tôi, sợ tôi có tí tẹo hiểu lầm nào, bèn vội vàng giải thích: “Lâm Tinh Thần, cậu đừng hiểu lầm.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, Trịnh Sở Diệu đã nhanh miệng cướp lời: “Anh Niệm Vũ, xin lỗi nhé, hình như bạn Vu đây có chút hiểu lầm với em, em muốn nói chuyện rõ ràng với bạn ấy.”

Giang Niệm Vũ hơi sững người, rồi lại mỉm cười để lộ lúm đồng tiền đặc trưng: “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước còn làm thủ tục học lại.” Lời vừa dứt, người đã nhẹ nhàng lướt ra xa.

Vu Ương Ương có vẻ thất vọng ra mặt, nhìn theo tấm lưng Giang Niệm Vũ, mở miệng định gọi gã, quay đầu lại thấy bản mặt dương dương tự đắc của Trịnh Sở Diệu, bèn hất mạnh tay hăn ra, cuống cuống đuổi theo Giang Niệm Vũ.

Thấy người trong mộng sắp chạy mất, Trịnh Sở Diệu chẳng buồn buông một tiếng xin lỗi tôi, đã sai bước đuổi theo Vu Ương Ương.

Đợi đã! Sao có thể để bọn họ nói đi là đi! Lời thoại của tiểu thư đây còn chưa thốt khỏi miệng kia mà!

“Đứng lại!” Tôi lập tức dang hai tay chặn trước mặt hăn ta. “Trịnh Sở Diệu, cậ dám đuổi theo thử xem!” Giọng điệu tôi cứng rắn, rất ra dáng vợ cả.

Nghĩ cũng biết, Trịnh Sở Diệu đời nào đếm xỉa đến lời tôi? Nếu hăn ta nghe lời như vậy thì thật quá mất giá.

Vậy nên, tôi lại bị bỏ lại.

Bọn họ kẻ trước người sau bỏ đi, đám đông vây quanh xem kịch hay cũng giải tán, từ đầu đến cuối, tôi thậm chí không chen miệng được một câu, đúng là như bình vôi mà!

Lúc này, tiếng chuông báo giờ truy bài sáng gióng lên rất hợp tình hợp cảnh, tôi đứng giữa hành lang trống hoác, đón gió nghe tiếng chuông xa xăm, lòng quạnh hiu không nói nên lời.

Ở đây có quá nhiều chuyện, dù là đã qua hay đang xảy ra, tôi đều không cách nào tham dự, thậm chí cả những chuyện sắp xảy ra, tôi cũng chẳng biết đâu mà lần, cảm giác này khiến tôi rất suy sụp.

Tôi lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho ngài hiệu trưởng khóc lóc kể khổ thì đúng lúc điện thoại đổ chuông như có thần giao cách cảm... Là mẹ

cả.

“Có muốn ta tặng con quà nhập học không?” Mẹ cả hỏi tôi bằng giọng châm chọc, “Vị hôn phu đích thân đến đón đi học, cảm xúc thế nào? Thăng bé rất nghe lời phải không?”

“Rốt cuộc mẹ đã làm gì Trịnh Sở Diệu với Vu Ương Ương?”

“Làm gì là làm gì? Lâm Tinh Thần, chú ý cách ăn nói của con đấy, con đang chất vấn ta đấy hả?”

“Được thôi, thưa quý bà Trần Minh Lệ xinh đẹp cao quý, xin hỏi bà đã ‘dạy dỗ’ gì vị hôn phu của con gái thế?” Tôi không hề tức giận, ngay cả tức giận cũng thấy mệt, tôi chỉ ngán ngẫm.

“Ta nào dám dạy dỗ! Chẳng qua là ‘chỉ bảo’ chút thôi...” Mẹ cả mỉa mai: “Coi như thăng bé gặp may, tay phóng viên báo lá cải kia có quen biết với ta nên mấy tấm ảnh đó mới được chặn lại, bằng không để đăng báo thì, chắc chắn... Tựa đề bài báo đó không biết nên đặt là ‘Thiếu gia nhà giàu đã vị hôn thê chạy theo bồ nhí? Hay ‘Gái nghèo làm thuê quyến rũ công tử nhà giàu’ đây?”

“Sao mẹ phải làm như thế?”

“Đương nhiên là để thương lượng mời con rể tương lai chụp ảnh quảng cáo cho nhãn hiệu mới Salir rồi.” Giọng mẹ cả cao vút lên mấy quãng, không giấu nổi sự đắc chí khi đùa giỡn chúng tôi trong lòng bàn tay, “Nhờ người ta giúp cũng phải bỏ ra chút thù lao, nhưng Sở Diệu là thiếu gia nhà giàu, chẳng có gì ngoài điều kiện, ta trăn trở mãi, đoán chừng thăng bé sẽ có hứng thú với mấy tấm ảnh đó...”

Mẹ cả lúc nào cũng tiến hành đồng thời hai việc ngược đãi và giúp đỡ tôi, khiến người ta không làm sao hiểu nổi thực tâm của bà ấy.

Tôi cắn môi dưới: “Có vậy mẹ cũng không thể đem Vu Ương Ương ra uy hiếp cậu ta chứ!”

“Sao mà không thể? Ta cũng chỉ đòi lại công bằng cho con gái mình thôi, còn chưa cưới hỏi, đàn ông đã đi bỏ bịch, thế còn ra thể thống gì? Con là viên ngọc quý được nhà họ Lâm nâng niu kia mà!” Giọng điệu mẹ cả chính xác là hả hê trước nỗi đau của người khác, “Hơn nữa, ta không làm lớn chuyện này lên cũng là đã rất nường tay rồi.”

“Mẹ không cần xen vào.” Đầu tôi đau buốt, “Chuyện Trịnh Sở Diệu và đứa con gái kia, con tự có cách lo liệu.”

“Có việc gì cần mẹ giúp thì cứ mở lời, con cũng biết đấy, người chồng quá cố của ta chỉ có độc đứa con gái là con...”

Phiền chết được.

“Cúp máy đây, bye.” Tôi ngắt phụt điện thoại, chỉ chốc lát sau, di động lại đổ chuông, tôi bực bội bắt máy: “A lô? Còn gì cần trăng trối nữa không? Có gì thì rặn cho nhanh, bà đang bận...”

Đầu dây bên kia im lặng mất mấy giây: “Tinh Thần?” Giọng nói cất lên nghe có vẻ ngập ngừng.

Tim tôi đập thịch một tiếng, mắt liếc sang màn hình điện thoại di động, cuộc gọi đến hiển thị năm chữ: Mạnh Hy mau ly hôn.

Có gì thì rặn cho nhanh, bà đang bận... Aaaaa!

“Chú... Mạnh Hy, ờm...” Tôi vã mồ hôi như tắm, “Em chào thầy hiệu trưởng!”

“Tinh Thần,” giọng chú Mạnh Hy rất trầm, tựa hồ đang hối lỗi, sáng nay chú có cuộc họp khẩn cấp, nên mới nhờ Sở Diệu đi đón cháu, cháu không trách chú nói lời không giữ lời chứ?”

“Không sao đâu ạ.” Tôi có thể làm sao ư? “Chú đừng bận tâm.”

“Khuôn viên st. Leon rất rộng, vài địa điểm hoạt động ngoại khóa tương đối khuất nẻo, cháu đừng chạy lung tung, để chú bảo Sở Diệu dẫn cháu vào lớp trước. “

Bảo Sở Diệu dẫn tôi vào lớp? Hẳn ta chả chạy mất dạng từ đời nào rồi, dựa vào hẳn thà tự dựa chính mình còn hơn.

“Dạ, vâng, chú đừng lo...” Tôi cúi đầu nhìn cái bóng côi cút của mình, cắn răng nói: “Sở Diệu ‘quan tâm’ cháu lắm.”

Tôi vừa xem tờ giới thiệu trường, vừa tìm phòng học lớp mình.

Trường trung học St. Leon chia làm hai khối cấp hai và cấp ba do áp dụng chương trình đào tạo ưu tú nên cả ngôi trường to lớn là vậy nhưng không hề tấp nập học sinh, cộng cả học sinh lẫn giáo viên toàn trường không được quá nghìn người, trường nằm trên núi... à không, nói nằm trên núi vẫn còn quá khiêm nhường, nên nói toàn bộ ngọn núi này đều là lãnh địa của St. Leon mới đúng.

Khuôn viên St. Leon cực rộng, bao gồm một hồ tự nhiên, hai hồ nhân tạo, ba đài phun nước Hy Lạp, bãi đá trực thăng, vườn hoa hàng ngàn mét vuông, bãi cỏ chục ngàn héc ta... một nhà hát vòng tròn đẹp ngang ngửa nhà hát kịch quốc gia, là nơi thầy và trò nhà trường thường xuyên tổ chức các buổi biểu diễn hoặc nhạc hội.

Đối với các cậu ấm cô chiêu cả ngày nhàn rỗi, quanh đi quẩn lại chỉ lo tập tành đường cong chữ S, cơ bụng sáu múi thì nơi này chính là thiên đường chứ còn gì!

Trông đủ loại sân bãi thể thao này mà xem, trang bị cơ bản như sân bóng rổ, sân quần vợt, sân cầu lông trường nào cũng có đương nhiên không thể thiếu, ngoài ra còn có phiên bản nâng cấp như: sân bóng đá, bể bơi đẳng cấp thi đấu Olympic, sân bóng vồ, khu leo núi đá, trường đua ngựa, phòng gym... cho đến phiên bản cao cấp như: sân golf, đường đua xe (học sinh cấp ba được đua xe?), lại còn có cả bãi dù lượn?!

May mà ở đây không có tuyết, băng không chắc đến cả bãi trượt tuyết cũng có mất!

Ngoài ra, để chăm lo cho đời sống sinh hoạt của các nam thanh nữ tú xã hội thượng lưu, ở đây thậm chí còn có bãi chăn nuôi, nông trường riêng, chuyên cung cấp thực phẩm sạch nhất, tươi ngon nhất cho nhà ăn học sinh. Có nguyên liệu cao cấp rồi, lại mời cả bếp trưởng nổi tiếng từ khách sạn năm sao dày công chế biến đủ loại món ăn, chiều lòng thầy và trò nhà trường, cộng thêm chuyên gia dinh dưỡng quản lý lượng calo, huấn luyện viên riêng giúp lên chương trình tập luyện cho từng người, bảo sao học phí lại chẳng trên trời!

Nghe nói, sau núi còn có một hội quán suối nước nóng cao cấp, chuyên dành cho giáo viên nghỉ ngơi thư giãn, tiến hành các cuộc “giao lưu học thuật” (cũng chính là *hậu hoa viên* được gọi đùa trên diễn đàn đam mỹ).

Đây là trường học ư? Có mà là một vương quốc nhỏ độc lập lánh đời ấy.

Khu giảng đường chính gồm ba tòa nhà tường đỏ ngói xanh, mang dáng dấp pháo đài châu Âu, nối với nhau bằng những con đường lát gạch đỏ, hai bên vệ đường trồng kín cây hoa mộc, từng đóa hoa trắng như tuyết rủ xuống từ ngọn cây, hương thơm nồng đượm ngào ngọt thấm đẫm lòng ngực người ta, khung cảnh đẹp đẽ vô cùng... ngoằn ngoèo vô cùng! Đối với tiểu thư đây, nơi này chính là một mê cung khổng lồ!

Đi mãi đi mãi, vẫn không tìm ra phòng học, tôi cúi kính oán thán: “Cái trường rộng thế này mà không làm thang di chuyển hay có lấy tuyến xe buýt...”

Đột nhiên, một tên con trai ló người ra từ ô cửa sổ vuông, vẫy tay với tôi.

“Hey!” Cậu ta toét miệng cười rạng rỡ, mái tóc màu trà sữa mềm mượt buông rủ trên vai, làn da trắng nõn, đường nét khuôn mặt sâu hơn người bình thường, môi phớt hồng, mắt xanh biếc, hệt như mắt mèo.

Trường St. Leon có không ít sinh viên quốc tế, hẳn là tôi gặp phải một anh chàng “ngại cuộc” rồi.

“Heaven must be missing an angel!” (Thiên đường nhất định đang lạc mất một thiên thần!) Cậu ta nói.

Không thể phủ nhận, kiểu nịnh đầm này rất êm tai, nhất là được thốt ra từ miệng một anh chàng ngoại quốc đẹp trai.

“Thank you.” Tôi vui vẻ tiếp nhận lời khen của cậu ta, “Nice to meet you. Bye bye!” Quảng đủ ba câu tiếng Anh vạm vỡ rồi định cất bước bỏ đi.

Hắn cuống quýt ngăn tôi lại: “Wait! But you owe me a coffee.” (Đợi đã, em nợ tôi một cốc cà phê.)

“What?” (Cái gì?)

“Because when I looked at you from the window, I dropped mine.” (Bởi khi tôi nhìn thấy em từ cửa sổ, tôi đã làm đổ cốc của mình.) Cậu ta nói với vẻ hết sức thành khẩn.

Tôi thật không hiểu nổi, sao một mỹ nam thanh tao có thể trong phút chốc trở nên bủn xỉn như thế?

Tôi trợn mắt, bơ đẹp tên này đi thẳng.

“Đừng có vội đi mà, tôi là Dương Duy, không biết người đẹp tên gì?” Cậu ta liếc qua mẫu phao trong lòng bàn tay, nói năng kiêu quái gở: “Gặp gỡ tức là có duyên, chúng ta có thể kết bạn được không?”

Dương Suy? Suy thậm dương mà dám cửa cấm chị đây?

“Cậu đang cửa cấm tôi đấy à?” Tôi lạnh nhạt liếc xéo cậu ta.

“Ha ha...” Bị tôi hỏi thẳng thừng, cậu ta bật cười ngớ ngẩn, “Ra đây gọi là ‘cửa cấm’ à!”

Tôi sầm mặt.

“Dương Suy” hạ thấp âm lượng, nháy mắt với tôi: “Người đẹp, là thế này, thực ra ấy mà, tôi đã đánh cược một nghìn euro với bạn cùng lớp là sẽ hỏi được tên và số điện thoại của cậu...”

Không phải Đài tệ hay đô la Mỹ, mấy tên con nhà giàu này chuyển cá cược bằng đồng euro cơ!

Tôi nhìn ra sau lưng cậu ta, quả nhiên trông thấy mấy tên con trai đang chụm đầu ghé tai, cười khùng khục với nhau.

Tên mắt mèo gần như vắt nửa người qua khung cửa cúi gập xuống ghé môi sát tai tôi: “Thế nào? Chúng ta thương lượng được chứ...”

Tôi siết nắm tay, định túm cổ áo cậu ta quăng ra ngoài cửa sổ, sau mấy nhịp hít thở sâu mới kiềm chế được cơn kích động.

“Thương lượng cái gì?”

“Cậu cứ cho bừa tôi thông tin giả, về sau chúng ta chia đều một nghìn euro kia...”

Vốn tôi định nói: Vậy tôi đập cho cậu một nghìn euro, cậu biến khỏi tầm mắt tiểu thư đây!

Nhưng cúi xuống tình cờ liếc thấy chiếc cài áo bằng vàng trên ngực trái cậu ta... Ồ? Cũng vào học theo “diện đặc cách” cơ đấy! Giữ quan điểm thêm một kẻ địch chẳng thà thêm một đồng minh, tôi vận động bộ não gian ác, nghiêng người ghé lại gần cậu ta, cười lá lơi: “Vậy thì cậu thắng rồi, tôi là Lâm Tinh Thần, đưa điện thoại của cậu cho tôi...”

Anh chàng mắt mèo reo lên thích thú, phấn khích rút điện thoại ra.

Tôi lấy điện thoại của cậu ta gọi vào số của mình rồi trả lại cho chủ nhân: “Xong rồi, giờ chúng ta đều đã có số của nhau.”

“Lâm Tinh Thần, chào cậu, giờ cho phép tôi tự giới thiệu lần nữa.” Cậu ta khẽ cồm lùa tay vò mái tóc màu trà sữa, “Tên tiếng Trung của tôi là Dương Duy, chữ Dương ghép từ chữ Mộc với chữ Dịch, còn Duy trong tên nhà thơ Trung Quốc Vương Duy thêm ba chấm thủy...” Vừa nói cậu ta vừa cầm tay tôi lên, viết chữ Duy vào lòng bàn tay, “Thầy bói nói, trong mệnh tôi thiếu thủy nên mới phải thêm ba chấm đó vào, nhưng cậu cũng có thể gọi tôi là William, mẹ tôi là người Anh, bố là người Thụy Điển. Phải rồi, tiếng Trung của tôi khá phết phải không? Đây là vì bà nội tôi là người Hoa, nên tôi mang một phần tư dòng máu Hoa, cả nhà tôi đều yêu thích văn hóa Trung Hoa, cho nên cậu mà gọi tôi là Dương Duy tôi sẽ rất vui...”

Dương Duy, bà nội không cho cậu biết, đàn ông con trai mà lúc nào cũng “dương suy” thì không vui nổi sao?

Mấy phút sau, Dương Duy vẫn còn đang thao thao bất tuyệt: “... Gia đình tôi là đại lý kinh doanh đồ dùng nội thất Bắc Âu, cậu đoán đúng rồi đấy, chính là IKEA, nhưng bản thân tôi thì lại hứng thú với thiết kế thời trang hơn, hiện giờ tôi còn kiêm cả làm người mẫu nữa, tôi có rất nhiều sở thích, thích nấu nướng này, đọc sách này, ca hát này...”

“Dương Suy, giờ trưa chúng ta cùng ăn bữa cơm nhé.” Tôi ngắt lời cậu ta, “Nhưng cậu có thể dẫn tôi đi tìm phòng học trước được không?”

“Cậu là học sinh chuyển trường à?” Dương Duy bấy giờ mới phát hiện ra cái gài áo vàng trên ngực trái tôi, búng tỉnh vỗ bộp vào trán, “Oh, my God!” Cậu ta tròn tròn hai mắt nhìn chòng chọc mặt tôi, “Cậu là vị hôn thê của Diệu!”

Tôi gật đầu, Dương Duy chống một tay lên bệ cửa sổ, nhanh nhẹn nhảy khỏi phòng học, miệng kêu oai oái: “Hóa ra là chị dâu à!”

Tôi nghe mà toàn thân nổi da gà, vội vàng ngăn cậu ta lại: “Đừng gọi tôi là chị dâu, cậu gọi tôi Tinh Thần, tôi gọi cậu Dương Duy.”

“Vậy tôi có thể gọi cậu là ‘Tiểu Tinh Tinh’ được không?”

“Không được!” Tôi lườm cậu ta, “Trừ phi cậu muốn bị tôi đánh cho ‘suy dương’.”

Khi Dương Duy dẫn tôi vào phòng học, đám học sinh vốn đang tùm tùm đùa nghịch thoát chốc im bật, đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi.

Thi thoảng có những ánh nhìn đầy hiếu kỳ dừng lại trên người tôi, phỏng đoán ý nghĩa của chiếc gài áo vàng trước ngực.

“Học sinh gài áo vàng thứ năm xuất hiện rồi...”

Học sinh gài áo vàng thứ năm?

Tức là ngoài tôi, Trịnh Sở Diệu, Dương Duy, chỉ còn hai học sinh có gài áo vàng nữa?

Tôi hiểu ra muốn vờ sống khiêm tốn ở cái trường này là chuyện không thể, huống hồ tiểu thư đây cũng không hề muốn khiêm tốn, tôi mỉm

cười tự nhiên, vẫy tay đầy phóng khoáng: “Chào các bạn, mình là Lâm Tinh Thần, học sinh mới chuyển trường, mong được các bạn giúp đỡ.”

Dương Duy chỉ một chỗ trống sát cửa sổ trong phòng học, nói: Đây là chỗ của Diệu, tôi ngồi ngay cạnh cậu ấy.”

“Thế Trịnh Sở Diệu đâu?” Nghĩ đến cảnh hăn xoay lưng đuổi theo Vu Ương Ương, tôi thầm nghiến răng, nhưng ngoài mặt vẫn vờ lơ đãng hỏi: “Chẳng phải cậu ta bảo cần truy bài sáng sao?”

St. Leon quy định học sinh phải đến trường lúc tám giờ sáng, nhưng giờ lên lớp lại theo hệ thống trung học Anh, kéo dài từ chín giờ sáng đến ba rưỡi chiều, thành thử trước khi vào lớp, học sinh có thể chơi thể thao hoặc tham gia truy bài; hết giờ học, học sinh cũng có thể tự sắp xếp các hoạt động đoàn thể khác nhau.

“Không phải chứ!” Cặp mắt mèo của Dương Duy tròn tròn, vẻ mặt không dám tin, “Tên đó trước giờ có biết thế nào là truy bài đâu.”

Cầm chắc... đều là đi tìm cô nàng Vu Ương Ương kia rồi. Tôi nhủ thầm.

Thôi mặc, ngày sau còn dài, hôm nay mới là ngày đầu tựu trường, đợi tôi nắm rõ tình hình rồi sẽ xử lý đôi mèo mả gà đồng kia sau.

St. Leon dạy học theo mô hình lớp nhỏ, mỗi lớp không quá mười sáu học sinh, tôi nhìn quanh, bạn học có vẻ đều đã đến gần hết rồi.

Tôi cố làm ra vẻ thoải mái, hỏi: “VẬY, tôi ngồi đâu đây?”

“Krystal, ngồi đây này! Ngồi đây này!” Một bạn nữ thân thiện vẫy vẫy tôi, tôi nhận ra đó chính là cô nàng ban nãy gọi Trịnh Sở Diệu là “Hoàng tử Diệu của tao”.

Tôi ngồi đâu liên quan gì đến cậu?

Tôi lạnh lùng liếc xéo cô ta, tảng lờ lời mời của cô nàng, đảo mắt mấy vòng, cuối cùng dừng lại ở chỗ ngồi trước mặt Trịnh Sở Diệu...

Trịnh Sở Diệu, cậu lúc nào cũng bỏ mặc tôi, bắt tôi nhìn theo lưng cậu, làm tôi sắp sửa biến thành hòn vọng phu đến nơi, tiểu thư đây cứ phải ngồi trước mặt cậu, để cậu ngày ngày lên lớp chỉ có thể đờ đẫn nhìn vào gáy tôi đây! Cho cậu nếm trải mùi vị bị tôi quay lưng!

Một tên tóc húi cua với làn da màu đồng đang chiếm cứ chỗ ngồi trước mặt Trịnh Sở Diệu, cúi đầu gặm bánh mì, lướt iPad, hoàn toàn không hay biết vị trí của cậu ta đã bị tôi ngấp nghé.

Tôi bước lại gần cậu ta, vỗ vai, cười khẩy nói: “Đứng dậy, tôi muốn ngồi chỗ cậu!”

Dương Duy len lén lau mồ hôi lạnh, kéo vạt áo tôi “Tinh Thần, không ai cướp chỗ kiêu đấy đâu...”

Tên đầu đinh chẳng buồn ngẩng đầu, ăn ngồm ngoàm hết cái bánh mì, lại lướt lướt iPad rồi mới thủng thảng lên tiếng: “Diệu nói trước khi tốt nghiệp cấp ba, tôi nhất định phải ngồi chỗ này, không được rời khỏi tầm mắt của cậu ấy.”

Câu nói này từ miệng Trịnh Sở Diệu thốt ra ắt hẳn rất bá đạo ngang ngược, nhưng tôi nghe mà khóe miệng lại giật giật.

Xem ra, tình địch của tiểu thư đây... không phân nam nữ.

“Bớt luyên thuyên, tôi nhất định phải ngồi chỗ này.” Tôi không hề nhượng bộ.

“Hử?” Tên đầu đinh chột nhồm dậy, vóc người vạm vỡ tự nhiên sừng sững trước mặt làm tôi nhảy dựng lên như chim sợ cành cong.

Cao... cao quá... Nhây nhâm người rồi... Hu hu.

Tên đầu đình từ trên cao nhìn xuống tôi bằng nửa con mắt, chiều cao của cậu ta ước chừng phải gần mét chín, đứng trước mặt tôi cứ lừng lững như ngọn núi, đồng phục St. Leon được cậu ta mặc hết sức phóng khoáng, áo sơ mi tùy hứng cài mấy cúc, tay áo xắn lên trên cùi chỏ, vạt áo phanh ra để lộ cơ ngực màu sô cô la rắn chắc, hào khí ngùn ngụt... Không ngờ khẩu vị của Trịnh Sở Diệu lại là thế này, liệu có phải hơi nặng đô quá không?

“Đừng có tưởng cậu đô con mà tôi sợ cậu nhé.” Tôi ưỡn ngực, chứng tỏ mình cũng diện nước đầy đủ, “Tôi là vị hôn thê được cả nhà cậu ta thừa nhận đấy, nhà cậu ta bảo thủ như thế, cậu bỏ cuộc đi là vừa! Hai người các cậu không thể nào ở bên nhau được đâu!”

Lời không nói ra miệng là, nếu các cậu thực lòng yêu nhau, Trịnh Sở Diệu tới cầu xin tôi, có thể tôi sẽ đồng ý mắt nhắm mắt mở để hai người vụng trộm qua lại...

Tên đầu đình quan sát tôi từ đầu đến chân, trái ba vòng phải ba vòng, rồi đột nhiên nhú cặp mày rậm, giơ cao tay lên.

Tôi cứ ngỡ cậu ta định đánh mình, cơ bắp dưới chân như tê liệt, bủn rủn không động đậy nổi, chỉ biết ngửa cổ trợn mắt hung dữ: “Chớ có đụng vào tôi! Mũi tôi vừa mới sửa xong, xương mũi còn yếu lắm, cậu mà làm nó hỏng thì tôi liều mạng với cậu!”

Tên đầu đình sững ra, tiếp đó bật cười ha hả, tay chạm nhẹ vào ngọn tóc tôi, vuốt ra một cánh hoa, nói: “Cậu chẳng thật, chẳng hơn Vu Ương Ương kia nhiều.”

“...” Tôi vẫn còn sợ, trừng trừng nhìn cậu ta.

“Bách Khải Phạm, Van.”

Đơ mắt mấy giây, máu tôi mới kịp lên não, hiểu ra tên đầu đình đang tự giới thiệu tên tiếng Trung và tên tiếng Anh.

Có điều... bạn học của Trịnh Sở Diệu sao tên ai nghe cũng quai quái? Một người là “Dương Suy”? Một người là “Bắt Phải Chạm”?

Phụ... phụ... phụ huynh của đám con em nhà giàu này đều không giỏi tiếng Trung!

Tôi khảng khái quyết định chỉ gọi tên tiếng Anh của cậu ta: “Hi Van, rất vui được biết cậu.”

“Cậu thích thì nhường cậu đấy.” Dứt lời, cậu ta lia iPad vào ba lô, quàng ba lô lên vai, sải bước rời khỏi lớp học.

“Phạm, cậu đi như thế thì Diệu biết làm thế nào?” Mỹ nam mắt mèò mặt buồn rười rượi, nheo nhéo gọi với theo sau cậu ta, “Còn tớ biết làm sao?”

“Hai cậu tự làm với nhau đi.”

Hai cậu, tự, làm, với, nhau, đi... Aaaa!

“Phạm, cậu định đi đâu?” Dương Duy vẫn không chịu buông tha.

Cậu ta không buồn quay đầu, giơ tay vẫy vẫy, buông lại hai tiếng: “Trốn học.”

Cậu ta đi rồi, tôi lập tức ngồi phịch xuống ghế, vỗ về con tim đang đập thành thịch: “Dương Suy, nói mau! Cậu, với cả tay ‘Bắt Phải Chạm’ kia và vị hôn phu của tôi là quan hệ gì?”

Tôi cần bình tĩnh lại, tôi cần có người cho tôi biết sự thật, bằng không rạp phim mini trong não bộ tôi đang chạy băng phè phè, rất xấu xa, rất dữ dội, rất 18 + đây này!

“Bọn tôi cùng chung số mệnh.” Dương Duy nhìn theo bóng Bách Khải Phạm bỏ đi, nói giọng da diết, “Đấy là ‘giao tình quân tử’, ‘Đào không

rời Mận, Mận không bỏ Đào’...”

“Được rồi được rồi, bạn Dương Duy này bạn đừng có nói chữ nữa, tôi biết trình độ tiếng Trung của bạn không phải dạng vừa rồi, nhưng phiên bạn nói tiếng phổ thông đi được không, cho tôi hiểu với, OK?”

“Trước kỳ nghỉ hè, thầy hiệu trưởng giao cho ba chúng tôi một bài chuyên đề, bắt chúng tôi nộp lại sau khai giảng.” Dương Duy khịt mũi, “Phạm nói cậu ấy làm xong rồi, tôi còn đang đợi tham khảo bài cậu ấy.”

“Chẳng qua là bài tập hè thôi mà, việc gì phải khổ sở thế?” Tôi cười nhạt, “Nhờ gia sư riêng làm cho là xong.”

Chị đi học bao nhiêu năm rồi, nhưng chưa từng tự làm bài tập bao giờ.

“Nhưng, bài báo cáo chuyên đề đó, tất cả gia sư của ba bọn tôi gộp lại cũng không làm nổi ấy...”

“Sao thế được? Đề tài báo cáo là gì?”

“Mô phỏng phi tuyến sự tăng trưởng kinh tế của các quốc gia châu Á.”

Mô phỏng phi tuyến sự tăng trưởng kinh tế của các quốc gia châu Á... là cái gì? Đây là đề tài báo cáo của học sinh cấp ba sao?

Thấy vẻ mặt hoang mang của tôi, Dương Duy còn nói lại lần nữa bằng tiếng Anh, rồi bổ sung: “Thầy hiệu trưởng yêu cầu phải lấy ví dụ thực tế, nên tôi viết về Trung Quốc, Diệt làm Nhật Bản, Phạm chọn Hàn Quốc, trong kỳ nghỉ hè mỗi người đều tự đi gặp các chuyên gia kinh tế... định hôm nay gặp nhau cùng thảo luận, tổng kết lại...”

Phòng học đột nhiên lại im phăng phắc, ánh mắt mọi người rào rào đổ dồn ra cửa, tôi thần người một lúc mới quay đầu lại chậm hơn nửa nhịp.

“Nhìn gì mà nhìn!” Trịnh Sở Diệu tiện tay quăng ba lô lên bàn đánh “rầm” một tiếng, các bạn xung quanh thất kinh nhảy dựng lên.

“Sắp vào lớp rồi! Các cậu đi đâu hả?” Bản mặt hung ác vừa sầm xuống, mấy bạn vừa đứng dậy lại ngoan ngoãn ngồi rụt về chỗ mình.

Tôi hết nói nổi, hóa ra tên cục súc này ở trên lớp cũng hoành hành ngang ngược như vậy à.

Trịnh Sở Diệu có vẻ không bất ngờ trước việc tôi xuất hiện ở đây, liếc tôi một cái rồi không nói gì cả, ôm ba lô làm gối, ra vẻ cô độc vui mặt xuống bàn, giả vờ ngủ bù, nhưng tôi biết chắc chắn hẳn vừa bại trận trong cuộc chiến truy đuổi mới rồi.

“Ê, Diệu.” Dương Duy không sợ chết giờ ngón tay cong vút ra chọc chọc vai hẳn, “Bài báo cáo thầy hiệu trưởng giao, cậu viết đến đâu rồi?”

“Viết xong rồi.” Hẳn bực bội trả lời.

“Thật không?” Dương Duy sững sờ, “Mau cho tớ mượn xem tí.”

Trịnh Sở Diệu thọc tay vào ba lô quờ quạng mấy cái, rút ra một bản báo cáo đóng thành quyển vút lên bàn cậu ta rồi lại tiếp tục nằm bò ra vờ ngủ.

Dương Duy reo lên đầy khoa trương: “Tạ chủ long ân, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!”

Báo cáo dày cả tập xem ra rất có sức nặng, bìa cứng lại thêm cả kiểu chữ mạ vàng rất ra dáng, Dương Duy cẩn thận cầm lên, cung kính giở ra, tôi tò mò ghé lại xem, trên mặt giấy bên trong là hàng chữ rồng bay phượng múa:

Ông, viết, xong, rồi!

Ông viết xong rồi, chỉ vậy thôi, thế là hết.

Còn khí phách hơn cả hoàng đế Khang Hy phê trong tấu chương “Trẫm biết rồi!” nữa.

Dương Duy hoàn toàn hóa đá.

Tôi ôm trán... Rốt cuộc mình đã rơi vào cái ổ kỳ hoa dị thảo nào thế này?

Còn nhớ câu chuyện cổ tích *Cô bé Lọ Lem* không? Tôi cảm thấy mình rất giống cô chị xấu xa trong đó.

Cô chị xấu xa vì muốn xỏ vừa giày thủy tinh để cưới hoàng tử đã cắt gót chân mình, hy sinh to lớn là vậy, nhưng hoàng tử vẫn chỉ một lòng một dạ muốn tặng giày thủy tinh cho cô bé Lọ Lem nhem nhức.

Phiên bản đời thực của truyện cổ tích còn bi đát hơn nhiều, ngoài cái nhìn chòng chọc của cô bé Lọ Lem, lòng thù địch từ giới nữ còn lại cũng không thể coi nhẹ.

“Vị hôn thê của hoàng tử Diệu có phải phẫu thuật thẩm mỹ không? Mắt mũi nhìn giả lắm, chẳng tự nhiên gì cả.”

Không tự nhiên ư? Tôi vội móc cái gương Coach ra soi.

“Phải đấy, thế nên có thấy chị ta cười bao giờ đâu, chắc là sợ cười phát bục mặt chẳng? Ha ha ha, với cả, bọn mày có để ý ngực chị ta lúc to lúc nhỏ không, chắc đến tám phần là sửa rồi...”

Tôi cúi xuống nhìn ngực mình, quả nhiên cảm thấy nhỏ hơn hôm qua một cup, hôm nay ngủ nướng dậy muộn quá, không có thời gian độn...

“Đúng rồi, bọn mày xem, chị ta nhiều xì căng đan lắm, ‘Cố tự sát ở bể bơi khách sạn W’, ‘Nhục mạ nữ phục vụ trong nhà hàng lẩu’, ‘Có đàn ông lạ mặt nhiều lần ra vào nhà riêng lúc đêm khuya’...”

Tôi ngồi trên nắp bồn cầu sáng bóng, cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười mấy phút rồi, lũ con gái lóe chóa ngoài cửa dường như vẫn không hề có ý định rời khỏi nhà vệ sinh, tiếp tục dốc sức tạo khẩu nghiệp.

“Hừ, vênh vênh vang vang cứ tưởng mình là công chúa đấy, tao thấy có mà mắc bệnh công chúa thì có, nếu không phải nhà chị ta có tiền, tao thèm vào mà nhìn đến...”

“Chậc, tao nghe được vài tin đồn về thân thế chị ta đấy, không biết là thật hay giả, nhưng Lâm Tinh Thần hình như là ‘con riêng’ của bố chị ta, hoàn toàn không phải công chúa thật của tập đoàn Dolly đâu...”

“Khùng quá đi! Nếu mà tin đồn này là thật, vậy thì hoang tử Diệu chẳng phải bị lừa rồi sao?”

Đợi mấy cò nàng đã buôn bán hòm hòm, tôi mới xoay chốt cửa thông thả bước ra, lũ con gái như đồng thời bị cao thủ võ lâm điểm á huyết, tức thì im bật.

Tôi bước tới trước bệ rửa tay, đứng trước gương giặm lại lớp trang điểm, thủng thẳng nói: “Các em hình như đang nói về chị à? Sao không nói tiếp?”

Từng khuôn mặt trang điểm xinh đẹp thi nhau cúi gằm.

Trong đám tiểu thư nhà giàu cũng có đứa từng trải sóng to gió lớn không sợ chết, ví dụ như cô nàng thắt nơ kim tuyến, mặt học sinh thân hình

phụ huynh này, dũng cảm đứng ra chịu sào: “Bọn em rất tò mò về chị Tinh Thần, mấy tin đồn ấy...”

Tôi không định giải thích dài dòng, nguýt nhanh một cái rồi thừa nhận tuốt luốt: “Ờ, đều đúng cả đấy, đừng quá sùng bái chị.”

Phải biết rằng tiểu thư nhà giàu vốn dĩ đều rất bảo vệ hình tượng bản thân, có thể khiến mình bê bối đến mức độ này quả thực không dễ đâu.

Vẻ thản nhiên của tôi khiến mấy cô nàng mắt chữ O mồm chữ A.

“Chị vui tính quá ạ.” Cô em loli bật cười khanh khách, “Bị giới truyền thông đả tiểu quả thực rất phiền phức, bọn em đúng là phải học cách cười xòa cho qua của chị.”

“Ừ, người nổi tiếng quá thế nào cũng bị đủ thứ thị phi đeo bám.” Tôi duyên dáng vén tóc, “Loại vô danh tiểu tốt như các em, chắc cả đời cũng không cách nào trải nghiệm được đâu.”

“Ha ha...” Cô em loli che miệng cười mấy tiếng, ba dấu chấm cuối câu lược bớt nỗi ái ngại khó diễn tả thành lời.

“Phải rồi,” trước khi bỏ đi, tôi còn đê tiện giơ tay nắn bóp bộ ngực khủng của cô em loli, “ngực em mềm quá nhỉ, là chất béo hay Silicon thế?”

Cô nàng kinh hãi quá độ, ngơ ngẩn trả lời: “Là... là chất béo ạ...”

“Ừ, đẹp đấy, rất đẹp.” Tôi hài lòng thu móng vuốt về, “Chị sẽ xem xét đi làm, cho chị số điện thoại chỗ đó nhé.”

-

TRIỆU CHỨNG 5

Ý LẠI THÀNH BỆNH

Học cách sắm vai chính cuộc đời mình.

Chương trình học một ngày sắp sửa kết thúc, tiết cuối là Ngữ văn, thầy Ngữ văn chọn vài bài trong *Cổ văn quan chi* cho mọi người làm trắc nghiệm đọc hiểu, rồi cùng thầy tiếng Anh của lớp bên cạnh tay trong tay bỏ đi.

Ai nấy đều mong ngóng tiếng chuông báo hết giờ, ngoài số ít vùi đầu hành xác, số đông không rì rầm nói chuyện riêng thì cũng chuyển giấy qua lại.

“Này, Dương Suy.”

Dương Duy không hề hay biết tên mình vẫn bị tôi cố ý đọc chệch thành “Dương Suy”, tôi cũng coi như đã có được người chị em thân thiết đầu tiên ở St. Leon.

Cậu ta không đếm xỉa đến tôi, ngồi ngay ngắn, đầu gật gù mà nhúu lại ra chiều tập trung.

Xem ra người nước ngoài chỉ có một phần tư dòng máu Trung Quốc muốn đọc hiểu *Cổ văn quan chi* quả là không dễ.

“Về nhà rồi làm!” Tôi che vở bài tập của cậu ta, “Đi dạo loanh quanh với tôi đi.”

Cậu ta trợn ngược mắt vẻ bất đắc dĩ: “Giờ tôi không làm xong thì lấy gì cho cậu mượn về nhà chép đáp án?”

“Ờ nhỉ, vậy cậu làm mau đi, cố lên nhé.” Tôi mặt trơ trán bóng cố vũ cậu ta, rồi lấy iPad ra ngó qua mấy trang làm đẹp.

“Lâm Tinh Thần, tiếng Anh thì cũng thôi, nhưng đây là bài tập tiếng Trung, cậu mang tiếng con cháu Viêm Hoàng mà lại đi chép bài của một tên ngoại quốc à?”

Không biết có phải ảo giác hay không, hình như tôi đang bị Bách Khải Phạm bí bời thì phải.

“Tôi chỉ không muốn lãng phí chất xám để hiểu mấy lời nhăng cuội người xưa viết ra thôi.” Tôi hừ giọng, “Chẳng qua là mấy câu hỏi vặt vãnh này, bản cung làm loáng cái là xong!”

Tôi giở vở bài tập, xoẹt xoẹt không đến ba phút đã giải quyết gọn, hào sảng đập phách lên bàn Dương Duy: “Thư sinh, cầm lấy mà chép!”

“Mấy đáp án này... có thật là đáng tin không thế?” Dương Duy nhăn mày, lật lật vở bài tập của cậu ta và Bách Khải Phạm, đối chiếu với vở của tôi, “Sao chẳng có câu trả lời nào giống cả?” Bách Khải Phạm tò mò ghé đầu lại xem, phì cười giễu:

“Tà uế tại thân, oán chi sở cấu, ý chỉ ‘Rất lâu không tắm rửa, nên bốc mùi đến nỗi khiến mọi người oán thán’?” (Đáp án đúng là: Hành vi đê tiện bất chính, oán hận tự kết tụ.)

“Sao mà không đáng tin?” Tôi giật lại vở bài tập, lấy làm bất bình, “Đây là bí quyết giải để được lưu truyền từ các cuộc khoa cử thời cổ đại đấy!”

“Vây mời công chúa điện hạ chỉ giáo.” Dương Duy ngửa lòng bàn tay, làm động tác “mời”, các bạn học xung quanh cũng hào hứng đồng tai lên nghe.

“Mọi người nghe cho kỹ đây...” Tôi hăng giọng, tạo tư thế giáo sư chuyên nghiệp nhất, cầm bút máy chọc chọc vào cuốn vở bài tập: “Đáp án thi trắc nghiệm, ba dài một ngắn thì chọn ngắn, ba ngắn một dài thì chọn dài, hai dài hai ngắn thì chọn B, sần sần như nhau thì c là vô địch!”

“Tôi thấy có mà da mặt cậu dày vô địch ấy.” Trịnh Sở Diệu ngồi đằng sau buông một câu lạnh tanh, “Khoa cử từ mấy trăm năm trước lấy đầu

ra thi trắc nghiệm?

Chậc, tên xấu xa này lúc nào cũng chọc gậy bánh xe tôi, thành tích cũng chẳng hơn tôi là mấy, kẻ tám lạng người nửa cân thôi!

Tôi quay lại làm mặt quỷ với hắn: “Đừng có nói tôi dày mặt đeo bám cậu, hôm nay cậu đi mà về một mình, không cần đợi tôi!”

Để giúp tôi và Trịnh Sở Diệu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, người lớn thiếu điều buộc luôn hai chúng tôi lại với nhau 24/24, mấy hôm nay ngày nào cũng cho xe áp tải chúng tôi cùng đi cùng về.

“Mong còn chẳng được.” Trịnh Sở Diệu phun ra bốn chữ này, rồi mau chóng thu dọn ba lô bỏ đi.

“Thế đáp án của Lâm Tinh Thần rốt cuộc có đúng không vậy?” Dương Duy khố sờ vò mái tóc màu trà sữa.

“Về nhà tự làm vẫn an toàn hơn.” Bách Khải Phạm tùm tùm, đưa tay xoa đầu Dương Duy, “Mai gặp lại.”

Dương Duy lẳng lẳng thu dọn ba lô, tôi vội túm lấy cậu ta: “Đến St. Leon rồi, sao có thể không đi tham quan *hậu hoa viên* trong truyền thuyết được, phải không nào?”

“Hậu hoa viên?” Hàng lông mi dài của cậu ta chớp chớp mấy cái, cặp mắt xanh cứ trong veo.

Tôi không chịu nổi ánh mắt trong trắng ấy, ấp úng đáp: “Ờm, thì là... nơi có thể ngắm được ‘cảnh đẹp’.”

Đi học được mấy ngày, tôi thừa nhận giáo viên nam ở St. Leon quả đúng toàn hàng chuẩn như lời đồn, có điều đứng trên bục giảng người nào người nấy mặt cứ trơ trơ, lạnh tanh, thật muốn xem trong hậu hoa viên, cây thước của thầy giám thị hà khắc liệu có quật lên da thịt mơn mớn của anh

nhân viên y tế đẹp trai hay không, thầy Lý gian tà và thầy Hóa kênh kiêu làm thí nghiệm trên cơ thể người thế nào, rồi giữa thầy Ngữ văn đẹp như hoa cùng huấn luyện viên Thể dục dũng mãnh sẽ diễn ra các màn kèm và cặp gì...

“Cảnh đẹp? Ý cậu là sau núi ấy hả?”

Đầu tôi gật như bồ củi.

Có thể không cần đọc bài tường thuật trên diễn đàn đam mỹ, cuối cùng cũng có cơ hội được xem bản Live, chỉ nghĩ đến việc sắp no con mắt, trái tim non nớt của tôi đã kích động không thôi.

“Nhưng mà, từ lần trước có tên biến thái lén vào trường, chỗ đó đã bị treo biển khu vực cấm rồi, không có thẻ giáo viên không vào được đâu!” Dương Duy ném cho tôi cái nhìn thù hận, như thể “tên biến thái” đó đang ở ngay trước mắt.

“Đút tiền có vào được không?” Tiểu thư đây chẳng có gì ngoài lăm tiền.

Dương Duy lại nhìn tôi đầy ai oán: “Nếu đút tiền mà vào được thì sau núi đã bị đập bằng từ lâu rồi!”

Tôi thất vọng thở dài, lái nhái bên tai Dương Duy: “Trời ơi, tiếc quá, tôi muốn đi xem muốn đi xem muốn đi xem...”

Nói mãi nói mãi đến khi cậu ta không chịu nổi, mới tiết lộ cho tôi: “Tôi biết một nơi sát cạnh chỗ đó, có triền cỏ rộng, cảnh đẹp xuất sắc...”

“Chỗ nào?” Trong người sục sôi máu nóng, tôi quay sang rút cái ống kính tele đã chuẩn bị sẵn sàng ra khỏi ba lô.

“Ngay gần bãi dù lượn.” Dương Duy liếc cái máy ảnh ống kính rời trong tay tôi, gân xanh trên trán giật giật, lòng chắc hẳn đang nghi ngờ tôi

chính là tên biến thái nọ, “Cậu thích chụp ảnh à?”

Tôi ngại ngần nhoen cười: “Ừ, ngoài phá của ra, đây là sở thích tương đối ‘bình dân’ hiếm hoi của tôi đấy.”

Chọn ngày không bằng gặp ngày, định là phải làm ngay.

Nhắm trúng thời điểm mới tựu trường mấy ngày, các cặp tình nhân phải kìm nén suốt một mùa hè cuối cùng cũng được gặp lại nhau, sau giờ học nhất định sẽ quần quýt triền miên để giải tỏa nỗi khổ tương tư, vì thế tôi sống chết nhằng nhằng đòi Dương Duy dẫn mình đi. Hai chúng tôi rẽ lối tắt, chưa đầy nửa tiếng đã tới bãi dù lượn.

Giờ là hoàng hôn, bầu trời dần giăng kín ráng mây hồng, cả bãi cỏ rộng cắt tia gọn gàng như dải lụa xanh mượt phủ lên triền núi, được bao trùm dưới quầng sáng hiền hòa màu đỏ cam.

“Trăng có ở đâu?” Tôi nôn nóng hỏi.

“Ngay sau phòng để dụng cụ, chỗ đó là nơi có tầm nhìn đẹp nhất St. Leon này đấy, có thể ngắm mặt trời lặn, nghe nói hầu như ngày nào cũng có người ‘bắn’ ở đó...”

Không đợi Dương Duy nói dứt lời, tôi đã cuống quýt gào lên: “Còn không mau dẫn tôi đến đó!”

Dương Duy nhìn tôi bằng ánh mắt hoảng sợ.

Tôi xoa cằm, gượng cười khì khì: “Phải nhanh chân lên, đợi mặt trời xuống núi thì không nhìn thấy gì nữa đâu.”

Cậu ta cuối cùng cũng lấy lại sắc mặt bình thường, lăm lăm: “Cũng phải, nghe nói lúc ‘bắn’ ảnh ánh sáng rất quan trọng...”

Hai chúng tôi kẻ trước người sau men theo bụi cỏ mà đi, thoáng thấy trước mặt là một lùm cỏ kín đáo cao quá đầu người, lay động theo một quy luật rất bí ẩn, con dã thú trong sâu thẳm lòng tôi phấn khích hú dài.

Dã chiến ư? Oaaaaaa! Mạnh mẽ quá đi, ướm át quá đi!

Tôi hạ thấp eo, chùng chân, lách người dán sát vào bức tường phòng dụng cụ, thò đầu ra trong tư thế siêu cấp hèn hạ, tiến hành sự nghiệp rình mò vĩ đại...

Dây đeo máy ảnh quàng trên cổ bị ai đó giật giật, lúc này tôi đang dán mắt vào ô ngắm máy ảnh, chuyên tâm điều chỉnh tiêu cự, chẳng buồn nghĩ nhiều giật lại dây đeo, không lâu sau, cái dây lại bị giật ngược, kéo qua lồi lại vài lần, rốt cuộc tôi mất hết kiên nhẫn, quay đầu “suyt” một tiếng, nhưng sau lưng lại không phải là Dương Duy!

Một giọt mồ hôi lạnh lăn dọc sống lưng, chết cha, Giang Niệm Vũ sao lại ở đây?

“Cậu đang nhìn gì đấy?” Gã hỏi, tông giọng vừa phải, nhưng cũng không hề có ý hạ thấp âm lượng.

Tôi quay đi, nhìn bụi cỏ đang lay động càng thêm dữ dội, lại quay đầu nhìn kẻ đằng sau, không biết nên bảo gã nhỏ tiếng bớt? Hay nên kéo gã đi chỗ khác?

Thấy hai tay tôi siết chặt cái máy ảnh, gã càng tò mò: “Cậu định chụp gì thế?”

Tôi đương nhiên không thể nói mình định chụp gì!

Giang Niệm Vũ dùng một tay kéo cao dây đeo máy ảnh của tôi, tôi sống chết không chịu buông tay, cánh tay gã đột ngột giơ lên, cái dây đeo siết lấy cổ tôi, tôi bất giác kiễng cao gót chân, ngửa mặt lên trời.

Nói ra thì lâu chứ chuyện xảy ra chỉ trong chớp nhoáng, chuẩn xác không chệch đi đâu được, sự mềm mại của tôi, gập gờ sự rắn chắc của, khu, răng gã...

Môi của tôi đập vào răng của gã, tiện thể hôn lên môi của gã!

“Rằm”, đầu óc tức thì trống trơn, tôi trợn tròn mắt chết trân, bờ môi gã nhẹ nhàng sượt qua môi tôi, tựa hồ mang theo dòng điện cao thế, tôi run lẩy bẩy, môi gã cũng run rẩy theo, nhưng lại có vẻ không muốn tách ra, thoảng như chuồn chuồn đập nước, dừng lại nơi khóe miệng tôi, chạm khẽ.

Trong khoảnh khắc này, không khí dường như đông cứng, chỉ còn lại ánh nắng từng từng chút một tiêu tan, mất hút dưới sườn núi.

Đột nhiên, đâu đó vọng lại tiếng tru kỳ dị của động vật, rồi lại một tiếng tru khác, cứ thế đợt này nối tiếp đợt kia, tôi tức thì sực tỉnh, giật mình đẩy Giang Niệm Vũ ra.

“Tôi, tôi đang làm bài quan sát sinh thái, ha ha! Cậu biết đấy, chụp ảnh thiên nhiên, với...” Tôi không dám nhìn gã, cặp mắt dáo dác đảo quanh, tìm kiếm người chị em đã bỏ tôi lại mà chuồn mất từ lâu, “... với bạn Dương Duy.”

Quan sát sinh thái? Tôi quan sát cái sinh thái gì đây?

Hai con chó hoang vọt khỏi lùm cỏ, một đực một cái ăng ăng gâu gâu đùa nghịch đuổi nhau chạy qua chân chúng tôi...

Dù không thể là hai con bướm, thì hai con cóc ghè cũng được, cơ sao cứ phải là hai con chó hoang kia chứ!

Tôi như bị giáng một cái bạt tai, đứng chết trân tại chỗ.

Giang Niệm Vũ nhìn vào lùm cỏ nọ, cặp chó hoang vừa chạy đi và ống kính tele trong tay tôi, chớp nối ba dữ kiện, cuối cùng liên kết với vẻ

mặt tôi, cộng gộp báng thành tích bất hảo của tôi trước đây, trong mắt gã đầy ắp vẻ khinh bỉ, tôi tựa hồ có thể đọc ra mấy chữ - Lâm Tinh Thần, cậu đúng là biến thái!

Tôi chính là đồ biến thái!

Chỉ vì rình trộm hai con chó hoang động dục quần nhau mà dang hiến cả môi mình, như thế còn có thể không biến thái ư?

Chết mất.

Ngày hôm sau, sáng ra vừa đến trường, tôi lập tức lôi Dương Duy vào nhà vệ sinh nữ.

“Cái đồ Dương Suy chết tiệt, cậu quá đáng quá rồi đấy, dám vứt tôi lại chạy trước!”

“Cho tôi xin đi, đại tiểu thư Lâm, cái sở thích ‘bình dân’ cũng khiếp người quá đấy. Tôi không chuồn trước, để bị tóm thành tòng phạm với cậu chắc?” Dương Duy gạt tay ra rút khăn tay phui phui khắp người, “Chậc chậc, hại tôi nhìn phải thứ không sạch sẽ, tởm chết đi được, vậy bản cả tâm hồn cao đẹp thuần khiết của tôi”

Dưới gầm trời này, có chó trường nào mà không động dục quần nhau cơ chứ?

“Tâm hồn? Tâm hồn cái đầu cậu ấy!” Tôi hậm hực đập cậu ta một cái, “Lần sau đi chụp cậu thử bỏ tôi lại lần nữa xem!”

“Vẫn còn lần sau cơ à?” Dương Duy như bật khóc tới nơi, “Lần sau cậu đi một mình ấy.”

Số mệnh chết giẫm vẫn luôn thích bỡn cợt người ta, tôi có trốn thế nào, vẫn không tránh được đụng độ Giang Niệm Vũ ở hành lang.

Vừa trông thấy Giang Niệm Vũ, tôi liền... thở gấp, tim đập nhanh, máu sôi ùng ục.

Là vì chúng tôi đã từng có “tiếp xúc thân mật” ư? Sờ soạng, nắm tay, ôm ấp... cả *thơm* rồi nữa?

Phiền chết được, cảm giác bực bội khó diễn tả này là sao đây?

Dù cho Giang Niệm Vũ đeo gọng kính đen, ăn mặc giản dị hòa mình vào đám đông, thì cái bản mặt đẹp trai trời đất bất dung người thần cảm phần ấy vẫn cứ thu hút không ít thiếu nữ dừng chân chiêm ngưỡng.

Từ sau khi gã ta đi học lại, địa vị nam thần của Trịnh Sở Diệu bị lung lay tương đối.

Dương Duy đi đầu kêu lên quang quác như phát hiện ra lục địa mới: “Á á á? Môi anh Tiểu Vũ bị thương kìa...” Cậu ta quay đầu lại, cặp mắt mèo gian xảo đảo quanh mặt tôi mấy vòng, “Lâm Tinh Thần, cậu cũng thế...”

Dương Duy kia! Cậu còn không ngậm miệng vào, tôi đánh cho cậu suy luôn dương bây giờ!

Lúng túng xen lẫn xấu hổ, tôi co rúm người, cố gắng thu nhỏ bản thân hết cỡ. Giang Niệm Vũ vẫn đang tiến về phía này, từng bước từng bước giống như giẫm lên bờ môi đau âm ỉ của tôi chứ không phải mặt đất, cùng đường hết lối, tôi đành quay người rúc vào lòng Trịnh Sở Diệu.

Trịnh Sở Diệu không hiểu trăm ngàn gút thắt trong lòng tôi, hết sức bất mãn trước việc tôi thừa cơ lạm dụng hẳn, cố đẩy cái đầu đang dính như keo lấy ngực mình ra, khum hai tay lại, giữ chặt mặt tôi, sấm soi hồi lâu, rồi chắt vẩn bằng bản mặt hung thần ác sát: “Môi cậu sao lại sứt một miếng thế kia?”

Aaaa... Liên quan quái gì đến cậu! To tiếng rêu rao cái gì! Thấy tôi chủ động ôm ấp cậu còn chưa đủ mất mặt hay sao?

Giang Niệm Vũ thu lại nụ cười mím, mắt hơi nheo lại, liếc sang chúng tôi.

Hiện trường phảng phất mùi thị phi, đám đông tự động rào rào dạt sang hai bên, nhường ra một lối đi dẫn thẳng từ chỗ Giang Niệm Vũ tới chỗ tôi, đèn pha chiếu sáng rực, rõ ràng muốn ép gã cho tôi một lời đáp.

Làm sao để dẹp yên thị phi? Chính là tạo ra một thị phi khác thu hút người ta hơn! Tiện thể thông cáo bàn dân thiên hạ Lâm Tinh Thần là đóa hoa đẹp đã có chủ.

Tôi kiễng chân, gõ cốp đầu mình vào trán Trịnh Sở Diệu, áp đôi môi đỏ tới, khẽ uy hiếp: “Chớ dại can đấy! Làm sao? Cậu cũng muốn được giống tôi chắc?” Dứt lời, tôi cắn mạnh vào bờ môi mỏng của hẳn.

Trịnh Sở Diệu bị đau, ngọn lửa phẫn nộ trong đáy mắt bùng lên, không buồn nghĩ ngợi hung hăng cắn trả tôi: “Cậu là chó dại đấy à?”

Tôi và Trịnh Sở Diệu giằng co trong vòng một phút, cảnh dừng hình là chàng trai hai tay ôm mặt cô gái, hai người trán kề trán, đỏ mặt tía tai cắn xé lẫn nhau.

Nhưng màn đấu sức kịch liệt này, trong mắt những người xung quanh lại là chàng chàng thiếp thiếp, tình cảm dạt dào.

“Anh Tiểu Vũ, cà phê nóng của anh, hôm nay khai trương, mua một tặng một...”

Vật vã chen ra khỏi đám đông, vừa dứt lời, Vu Ương Ương đã phải chứng kiến cảnh tượng có sức công kích nhường này, bị giáng một đòn nặng nề, cả người cứng đờ tại chỗ.

Kịch tính được đẩy lên cao trào, lúc này trong đám đông nhất định có một bàn tay hắc ám “về sau không ai truy cứu”, chúng ta tạm gọi là “bàn tay số mệnh”, đẩy Vu Ương Ương một cái, lực đẩy vừa đủ để cô nàng loạng choạng đổ người về trước, cà phê tuột tay, cốc giấy có logo nàng tiên cá màu xanh rơi xuống đất, tình cờ làm sao lại lăn đến bên chân hoàng tử, vài giọt cà phê nâu còn lại bắn tung tóe lên đôi giày hiệu của hoàng tử.

Ngoài tiếng ré thất thanh của tôi, còn lại đa phần là tiếng khán thính giả thi nhau hít vào.

Vu Ương Ương gặp họa lớn rồi!

Theo một bài báo vô thưởng vô phạt đưa tin, từng có một tên đen đui không cẩn thận nhỏ kem tươi lên giày da của hoàng tử Diệu, kết cục hoàng tử Diệu bắt hẩn liếm bằng sạch, câu chuyện này lưu truyền trong St. Leon đã lâu, nhưng không ai dám đứng ra chứng thực.

Lúc này cả làng ai nấy mắt sáng rỡ, trông chờ được xem bản Live, trông chờ phản ứng của hoàng tử Diệu liệu có lưu manh như lời đồn.

Vu Ương Ương bồn chồn vịn vẹo tay, đôi môi hé ra lại khép vào ấp úng: “Mình xin lỗi...”

Trịnh Sở Diệu liếc xuống vệt cà phê trên đôi giày da bóng lộn, ngẩng đầu nhìn bộ dạng bất lực của thiếu nữ mi hoen lệ nhòa, bỗng dưng thất thần.

Tôi sốt ruột tưởng chết, chỉ muốn đập bốp vào đầu hắn mà gất lên: Tỉnh táo lại! Tỉnh táo lại! Cậu là hoàng tử Diệu đệ nhất ác bá ở cái trường St. Leon này đấy, mạnh mẽ quyết đoán lên nào!

Nghe tôi húng hắng ho khan, hoàng tử Diệu tức thì sực tỉnh, nhượng đôi mày lười mác, cười gằn một tiếng: “Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì? Cần luật pháp làm gì?”

Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần cảnh sát làm gì?

Cô bé Lộ Lem Vu Ương Ương mặt trắng bệch!

Cô ả nham hiểm Lâm Tinh Thần mắt rưng rưng!

Dân làng cũng dậy sóng, đợi chờ bao lâu, cuối cùng cũng đợi được lời thoại kinh điển này rồiiiiiii!

“Không thì cậu muốn thế nào?” Vu Ương Ương toàn thân lấy bầy.

“Tôi muốn thế nào?” Hoàng tử ác ma bắn ra loạt xạ hàn khí.

“Em ấy không cố tình đâu.” Giang Niệm Vũ bước lên trước một bước, nhanh nhẹn chặn trước mặt Vu Ương Ương, rút ra một mảnh khăn tay trắng, ấn lên mu bàn tay đỏ rát vì cà phê nóng của Vu Ương Ương, “Đi xa nước lạnh thôi, không là bỏng đấy.”

Kỵ sĩ đen giải cứu thành công! Hai người dìu nhau bỏ đi, để mặc hoàng tử ác ma và vị hôn thê nham hiểm hóa đá tại chỗ, nghe gió thổi xào xạc.

Đừng nhìn nữa, Giang Niệm Vũ dẫn Vu Ương Ương đi rồi Dương Duy và Bách Khải Phạm mỗi người một tay, lôi hai tảng đá về lớp học.

Trịnh Sở Diệu vừa cảm vừa giận, vung chân đá bay cốc cà phê, móc điện thoại ra, bắt đầu gây sự vô cớ: “Vì sao trong St. Leon lại có Starbucks?”

Vừa mới mở hôm nay? Giải tán đi!”

Ặc, nàng tiên cá xanh lá cây mới vô tội làm sao?

Nhập học chưa được mấy ngày, bộ phim tình cảm giữa bốn người chúng tôi đã vụn xoắn đến độ ngay cả tôi cũng không dám xem tiếp!

Nhìn Giang Niệm Vũ đi qua trước mắt, vô số nghi vấn dấy lên trong lòng tôi.

Tên học sinh siêu cấp thần bí vừa quay lại trường sau kỳ bảo lưu này, trên ngực trái cũng gài một huy hiệu vàng, nhưng những học sinh sở hữu gài áo vàng trong trường St. Leon chẳng phải đều là hạng con giời hống hách sao?

Cớ gì gã lại đi mặc hình nộm Hello Kitty? Còn tới hộp đêm làm thêm nữa?

Giang Niệm Vũ và Trịnh Sở Diệu vì sao lại trở mặt thành thù?

Lẽ nào là vì Vu Ương Ương? Giữa gã và Vu Ương Ương lại là mối quan hệ “mờ ám” gì?

Giờ ăn trưa, tôi đá Dương Duy: “Này, Giang Niệm Vũ vì sao lại xin bảo lưu?”

“Cái bà này, mắc mớ gì cứ phải đá người ta để mào đầu thế nhỉ?” Dương Duy đau đến rúm ró bản mặt ứa nhìn “Nhập học chưa được một tháng đã lộ nguyên hình rồi, tôi còn tưởng cậu là tiểu thư cành vàng lá ngọc yếu điệu thực nữ kia đấy, thì ra bản chất côn đồ vô lại, bảo sao Diệu không dám lấy cậu...”

“Cậu thì hiểu quái gì.” Tôi dương dương tự đắc, “Đấy gọi là ‘lấy hung tàn trị hung tàn’.”

“Theo tôi thấy thì là ‘kẻ cắp gặp bà già’.” Bách Khải Phạm lắc đầu.

“Nói rất đúng trọng tâm.” Tôi dùng dao đĩa cắt tôm hùm ra từng miếng nhỏ, đưa vào miệng thong thả nhai, sau khi nuốt gọn miếng thịt tôm hùm vào bụng mới cầm khăn ăn chấm chấm khóe miệng, nở một nụ cười gian tà, “Để tiểu thư đây mài giũa que sắt họ Trịnh kia, nhất định mài cho hẵn thành kim thoa!”

Bách Khải Phạm nhìn tôi đầy kỳ thị: “Lâm Tinh Thần, cậu có thể thôi dùng cái biểu cảm tao nhã ấy nói ra mấy lời dung tục vậy không?”

“Ờ.” Tôi thu lại nụ cười phóng dăng, “Quay lại chủ đề chính, tôi muốn nghe thị phi! Giữa anh ta và Trịnh Sở Diệu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Hãy! Đại khái là vì gái thôi.” Dương Duy buồn bã thở dài, tìm từ lựa chữ, “Tự cổ hồng nhan... hồng nhan cái gì thủy ấy nhỉ...”

“Họa thủy.” Tôi tiếp lời.

“Đúng rồi, chính là ý đấy.”

“Vu Ương Ương?” Tôi thăm dò quăng ra một cái tên.

“Sao cậu biết?” Dương Duy sững sốt.

Thôi xin đi, phim thần tượng vắn xoắn đều diễn vậy chứ sao? Đúng là thiếu sáng tạo.

Xem đủ các phiên bản “chim sẻ hóa phượng hoàng”, tôi vẫn luôn lấy làm khó hiểu trước sự xuất hiện của nhân vật vị hôn thê gian ác.

Thân là tiêu thư nhà giàu, tài mạo gia thế đều vượt xa cô bé Lộ Lem, có gì các anh nam thần lại cứ đổ xô bầu lấy cô bé Lộ Lem cơ chứ?

“Tôi rất cuộc có chỗ nào không bì được với con bé nghèo kiết xác ấy?” Tôi không tài nào hiểu nổi nguyên do.

“Tính khí thô bạo, kẻ cả vênh váo, tùy tiện phóng túng, không chịu được khổ, ý thế hiếp người...” Bách Khải Phạm lạnh lùng liệt kê: “Nói tóm lại là mắc ‘bệnh công chúa’, đám con trai đều kính nhi viễn chi.”

Tôi kiêu căng vênh mặt: “Vốn dĩ tôi chính là công chúa!”

“Tinh Thần đừng buồn, dù cậu có mắc bệnh công chúa đi nữa, tôi tin cậu nhất định sẽ đánh bại Vu Ương Ương.” Dương Duy nắm chặt lấy tay tôi, cặp mắt mè o sáng lấp lánh, “Tôi cược một nghìn euro cậu thắng!”

“Cảm ơn.” Tôi rút tay về, lườm xéo cậu ta.

“Giang Niệm Vũ hình như cũng đeo huy hiệu gài áo vàng? Anh ta cũng có gia thế đặc biệt à?”

“Theo tôi được biết, bố anh Niệm Vũ qua đời từ rất sớm, mẹ đã tái giá, anh ấy nhập học nhờ thành tích đặc biệt nổi trội.” Bách Khải Phạm giải đáp thắc mắc của tôi, “Đứng nhất toàn khối ba năm liền cấp hai, giành học bổng toàn phần lên thẳng cấp ba, cấp ba vẫn duy trì vị trí thứ nhất toàn khối.”

“Năm ngoái, anh ấy còn nhận được lời mời nhập học sớm từ nhóm trường đại học hàng đầu Ivy League cơ...” Dương Duy dấu môi, “nhưng anh ấy không đi học, còn làm thủ tục bảo lưu nữa, không ai biết nguyên nhân.”

Đột nhiên, chẳng ai nói năng gì nữa, mọi người đều im lặng dửng dưng, như thể vừa động chạm đến một chủ đề không nên động chạm.

Vu Ương Ương chắc là biết nguyên nhân chứ? Có cảm giác mối quan hệ giữa hai người họ rất thân thiết.

“Vây, những học sinh được đeo huy hiệu vàng trong St. Leon tổng cộng có mấy người?” Tôi vờ bâng quơ lãng sang chuyện khác.

“Chẳng mấy người, ngoài Diệu và anh Tiểu Vũ, còn lại...” Dương Duy hất cằm chỉ tôi và Bách Khải Phạm, “đều ngồi ở đây rồi.”

“Điều kiện để cậu có huy hiệu vàng là gì?” Tôi hỏi.

Dương Duy ngập ngừng, im lặng hồi lâu, cuối cùng tỏ vẻ như hạ quyết tâm, nói: “In fact, my mother is a British princess.” (Thực ra, mẹ tôi là công chúa nước Anh.)

Tôi và Bách Khải Phạm ngỡ ngàng nhìn cậu ta trân trối.

“Đừng có nhìn tôi thế chứ, chính vì tôi sợ cái ánh mắt tôn kính ấy của mấy cậu nên mới không muốn nói đấy.” Cậu ta chống cằm lên mu bàn tay đang chìa ra, đơng đờ nhìn chúng tôi, “Tuy là hậu duệ hoàng thất, nhưng tôi rất dễ gần, không hề nề hà chuyện làm bạn với thường dân.”

Ánh mắt tôn kính? Phải phải phải, đúng là mắc bệnh hoàng tử, hết thuốc chữa.

“Đừng nói chuyện tôi nữa, xấu hổ lắm” Cậu ta dẫu môi về phía Bách Khải Phạm, “Thực ra, cái tên này cũng rất thần bí.”

“Còn cậu thì là gì?” Tôi hào hứng quay sang Bách Khải Phạm, “Hoàng tử Trung Đông? Thiếu chủ băng nhóm xã hội đen? Con riêng của minh tinh? Hay là...”

Cặp mắt Bách Khải Phạm tối sầm lại, cậu ta lãnh đạm buông một câu: “Các chú tốt nhất không nên dò hỏi gia thế anh đây”

“Vì sao?”

“Biết rồi các chú sẽ tổn thương.”

“Xì!” Tôi và Dương Duy đồng thanh.

Trường trung học St. Leon có thể nói là hình ảnh thu nhỏ của xã hội thượng lưu, có quý tộc, đương nhiên có người cung cấp các dịch vụ hầu hạ quý tộc. Số ít dân thường tuy nhờ chính sách một kỳ thi chung của Bộ Giáo dục, có thể dựa vào năng khiếu đặc biệt hoặc thành tích ưu tú vào đây học, nhưng hằng năm đều bắt buộc phải nằm trong top 3 toàn khối mới có thể giành khoản học bổng khổng lồ để trang trải học phí lẫn phụ phí cũng khổng lồ không kém.

Giang Niệm Vũ, Vu Ương Ương chính là những người cung cấp dịch vụ ấy, ngày thường đi học, giữa giờ làm thêm.

Tại St. Leon, những người cung cấp dịch vụ kiểu này không nhiều, buộc phải chu toàn cả bài vở lẫn công việc luôn chân luôn tay quanh năm, cộng thêm sự xa lánh nửa vô tình nửa cố ý của đám cậu ấm cố chiêu nhà giàu. Đa phần các học sinh dân thường đều không đáng nổi một học kỳ, nhưng chỉ cần suôn sẻ học hết ba năm cấp ba, St. Leon sẽ trao tặng một khoản học bổng đủ để họ ra nước ngoài tu nghiệp. Sau thi hoàn thành bậc đại học, thậm chí còn có thể lựa chọn vào làm việc tại bất kỳ công ty liên quan nào của tập đoàn Nhật Diệu trên toàn thế giới.

Cũng tức là, ba năm cấp ba vất vả một chút thì có thể đổi lấy cả đời no ấm, nên vẫn có người tiếp tục cắn răng chịu khổ.

Đặc tính của mấy học sinh dân thường này chính là: thành tích xuất sắc, khiêm nhường, tuyệt đối không gây chuyện thị phi.

Trải qua vài ngày thu thập tư liệu, tôi đã moi móc được không ít tin tình báo, về vương mặc tình cảm giữa ba người Giang Niệm Vũ, Vu Ương Ương và Trịnh Sở Diệu cũng đã nắm rõ bảy tám phần, cộng thêm quá trình miệt mài vắt óc thêu dệt, đại khái chấp ghép được thành câu chuyện dưới đây.

Mở đầu câu chuyện cũng hệt như tất cả các tiểu thuyết diễn tình hay phim thần tượng về “thiếu gia nhà giàu phải lòng cô gái tầm thường”.

Nam chính là ông con giời, thường ngày quen được người ta tung hô tâng bốc, bất luận đi đến đâu cũng là trung tâm chú ý, sẽ vì bị nữ chính “cố ý” tâng lờ hoặc vô tình khiêu khích mà nảy sinh ý nghĩ “À há? Cô nàng này dám cả gan khiêu chiến mình? Hừ... Mình phải bắt nạt cô ta”, từ đó chăm chăm dõi theo cô gái tầm thường Vu Ương Ương.

Theo dòng tình tiết triển khai, hai người dần dần dính lấy nhau, yêu đương chí chèo, dẫn vật da diết, có hành hạ ắt có yêu chiều, đôi bên nảy sinh tình ý mơ hồ.

Song chuyện này cũng không thể trách Vu Ương Ương, dựa vào gương mặt đẹp trai không ai chơi và thân hình hoàn mỹ cấp sát thủ của Trịnh Sở Diệu thì đừng nói hẳn ta là người thừa kế tập đoàn, có là tội phạm giết người cũng có đây cô nàng mê trai tình nguyện theo hẳn bỏ trốn đến cùng trời cuối đất.

Một người là công tử nhà giàu ngang ngược trong nóng ngoài lạnh, một người là cô gái làm công nghèo rớt mồng tơi, tình yêu của cả hai được định trước phải va vấp bầm giập, đương đầu với vô vàn cám dỗ và thử thách... Thế nhưng đây là câu chuyện của tôi, Lâm Tinh Thần, không phải câu chuyện của cô bé Lọ Lem Vu Ương Ương, đến đây tôi xin phép được

tùy tiện lược bớt mấy dòng, ai quan tâm mời tự đi tìm đọc đủ loại tiểu thuyết truyện tranh có cùng đề tài với *Vườn sao băng*.

Túm quần lại là, trong quá trình ấy, bên cạnh cô bé Lọ Lem xuất hiện một chàng kỵ sĩ đen đứng dẫn ôn tồn, chính là đàn anh khóa trên Giang Niệm Vũ.

Với vai trò “nam phụ thứ nhất”, xét về điều kiện khách quan, gia thế anh này tuy kém hơn nam chính một chút, nhưng lại được cái tài mạo song toàn, mi mục không hề thua kém nam chính, bình thường lạnh như núi băng, nhưng đối với nữ chính lại dịu dàng chu đáo, che chở trăm bề, làm nữ chính đứng núi này trông núi nọ, lòng dạ rối bời, không biết nên chọn ai mới tốt.

Trước sự xuất hiện của kỵ sĩ đen, hoàng tử ác ma bỗng ý thức được nguy cơ rằng “người con gái của mình sắp bị cướp mất, từ đó phát hiện ra tình yêu dành cho nữ chính... Khoan đã!

Câu chuyện này hồng hét ở chỗ, đúng vào lúc cuộc ganh đua giữa hoàng tử và kỵ sĩ đến hồi gay cấn, thì Giang Niệm Vũ đột nhiên biến mất, không nói không rằng xin tạm nghỉ học!

Đường hướng kịch bản vốn phải được đẩy lên cao trào như đường pa ra bôn, nay lại bỗng dừng biến thành đường thẳng đâm đầu xuống đất.

Thiếu đi vai nam phụ ưu tú ở bên dòm ngó, bộ phim thần tượng vận xoăn này cũng thiếu luôn điểm cao trào rúng động lòng người, Trịnh Sở Diệu và Vu Ương Ương chỉ có thể tiếp tục lún sâu vào vòng tuần hoàn vô tận “cậu đuổi tôi chạy, cậu không đuổi tôi không chạy”, dằng dai, dây dưa, tình cảm tiến triển cực chậm, không hề có đột phá.

Thêm vào đó, thiếu gia lắm tiền là tên gốc chính hiệu trong tình yêu, chỉ biết dùng cách thức theo đuổi của học sinh tiểu học “tôi bắt nạt cậu, càng bắt nạt càng thích cậu” còn cô gái bình dân lại là hạng giả nai nói

không là có, tình tiết trong sáng đến độ khán giả xem mà chỉ muốn ném trứng gà!

Bộ phim thảm họa lê thê chiếu đến tận giờ, khi kị sĩ đen Giang Niệm Vũ quay về học lại, bên cạnh Trịnh Sở Diệu cũng mọc thêm một cô vị hôn thê, chính là tại hạ bốn cô nương Lâm Tinh Thần, các nhân vật trong mỗi duyên trời định đã tề tựu đông đủ.

Phải rồi, tôi quên khuấy, để bất cứ khi nào nữ chính chịu khổ chịu nạn, kị sĩ đen cũng có thể lao tới sớm nhất, “anh Niệm Vũ” sau khi đi học lại được xếp cùng lớp với Vu Ương Ương.

Vị hôn thê xấu xa Lâm Tinh Thần và kị sĩ đen chung tình Giang Niệm Vũ sẽ ném ném chất xúc tác, khuấy đục hồ nước trong cho màn kịch vạn xoắn này thế nào, chỉ nghĩ cũng biết, cả trường St. Leon vì vậy đang sôi lên sùng sục!

Liệu gió có tanh mưa có máu không đây?

Trời cao đã định, phái Lâm Tinh Thần và Giang Niệm Vũ tới hủy diệt tình yêu của đôi Sở Ương!

Nghĩ đến đây, tôi nhìn vào gương nở nụ cười âm hiểm, vẻ mặt găm chặt mục tiêu, a ha ha ha...

Gương kia ngự ở trên tường, St. Leon ai đẹp được dường như ta?

Đương nhiên là công chúa Tinh Thần nàng đẹp nhất trường.

Gương kia ngự ở trên tường, người bên hoàng tử Diệu cuối đường là ai?

Trừ khừ cô bé Lộ Lem rồi hoàng tử sẽ hoàn toàn thuộc về nàng!

Dương Duy ăng ăng bên ngoài phòng thay đồ của tôi: “Lâm Tinh Thần, mau lên! Huấn luyện viên dạy cưỡi ngựa nói ai mà đến muộn hơn thầy ấy sẽ phải chạy ba vòng sân đấy!”

Ở trung học St. Leon, có huy hiệu vàng cài áo đồng nghĩa với sở hữu đặc quyền, sở hữu đặc quyền đồng nghĩa với sở hữu phòng thay đồ riêng.

Triền cỏ bãi tập dù lượn thì đáng gì? Phòng thay đồ riêng của Lâm Tinh Thần mới là điểm ngắm cảnh có tầm nhìn đắt giá nhất.

“Huấn luyện viên đi rồi à?”

“Vẫn chưa.” Dương Duy tiện miệng bổ sung: “Nhưng tất cả các bạn đều đi rồi, chỉ còn lại hai chúng ta thôi!”

Thời cơ tốt!

Chẳng màng đến bộ đồ đang thay dở, trên người chỉ có độc chiếc quần chip tam giác, tôi lại lẳng lặng rút ống kính tele ra.

Mục tiêu: Phòng thay đồ riêng của các huấn luyện viên cưỡi ngựa ngay gần đó.

Đối tượng: Thần thú BL trong truyền thuyết - Dã thú ba chân.

Tôi gác máy ảnh lên cửa thông gió, chìa ống kính tele ra, điều chỉnh tiêu cự, qua ô ngắm, hai bức tường thật từ mờ nhòe dần chuyển sang rõ nét.

Oa oa oa, xuất hiện rồi, một, hai... dã thú hai chân, liệu có hợp thể thành thần thú ba chân hay không? Chúng ta hãy cùng xem tiếp.

Một người dáng vóc thể thao, da màu nâu đồng, cơ bụng sô cô la sáu múi hoàn mỹ, điểm tuyệt đối! Tôi bất giác nuốt nước miếng, ấn nút chụp tách tách mấy cái.

Người còn lại thì, kém hơn một chút, da dẻ có phần trắng nõn, cũng may không phải kiểu trắng bệnh bệnh như tên ẻo lả nào đó (chính xác, tôi đang nói Dương Duy đấy), mà kiểu óng ánh màu mật ong, không có sáu múi, miễn cưỡng thì được bốn múi với hai nửa múi, cơ bắp đồng đều trông rất dẻo dai đàn hồi, không biết chạm vào cảm giác thế nào?

Nguy hiểm! Cộng điểm cho anh bốn múi vì mồ hôi lấm tấm trên xương quai xanh, hai giọt mật lăn qua lồng ngực, gợi cảm chết được! Lại lăn qua vùng bụng rắn chắc kia, đáy lưng ong trong truyền thuyết...

Tôi nuốt nước miếng ừng ực, không biết mặt mũi anh bốn múi có ngon như thân hình anh ấy không.

Ổng kính đã đưa ra hết cỡ...Í? Sao cái lúm đồng tiền bên má anh bốn múi trông quen quá?

“Come on!” Dương Duy ở bên ngoài sốt ruột giục giã, “Lâm Tinh Thần, hurry up!”

“Điếc tai quá đấy!” Tôi thò đầu ra đuổi cậu ta: “Xùy! Cậu đi trước đi!”

Mắt lại dán vào ô ngắm máy ảnh, hai bức tường thịt đã không thấy đâu nữa, đồng thời không thấy đâu nữa! Đáng ghét! Đi lên lớp rồi sao?

Tôi kiên trì tìm kiếm hồi lâu nữa, thầm than tiếc của, đang định thu dọn đồ nghề thì đột nhiên, “rầm” một tiếng, cửa phòng thay đồ của tôi bị đá văng trong nháy mắt!

Không phải bị đẩy, cũng không phải bị mở, mà chính là bị đập văng theo nghĩa đen!

Tôi hết hồn quăng luôn cái máy ảnh, hai tay ôm ngực, trợn tròn hai mắt, bàng hoàng nhìn chòng chọc gã ta.

Người nọ nhìn dán vào tôi ba giây, mặt từ xanh chuyển sang đen rồi đỏ ửng, lại “rầm” một tiếng nữa đóng sập cửa lại, tay nắm cửa đáng thương lung lay chực rơi buông thõng trên cánh cửa.

Lần này đến lượt tôi khinh bỉ gã rồi.

“Giang Niệm Vũ! Cậu là đồ biến tháiiiiiiiii!” Tiếng hét chói tai của tôi vang vọng khắp St. Leon.

Mười phút sau, tôi mặc áo khoác cưỡi ngựa Chanel màu đen, bên trong là sơ mi ren trễ cổ màu trắng, kết hợp cùng quần da màu đen siêu ngắn, boots da cao gót đính đinh tán, tay trái đeo vòng da tán đinh, tay phải cầm roi da ve vẩy, xuất hiện siêu ngầu ở bãi cưỡi ngựa.

Set đồ này mà đăng lên facebook, số lượt thích đảm bảo chạm nóc luôn, nữ hoàng SM khiến cộng đồng mạng phát cuồng không phải tôi thì còn ai!

Nhưng, hiển nhiên trong thế giới thực, tôi hoàn toàn không được ai đếm xỉa, ánh mắt mọi người đều bận đổ dồn vào huấn luyện viên cường tráng cùng thanh niên mặt đờ như cây cơ bên cạnh thầy.

“Người đứng cạnh tôi chắc hẳn mọi người đều đã biết, tất cả cùng cho một tràng pháo tay chào mừng - bạn Giang Niệm Vũ!”

Đón nhận cái nhìn ngưỡng mộ đổ kị oán hận của đám nam sinh, và tràng hú hét lẫn trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của đám nữ sinh, Giang Niệm Vũ dắt một con ngựa đen tới đứng cạnh huấn luyện viên cường tráng, bộ đồ cưỡi ngựa bó sát màu đỏ càng tôn thêm khí khái hiên ngang của gã.

“Học kỳ này bạn Niệm Vũ vừa quay lại trường, cũng có thể coi là đàn anh của các em, năm lớp Mười cậu ấy từng đại diện trường ta sang Tây

Ban Nha tham gia thi đấu giải đua ngựa toàn thế giới, thầy đặc biệt có lời mời Niệm Vũ đảm nhận vị trí trợ giảng môn cưỡi ngựa.”

“Aaaaa! Anh Giang Niệm Vũ!” Đám nữ sinh lại rú rít inh tai, ánh mắt lơ lơ tà ý.

Hừ! Tôi đâu như bọn con gái này, chỉ hận không thể nhào tới xé toạc bộ đồ cưỡi ngựa bó sát của gã ta, liếm láp từng giọt mật trên ngực gã... Tôi tự tát mặt mình mấy cái, ánh mắt bất giác dời đến chiếc huy hiệu vàng gài áo lấp lánh trên bộ đồ cưỡi ngựa gã mặc... Á, sao lúc trước không hề để ý cái gài áo kia... gài ở chỗ hết sức mờ ám nhỉ?

“Đồ cưỡi ngựa màu đỏ, chặc, tên lằng lơ!” Tôi lăm bằm, huých Dương Duy một cái, “Ê, sao cậu không mặc màu đỏ như thế kia? Da cậu trắng, tôi thấy nếu mà mặc nhất định còn đẹp hơn anh ta.”

“Đồ cưỡi ngựa màu đỏ phải là người giành được quán quân cuộc đua mới có tư cách mặc mà. Cặp mắt lấp lánh của Dương Duy chớp chớp, “Anh Tiểu Vũ quả là rất lợi hại.”

Bỗng nghe thấy một tiếng cười khẩy từ sau lưng, tôi quay đầu lại nhìn, Trịnh Sở Diệu khoanh tay trước ngực, ngạo mạn ngoảnh mặt đi, hẳn cũng mặc đồ cưỡi ngựa màu đỏ, xem ra bị lép vế người ta, đang rất không vui.

“Chặc, có gì đáng tự đắc chứ? Mấy ả mê trai kia chẳng qua đang sàm sỡ Giang Niệm Vũ bằng mắt thôi mà!” Tôi thì thâm vào tai Dương Duy, tự động lược bỏ chuyện mình ban nãy cũng là một mảnh tướng trong số đó.

Dương Duy bóp trán: “Lâm Tinh Thần, cậu ăn nói dễ nghe một chút được không?”

Tôi chai mặt: “Tôi mà ăn nói dễ nghe thì làm sao sắm được vai ác?”

“Lâm Tinh Thần, bước lên trước ba bước!” Huấn luyện viên cường tráng sa sầm khuôn mặt anh tuấn màu đồng hun, “Đã đến muộn còn nói chuyện riêng? Nói! Vì sao lại đi muộn?” Tôi nghe lời tiến lên trước ba bước: “Báo cáo! Em có lý do ạ!”

“Lý do gì? Huấn luyện viên cường tráng nheo cặp mắt ưng, “Không giải thích được, phạt chạy ba vòng sân!”

“Lý do, chính là...” Tôi phồng má, hùng hồn nhìn thẳng vào Giang Niệm Vũ.

Gã mím chặt môi dưới, hơi quay mặt đi...

Này này này... Cái biểu cảm đó là gì chứ? Người bị nhìn thấy đồ lót là tôi kia mà! Gã ta thì có gì oan ức? Làm như tôi cường bức gã không bằng!

Nhưng... tôi vẫn tự dưng mềm lòng.

Tôi thẳng người bước đến trước mặt huấn luyện viên cường tráng, vẫy vẫy tay, ra hiệu cho thầy hơi cúi xuống.

“Thưa huấn luyện viên...” Tôi ngập ngừng, liếc Giang Niệm Vũ.

“Thực ra vừa nãy trong phòng thay đồ...”

Còn chưa nói hết câu, bàn tay Giang Niệm Vũ đã bịt lấy miệng tôi: “Thưa thầy, vừa rồi Lâm Tinh Thần bị ngắt trong phòng thay đồ, hình như bạn ấy bị bệnh.” Dứt lời, gã vòng tay ôm ngang eo, lôi tôi ra khỏi bãi cưỡi ngựa.

“Ừm ừm... buông ra!” Tôi ra sức giãy giụa.

Gã ghé tai tôi gần giọng: “Bị bệnh thì không cần lên lớp, ở đây nghỉ ngơi là được rồi.”

“Tôi làm gì có bệnh?”

“Cậu có!”

Một thiếu nữ xinh đẹp căng tràn nhựa sống lại bị người ta chỉ ra là có bệnh, cơn giận này bảo tôi làm sao nuốt nổi đây!

Tôi gào lên: “Tôi bệnh gì? Tôi khỏe như vâm! Cậu nhìn đi nhìn đi, tôi còn có cả cơ bụng chữ V nhé, đây là thành quả của việc tập luyện hằng ngày đấy...” Tôi tự hào vén vạt áo sơ mi ren lên, mới vén được một góc, nghĩ thấy không ổn, lại ngượng ngùng hạ xuống.

Trời, tôi việc gì phải chứng minh cái đó với gã ta chứ? Tôi cảm thấy hai má mình nóng bừng.

“Không cần vén nữa, vừa này tôi thấy hết rồi!” Gã trái lại rất bình tĩnh, “Dù sao đi nữa, hôm nay cậu cũng không được phép học tiết cưỡi ngựa!”

“Sao lại không được?”

“Ăn mặc thế này?” Giang Niệm Vũ đột nhiên nghiêm giọng, ánh mắt lóe lên.

Tôi tháo kính râm xuống, chỉ thấy áo khoác cưỡi ngựa Chanel mở phanh ra, áo sơ mi ren trắng bên trong thấm đẫm mồ hôi, áo ngực màu đỏ lấp ló ẩn hiện, quần da ngắn, boots cao gót, làm cặp chân thon thêm thẳng tắp miên man.

Thế này thì có gì là không được?

Tôi hất mái tóc dài, cười duyên: “Gợi cảm không? Ôi chao, coi như cậu cũng có mắt thẩm mỹ, bộ đồ này của tôi đang được share ầm ầm trên mạng đấy!”

“Tóc cột lên, mặc thêm áo phòng hộ, sơ mi phải là vải trơn cao cổ, quần chỉ được mặc loại quần chần co giãn, cấm tuyệt đối các thể loại giày cao gót, trang sức đắt tiền cũng phải tháo hết!” Gã nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn nữa, không được xúc nước hoa, bằng không, cả đời này cậu đừng mong động vào ngựa!”

Cấm giày cao gót! Cấm đồ trang sức! Cấm cả nước hoa! Lại còn phải mặc áo phòng hộ xấu in quê mùa.

Tôi lật bàn: “Vì sao không được?”

“Vì, tôi không muốn chăm một cô nàng mắc bệnh công chúa!” Gã gầm lên với tôi.

“Tôi không mắc bệnh công chúa!” Tôi nóng máu, cây roi da trên tay giơ lên chực hỏi thăm Giang Niệm Vũ.

Gã còn nhanh hơn, chưa gì nắm cứng cổ tay tôi.

“Buông ra!” Tôi tức tối trừng mắt nhìn gã, “Kể cả tôi có mắc bệnh công chúa thì làm sao? Ai khiến cậu chăm? Giang Niệm Vũ! Nói cho cậu biết, tôi có vị hôn phu rồi, cậu đừng có mà tưởng bở!”

“Cậu bảo ai tưởng bở?” Một lớp băng mỏng lạng lẽ lan ra đáy mắt gã, trộn lẫn một vài cảm xúc tôi không hiểu nổi, khiến tôi tự dưng nảy sinh ảo giác mình vừa lỡ lời.

Tôi đang cơn bực, không muốn ngẫm nghĩ mấy chuyện này, miệng gào lên: “Cậu là ai hả! Dựa vào đâu mà quản lý tôi? Tôi cứ thích đi giày cao gót, cứ thích mặc quần da ngắn, cứ thích đeo nhẫn đeo vòng, cứ thích thơm lừng từ đầu đến chân rồi đi cưỡi ngựa đấy!”

Nhân lúc gã không để ý, tôi giật lại cây roi da, quật lên phần da mỏng thịt mềm trên người gã.

Giang Niệm Vũ đau điếng, huy động cả chân lẫn tay giữ chặt lấy kẻ đang mất kiểm soát là tôi, tôi liều mạng giãy giụa, trong lúc giằng co dữ dội bèn bị gã đè nghiêng xuống đất, giơ chân đá thì bị gã đỡ bằng đùi, cả cổ tay cũng bị gã vịn cho đau điếng, toàn thân không cựa quậy nổi.

Đến khi tôi lấy lại lý trí, mới phát hiện ra hai chúng tôi đang ngã lên đồng cỏ khô, mùi cỏ thoang thoảng xộc tới làm đầu óc tôi hỗn loạn, gã chống cánh tay nâng mình ở trên tôi, hơi thở của gã rất nồng, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách cực gần, gần đến nỗi có hơi mờ ám...

Gã từ từ cúi đầu xuống, bóng hình tôi trong con người gã chậm chậm dập dềnh, tôi đột nhiên căng thẳng, bất giác khép hờ mắt lại, môi khô rát đến phát đau.

Giọng Giang Niệm Vũ khàn khàn văng vẳng, gã cười khẽ bên tai tôi: “Rốt cuộc là ai tưởng bỏ đây?”

Gã buông lỏng vòng kim kẹp, kéo tôi dậy khỏi đồng cỏ.

Là tôi... tự tưởng bỏ.

Tên xấu xa Giang Niệm Vũ, đuổi tôi ra ngoài bãi tập, đến chuồng ngựa cũng không cho vào, cả tiết cưỡi ngựa, tôi chỉ có thể bám lưới sắt, nhìn các bạn oai phong thúc ngựa lao vun vút, hoặc ngồi chồm hồm một góc vế vòng tròn.

Những người mới học được ngồi trên lưng ngựa để huấn luyện viên dắt đi mấy vòng quanh bãi tập, luyện kỹ năng ngồi cưỡi cơ bản.

Còn hai tên dê già mặc đồ bó chèn màu đỏ kia thi ỡm ờ thay phiên nhau cưỡi chung một thớt tuần mã với các bạn nữ, giống mấy cảnh trong

phim điện ảnh, kiểu hai người một ngựa, tiến hành đủ dạng chuyển động đồ thị...

Chắc chắc, nhìn mấy ả mê trai kia cười run cả người, chốc chốc lại thừa cơ sờ soạng bốn múi của Giang Niệm Vũ, tôi càng hờn chết đi được.

Hết tiết, người chị em tốt của tôi cuối cùng cũng phát hiện ra vẫn còn một hồn ma trinh nữ oán niệm ngút trời đang ngồi thu lu một góc bên ngoài bãi tập, lập lời thề không cười được ngựa thì kiên quyết không siêu thoát!

“Lâm Tinh Thần, cậu muốn cười ngựa thật hả?” Cặp mắt xanh dịu dàng của Dương Duy giống như đại dương ấm áp.

“Muốn lắm.” Tôi ra sức chớp chớp, mắt tôi sao lại không thể nói rỉ nước là rỉ nước ngay giống Vu Ương Ương cơ chứ? Tiểu thư đây đành nặn ra một nụ cười như vừa bị dân cho một trận tưới tã, ra vẻ đáng yêu nói: “Có được hem?”

“Có thể cho cậu mượn con ‘Mua Mua’ của tôi mà cười, nó thuần lắm.”

Mua Mua? Tôi “phì” nước miếng.

Dương Duy nhìn tôi, khóe miệng hơi giật giật: “Nhưng mà cậu có thể lau nước miếng đi trước không?”

“Sorry!” Tôi chùi khóe miệng, “Thì ra ngựa của cậu tên là ‘Mua Mua’ à?”

“Đừng có coi thường ‘Mua Mua’! Nó xuất thân từ danh gia vọng tộc đấy, bố mẹ đều lọt top 3 cúp thế giới, ông nội còn là quán quân thế giới nữa.” Dương Duy ra chiều tự đắc.

“Vậy cơ?” Tôi liếc qua con ngựa đen gày gò sau lưng cậu ta, “Không ngờ lại là hạng thâm tàng bất lộ à...”

“Thâm tàng bất lộ?”

Gặp một số thành ngữ khó, Dương Duy sẽ ngơ ngơ ngác ngác, lúc này tôi sẽ giải thích lung tung một chập: “Kiểu như nói một cô gái ngực rất khủng, nhưng bình thường không nhìn ra ấy.”

“Nhưng nó là ngựa mà.”

“Thì đây là ví dụ, ví dụ hiểu không.” Tôi cười ha hả cho qua chuyện, “Mau lên, cậu bảo dạy tôi cười còn gì?”

Theo chỉ đạo của Dương Duy, tôi trèo lên lưng ngựa, con ngựa ôn hòa đột nhiên như bị động kinh, cứ chồm vó trước lên, hí từng tràng, phun hơi ra từ lỗ mũi, làm tôi phát hoảng, hai tay ôm ghì lấy cổ ngựa.

Mẹ ơi! Sợ quá! Không chơi nữa có được không?

Tôi chật vật nằm bò trên lưng ngựa, giọng run run như đã bị vó ngựa giẫm xẹp lép: “Cậu có chắc là nó rất thuần không?”

“Tôi cũng không biết sao lại thế này nữa? Cậu giữ chắc vào, đừng để rơi xuống...” Dương Duy luống cuống tay chân, chạy đi tìm huấn luyện viên, bỏ tôi lại hiện trường chiến đấu với con ngựa.

Chỉ lát sau, tôi đã tóc tai rối bời, lớp trang điểm trôi sạch cộng thêm cứ liên tục hét lên thất thanh, nào còn đâu bộ dạng một tiểu thư tao nhã?

Giang Niệm Vũ tình cờ cười ngựa qua, đầu còn ngoái lại, khoe miệng thấp thoáng nụ cười thích chí vì được xem kịch hay.

“Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy người đẹp cười ngựa bao giờ à? Xùy xùy...” Tôi lườm gã.

“Hình như cậu đang rất cần giúp đỡ?”

Chẳng phải bảo không muốn chăm một cô nàng mắc bệnh công chúa sao?

Tôi nói cứng: “Không cần!”

“Thế thì tôi đi đây.”

“Anh ơi cứu em.” Trời, tôi phi nhổ mình không có khí phách.

“Cảm giác của ngựa rất nhạy bén, thế nên tốt nhất là không nên xúc nước hoa, cũng không nên đeo bất cứ đồ trang sức nào, nếu không nó rất dễ bị kích thích dẫn đến mất kiểm soát.

Gã thấp giọng thì thầm gì đó vào tai Muaah Muaah, roi lại vỗ vỗ cổ nó trấn an, sau một hồi vỗ về, Muaah Muaah cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ngoan ngoãn để Giang Niệm Vũ dắt dây cương.

“Để tôi dẫn cậu cười.”

Í? Dẫn tôi cười?

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh hai người một ngựa trông thấy ban nãy, một trước một sau cùng nhấp nhô lên xuống theo nhịp bước của thốt ngựa, động tác cho trí tưởng tượng bay xa biết bao...

Tôi làm bộ xấu hổ đưa hai tay che mặt, nghĩ đến cơ bụng bốn múi rười của Giang Niệm Vũ áp sát vào lưng mình, lòng thầm hú hét điên cuồng.

Nửa tiếng đồng hồ sau...

Tôi trơ mắt nhìn Trịnh Sở Diệu và đóa hoa đồng nội của hãn ta sánh đôi lao vút qua mặt mình, nam sinh cười hết cảm thú, nữ sinh cười cực lãng lơ, cặp gian phu dâm phụ!

Cưỡi ngựa, quả nhiên là môn thể thao vàng để mà “dan díu”.

“Ê, Giang Niệm Vũ, sao cậu chỉ dắt ngựa cho tôi đi vòng vòng mãi thế hả?” Tôi hết sức hụt hẫng, “Ít nhất cũng phải như đôi gian phu dâm phụ kia... Hợ, ý tôi là, ít nhất cũng phải để tôi cảm nhận tẹo khoái cảm thúc ngựa chạy băng băng chứ.”

Gã hờ hững liếc theo hai kẻ kia, lạnh lùng nói: “Còn làm ồn, tôi cho cậu hưởng thụ khoái cảm quét phân ngựa đấy!”

Một trong những sắp đặt khó hiểu trong tiểu thuyết tình cảm hay phim thần tượng vận xoăn là con đường mà cô bé Lọ Lem bắt buộc phải trải qua để thành nữ chính, đại khái không nằm ngoài mấy vụ học bàn hoặc tủ để đồ bị nhét đầy rác rưởi, sách vở bị vẽ bậy, đi trên đường tự dừng bị mấy thứ như bóng bánh đập trúng, rõ ràng không phải thảng cô hồn nhưng vẫn bị khóa trái trong nhà vệ sinh hoặc phòng thay đồ, kích thích hơn nữa thì, xuất hiện một tên ác ôn thích trêu ghẹo đóa hoa đồng nội, hoặc đúng lúc đang “này nọ” với nam phụ thì bị nam chính bắt gặp... Mấy tình tiết thiếu sáng tạo trầm trọng này, nói thực, đã cũ lắm rồi.

Kỳ lạ hơn cả, bất kể trong tiểu thuyết tình cảm hay phim thần tượng, những cô bé Lọ Lem này chịu đủ mọi ức hiếp, bị mắng không đáp trả, bị đánh không bỏ chạy, bị hiểu nhầm lại càng không thể tự minh oan cho mình, như thế hễ phản kích là sẽ phạm phải một giới luật nào đó kiểu “không thể trở thành người con gái bên cạnh hoàng tử” vậy, còn như nói theo kiểu huênh hoang thì là - Không hề gì, các người xông vào hết đi! Mau tới mà bắt nạt tôi đi! Tôi nhất định sẽ chịu đựng đến cùng!

Em gái nhỏ nhần nhục chịu đựng, thấy mãi cũng bức mình phải không? Bị bắt nạt thì phải trả đũa, thế mới phù hợp với bản tính con người chứ!

Theo tôi thấy thì, đây đều là mảnh khoe bọn họ vờ vịt tội nghiệp để gạt lòng thương hại của người ta.

Thế nhưng, hoàng tử và kỹ sĩ đen cứ hết lần này đến lần khác trúng chiêu mà không biết chán.

Chuyện xảy ra buổi trưa hôm nay đã càng chứng thực cho cách nghĩ này của tôi.

Bối cảnh lại là nhà ăn học sinh, dù gì trong khuôn viên rộng lớn của St. Leon, nơi có thể tập trung đông đủ học sinh toàn trường cũng chỉ có nhà ăn học sinh mà thôi.

Tôi cùng F3 - Trịnh Sở Diệu, Bách Khải Phạm, Dương Duy theo lệ thường ngồi trong phòng riêng trên tầng hai góc lửng.

Trịnh Sở Diệu vẫn như mọi khi, gặm xong đồng thực vật trong đĩa bèn hất đầu bỏ đi.

Còn Giang Niệm Vũ không biết đi đặng nào, mãi chẳng thấy bóng dáng.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, đám cậu ấm cô chiêu nhà giàu ăn uống no say xong vẫn không ai đứng dậy, mọi người dường như đều đang đợi cô gái bình dân sau cùng mới xuất hiện, Vu Ương Ương.

Một âm mưu nào đấy đang rục rịch tiến hành.

Thức ăn trong nhà ăn học sinh trường St. Leon có thể sánh ngang với thực đơn nhà hàng năm sao, giá cả đương nhiên cũng thuộc hàng năm sao, giai cấp bình dân không đời nào với tới một bữa trưa kiểu Pháp bao gồm

bánh mì làm bằng tay, món khai vị, xa lát, xúp canh, smoothie, món chính, đồ ngọt, đồ uống... cả ăn cả uống phải hết gần nghìn Đài tệ, vì vậy các học sinh bình dân không được dư dả đều tự mang cơm hộp, đem hâm nóng ở phòng nhân viên tạp vụ, đến khi hâm xong để ăn thì cũng đã quá nửa giờ ăn trưa.

Mấy đứa con trai con gái cùng lớp với Vu Ương Ương đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt đứng dậy chuẩn bị rời khỏi nhà ăn, cứ như căn đúng thời gian, cửa nhà ăn bỗng bật mở, cô bé Lộ Lem mọi người dài cổ trông ngóng cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

“Ọc! Mùi gì thế?” Học sinh xấu tính A khoa trương quạt mũi, “Cứ như cám lợn í.”

“Người cái mùi thức ăn nghèo kiết này là biết ngay bạn nữ bình dân lớp chúng mình đến rồi.” Học sinh xấu tính B phụ họa.

“Ôi trời, Vu Ương Ương, sao cậu không ăn luôn trong phòng nhân viên tạp vụ cho rồi, còn tới đây làm gì? Sợ người khác biết cậu không ăn nổi cơm nhà ăn học sinh chắc?” Học sinh xấu tính C chế giễu.

Vu Ương Ương tảng lờ những lời châm chọc nọ, bưng hộp cơm bước từng bước vững vàng, chăm chú kiên định đi đường mình, đám học sinh xấu tính kia chụm đầu ghé tai một hồi, có người đột nhiên gọi giật cô nàng, rồi nhân lúc Vu Ương Ương khựng lại, chìa chân ra ngáng cô ta...

Đám đông cười rộ lên chẳng hề có vẻ thương cảm. Vu Ương Ương ngã sấp mặt đầy trán lệ, hộp cơm trong tay cũng trán lệ không kém, bay vèo đập trúng một cô nàng tóc xoăn thắt cà vạt kim tuyến trong đám nữ sinh nọ, cô nàng tóc xoăn theo bản năng giơ chiếc túi xách hàng hiệu trong tay lên che cơm cà ri nóng hổi thoát cái văng tung tóe, mấy miếng khoai tây còn dính nhoét trên chiếc túi, thê thảm vô cùng.

“Đây là Lôi Gia Na, con gái giám đốc công ty đá quý Lôi Thị, cũng là hội phó hội học sinh.” Dương Duy đưa khuỷu tay huých tôi, “Lôi Gia Na thích anh Tiểu Vũ, đã ngứa mắt Vu Ương Ương từ lâu rồi, lần này thế nào cũng mượn cớ gây sự.”

“Ra là con bé đó.” Tôi hừ mũi, nhận ra cô ả tóc uốn chính là chị gái poodle nâu đỏ lần trước lời qua tiếng lại với tôi ở Ryotei kiểu Nhật.

“Cậu biết Lôi Gia Na à?”

“Duyên qua đường thôi.” Tôi đáp, thấy Dương Duy trợn trợn mắt bắt lấy lấy mắt tôi “duyên qua đường”, bèn kéo tay cậu ta, viết vào lòng bàn tay ba chữ ấy, rồi giải thích: “Ý là từng gặp qua một lần.”

So với người nước ngoài, trình độ tiếng Trung của Dương Duy đúng là không tệ, có điều gặp phải thành ngữ vẫn cần đặc biệt giải thích cho cậu ta, dạo này chơi với nhau, tôi hết sức tránh dùng thành ngữ với Dương Duy, có lẽ miệng nói cũng lập tức giải thích ngay.

“Tôi hiểu rồi.” Cậu ta quay đi, đỏ mặt rút tay về.

Tôi lầm bầm: “Đàn ông đàn ông, cầm tay một tẹo mà đỏ mặt nổi gò?”.

“Tôi không phải đàn ông đàn ông...” Cậu ta lí nhí.

Tôi phun “phì” ngụm nước trong miệng. Lẽ nào trước giờ tôi vẫn nhầm lẫn về giới tính của Dương Duy?

Cậu ta điềm nhiên rút khăn tay ra lau qua mặt, nghiêm túc bổ sung: “Tôi là quý ông, gentlement.”

“Phải phải phải, hoàng tử điện hạ, tiểu nữ lỗ mãng rồi.” Mấy tên con trai này có thể đừng ngạo mạn như vậy không?

Trong lúc tôi và Dương Duy cười đùa vui vẻ, trò hề dưới sảnh nhà ăn vẫn tiếp diễn.

“Vu Ương Ương...” Lôi Gia Na rít lên, “Cậu cố ý!”

Vu Ương Ương lắc đầu quày quặt, vẻ oan ức vô cùng: “Không, không, tớ không cố ý đâu...”

“Hạng gái nghèo như cậu đúng là lòng dạ âm hiểm, hèn hạ xấu xa! Thấy Lôi Gia Na hôm nay xách túi mới liền cố tình hất thức ăn lên người cậu ấy!”

Vu Ương Ương rưng rưng nước mắt, cố kìm nén để không bật khóc, kỹ thuật diễn vẻ yếu đuối lay động lòng người lại được nâng lên một tầm cao mới: “Tớ xin lỗi, tớ sẽ lau sạch cho cậu...”

“Lau sạch? Cậu dùng cái gì lau? Đây là túi LV phiên bản giới hạn, cậu có biết cái gì là LV không hả? Cậu có biết cái túi này bao nhiêu tiền không? Làm hỏng rồi cậu đền nổi chắc?”

Tôi lơ đễnh liếc qua, tuy đã quá chán ngán mấy tình tiết kiểu này, nhưng chiếc túi hàng hiệu dính nhoe dính nhoét trên tay Lôi Gia Na lại hút lấy ánh mắt tôi, nghiên cứu một hồi, tôi khẽ thở dài: “Chậc, hàng giả.”

“Cái gì giả cơ?”

“Túi.”

Giang Niệm Vũ và Trịnh Sở Diệu lúc này đang ở đâu không biết? Lẽ nào cứ trơ mắt nhìn cô bé Lộ Lem lâm vào hiểm cảnh?

Sắp đặt khó hiểu thứ hai trong tiểu thuyết tình cảm hoặc phim thần tượng vụn xoắn, chính là khi cô bé Lộ Lem gặp nạn mà cả chàng A chàng B đều không có mặt, thế nào cũng có chàng C chàng D nhiệt tình tốt bụng nhảy ra.

Vì vậy, tôi đưa mắt ra hiệu cho Bách Khải Phạm: “Người anh em, đừng cảm xông lên đi, cơ hội diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân của cậu đến rồi!”

“Liên quan gì đến tôi?” Bách Khải Phạm lãnh đạm cự tuyệt: “Tôi đâu thích cô nàng đó.”

“Thích hay không không quan trọng.” Tôi nguýt cậu ta, hạ thấp giọng, “Đây gọi là ‘giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha’!”

“Cậu thấy bất bình thì xông lên đi!” Bách Khải Phạm nhún vai, “Đừng có quên cậu ta là tình địch của cậu đấy.”

Tôi căn môi, do dự, nhìn xuống đám con gái dưới tầng quây Vu Ương Ương vào giữa, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống cô nàng, chẳng khác nào thế giới động vật bản người thật.

Cứu? Đúng là chẳng liên quan gì đến tôi.

Không cứu? Món đồ giả trong tay Lôi Gia Na quả thật chướng mắt.

Đương nhiên tôi biết Vu Ương Ương là tình địch của mình, nhưng, tôi càng không chịu đựng nổi có người giơ túi LV giả ra khăng khăng là hàng thật trước mặt mình!

Tôi thình lình đứng dậy, vỗ vai Dương Duy: “Vậy tôi đi đây, cậu dọn bàn giúp tôi nhé.”

Dương Duy lăm bằm trong miệng: “Dám sai hoàng tử đây dọn bàn giúp, trên đời chỉ có mình Lâm Tinh Thần cậu thôi.”

Tôi chặn họng cậu ta: “Đây gọi là ‘chịu thiệt hóa ra được lợi’.”

“Sao nghe có vẻ như tôi đang chịu thiệt...”

Tôi nhoen cười vuốt gò má trắng nõn của cậu ta: “Thế nên cậu được lợi rồi đấy.”

Bách Khải Phạm ho khẽ, hỏi: “Ê, Lâm Tinh Thần, cậu định giải vây cho Vu Ương Ương thế nào?”

“Tôi đâu định giải vây cho Vu Ương Ương!” Tôi bẻ đốt tay răng rắc, “Tôi chỉ chượng mắt lũ con gái ngớ ngẩn kia tưởng LV giả là hàng xịn thôi.”

Tôi mượn bật lửa của Bách Khải Phạm, bước xuống tầng trước ánh mắt “Xin bảo trọng” của hai người họ, đến đứng giữa Lôi Gia Na và Vu Ương Ương, giơ một tay lên ra hiệu cho bọn họ tạm nghỉ giữa hiệp.

“Là cậu? Đuôi mắt được tô vẽ tỉ mỉ của Lôi Gia Na xéch lên, “Cậu cười cái gì?”

“Tôi cười..” tôi nhếch khóe miệng, “cái túi LV của cậu chẳng qua chỉ là hàng nhái! Còn không biết xấu hổ đem ra đây huênh hoang?”

“Không thể nào! Tôi phải mất hơn trăm nghìn Đài tệ nhờ người đến tận cửa hàng chính hãng bên Italy mua về đấy, nhái là nhái thế nào!” Lôi Gia Na biến sắc mặt.

“Đường vân thuộc da trên túi LV xịn khá sâu, trong khi hạt vân trên chiếc túi này của cậu lại quá láng mịn không thật tẹo nào, nhìn kỹ mũi khâu là thấy xiêu vẹo, màu nút đồng sáng bóng như vậy cũng rất bất thường!”

“Vân trông không thật ở chỗ nào? Mũi khâu xiêu vẹo ở chỗ nào? Màu nút đồng bất thường ở chỗ nào?” Lôi Gia Na kích động hét lên, dốc ngược đồ trong túi xuống đất, xòe mác đánh số ra, “Nhảm nhí, túi LV của tôi còn có cả mác đánh số đây này!”

“Mác đánh số cũng làm giả được chứ sao!” Tôi khinh khinh hừ mũi, giật lấy cái túi của cô nàng, rút bật lửa ra, bật tạch tạch mấy cái ra về định

đốt, “Dám đốt thử không? Mùi da giả hễ đốt là biết ngay, giống mùi cám lợn ấy...”

Lôi Gia Na giật lại cái túi, ôm vào lòng khóc rống lên: “Tôi không tin! Tôi không tin! Cậu nói điều! Tôi bỏ ra mười mấy nghìn, sao có thể là đồ nhái được!”

“Thế chỉ chứng tỏ cậu ngu tột độ thôi, mất không mười mấy nghìn.” Tôi mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay, “Điếc cả tai, cặp món hàng nhái của cậu sút cho mau, nhìn mà chướng mắt.”

Khấp sánh nhà ăn râm ran, ai nấy thi nhau bàn tán.

“Còn khoe bỏ ra mười mấy nghìn mua từ Italy về nữa, hóa ra mua về hàng nhái à!”

“Nhà buôn đá quý mà đến túi LV thật hay giả cũng không phân biệt nổi? Liệu có phải đá quý là tự nhiên hay nhân tạo cũng mù mờ luôn không?”

“Buồn cười chết mất, thế này ai còn dám đến nhà cậu ta mua đá quý nữa?”

Đáng sợ không? Xã hội thượng lưu chính là thế đấy, những người nâng bạn lên được thì khi bạn ngã xuống giếng, cũng sẽ chẳng nể nang gì mà không ném đá xuống giếng.

Lôi Gia Na căm hận ném chiếc túi hàng hiệu xuống đất, ra sức giẫm, liều mạng giẫm, la hét phát tiết cơn điên dại: “Túi LV của tôi sao lại là giả được? Các người xem, các người xem, cái túi này bền chưa, tôi giẫm mãi mà cũng dẫu biến dạng đâu sứt chi...”

“Đồ giả vẫn cứ là đồ giả, chất lượng có tốt mấy cũng chỉ là hàng nhái.” Tôi lạnh nhạt buông một câu.

“Cậu dựa vào đâu mà nói túi của tôi là hàng giả? Cậu mới là hàng giả! Mũi giả, ngực giả, từ đầu đến chân đều là hàng giả!” Lôi Gia Na chửi bới bạt mạng: “Cả hôn ước cũng giả! Hoàng tử Diệu không đời nào cưới cậu! Lâm Tinh Thần, cậu nhớ kỹ lấy! Tôi sẽ cho cậu bẽ mặt!”

“Cho tôi bẽ mặt? Dựa vào cái hạng kém cỏi đến LV cũng không phân nổi thật giả như cậu?” Tôi thản nhiên liếc xéo cô ả, “Chẳng xứng xách túi cho tiểu thư đây!”

Câu này là cú đạp mạnh vào nỗi đau của Lôi Gia Na, cô ta mất kiểm soát rú lên, vớ lấy cái đĩa sứ trên bàn ăn bên cạnh ném tôi, đám đông hoảng hốt la hét, vội áp giải cô ta rời khỏi nhà ăn.

Khấp hành lang vang vọng tiếng gào rú của Lôi Gia Na: “Để rồi xem!”

May mà tôi thân thủ nhanh nhẹn né được, cái đĩa sứ vỡ choang ngay cạnh chân, có điều váy đồng phục bị bắn tọ nước canh.

Trò hề kết thúc rồi, tôi quay sang Vu Ương Ương, khinh miệt hừ mũi: “Cậu cứ để người ta bắt nạt thế à?”

“Hả?” Vu Ương Ương mặt mày ngơ ngác.

“Cậu không có gì để nói à?”

“Tinh Thần, cảm ơn cậu, nếu không tôi thực sự không biết phải làm thế nào...” Hai tay Vu Ương Ương nắm chặt lấy tay tôi.

Trời ơi! Ở đâu ra thiếu nữ ngây ngô này đây? Tôi đau đầu quá, Trịnh Sở Diệu và Giang Niệm Vũ sao lại vừa mắt cái loại này chứ?

“Cảm ơn gì?” Tôi đánh đá nhú mày: “Đừng có chạm vào tôi! Chúng ta không thân thiết gì đâu.”

Vu Ương Ương sững người, vội vàng buông tay: “Tôi... không có ý đó.” Giọng nói vẫn còn vương nỗi khiếp sợ, xem ra cô nàng rất sợ đặc tội với tôi.

Tôi quay người định bỏ đi thì Vu Ương Ương gọi với theo: “Tinh Thần, váy của cậu bị bẩn phía sau, để tôi lau giúp cậu...”

Tôi hung dữ gạt phăng: “Không cần đâu!”

Cô ta vẫn khăng khăng rút giấy ăn ra, tôi đẩy cô ta, không ngờ dùng lực hơi quá, làm cô ta ngã lăn ra đất, Vu Ương Ương cũng thật biết chọn chỗ, đi ngã vào đồng mảnh sứ vỡ kia, bấp chận thoát bị rạch mấy vết máu.

Lúc này mà nói “Tôi không cố ý” thì có già mồm quá không?

Tôi còn chưa kịp kéo cô ta dậy, ngoài cửa đã vang lên một tiếng gầm giận dữ: “Thế này là thế nào?”

Sắp đặt khó hiểu thứ ba trong tiểu thuyết tình cảm hoặc phim thần tượng vắn xoắn - ngay khi vị hôn thê nanh nọc bắt nạt cô bé Lộ Lem, không chệch đi đâu, hoàng tử nhất định sẽ xuất hiện, trăm lần như một.

“Sở Diệu, cậu đừng hiểu nhầm, không phải lỗi của Tinh Thần...” Vu Ương Ương cuống cuống chống người dậy, lòng bàn tay đầm đìa máu tươi, nhìn mà phát hãi.

Trịnh Sở Diệu siết chặt năm đấm khiến các khớp ngón tay trắng bệch, hấn đỡ lấy Vu Ương Ương, ngược mắt lạnh lùng liếc xéo tôi: “Lâm Tinh Thần, tôi chỉ hỏi cậu một câu thôi, có phải cậu đẩy Vu Ương Ương không?”

Nếu hấn ta hỏi xảy ra chuyện gì thì có lẽ tôi cần giải thích rõ đầu đuôi sự việc, nhưng hấn chỉ hỏi có phải tôi đẩy Vu Ương Ương hay không?

Vì vậy, tôi chỉ còn lại một câu trả lời...

“Đúng.” Đúng vậy, là tôi đẩy Vu Ương Ương.

“Rốt cuộc cậu bị bệnh gì hả? Bắt nạt cậu ấy thế này vui lắm sao?”

Tôi vốn định thanh minh, nhưng thái độ của Trịnh Sở Diệu khiến lòng tôi lạnh căm, dù cho tôi có nói gì, hẳn đều sẽ không tin.

Vì vậy, tôi vênh cằm lên không chịu lép vế: “Làm sao! Tôi chướng mắt cái bộ dạng nhu nhược của cậu ta đấy! Vờ vịt đáng thương cho ai xem chứ!”

Tôi không phải công chúa Bạch Tuyết, vì xuất thân thực sự của tôi chẳng hề cao quý, tôi sống trong nhung lụa, do vậy cũng chẳng phải cô bé Lộ Lem. Tôi không thể trở thành bất kỳ nữ chính nào trong truyện cổ tích, tiểu thuyết tình cảm hay phim thần tượng vạn xoắn, nhưng tôi dần nhận ra, dù là vô tình hay hữu ý, mọi người đều đã coi tôi là nhân vật phản diện độc ác trong câu chuyện, tính cách ngang ngược, nanh nọc, thủ đoạn của tôi, vừa khéo tôn lên nét tốt đẹp, ngây thơ, lương thiện của bông hoa đồng nội nữ chính.

Vu Ương Ương đáng thương mọi người đều công nhận, còn tôi đáng thương thì là đáng đời!

Trịnh Sở Diệu nhìn tôi như thể hết thuốc chữa, rồi đỡ Vu Ương Ương rời khỏi nhà ăn học sinh, bọn họ bước trước rời đi, Giang Niệm Vũ bước sau mới xuất hiện.

“Tối làm anh hùng cứu mỹ nhân à?” Tôi cười khẩy: “Cậu chậm một bước rồi.”

“Thế ư? Tôi lại thấy mình đến vừa đúng lúc.” Gã cười nhạt, khoanh tay trước ngực như thể đang xem kịch hay.

Đến vừa đúng lúc chứng kiến bộ dạng thảm hại của tôi?

Tôi trừng mắt nhìn gã, cao ngạo quay ngoắt đầu sải bước ra khỏi nhà ăn học sinh.

Chao ôi! Tại sao mấy gã trai đẹp ngon nghề đều chỉ thích loại hoa đồng nội tầm thường như Vu Ương Ương cơ chứ?

Chứng kiến Trịnh Sở Diệu và Giang Niệm Vũ suốt ngày vo ve xung quanh Vu Ương Ương, tôi sắp phát điên vì đố kỵ, thậm chí thoát thoi đưa, học kỳ đầu đã trôi qua một nửa, sau kỳ thi giữa kỳ, tôi lại nhả tâm sự với người chị em tốt.

“Dương Duy...” Giọng tôi nhẹ như ru.

“Làm sao?” Cậu ta nhìn tôi cảnh giác, làm tôi tổn thương ghê gớm.

“Tôi nghĩ ra một cách có thể khiến Trịnh Sở Diệu hoàn toàn từ bỏ Vu Ương Ương.” Tôi cọ cọ vào người cậu ta, “Nhưng mà cậu phải giúp tôi.”

“Giúp gì?”

“Chuyện này nói ra cũng ngại thật đấy...” Tôi hiềm hoi mới có lúc ngượng nghịu.

“Thế thì cậu đừng nói nữa.” Cậu ta hiềm hoi mới được khi khí phách.

Tên oắt này!

Tôi sầm mặt, ngay sau đó lại nhe nhớn nụ cười gian ác: “Cậu đi thịt Vu Ương Ương đi!”

“ ‘Thịt’ gì cơ?”

Tôi âm ờ giải thích: “Cậu đẩy Vu Ương Ương vào góc tường, này nọ cậu ta, để tôi chụp vài kiểu ảnh đem cho Trịnh Sở Diệu xem, tự ái của Trịnh

Sở Diệt cao như vậy, phát hiện Vu Ương Ương ong bướm lảng lơ, trong cơn tức giận nhất định sẽ hoàn toàn từ bỏ cậu ta...”

Nói ra kế hoạch gian ác bản thân vắt óc suy nghĩ bao lâu, chính tôi cũng thấy hết sức hả hê, cười he he mấy tiếng kiểu gian thần.

“Này nọ là gì?” Dương Duy vẫn lơ ngơ không hiểu.

“Trình tự đơn giản lắm, cứ ‘uych’ một phát chống tay vào tường thôi! Giống tư thế thường thấy khi nam sinh chiếm đoạt nữ sinh trong truyện tranh.” Tôi ho húng hắng, giải thích cụ thể cách làm: “Đầu tiên, cậu đẩy Vu Ương Ương vào góc tường..”

“Thế này hả?” Dương Duy giữ vai tôi bằng cả hai tay, ép chặt tôi vào tường.

“Phải, lực rất vừa vặn, tên này, làm khá đấy chứ.” Tôi vỗ đầu cậu ta khen ngợi, “Tiếp đến, từ từ xấp lại...”

“Thế này hả?” Mặt Dương Duy gằn trong gang tấc, cặp mắt lam trong veo nhìn thẳng vào tôi không chớp, vừa có vẻ vô tội, lại vừa hơi vô lại.

“Áp môi lên môi cậu ta, dừng mấy giây...”

Đợi đã, tôi việc gì phải dạy tên ngoại quốc này cách hôn? Trước mắt thoát tối sầm, một bờ môi ướt mềm nhẹ nhàng in lên má tôi, “Á!”

“He who lives by the sword shall die by the sword.” (Người nghịch kiếm sẽ chết dưới mũi kiếm.) Dương Duy nói một câu tiếng Anh, tôi nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn cậu ta.

Cậu ta quay đầu đi, một tiếng thở dài sượt qua vành tai tôi: “Nghĩa là, đừng nghịch lửa mà phải bỏng.”

Giờ thì tôi hiểu rồi.

Tiếng bước chân lộp cộp cắt ngang dòng suy tư hỗn loạn, tôi quay sang, chỉ thấy một bóng lưng nhanh chóng mất hút.

Lần nữa đối diện với Dương Duy, cậu ta đã lại mang dáng vẻ một chàng trai tươi sáng rạng ngời, đưa tay quệt má tôi, nói giọng cợt nhả: “Just kidding!” (Đùa thôi!)

Tiên sư cái đồ ngoại quốc nhà cậu!

Tôi bĩu môi, lăm bắm lại câu vừa rồi, đến khi đầu óc đưa ra phản ứng, co chân định đá vào cằm tên điên này thì cậu ta lại linh hoạt tránh được.

“Công chúa điện hạ, xin tha cho tiểu sinh lần này đi mà!” Cậu ta chắp tay thi lễ, không biết sao chép được mớ lời thoại từ bộ phim cổ trang nào, “Tiểu sinh hiến một kế này được chăng?”

“Xin đừng tai lắng nghe.” Tôi cũng hùa theo cùng cậu ta.

Cứ thế, hai kẻ gian bần bạc kế hoạch xong xuôi, hả lòng hả dạ quay về lớp học.

TRIỆU CHỨNG 6

ĐANH ĐÁ NGANG NGƯỢC

*Trên đời này hai từ dễ khiến người ta bật khóc nhất chính là: Đừng
khóc.*

Thực ra, âm mưu của tôi và Dương Duy rất đơn giản, chính là mượn tay Giang Niệm Vũ, dựng lên màn kịch gã ta và Vu Ương Ương đang hẹn hò, khiến Trịnh Sở Diệu sinh lòng thù ghét Vu Ương Ương, còn tôi nhân lúc đó nhảy vào thế chỗ.

St.Leon thường tổ chức các ngày hội giao lưu, chia sẻ sở thích không theo định kỳ, mấy tuần nữa sẽ đến giải thi đấu golf của St.Leon.

Là ngôi trường đứng đầu trong các trường trung học nhà giàu, hoạt động đoàn thể được St.Leon tổ chức cũng không phải loại thường, có những hoạt động toàn trường, như lễ hội nhạc cổ điển (học sinh St.Leon tự lập ra một dàn nhạc giao hưởng, nghe nói cũng khá nổi tiếng, thường xuyên nhận được lời mời lưu diễn nước ngoài), có những hoạt động hạn chế người tham dự, ví dụ như lễ hội thẩm định rượu vang giới hạn học sinh đủ mười tám tuổi mới được tham gia, hay độ siêu xe thể thao (đám học sinh cấp ba này rất cuộc lắm tiền đến mức nào vậy?), có những hoạt động thi đấu thể thao giữa các lớp các khối, ví dụ như đua ngựa, đấu kiếm, thi đấu golf... Sáng sớm nay chính là buổi thi đấu golf giao hữu giữa lớp chúng tôi và lớp Giang Niệm Vũ.

Buổi thi đấu giao hữu, nam thanh nữ tú chơi thể thao đến đắm mồ hôi dưới ánh mặt trời, bừng bừng sức sống thanh xuân tươi trẻ, cũng bừng bừng vẻ hóm của được tiền bạc nuôi dưỡng.

Tôi mặc bộ đồ chơi golf của Burberry, váy ngắn kẻ ca rô để lộ đôi chân thon dài mỹ miều, mỗi bước một cái lắc hông như sỏi chân trên sàn catwalk, diễu qua trước mặt cả một dãy các cậu ấm cô chiêu mặc đồ Nike, Adidas, Puma, Asics, Fila, Mizuno, dừng lại bên cạnh một nam thanh niên đang vung gậy luyện tập, bộ đồ chơi golf màu xanh lam làm dáng người gã ta càng thêm cao lớn rắn rỏi.

“Hi.” Ánh mắt tôi tỉ mỉ quan sát gã từ đầu đến chân, khóe miệng không kìm được nở một nụ cười rạng rỡ mà xấu xa. “Cậu bảo tôi nên gọi

cậu là Kitty? Nhân viên pha chế được hâm mộ nhất Genesis? Hay là anh Tiểu Vũ đây?”

“Cậu có thể xoay người, quẹo phải đi thẳng độ mười mét, chỗ đó là khu nghỉ của học sinh huy hiệu vàng đấy, đến mà bắt chuyện với cậu nam sinh mặc nguyên cây BallyGolf kia kìa.” Gã không phản bác cũng không nổi cáu, chỉ mỉm cười nói: “Rồi vờ như không quen biết tôi.”

Tôi cũng vui vẻ, nhoèn cười: “Được thôi, để ghi nhớ chúng ta từng trong hoàn nạn mới biết chân tình, tôi quyết định tiếp tục gọi cậu là Kitty.”

Thế nên, gã quyết định coi tôi là “không khí”, không đếm xỉa gì đến tôi.

Tôi cố ý trêu chọc gã: “Kitty, Kitty, Kitty...”

Gã rớt cuộc cũng thấy bực: “Hình như tôi đâu động gì đến cậu?”

Tôi chặc lưỡi mấy cái, giơ ngón trỏ lên, lắc lắc trước mặt gã, ngả ngôn nói: “Cậu không cảm thấy là tôi đang muốn động đến cậu sao?”

Ồi chao, Lâm Tinh Thần, mà có tố chất làm lưu manh lắm đấy.

Giang Niệm Vũ câm nín nhìn tôi, rồi thở dài nói: “Cậu có chuyện gì à?”

Giọng điệu mới quen thuộc làm sao, giống như đang hỏi: Cậu có bệnh gì à?

“Tôi muốn làm rõ một chút, tôi là người con gái đã đính hôn rồi.” Tôi cắn răng, cố nhếch môi cười. “Vậy nên là những chuyện... từng xảy ra giữa chúng ta...cậu có thể coi như chưa từng xảy ra không?”

“Những chuyện gì cơ?”

Giang Niệm Vũ đúng là rất thức thời!

Tôi gật đầu hài lòng: “Bạc đàn anh quả nhiên hào sảng, chúng ta hợp tác nhé!”

“...” Gã phớt lờ tôi.

“Cậu biết Trịnh Sở Diệu là vị hôn phu của tôi chứ?”

Giang Niệm Vũ ném cho tôi ánh mắt “Biết, nhưng đây là chuyện của cậu...”

“Nói ra thật mất mặt, vị hôn phu của tôi hình như thích Vu Ương Ương...”

Giang Niệm Vũ lại trao tôi ánh mắt “Biết, nhưng liên quan gì đến tôi”.

Đương nhiên liên quan đến cậu rồi! Cậu chính là nam phụ một lòng chung tình! Là đồng minh quan trọng của vị hôn thê gian ác mà!

“Cậu phải dốc sức chút, cố mà bảo vệ đóa hoa đồng nội của cậu, bất cứ lúc nào cũng phải trông chừng cô ấy, tuyệt đối không thể để vị hôn phu của tôi cướp mất cô ấy...”

Tôi thành khẩn túm lấy tay Giang Niệm Vũ, chân thành nói: “Tất cả đều là vì tốt cho Vu Ương Ương, cậu chắc hẳn không mong muốn cô ấy bị cuốn vào chuyện tình cảm giữa tôi và Trịnh Sở Diệu, cuối cùng thân bại danh liệt, trở thành kẻ thứ ba bị người người phỉ nhổ chứ?”

“Nếu hai người bọn họ đã yêu nhau...” Giang Niệm Vũ mỉm cười, ngửa đầu nhìn trời, hồi lâu mới buông một câu, “Sao không phải là cậu từ bỏ Trịnh Sở Diệu, tác thành cho bọn họ?”

Vì sao không phải là tôi từ bỏ Trịnh Sở Diệu, tác thành cho bọn họ?

Tôi bàng hoàng.

Phải rồi, sao không phải là tôi từ bỏ Trịnh Sở Diệu chứ?

Ê ê, không đúng không đúng, Lâm Tinh Thần sao có thể từ bỏ Trịnh Sở Diệu được?

Hắn ta là bát cơm sắt tương lai, là phiếu ăn dài hạn của tôi, kiêm cây rung tiền của tập đoàn Dolly kia mà! Rung một cái, nguồn vốn bất tận sẽ được rót vào tập đoàn Dolly, làm sao tôi có thể từ bỏ cây thông Noel lấp lánh ánh vàng này chứ?

“Dù sao đi nữa cậu cũng cố lên, bằng không đến lúc người con gái cậu yêu bỏ chạy cùng Trịnh Sở Diệu rồi thì chỉ còn nước đội đầu mèo Kitty mà khóc một mình thôi...” Tôi luyên thuyên cổ vũ gã ta một chặp, rồi bỏ đi, thẳng tiến phòng thay đồ.

Để tiện cho các hoàng tử công chúa sau khi tan học kịp đi ăn chơi tiệc tùng, mỗi học sinh St.Leon đều có một phòng thay đồ riêng, chỉ khác nhau ở chỗ, phòng thay đồ của học sinh huy hiệu vàng thì rộng rãi hơn, được trang bị một tấm gương toàn thân cỡ lớn, phòng để đồ, ghế nghỉ xô pha, ti vi LCD, khu trà nước... không khác gì phòng nghỉ của ngôi sao hàng đầu, nếu đặt trước, còn có cả chuyên viên trang điểm làm tóc giúp tạo dựng hình ảnh.

Tôi đi tới phòng thay đồ riêng của mình, chú Đức quản gia dẫn theo một đoàn các chị hầu gái cúi gập người chào tôi: “Cô chủ, theo lời cô, tôi đã gấp rút mang hết trang phục chơi golf đến đây rồi.”

“Vất cả cho chú quá.” Tôi phẩy tay.

Chú Đức đi rồi, tôi bèn tức tốc thay cả bộ Baby Golf, cùng một nhãn hiệu với Trịnh Sở Diệu, hi hi, đồ đôi đấy được chưa?

Từ một tuần trước, tôi đã nhăng nhặng bám lấy Trịnh Sở Diệu, dò hỏi hôm thi đấu giao hữu hẳn ta sẽ mặc trang phục chơi golf của hãng nào để còn biết đường mà kết hợp đồ đôi.

Cái tên ấy sống chết không chịu nói, hẳn nhất định không ngờ được tiểu thư đây đã thắng tay vợ hết trang phục chơi golf của các nhãn hiệu nổi tiếng về!

Chân trước vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, bên tai đã văng lại tiếng con gái khóc thút thít, âm thanh bị dẫn xuống rất nhỏ, tựa hồ đã tới cực hạn thương tâm.

Tiểu thư đây xưa nay vốn nhất gan, nghe mà dựng cả tóc gáy.

“Ai? Ai đấy?” Tôi run run hỏi, không phải không muốn bỏ chạy, mà là sợ quá chân nhũn cả ra, không chạy nổi.

Tiếng khóc lập tức ngưng bật, tôi lần tường chậm chậm tiến lại gần một phòng thay đồ trong góc, trông thấy Vu Ương Ương ngồi co ro trên sàn nhà, tay cầm một bộ đồ golf không rõ nhãn hiệu rách bươm, lệ nhòa hàng mi, đến là đáng thương.

Chắc không phải bị ... ấy chứ?

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tôi thận trọng hỏi.

“Hu hu, đồ golf của tôi bị cắt hỏng rồi, hu hu hu...”

Ra chỉ là đồ golf bị cắt hỏng!

Tôi ngán ngẩm bĩu môi, chẳng qua chỉ là một bộ đồ hàng chợ, khóc lóc làm tôi tưởng cô ta bị cưỡng bức không bằng, vốn định quay ngoắt bỏ đi, nhưng trông bộ dạng thương tâm của cô ta, nội tâm tôi lại bắt đầu đấu tranh.

Giúp? Hay là không giúp?

Thiên thần và ác quỷ trong đầu nhao nhao tranh luận.

Ác quỷ tí hon hai tay chống nạnh: A ha ha, đáng đời đáng đời, cậu cứ để cô ta ở đây khóc đến hết buổi thi đấu giao hữu đi!

Thiên thần tí hon chắp tay trước ngực: Giúp cô ấy đi giúp đi mà, ở hiền gặp lành, cậu chẳng mang thừa một bộ đấy thôi?

Tôi do dự: Nhưng mà, cô ta là tình địch của tôi đấy...

Thiên thần tí hon cười khùng khục: Đồ ngốc này, cô ta trốn ở đây khóc, làm sao tận mắt trông thấy cậu và Trịnh Sở Diệu mặc đồ đôi tỏa sáng thế nào chứ?

Có lý.

Thiên thần tí hon thẳng áp đảo!

“Tôi còn một bộ nữa, để đem cho cậu mượn.” Tôi thở dài.

“O? Thật sao?” Vu Ương Ương có vẻ không dám tin vào tai mình, đến khi tôi mang bộ váy áo kẻ ca rô kia ra, hai mắt cô ta sáng lấp lánh: “Tôi thực sự có thể mặc bộ đồ hiệu này sao?”

Tôi nghiêng răng, gật đầu: “Ừ.”

“Lâm Tinh Thần, cảm ơn cậu, cậu thật... lương thiện.”

Lương thiện.

Tôi sững người, cúi xuống thấy Vu Ương Ương nắm lấy tay mình, nói với vẻ mặt thành khẩn: “Cảm ơn cậu, mặc xong tôi sẽ giặt sạch sẽ rồi trả lại cậu.”

“Không cần đâu!” Tôi rút tay về, sắc mặt từ đỏ chuyển sang xanh, “Burberry phải đem đến cửa hàng chính hãng giặt khô mới được!”

Vu Ương Ương thay đồ xong, vui vẻ phấn khởi đi tham gia buổi thi đấu golf giao hữu.

Kỳ ghê, tôi đáng ra phải là mục dìm ghẻ xấu xa ngăn cản cô bé Lộ Lem đi dự vũ hội chứ, sao lại biến thành bà tiên đỡ đầu tặng cô ta quần áo đẹp thế này?

Không được, tôi phải đảo ngược lại! Tôi phải ngăn không cho cô bé Lộ Lem ở bên hoàng tử!

Quả nhiên, ở hiền gặp lành, vị thần số mệnh cũng ưu đãi tôi ra trò, chẳng bao lâu sau đã để tôi nắm được cơ hội.

Tôi hài lòng nhìn cảnh tượng trước mặt, thong dong bước tới bên cạnh Trịnh Sở Diệu.

“Ô? Anh Tiểu Vũ đang dạy Vu Ương Ương đánh golf kìa, anh Tiểu Vũ nhiệt tình quá nhỉ...” Sợ hấn ta không trông thấy, tôi còn cố ý chỉ hai kẻ đang trốn trong góc khuất tập luyện cho hấn.

“Hử?” Trịnh Sở Diệu vừa nhìn thấy vậy, toàn thân thoát chốc vãn vũ khí lạnh.

Lồng ngực Giang Niệm Vũ dính lấy lưng Vu Ương Ương, tay nắm tay chỉ dạy, không biết do thời tiết nóng hay gì mà mặt hai người đều đỏ bừng bừng.

“Động tác càng lúc càng thân mật kìa, cậu xem, Giang Niệm Vũ không biết nói gì với Vu Ương Ương mà Vu Ương Ương đỏ mặt gật đầu thế kia! Theo tôi thấy chắc là chàng thừa cơ hỏi nàng: “ Em có muốn ở bên anh không?” nàng dè dặt một lúc bèn nhận lời rồi...” Tôi noi theo tinh thần của đám phóng viên báo lá cải, nhìn hình kể chuyện, còn huých Trịnh Sở Diệu, “Ấy, cậu trông bọn họ có phải rất xứng đôi không?”

“Ừ, rất xứng đôi.” Trịnh Sở Diệu sầm mặt, lạnh lùng bình phẩm, “Trai ngọc với gái đàn.” Giọng nói ẩn chứa một trăm phần trăm ghen tuông.

“Bạn không cho tôi động đến Vu Ương Ương, vì cô ta mà làm bao nhiêu việc như vậy, nhưng mà...” Tôi ghé sát tai hỏi. “Vu Ương Ương có biết tình ý cậu dành cho cô nàng không?”

Trịnh Sở Diệu im lặng.

Tôi làm bộ ngạc nhiên hết sức, kỳ thực âm thầm chế giễu: “Không phải cậu yêu đơn phương đấy chứ? Không ngờ cậu lại ngây thơ thế đấy, Trịnh Sở Diệu.”

“Yêu đơn phương cái gì?” Hả cao giọng gất lên, khiến đám đông thi nhau quay đầu lại, đương nhiên cũng lôi kéo ánh mắt của cặp đôi đang chìm đắm trong bong bóng hồng kia.

Ha, tôi biết ngay mà, tên ngạo mạn Trịnh Sở Diệu làm gì có chuyện thảng thður thừa nhận tình cảm chứ?

“Thật không? Vu Ương Ương từng nói cậu cứ dai dẳng đeo bám cô ta...” Tôi ra sức khích bác, “Thì ra đều là tự cậu đa tình à!”

“Dai dẳng đeo bám? Là tự Vu Ương Ương động vào tôi đấy chứ!” Trịnh Sở Diệu nghe vậy nổi khùng, hấp tấp nhảy vào cái hố do tôi đào sẵn, “Tôi đời nào lại thích con bé nghèo mạt rệp đó!”

Trịnh Sở Diệu đời nào lại thích con bé nghèo mạt rệp đó!

“Là cậu nói đấy nhé, cậu không đời nào thích con bé nghèo mạt rệp đó!” Tôi duyên dáng vung cây gậy dài, quả bóng trắng bay vút lên trời, càng bay càng xa, cuối cùng mất hút giữa bầu trời bao la.

Trịnh Sở Diệu chẳng có chút phong độ nào, vứt xoạch cây gậy golf bỏ đi.

Tôi âm thầm giờ dấu chữ V thắng lợi với Giang Niệm Vũ, gã miễn cưỡng cười lắc đầu với tôi.

Không cần phải trông biểu cảm của Vu Ương Ương, tôi biết gian kế của mình – gieo mầm hiểm khích vào tình cảm giữa hai người họ - đã thành công!

Thâm hiểm chưa?

Lâm Tinh Thần, mày giỏi mưu mô quá đi.

Nhưng mà, nhìn Giang Niệm Vũ ôm ấp Vu Ương Ương, sao trong lòng tôi cứ thấy hụt hẫng?

Tôi thắng rồi, nhưng sao mắt lại cay cay?

Lẽ nào, đây chính là “được cả thế giới lại mất anh”?

Phì phì! Ví dụ tởm quá.

Trịnh Sở Diệu bị “ chuyện tình Giang Vu” kích động, buổi thi đấu golf giao hữu còn chưa kết thúc đã nói phải đi bơi, mất dạng luôn cả buổi chiều, điện thoại di động cũng tắt máy, giờ còn bắt tôi đợi lâu thế này, nhất định là cố ý!

Học sinh lác đác ra về, tôi nhìn sắc trời, đã sắp xế chiều rồi, trời xanh trong vắt một dải.

Một chiếc xe đỗ cạnh cổng trường, huy hiệu trường màu vàng nổi bật trên thân xe màu vang đỏ, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây hẳn là chuyến xe cuối cùng trong ngày hôm nay, mấy học sinh bình dân sau khi quét dọn trường lớp xong xuôi thường lên cả xe này trở về nội thành.

“Cô Tinh Thần, cô có muốn vào xe đò không?” Tài xế nhà họ Trịnh hỏi tôi.

“Không cần đâu.”

Nhiệt độ trên núi hạ rất nhanh, vì chơi thể thao mà tôi phát cột vông tóc lên, lúc này gió thổi qua gáy, mang theo từng đợt hơi lạnh, tôi bất giác rúm người, nhảy từng tưng, rồi lại đi tới đi lui, hòng làm ấm người.

Đối lập với vẻ tăng động của tôi, có một nam thanh niên này giờ vẫn đứng dựa tường, nhìn tôi với nụ cười thấp thoáng nơi khóe môi, hai tay đút trong túi quần dài, có vẻ đờ cũng lâu ngang tôi.

Một vệt nắng chưa kịp tắt nhuộm lên chiếc áo khoác thể thao màu trắng của gã.

Giang Niệm Vũ đang đờ Vu Ương Ương ư?

Tôi quay mặt đi, vuốt thẳng tóc, cuối cùng cũng trông thấy Trịnh Sở Diệu lững thững bước ra khỏi cổng trường.

“Đi thôi.” Trịnh Sở Diệu bước tới bên cạnh tôi, ngẫu nhiên liếc sang Giang Niệm Vũ.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, nói giọng móc mĩa: “Tôi còn tưởng cậu chết đuối ở bể bơi rồi chứ.”

Không còn vẻ ngang ngược bình thường, hẳn ta ù xù đáp lại: “Cậu muốn tôi chết đến thế à?”

“Cậu uống rượu đấy à?” Người thấy hơi rượu phảng phất trên người hẳn, tôi nhú mày.

“Đừng nói nữa, hôm nay tôi mệt lắm”

Tôi còn muốn hỏi thêm nhưng Trịnh Sở Diệu đã đột nhiên kéo tôi ôm vào lòng, trầm giọng nói: “Chúng ta hẹn hò đi.”

“Hơ?” Nhất định tôi bị ù tai rồi, “Gì cơ?”

Trịnh Sở Diệu không nói gì, giơ tay tuốt sợi dây thun tôi dùng để buộc tóc, tóc tôi tức thì bị gió thổi tung, lòa xòa trên mặt, sau gáy, cảm giác ngứa ngáy.

Hắn vén rồi khẽ vuốt mái tóc dài của tôi, sau đó giữ lấy gáy tôi, nhẹ nhàng ép mặt tôi lại gần hắn, ý thức được điều hắn định làm, tôi hơi chợn quây.

Khoảnh khắc nụ hôn sắp ập tới, tôi quay mặt sang bên né tránh: “Trịnh Sở Diệu, cậu có biết mình đang nói gì, làm gì không thể?”

“Ừ, biết...” Hắn khép hờ mắt, tựa hồ mệt mỏi cực độ, thuận thế ngã đầu vào hõm vai tôi, “Lâm Tinh Thần, chúng ta hẹn hò đi...”

Trịnh Sở Diệu nói muốn hẹn hò với tôi?

Vì sao tôi chẳng thấy vui mừng gì cả?

Không thể không thừa nhận, giọng Trịnh Sở Diệu lúc say rượu rất êm tai, trầm khàn xen lẫn cả vẻ gợi cảm khó bề chống đỡ, tôi suyt nữa thì mắc lừa.

“Cậu có biết tôi là ai không?” Tôi hít thở sâu, cố điều hòa nhịp thở.

“Biết...” Giọng hắn thoang thoảng như nói mơ, “Cậu là Lâm Tinh Thần.”

Tôi ngẩng đầu lên, trông thấy bóng một cô gái cột tóc đuôi gà hiện lên trên cửa kính xe buýt trường, mặt cô ta dán lên tấm kính, nét mặt hình như rất đau khổ, cảnh ôm ấp của chúng tôi, chắc hẳn đã lọt vào mắt cô ta.

Trịnh Sở Diệu đã biết trước cô ta đang ở trên xe!

Thật quá thể, tôi bị lợi dụng rồi!

Xe buýt trường vừa lăn bánh, tôi lập tức dìu Trịnh Sở Diệu ngồi vào ghế sau xe con, hẩn nhắm mắt rên rĩ mấy tiếng, khó chịu giật tung vạt áo, sợi dây chuyền giấu trong ngực áo tuột ra, mặt thánh giá bạch kim chế tác tinh xảo lấp loáng ánh sáng màu trắng bạc, tôi đã thấy hẩn đeo không chỉ một lần.

Lần này, tôi nhìn rõ mồn một hay ký tự tiếng Anh khác trên cây thánh giá – D&U

D&U? Diệu&Ương?

Mắt tự dưng cay cay đến khó chịu, tôi ngồi thẳng người dậy, nói với tài xế nhà họ Trịnh: “Cậu chủ nhà anh uống say rồi, tìm cách cho cậu ta tỉnh rượu rồi hẩn đưa về nhà, bằng không để người lớn biết được cậu ta lại bị phạt.”

“Vậy còn cô thì sao ạ?”

“Tài xế nhà tôi sẽ tới đón.” Tôi thở dài, vị hôn thê làm đến nước này, là mình quá lương thiện, hay là quá tốt bụng đây!

Chuyến xe buýt cuối cùng đã rời đi, Trịnh Sở Diệu cũng đi rồi.

Trông thấy Giang Niệm Vũ leo lên chiếc mô tô phân khối lớn, vịn tay ga brừm brừm chuẩn bị phóng đi, tôi tức tốc lao tới, dang hai tay chặn trước mặt gã: “Dừng, dừng!”

“Cậu có nhất thiết phải vẫy xe bằng cách này không?” Sau chiếc mũ bảo hiểm màu trắng, có cặp mắt hơi cười.

Tôi cất giọng dịu dàng chưa từng thấy: “Hôm nay quả thật cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tôi cái gì?”

“Trịnh Sở Diệu đã nói muốn hẹn hò với tôi rồi.” Sớm biết chiêu này hữu dụng thế, tôi đã chẳng phí công phí sức thay đổi ngoại hình lấy lòng hẳn ta.

“Ừm.” Thân nhiên quăng ra một từ, gã lại nổ máy.

“Lần này cậu biểu hiện tốt lắm, cứ kiên trì cố gắng, chưa biết chừng Trịnh Sở Diệu sẽ bị kích động đến mức muốn lên giường với tôi cũng nên!”

Giang Niệm Vũ ho khù khụ: “Cậu có thể nói năng uyển chuyển chút không?”

“Uyển chuyển không phải phong cách tiểu thư đây.”

“...”

“Để cảm ơn, tôi mời cậu một bữa.” Tôi vội nói.

“Không cần...”

“Không cần khách sáo.” Tôi leo lên yên sau mô tô, như con tinh tinh vịn lấy vai gã, “Cậu phóng nhanh được đến mức nào?”

Gã ngờ ngàng nhìn về phía tôi, tôi lè lưỡi, chỉ một con Mercedes đang đi lên đường núi gần đó.

Anh chàng vạm vỡ trong xe nhìn thấy tôi leo lên mô tô của người lạ thì hoảng hốt phanh kít lại, chạy tới chỗ chúng tôi: “Cô Tinh Thần! Cô định đi đâu?”

Tôi hối thúc Giang Niệm Vũ: “Mau, mau, tôi sắp bị tài xế bắt về rồi!”

“Đại tiểu thư ơi, đừng có siết cổ tôi thế.”

“Tôi không biết phải bám vào...Á!” Còn chưa nói dứt lời, chiếc xe phân khối lớn đã “brùm” một tiếng vọt về phía trước, theo bản năng tôi ôm chầm lấy gã.

Không hề đội mũ bảo hiểm, mặt tôi gần như dính chặt vào lưng Giang Niệm Vũ, áo khoác thể thao của gã mở phanh, hai tay tôi không hề khách khí ôm lấy vòng eo rắn chắc của gã.

Chiếc xe phân khối lớn như ngựa hoang đứt cương lao un vút trên đường núi, thoắt cái đã bỏ xa tít chiếc xe con vừa rồi, tôi phấn khích hét lên: “Giang Niệm Vũ, chúc mừng cậu đã bắt cóc được tôi!”

Cơn gió thu thốc qua bên người, tiếng tôi bay trong gió, lá vàng dưới đất bị gió cuốn tung lên, giống như tung một xấp vàng lá...

“Không phải.” Giọng gã vừa trầm vừa nhẹ, “Là tôi bị cậu bắt cóc được!”

Chiếc xe phân khối lớn vào đến nội thành, Giang Niệm Vũ giảm tốc độ, lượn lách qua phố to ngõ nhỏ, đỗ xích trước một cửa hàng xe máy.

“Ó? Ở đây có gì ăn?” Tôi cào cào mớ tóc bù xù, rối hết vào nhau.

“Trong nội thành có cảnh sát.” Giang Niệm Vũ ném cái mũ bảo hiểm màu trắng cho tôi, “Bắt lấy.”

Tôi ngoạo đầu nghiêng cứu hồi lâu, không biết nên nhét đầu vào kiểu gì, Giang Niệm Vũ liếc xéo tôi bằng ánh mắt “Cậu bị đần à?”

“Tôi chưa đội mũ bảo hiểm bao giờ.” Tôi giải thích: “Thực ra, đây là lần đầu tiên tôi ngồi xe máy đấy.”

Thấy tôi cười khan, gã thờ dài, chụp cái mũ bảo hiểm lên đầu tôi, tay hí hoáy bên cổ tôi.

“Cậu làm cái gì đấy?” Thấy nhồn nhột, tôi ra sức rụt cổ lại.

“Cài dây.” Gã đột nhiên nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo ấy, tôi chỉ cảm thấy hơi nóng rục xộc thẳng lên má, bèn nhắm tịt mắt lại.

Không trông thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt gã, cũng vờ không trông thấy hai má gã thoát chốc đỏ bừng.

“Xong chưa?”

“Chưa.”

“Xong chưa?”

“Chưa.”

“Rốt cuộc...”

“Xong rồi.”

Đỉnh đầu bị vỗ mạnh mấy cái, tôi mở bừng mắt, bắt gặp một tia gian xảo lướt qua trong mắt Giang Niệm Vũ, lúm đồng tiền bên má trái cũng sâu hoắm rất đáng nghi.

Tôi tháo mũ bảo hiểm xuống, tiếp đó chỉ nghe tiếng mình gào oai oái: “Giang Niệm Vũ! Cậu mới là đồ con heo!”

Chiếc mũ bảo hiểm màu trắng bị gã ta vẽ thêm mũi lợn đằng trước, cộng với đuôi lợn xoắn tí đằng sau!

“Ha ha ha!” Gã phá lên cười giễu, “Xe buýt không biết đi, mũ bảo hiểm không biết đội, Lâm Tinh Thần chuẩn heo đàn!”

“Cậu muốn chết hả!” Thấy tôi xắn tay áo lên bộ dạng như muốn đánh nhau, gã lập tức co cẳng bỏ chạy.

Tôi chạy đuổi theo Giang Niệm Vũ qua mấy con phố, thở hồng hộc không ra hơi, tim đập thình thịch, khí nóng bốc cả lên má, còn gã vẫn mặt không đỏ hơi không loạn, cuối cùng tôi đành xua tay, ra hiệu đầu hàng: “Không xong rồi, tôi không chạy nữa đâu, không chạy nổi nữa...”

Gã chắc chắn tôi không còn sức đánh người nữa mới đứng đình tiến lại gần tôi.

Tôi cúi gập lưng một tay chống gối, một tay liên tục quạt gió: “Lần này tạm tha cho cậu, lần sau... tôi nhất định cho cậu biết tay...”

“Được thôi, tôi đợi đây.” Tiếng cười của gã mát rượi, như một luồng gió, “Lâm Tiểu Heo.”

Đã bị gọi là heo, tôi cũng chẳng ngại gì không sử dụng quyền lợi của loài heo: “Lâm tiểu thư đói bụng rồi, đi chỗ nào ăn được đây?”

“Chỗ kia.” Gã chỉ tay về một quán mì lụp xụp.

“Hờ?” Tôi ngờ ngàng nhìn quán mì nọ, quán mì nằm ở đầu một con ngõ, là một căn nhà hai tầng, chẳng trang hoàng gì, căng một tấm vải bạt rách bươm coi như vừa là biển hiệu vừa là bạt che mưa, dưới mái hiên đặc chông cho cái bếp ga, nồi, bát với mấy bộ bàn ghế.

Đối diện quán là đường lớn, hễ xe hơi, xe tải chạy qua là bụi đất cuộn lên bay cả vào sạp hàng, mặt bàn bóng mỡ dường như quét bừa một cái cũng có thể ra cả lớp bùn dính.

Ăn ở đây một miếng mì chắc về đau bụng nửa ngày trời mất.

Tôi bất giác cau mày: “Giang Niệm Vũ, cậu không cần tiết kiệm tiền cho tôi đâu.”

Giang Niệm Vũ không màng đến kháng nghị của tôi, kéo tôi đi thẳng tới quán mì.

Chủ quán là một ông chú gầy quắc queo, trông thấy tôi lấp ló phía sau Giang Niệm Vũ, cánh tay vớt mì chột khựng lại.

“Tiểu Vũ, đến rồi đấy à.” Ông chủ thân thiện chào hỏi, “Hôm nay vẫn mì sủi cỏ chứ?”

“Vâng, hai bát sủi cỏ, nửa đĩa kho tàu...” Giang Niệm Vũ quen miệng gọi món ăn rất thành thạo, trông thấy chân mày tôi càng lúc càng nhíu chặt, lại nói: “Vớ một cái xào thôi ạ.”

“Trai xinh gái đẹp ngồi xuống đây hày! Mì xong ngay.” Bà chủ cầm một miếng giẻ quệt quệt mấy nhát lau qua bàn.

Giang Niệm Vũ yên vị rồi, thấy tôi thần người nhìn chăm chăm chỗ ngồi bên cạnh gã, bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy kéo ghế cho tôi.

“Đại tiểu thư, mời ngồi.”

“Ừm.” Tôi lấy khăn tay ra trải lên mặt ghế rồi mới từ tốn ngồi xuống. Giang Niệm Vũ đưa cho tôi đôi đũa tre, tôi ngập ngừng nhận lấy.

Trông mấy vết năm mốc khả nghi xanh đen trên cây đũa, tiểu thư đây nhin!

Trông mấy miếng hành phi lác đác giữa đống cải xào, tiểu thư đây cũng nhin!

Trông vệt dầu mỡ chưa lau trên viền đĩa kho tàu, tiểu thư đây càng nhin!

Nhưng, vào khoảnh khắc bà chủ bưng bát mì ra, giới hạn chịu đựng của tôi đã bùng nổ!

Ngón tay cái của bà chủ quán mì nhúng cả vào nước dùng trong bát!

Tôi nôn khan một tiếng, đang định đứng dậy đập cửa xông ra thì Giang Niệm Vũ ấn vai tôi xuống: “Giờ mà đi là không gặp được vị hôn phu của cậu đâu.”

Vị hôn phu của tôi? Trịnh Sở Diệu? Sao hấn lại đến cái nơi rách rưới này?

Giang Niệm Vũ không chịu trả lời, tôi bối rối ngồi xuống, gắp từng lá rau ăn, món ăn nêm nếm cũng được, có thể coi là tươi ngon, có điều vệ sinh hơi kém một chút, tôi vừa âm thầm chê ỏng chê eo, vừa đóng tai lên nghe lén hai vợ chồng chủ quán thì thầm oang oang...

“Thằng bé Tiểu Vũ này chưa từng dẫn cô nào đến chỗ chúng ta, đây liệu có phải bạn gái nó không nhỉ?”

“Ông ngớ ngẩn vừa chứ, nếu là bạn gái thật thì đã phải dẫn đi ăn nhà hàng, làm gì có chuyện đưa đến cái quán rách nhà ta?”

“Hà hà hà, bà nó nói phải lắm, hại tôi lo bò trắng răng, thế này thì con gái nhà chúng ta vẫn còn có cơ hội rồi...”

Vợ chồng chủ quán hình như có ý định nhận Giang Niệm Vũ làm con rể, tôi đá chân Giang Niệm Vũ, gã nhún vai, mặt thản nhiên như không, còn hỏi tôi có ăn mì sủi cải không, khoe miệng tôi giật giật mấy cái, gã bưng luôn bát mì của tôi giải quyết một thể.

Quán mì nhỏ xíu nhưng buôn bán cũng khá, chẳng mấy chốc khách đã ngồi kín bàn, tôi và Giang Niệm Vũ ngồi dưới mái hiên, người qua đường đi lại, ánh mắt đều không biết vô tình hay cố ý liếc qua chúng tôi.

Có mấy bà thím tinh mắt dường như phát hiện ra thân phận của tôi, xì xào bàn tán không ngớt, đến Giang Niệm Vũ ngồi trước mặt tôi cũng trở thành đề tài nghị luận.

“Ăn xong rồi mau đi thôi.” Tôi nhấp nhồm không yên.

“Cậu có vẻ rất để ý ánh mắt người khác nhỉ?” Giang Niệm Vũ cười nói, gấp mấy miếng kho tàu vào bát tôi, “Ăn món kho chưa?”

“Tôi không ăn đậu phụ khô màu đen, trứng chỉ ăn lòng trắng không ăn lòng đỏ.” Tôi theo lệ thường khều khều gầy gầy một lượt, hạ thấp âm lượng: “Không phải chứ, tôi là đệ nhất thiên kim tiểu thư Lâm Tinh Thần đấy, bị người ta phát hiện ngồi ăn mì ở cái quán lụp xụp này thì kỳ lắm!”

“Đệ nhất thiên kim tiểu thư...” Gã cầm nín mất mấy giây, giơ tay sờ trán tôi, bật cười vỡ lẽ, “Ờ, quả thật là bệnh không nhẹ.”

“Này!” Tôi giơ chân định đá gã, không đá trúng mà lại đụng phải cái bàn làm nó nảy lên “uỳnh uỳnh”, nước dùng trong bát sánh ra một ít, khách khứa trong quán đều đồng loạt đổ dồn ánh mắt vào chúng tôi.

“Không việc gì, không việc gì.” Bà chủ cười hì hì giảng hòa, vung cái giẻ bẩn lại quệt qua bàn mấy nhát.

Oh no! Tôi bụm miệng, đè ngược đồng dịch vị dạ dày và tiếng chửi thề suýt chút nữa vọt khỏi cổ họng xuống.

Vệ đường vắng lại tiếng xe hơi tắt máy rồi một bóng người gầy gò quen thuộc nhanh nhẹn chạy vọt vào quán.

“Con gái, con xem ai đến kìa!” Ông chủ quay đầu sang gào nói lớn.

Vẻ mặt Vu Ương Ương khi nhìn thấy tôi, cũng hệt như vẻ mặt chủ quán khi nhìn thấy tôi, thoắt chốc thất thần.

“Hi.” Tôi chủ động chào hỏi cô ta.

Cô ta đỏ lựng vành mắt, như đứa trẻ làm chuyện xấu bị bắt gặp, gật đầu qua loa chào chúng tôi, buông một câu lấy lệ: “Tôi đi thay quần áo đã.” rồi leo tót lên tầng.

Thì ra Vu Ương Ương là con gái chủ quán mì, tôi đưa mắt nhìn quanh quán mì xập xệ này một lần nữa, không khỏi cảm thán... Vu Ương Ương quả nhiên cách thế giới của chúng tôi rất xa.

Mới bùi ngùi được mấy giây, một bóng người cao lớn đã xông vào quán mì ngay sau đó, người này khá nóng vội, còn suýt nữa va vào bàn chúng tôi.

“Trịnh Sở Diệu?” Tôi kêu lên ngỡ ngàng, dưới ánh đèn tù mù, có thể thấy dấu năm ngón tay hằn rõ trên má hằn ta.

Trịnh Sở Diệu bị Vu Ương Ương cho ăn bạt tai ư?

Hắn có vẻ còn kinh ngạc hơn cả tôi, hết trợn tròn mắt lại lắc đầu quầy quậy, như thể nhìn thấy ảo ảnh.

Tên con trai này quá đáng quá rồi! Chân trước vừa mới nói muốn hẹn hò với tôi, chân sau đã lại đuổi đến tận nhà Vu Ương Ương!

Tôi điên tiết nhảy dựng lên, vớ lấy bát nước dùng trên bàn định hắt vào hắn.

Giang Niệm Vũ còn nhanh hơn, giành ngay bát nước dùng trong tay tôi, điềm nhiên hỏi: “Trịnh Sở Diệu, cậu tới đón Lâm Tinh Thần phải không?”

“...Phải.” Trịnh Sở Diệu như con gà trống bại trận, ai cũng nghe ra vẻ miễn cưỡng cực độ trong câu trả lời của hắn, Giang Niệm Vũ hỏi hắn như

vậy, chẳng qua là giúp chúng tôi giữ chút thể diện trước đám đông đang sôi nổi bàn tán mà thôi.

Tin tôi và Trịnh Sở Diệu hẹn hò nhanh chóng truyền khắp St.Leon.

“Hoàng tử Diệu không thích gái nhà nghèo Vu Ương Ương nữa, mà ở bên gái nhà giàu Lâm Tinh Thần rồi.”

“Đều là Vu Ương Ương chủ động quyến rũ Trịnh Sở Diệu.”

“Vu Ương Ương out rồi, nhưng lại quay về bám riết lấy anh Tiểu Vũ.”

Hình như cơn ác mộng của cô bé Lộ Lem Vu Ương Ương đã bắt đầu từ ngày hôm đó.

Còn Trịnh Sở Diệu chỉ ngoảnh mặt làm thinh, không rõ là vì chuyện ngày hôm đó mà kiêng dè tôi, hay đang giận dữ Vu Ương Ương, tóm lại là không hề có ý định bảo vệ cô ta gì nữa.

“Dạo này có vẻ yên...bình quá thì phải?” Giờ ăn trưa, tôi ghé tai Dương Duy nói nhỏ, Bách Khải Phạm và Trịnh Sở Diệu ngồi đối diện chúng tôi, kẻ đầu đang nhồm nhoàm cắn sésườn cừu nướng, kẻ sau đang cầm dao nĩa khều khều gậy gậy trong đĩa, đĩa xa lát bắp cải bị hấn xoắn vặn nát vụn, nước sốt lênh láng, đến là buồn nôn.

“Yên bình ở đâu cơ?” Dương Duy thì thào hỏi lại, “Hôm kia gần kéo bàn bị nhét đầy rác, hôm kia giờ cười ngựa bị bắt đi cọ chuồng ngựa, hôm qua bị nhốt nửa ngày trời trong nhà vệ sinh nữ...”

Phải rồi, nữ chính khốn khổ của chuỗi liên hoàn bạo hành học đường này không ai khác chính là cô Vu Ương Ương.

Vị hôn thê gian ác tôi đây còn chưa ra tay mà đã có cả đám người vượt mặt tôi đi giáo huấn thay rồi, nhân duyên của Vu Ương Ương phải tệ đến thế nào chứ?

Nhớ lại vết hằn hình năm ngón tay trên mặt Trịnh Sở Diệu hôm ấy, tôi nghi ngờ nhìn về phía hằn.

“Nhìn tôi làm gì? Là tôi làm chắc!” Mắt lóe lên hung dữ, hằn lạnh lùng hừ giọng, “Tôi không đời nào làm mấy cái trò ấu trĩ cùng cực ấy.”

Phải phải phải, tôi đương nhiên là biết không phải cậu làm! Nhưng mà, thái độ của cậu cũng lãnh đạm quá thì phải?

“Sáng sớm hôm nay có quả táo to từ trên trời rơi xuống...”

Nghe đến táo, ngụm nước tôi vừa uống vào miệng liền phun “phì” cả ra.

“...Suýt nữa thì đập trúng đầu cậu ấy, may mà có anh Tiểu Vũ cản cho.” Dương Duy ghê tởm nhìn đĩa đồ ăn bị tôi phun đầy nước miếng, khóe miệng giật giật, đặt dao nĩa xuống không ăn nữa, ánh mắt xa xăm nhìn về nơi nào đó, “Cũng may là, mọi người còn kiêng nể anh Tiểu Vũ, không dám ức hiếp quá đáng.”

Anh Tiểu Vũ?

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, qua một bồn hoa, trông thấy Giang Niệm Vũ đang ngồi ăn một mình trong góc sát cửa sổ, cánh tay áo sơ mi

trắng dính vệt đỏ sậm, xem ra đây là chứng tích anh hùng cứu mỹ nhân của gã.

“Ôi, bao giờ mới có thể cùng anh Tiểu Vũ ăn bữa cơm đây?” Dương Duy tự dưng than thở, “trước đây bốn người chúng ta thường cùng nhau...”

“Không ăn nữa.” Trịnh Sở Diệu rút cuộc cũng buông tha cho đồng thực vật trong đĩa của hắn, đứng dậy bỏ đi.

“Bốn người? Hồi trước cậu đóng F4 à?” Bách Khải Phạm ngẩng đầu lên khỏi đĩa sườn cừu, lườm Dương Duy, “Ăn cho xong đi.”

“Ấy, Vu Ương Ương đến rồi kìa.” Dương Duy đẩy khuỷu tay tôi.

Thuộc nhóm đặc quyền có lợi thế đấy, được dành riêng một phòng ăn trong nhà ăn học sinh, vị trí lại còn ở trên gác lửng tầng hai tầm nhìn đặc địa, tôi loáng cái đã trông thấy Vu Ương Ương bưng hộp cơm tự chuẩn bị nhìn Đông ngó Tây. Cô ta thấy trước mặt Giang Niệm Vũ vẫn còn một chỗ trống, bèn vui vẻ đi lên tầng hai.

Vu Ương ương vừa đặt chân lên cầu thang, đã bị ba cô nàng trang điểm xinh đẹp đón đầu chặn lại.

“Bộ ba ác nữ.” Dương Duy cười thích chí, vẻ mặt chỉ e thiên hạ không loạn, “Lâm Tinh Thần, cậu có đối thủ rồi! Bộ ba này là fan cứng của vị hôn phu của cậu đấy.”

“Bọn họ?” Tôi liếc qua ba cô ả, giọng đầy khinh miệt, “Mà đòi?”

“Chỗ bên cạnh anh Tiểu Vũ là chỗ mày ngồi được đấy à?” Ác nữ A tiên phong lên tiếng.

“Quyển rũ hoàng tử Diệu chưa đủ, giờ đến anh Tiểu Vũ mày cũng định chấm mút hả?” Ác nữ B hai tay chống nạnh, “Đồ nghèo rớt, nói trắng

ra, mục đích mà vào St.Leon chính là muốn câu tẩm chồng đại gia chứ gì? Không biết dơ!”

“Mình không có ý định ấy...” Vu Ương ương hoảng loạn lùi về phía sau.

“Trịnh Sở Diệu có vị hôn thê rồi, anh Tiểu Vũ cũng không hợp với mày đâu, mày ấy à, đừng có mà mơ tưởng làm cô bé Lọ Lem nữa đi!” Ác nữ C cười khẩy, gí mạnh trán Vu Ương Ương.

“Chửi hay lắm, nhưng mà...” Tôi hơi nhú mày, “sao tôi cứ có cảm giác bị người ta cướp mất lời thoại thế nhỉ?”

Theo công thức phim thần tượng vắn xoắn, chỉ cần nữ chính sa vào hiểm cảnh, nam chính không có mặt, nam phụ nhất định phải là người đầu tiên chạy đến bên cô nàng.

Giang Niệm Vũ ngồi ở chỗ hơi khuất nẻo, hoàn toàn không biết cô bé Lọ Lem của gã đang trong cơn nước sôi lửa bỏng, tôi đợi mãi đợi mãi, giương mắt nhìn Giang Niệm Vũ, ra sức dùng ánh mắt truyền tin tới gã, nhưng chỉ đợi được gã ngược lên hung dữ trừng mắt với mình, rồi lại cúi đầu và còm.

Lại còn ăn! Ở đâu ra thể loại ky sĩ đen thiếu chuyên nghiệp thế này chứ! So với Trịnh Sở Diệu đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, một bên khinh khinh một bên tính kỳ.

Tôi cầm cốc nước lên, ghé gần môi mới thấy chỉ còn nửa cốc, bèn đẩy ghế đứng dậy: “Tôi đi lấy nước.”

Bộ ba ác nữ đứng giữa cầu thang, kẻ tung người hứng móc mĩa Vu Ương Ương, chặn đường bốn cô nương. Tôi hít sâu một hơi, liềm mình chen qua, từ phía sau huých mạnh vào vai ác nữ C, song hơi quá đà, lỡ tay một cái, nửa cốc nước hắt cả lên người Vu Ương Ương.

Ác nữ C kêu “Á” lên, tức tối quay ngoắt đầu lại, trông thấy tiểu thư đây giá đáo, nhất thời không dám nổi xung, đưa mắt nhìn ác nữ A và B một lúc lâu.

“Đi nhờ cái.” Tôi liếc xéo bộ ba ác nữ, “Chớ khôn không chặn đường.”

“Lâm Tinh Thần, cậu...” Tay ác nữ C run run chỉ tôi, “cậu vừa nói gì?”

“Chớ khôn không chặn đường,” Tôi mất kiên nhẫn lặp lại, “Cậu nặng tai à!”

“Lâm Tinh Thần, cậu thì hay hóm gì? Nếu không có tập đoàn Dolly ở đằng sau chống lưng, hoàng tử Diệu thềm vào để mắt đến cậu!” Ác nữ A nhảy ra bất bình thay bạn hiền. “Ai mà chẳng biết giữa cậu và hoàng tử Diệu chỉ là hôn ước lợi ích, cậu ấy đâu thật lòng yêu cậu!”

Trúng chỗ yếu hại.

“Ồ?” Tôi nhướn mày quan sát cô ả từ đầu đến chân, ánh mắt dừng ở bảng tên trước ngực ác nữ A, nhếch miệng cười: “Tôi trông cậu rất quen, thì ra là con gái nhà đại lý tuyến dưới của tập đoàn Dolly à, chẳng trách cậu quan tâm đến hôn sự của tôi và vị hôn thê tôi thế.” Chỉ bốn chữ “đại lý tuyến dưới” đã vạch rõ cách biệt trời vực giữa tôi và ác nữ A, “Nhưng cậu yên tâm, kể cả Trịnh Sở Diệu có không cưới tôi đi nữa thì cũng không đến lượt ba người các cậu đâu!”

“Cậu...” Ác nữ A nói không nên lời.

“Khoan hãy nói chuyện đàn ông, Tinh Thần mới chuyển tới St.Leon chưa bao lâu, gặp được người quen thì mừng quá, hay là khi nào mình cùng nhau hàn huyên nhé.” Tôi nắm lấy bàn tay ác nữ A lắc qua lắc lại, tỏ vẻ thân

thiện:”Phải rồi, nghe mẹ tôi nói bố cậu tới vay vốn quay vòng, mẹ tôi đang cân nhắc chuyện ấy đấy.”

Tôi lại quay sang ác nữ B và C:” Mấy xưởng gia công cạnh tranh khốc liệt lắm, bao nhiêu người còn chủ động đến giành giật đơn đặt hàng của tập đoàn Dolly, cô chú bên nhà hai cậu đây, hôm trước còn đích thân tới tặng quà tôi nữa, Tinh Thần là phận con phận cháu, nói thế nào cũng lấy làm áy náy lắm, các cậu về nhà nhớ cho tôi gửi lời hỏi thăm nhé.”

Sắc mặt ác nữ B và C dần tái xanh.

“Vớ cả,” tôi sấn tới trước mặt mấy cô nàng, hẹ thật thấp giọng, thề thốt: “tôi ấy à, rất ghét người khác nói tranh lời thoại của mình, chuyện bắt nạt gái nhà nghèo, mình tiểu thư đây làm là đủ rồi!”

“Nói xong rồi.” Tôi giờ tay phẩy phẩy ra phía ngoài, ba ác nữ rùng mình mấy cái, co cẳng bỏ chạy.

Đuối cổ bộ ba ác nữ đi rồi, tiếp theo phải xử lý bông hoa đồng nội này đây, tôi hung dữ quăng một câu:” Cậu còn đứng đây làm gì?”

Vu Ương Ương ngậy ra tại chỗ, luống cuống nhìn tôi, dưới khuôn mặt mộc, áo sơ mi trắng trên người bị tôi hắt ướt, lấp ló để lộ đường cong thiếu nữ, trông vừa thuần khiết vừa khêu gợi.

Tôi cúi kính cau mày, rút trong túi áo ra mảnh khăn tay Anna Sui, đưa cho Vu Ương Ương, thấy cô ta ngập ngừng không dám nhận, tôi đành đá gắt lên: “Còn không cầm lấy mà lau đi? Ỉ ra đây đợi tôi xin lỗi cậu nữa chắc?”

Vụ ồn ào này rốt cuộc đã lôi kéo được Giang Niệm Vũ lộ mặt gã cởi áo khoác lên người Vu Ương Ương, dịu dàng nói: “Trong túi áo khoác có khăn tay sạch đấy.”

Nghe thấy câu này, tôi hít sâu một hơi trừng mắt nhìn Giang Niệm Vũ, khoảnh khắc mắt hai chúng tôi chạm nhau, gã choàng tay qua vai Vu Ương Ương.

Tôi hậm hực hừ mũi, quay ngoắt người đi lên tầng.

Vừa đặt mông xuống ghế, Dương Duy đã vội hỏi: “Cậu vừa giúp Vu Ương Ương đấy à?”

“Sao tôi lại giúp cô ta được?” Tôi trề môi, “Tôi không ngu thế nhé.”

Giang Niệm Vũ đi cùng Vu Ương Ương tới cửa nhà ăn thì đột nhiên ngoái đầu lại nhìn về phía tôi, khóe miệng hơi nhếch thành một nụ cười, ánh mắt lộ vẻ nghĩ ngợi.

Giang Niệm Vũ đã nhìn ra gì rồi? Ánh mắt nghĩ ngợi đó nghĩa là sao?

Lại một cơn sóng gió cuộn lên, Trịnh Sở Diệu đã bỏ đi giờ lại xuất hiện trước cửa nhà ăn, tay cầm bó hoa hồng, thời điểm chọn rất khéo, vừa hay đi sượt qua hai người Giang Vu!

Trước ánh mắt ngưỡng mộ, đổ ky, oán hận của đông đảo nam sinh nữ sinh trong trường, Trịnh Sở Diệu từ tốn giơ bó hoa ra trước mặt tôi.

“Hoa hồng nhạt, tượng trưng cho tình yêu đầu, ba trăm sáu mươi lăm bông, ngày ngày yêu cậu.” Hắn cúi xuống bên tai tôi, nói với âm lượng chỉ đủ hai chúng tôi nghe thấy: “Xin lỗi...”

Trong lòng tôi “đậu mầm” mọc lên tua tủa, những mong huy động thiên quân vạn mã giẫm nát nụ cười giả tạo trên mặt hắn ta cùng bó hoa hồng kia.

“Lâm Tinh Thần, cậu có thể đón nhận tình cảm của mình không?” Hắn vẫn cười rạng rỡ.

Đám con gái mê trai vây quanh chúng tôi, phấn khích rú lên không ngớt, làm như đối tượng tỏ tình của Trịnh Sở Diệu là bọn họ không bằng.

Tôi cắn răng, vẻ mặt cứng đờ thoát chốc được thay bằng nụ cười ngọt ngào tựa thiên thần: “Để xem biểu hiện của cậu thế nào!”

Nếu không biết người hấn ta yêu là Vu Ương Ương, màn kịch này hấn cũng là điều tôi mong ước chẳng?

Tôi chìa tay đón lấy bó hoa, hơi quay mặt đi, kiễng mũi chân ghé vào tai hấn, cũng với âm lượng chỉ đủ hai chúng tôi nghe: “Lần này bỏ qua cho cậu, lần sau cậu còn tặng tôi ba trăm sáu mươi lăm bông hồng, tôi sẽ đập cả vào mặt cậu!”

Tôi quả thực đã đánh giá quá cao kỹ năng tỏ tình của công tử nhà giàu.

Ngày hôm sau, trợn mắt nhìn bó hoa hồng sâm banh điểm xuyết hoa baby viền một vòng lông vũ màu hồng, đường kính quá một trăm hai mươi xen ti mét mà da đầu tôi tê rần, ra sức tự nhủ mình phải cười, phải cười thật hạnh phúc, phải cười làm sao khiến đám con gái(đặc biệt là Vu Ương Ương) vừa ngưỡng mộ vừa đổ kị vừa oán hận, nhưng lại nhận ra khóe miệng cứ trĩu xuống như đeo chì, đành chỉ còn nước đưa hai tay ôm má, vờ làm bộ dạng ngạc nhiên xen lẫn vui sướng.

“Chín trăm chín mươi chín bông hồng, thiên trường địa cửu.” Độ cong khóe môi Trịnh Sở Diệu như thế được tính toán hết sức công phu.

Chín trăm chín mươi chín cái “đậu mầm” ấy! “Đậu mầm” nhà ai thềm thiên trường địa cửu với cậu!

Bó hoa khổng lồ nặng đến nỗi tôi suýt không đứng vững, hơn hai mươi cân hoa hồng, đừng nói là ném thẳng mặt Trịnh Sở Diệu, chỉ ôm bằng cả hai tay thôi người đã run lẩy bẩy rồi.

“Lâm Tinh Thần, cậu đồng ý đón nhận tình cảm của mình chứ?”

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!” Tôi đáp lại hắt bằng ba tiếng hắt xì thật kêu, nước mắt nhạt nhòa.

“Cậu khóc đấy ư? Đừng cảm động quá mà...” Hấn rút khăn tay không nề dính bẩn lau nước mắt nước mũi cho tôi, cử chỉ chu đáo này khiến đám con gái lại được một phen rú rít.

“Tôi bị dị ứng hoa hồng.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Xin lỗi cậu, mình không biết, lần sau...” Hấn bặm môi, một thoáng áy náy hiện lên trên mặt, biểu cảm nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú có phần gợi đòn. Tôi giương mắt nhìn hấn, lòng ngập hy vọng hấn nói lần sau không tặng nữa, nhưng thay vào đó hấn hỏi: “Lần sau mình sẽ tặng loại khác, tuy líp nhé? Hay hoa ly?”

“Cảm ơn cậu, nhưng tôi bị dị ứng với tất cả các loài hoa.” Tôi giàn giụa nước mắt.

“Ừm, mình biết rồi.” Hấn cười hiền.

Vì sao nữ sinh đều phải đón nhận mấy bó hoa lồ lãng bề ngoài ngập tràn tình ý, thực chất chỉ để khoe của làm màu của nam chính chứ?

Tôi ngỡ rằng khổ nạn của mình đã kết thúc ở đây, nào ngờ, hôm sau nữa, lại vào giờ ăn trưa, trông thấy Trịnh Sở Diệu hai tay bưng một “đụn” vàng rực vĩ đại từ tốn bước vào sảnh nhà ăn, “vù” một tiếng, đầu óc tôi trống trơn, chân vô thức lộp cộp lùi lại sau mấy bước.

Cái đụn, phải, một đụn to tướng, chứ không phải một bó.

“Là Ferrero Rocher...”

Đám đông đồng thanh rú lên như trong quảng cáo sô cô la, Trịnh Sở Diệu chìa bó hoa sô cô la Ferrero Rocher ngoại cỡ cho tôi, giấy bọc màu vàng hắt ánh sáng lấp lánh, vừa vụn che đậy ánh mắt hấn ta liếc về phía Vu Ương Ương.

Không ngoài dự liệu, sắc mặt cô bé Lộ Lem Vu Ương Ương thoát tối sầm.

“Một nghìn ba trăm mười bốn viên Ferrero Rocher, yêu cậu trọn đời trọn kiếp^[1].” Khóe môi hoàng tử Diệu sóng sánh nụ cười mím mê hồn, kết hợp cùng cặp mắt lạnh lẽo không chút tình cảm kia, tà mị dị thường, “Lâm Tinh Thần, cậu đồng ý đón nhận tình cảm của mình chứ?”

[1]. Trong tiếng Trung, 1314 đồng âm với “trọn đời trọn kiếp”.

Một nghìn ba trăm mười bốn... Là một nghìn ba trăm mười bốn viên sô cô la đấy!

Tôi hốt hoảng nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán Trịnh Sở Diệu, cùng các múi cơ nổi đầy gân xanh do gồng sức trên cánh tay hấn, lại nhìn xuống cánh tay mềm mịn của mình ... Đậu mằm, thân gái liễu yếu đào tơ như tôi, nhận lấy đống sô cô la ấy không bị đè chết thì cũng thành tàn phế chứ còn gì nữa!

“Ba trăm sáu mươi lăm, chín trăm chín mươi chín, một nghìn ba trăm mười bốn, lần tới nhất định là một vụn bông rồi, yêu em vụn năm!” Dương Duy phẫn khích tấm tặc, “Lâm Tinh Thần, cho chúng tôi chứng kiến tiềm lực tài chính của người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu đi nào!”

Một vụn?!

Oh no!

Tôi há hốc miệng, trong đầu hiện lên cảnh tượng mình bị chết chìm trong biển mười nghìn viên sô cô la, vĩnh viễn không được siêu sinh.

“Tôi đồng ý! Tôi đồng ý! Tôi đồng ý!” Tôi òa khóc nức nở hét lên, ôm hẳn một cái qua bó hoa sô cô la khổng lồ, rồi vờ xấu hổ chạy biến.

Học sinh trường St. Leon lại có thêm một mẫu chuyện cười sau lúc cơm no trà say” Trịnh Sở Diệu đốt tiền ba ngày, dễ dàng cửa đổ công chúa La Sát Lâm Tinh Thần.

EQ của Trịnh Sở Diệu có lẽ bằng 0, nhưng IQ thì không tệ, độ gian manh xảo quyệt thậm chí còn vượt xa tưởng tượng của tôi, hẳn đánh trống khua chiêng tỏ tình với tôi, còn chọn đúng giờ ăn trưa thầy trò toàn trường tụ cả lại, chẳng rõ rành rành là để thị uy với Giang Niệm Vũ và Vu Ương Ương sao?

“Cô Tinh Thần, chỗ sô cô la này...”

Tan học, chú Ngô tài xế tới đón tôi, trông thấy đụn hoa Ferrero Rocher ú ụ vàng rực này cũng lặng người hồi lâu không nói nên lời, tôi day day cái trán đau rần, bảo chú ấy đi kiểm lấy cái túi vải bố.

Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ, không thể vứt đi, sô cô la lại không thể như hoa hồng bứt cánh hoa ra rải bồn tắm...

“Đã nghĩ ra cách xử lý chỗ sô cô la này chưa?” Giang Niệm Vũ không biết xuất hiện từ bao giờ, nở nụ cười nhạt, “Tôi có thể giúp cậu.”

“Giúp tôi ăn hết hả?” Tôi cấm khẩu.

Giang Niệm Vũ bỏ tất đống sô cô la Ferrero Rocher vào túi vải bố, cột lên chiếc xe phân khối lớn.

“Đi thôi, đi xử lý tấm lòng của vị hôn phu của cậu.”

Giang Niệm Vũ chở tôi đến khu Đông, đỗ xe lại rồi mở túi vải ra, tách rời bó hoa sô cô la, buộc lại thành từng túm ba viên, đưa tôi mấy túm.

“Cầm lấy.”

“Làm gì?” Tôi trừng mắt nhìn gã đầy vẻ hồ nghi.

Gã một tay xách túi vải bố, một tay lôi tôi, tới đứng giữa quảng trường người qua kẻ lại: “Rao lên theo tôi...”

“Rao gì?”

“Sô cô la Ferrero Rocher, một bó ba chín đồng!”

“Gì?”

“Ba bó một trăm đồng!”

“Gì?”

“Mau rao đi!” Dứt lời, gã tự rao oang oang, “Sô cô la Ferrero Rocher, một bó ba chín đồng, ba bó một trăm đồng!”

“Ý cậu là bảo tôi đi bán dạo ngoài phố ấy hả?” Tôi xua tay lia lịa, “Tôi không làm đâu! Tôi là...”

“Biết rồi, biết rồi, cậu là thiên kim đại tiểu thư.” Gã cắt ngang bằng giọng không chừa nước thương lượng, chụp cái mũ bảo hiểm heo con lên đầu tôi, “Đội cái này lên, không ai nhận ra cậu đâu!”

“Sô cô la Ferrero Rocher... một bó ba chín đồng...” Tôi cắn răng, thề thốt như mèo kêu: “ba bó một trăm đồng...”

“Nhỏ quá đấy!” Gã gõ lên đỉnh đầu tôi, “Rao to lên chút, em gái đầu heo!”

“Cái tên Hello Kitty này!” Tôi tức quá nhảy dựng lên, gầm: “Cậu bảo ai là em gái đầu heo?”

“Đúng rồi đúng rồi, chính là âm lượng này!”

Người qua đường nhanh chóng xúm lại xung quanh, dựa vào cái mã đẹp trai cùng nụ cười ngọt chết người của Giang Niệm Vũ, chúng tôi loáng cái đã bán được mấy bó.

Một nghìn ba trăm mười bốn viên sô cô la Ferrero Rocher, ngày đầu tiên chúng tôi rao rất cố bồng hòng bán tổng được hơn hai trăm viên, cứ ngỡ có thể kéo dài vận may, ai ngờ đến ngày thứ hai lại gặp cảnh sát đi dẹp hàng rong, phải chạy khắp đường to ngõ nhỏ, ế ẩm dọn hàng về.

Chạy cảnh sát đến tận nửa đêm, nhớ ra vẫn chưa ăn tối, tôi kéo Giang Niệm Vũ đứng lại: “Này, tôi đói rồi.”

“Ờ, cậu muốn ăn gì?”

“Chỗ nào sạch sẽ chút là được.” Tôi không hy vọng ăn uống linh đình, chỉ mong Giang Niệm Vũ đừng có dẫn mình đến mấy quán mì xập xệ kia nữa, tôi suy sụp mất!

Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau trước cửa kính cửa hàng tiện lợi, khói bảng láng bốc lên từ hai bát lẩu hầm cay, tôi cầm một xiên trứng cá vàng óng, nhắm nháp từng miếng nhỏ, vị cay của nước hầm kích thích gai vị giác khiến người ra cứ phải xuýt xoa mãi.

Tôi ăn đồ trong bát mình, nhưng mắt lại tò mò liếc sang bát Giang Niệm Vũ.

“Cậu ăn gì đấy?”

“Chả tôm cuốn váng đậu.”

“Thế còn giờ?”

“Lạp xưởng cá viên.”

“Miếng lạp xưởng của cậu nhìn có vẻ to nhỉ.” Tôi nhìn chăm chăm vào xiên đồ ăn trong tay gã, “Cho tôi cắn một miếng.”

Gã đỏ mặt: “Giống nhau cả thôi mà?”

“Không ngờ trên đời lại có món vừa ngon vừa rẻ thế này.” Nuốt ngụm canh cay nóng vào bụng, tôi thỏa mãn thở phào.

“Nói cho cậu biết, đây là lần đầu tiên tôi ăn lẩu hầm cay của cửa hàng tiện lợi đấy, tính ra rất nhiều lần đầu tiên của tôi đều là với cậu...”

Rất nhiều lần đầu tiên đều là với Giang Niệm Vũ, lần đầu tiên cưỡi xe phân khối lớn, lần đầu tiên đội mũ bảo hiểm, lần đầu tiên ăn quán vỉa hè, lần đầu tiên ăn lẩu hầm cửa hàng tiện lợi, lần đầu tiên bán dạo dọc phố, lần đầu tiên đi xe buýt, lần đầu tiên bị kẻ xấu rượt đuổi, lần đầu tiên qua đêm ở đồn cảnh sát, lần đầu tiên sờ phải... khụ!

Nhớ lại những hình ảnh mờ ám ấy, tôi xấu hổ cúi gằm mặt, lẳng lẳng gặm ngô.

“Ờ.” Giang Niệm Vũ ngẩn ra rồi thản nhiên nhoẻn miệng cười, “Lâm Tinh Thần, cậu có lắm lần đầu tiên thật đấy.”

Ngày thứ ba, chập tối trời mưa lất phất, vì sợ sô cô la bị ẩm chảy mất, chúng tôi dừng trú mưa dưới chân cầu vượt, rao khản cổ mấy tiếng đồng hồ, cái túi vải bố cũng dần trông thấy đấy.

“Anh ơi, em muốn mua bộ bó sô cô la, có thể bán rẻ cho bọn em tẹo không?” Một nhóm nữ sinh cấp hai vai đeo ba lô, trông có vẻ vừa tan lớp phụ đạo, nhân lúc hỗn loạn sán lấy Giang Niệm Vũ với dụng ý khác.

Tôi đang ngồi nghỉ cạnh trụ cầu, thấy vậy bèn cấp tốc đi làm “mỹ nhân cứu anh hùng” thì nghe Giang Niệm Vũ nói đã bán hết rồi, mấy nữ sinh cấp hai lộ vẻ nuối tiếc cực độ trông đến đáng thương.

Để bù đắp cho tâm hồn non nớt bị tổn thương, mấy cô bé còn quần lấy Giang Niệm Vũ chụp mấy kiểu tự sướng rồi mới bỏ đi.

Trông thấy trong túi vẫn còn sô cô la, tôi hậm hực thắc mắc: “Sao không bán cho mấy em ấy?”

“Mượn hoa cúng Phật.” Giang Niệm Vũ bóc một viên sô cô la nhét vào miệng tôi, “Lâm Tinh Thần, chúc mừng sinh nhật.”

Lâm Tinh Thần, chúc mừng sinh nhật.

Tôi đã quên khuấy mất mấy ngày nữa là đến sinh nhật mình.

Ngón tay thon dài của gã như vô tình quệt qua môi tôi, vành tai nóng ran, tôi lẩm bẩm: “Cảm ơn cậu.”

“Số tiền này tính thế nào đây? Chia năm năm? Hay bốn sáu? Mà thôi, cho cậu cả đấy!” Nói nhiều chẳng nhiều nói ít chẳng ít, chưa đến hai mươi nghìn Đài tệ, không đủ cho tôi mua một cái túi hàng hiệu.

“Đi thôi, chúng ta đi vung tay tiêu hết luôn.”

“Hả?”

Nghĩ đến chuyện được ăn tiêu bạt mạng, tôi phấn khởi chân bước nhẹ tênh, ai ngờ gã lại dẫn tôi đến một bệnh viện nào đó trong nội thành, đem số tiền hai chúng tôi bán mấy bó hoa sô cô la suốt ba ngày nay quyên toàn bộ cho quỹ bảo trợ trẻ em bệnh nặng của bệnh viện.

“Loáng cái đã tiêu hết rồi, ha ha, quả nhiên là vung tay!” Tôi ... ruột đau như cắt.

Sau cơn mưa, nhiệt độ buổi tối giảm đột ngột, ra khỏi bệnh viện, tôi rúm ró vì gió lạnh, Giang Niệm Vũ cởi một bên găng tay đeo vào tay tôi, rồi hết sức tự nhiên nắm bàn tay còn lại đút vào túi áo khoác của gã.

Bởi động tác của gã quá đỗi trơn tru, quá đỗi hiển nhiên, nên nhất thời tôi cũng quên bém cần ngăn chặn hành vi thân mật quá mức này.

Đi trên con đường vắng vẻ, tiếng bước chân đều đều của hai chúng tôi như gõ lộp cộp lên trái tim, cứ im lặng mãi thế này có hơi khó xử, bất đắc dĩ tôi đành kiếm chuyện để nói: “Này, sao cậu lại nghĩ ra chuyện quyên góp tiền cho bệnh viện?”

Không ngờ chủ đề này lại khiến nụ cười của Giang Niệm Vũ dần tắt ngấm, gã im lặng rất lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Em gái tôi bị bệnh Lupus ban đỏ, năm điều trị ở bệnh viện đó.”

“Giờ em ấy sao rồi?” Giọng tôi hỏi rất nhẹ, trong lòng đã dự cảm được kết cục xấu nhất.

“Mất rồi.”

Tuy nằm trong dự liệu, nhưng tôi vẫn cảm thấy tim mình chùng xuống.

“Sau khi nó mắc bệnh, dùng thuốc một thời gian bệnh tình cũng có chuyển biến tốt bọn tôi đều nghĩ là không sao rồi, chẳng ngờ đột nhiên lại tái phát, năm điều trị bằng ECMO^[1] trong phòng bệnh cách ly được gần một năm, cuối cùng vẫn qua đời vì nhiễm khuẩn.” Vẻ đau buồn dâng ngập trong mắt gã.

[1] Phương pháp ô xy hóa máu qua màng ngoài cơ thể nhằm hỗ trợ sự sống.

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Năm ngoái.”

Tôi thầm nghĩ: Thì ra đây là nguyên nhân thực sự khiến Giang Niệm Vũ xin bảo lưu một năm.

Không biết phải an ủi gã thế nào, tôi đành nắm ngược lại bàn tay lạnh cóng trong túi áo: “Chắc hai anh em cậu thân nhau lắm.”

“Sao cậu nghĩ thế?”

“Cậu là một người anh tốt.” Tôi nói không chút do dự, “Giang Niệm Vũ, cậu rất biết chăm sóc người khác.”

“Nhưng, tôi chẳng thể nào chăm sóc được em gái nữa rồi.” Khóe môi gã nhếch lên thành một nụ cười nhạt, lúm đồng tiền xoáy nhẹ bên má.

Lại là điệu cười này!

Trước đây tôi luôn cảm giác điệu cười mỉm của gã mang vẻ gì đó hờ hững, nhưng giờ biết những chuyện này, lại thấy phần nhiều trong đó là sâu não.

Không muốn thấy vẻ u ám trên khuôn mặt gã nữa, muốn được thấy nụ cười vui vẻ thực sự của gã, rất rất muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng gã, rất rất muốn ôm lấy gã...

“Em gái cậu tính cách như thế nào? Nhất định là đáng yêu lắm nên cậu mới thương em ấy nhiều thế.”

“Nó ấy à...” Giang Niệm Vũ chìm vào hồi ức, lại nhếch miệng cười nhạt, “Trẻ con, đánh đá ngang ngược, ăn nói không biết lớn nhỏ, chẳng đáng yêu tẹo nào, trái lại còn rất đáng ghét, thường xuyên sinh sự gây rắc rối, tôi đến bó tay với nó.”

Tôi lúng túng. Tính cách em gái Giang Niệm Vũ giống tôi thật đấy!

“Bướng lắm, lúc đau không biết phải khóc, lúc vui thì lại cười to hơn cả người khác...”

“Chắc là...em ấy muốn thu hút sự chú ý của mọi người, lại sợ mọi người lo lắng đấy.” Tôi khẽ giọng tiếp lời.

“Ừ, là một đứa ngốc đáng thương.”

“Em ấy thích gì?”

“Nó thích... Hello Kitty.” Giọng Giang Niệm Vũ chua chát, gã ngừng một lúc mới lẩm bẩm: “Tôi vốn hứa đợi nó khỏi bệnh sẽ đưa nó đi xem Hello Kitty.”

Tôi lặng đi hồi lâu rồi mới định thần được, lảng máng hiểu tại sao Giang Niệm Vũ lại đi đóng làm Hello Kitty.

“Mai là ngày nghỉ, chúng ta tới bệnh viện làm tình nguyện đi!” Tôi nhoen cười đề nghị, “Cậu chẳng có bộ hình nộm Hello Kitty đấy còn gì? Mặc lên cho mấy đứa oắt... ờ, mấy em nhỏ xem, đọc truyện cho bọn nó nghe, mấy đứa nhất định là vui lắm.”

Gã nhìn chăm chăm khuôn mặt rạng rỡ của tôi, ánh mắt thoáng ngấn ngơ, lúm đồng tiền trên má xoáy sâu, nhận lời: “Được.”

Mấy ngày sau, tôi nhận được một tấm thiệp sinh nhật, tập hợp lời chúc của mấy bệnh nhân nhí trong bệnh viện, nhìn những nét chữ xiêu vẹo và hình vẽ nguệch ngoạc không ra hình thù trên thiệp, tôi bất giác mỉm cười.

Gửi chị Tinh Tinh và anh Tiểu Vũ:

Chúc chị Tinh Tinh sinh nhật vui vẻ.

Cô giáo nói Tinh Tinh là sao, Vũ là mưa, đều ở trên trời, vậy nên hai anh chị nhất định phải ở bên nhau mãi nhé!

Chị Tinh Tinh ơi chị đẹp lắm, sau này lớn lên em có thể cưới chị được không?

Chị Tinh Tinh đừng đánh anh Tiểu Vũ mà, anh ấy đau đấy...

Chúc chị Tinh Tinh ngày càng happy, sống lâu trăm tuổi, sớm sinh quý tử...

“Mấy đứa quý con này cũng đáng yêu quá đi!” Tôi đưa thiệp cho Giang Niệm Vũ xem, hào hứng dăng trào thảo luận cùng gã: “Này, cậu bảo, tôi nên tặng cho mỗi đứa một con Hello Kitty nhồi bông? Hay mời bếp trưởng khách sạn năm sao đến nấu một bữa linh đình cho cả bọn? Hoặc là bao trọn công viên giải trí đưa bọn nhóc đi chơi...”

“Lâm Tinh Thần.” Gã nhướn đuôi lông mày, giọng nói hơi mang vẻ chế nhạo, “Có phải đây là lần đầu cậu nhận được thiệp chúc mừng sinh nhật không?”

Lần đầu nhận thiệp chúc mừng sinh nhật?

Tôi ngỡ ngàng, hoảng hốt nhớ lại: “Tôi chẳng bao giờ nhận được loại thiệp chúc mừng sinh nhật bunn xin này đâu, thông thường quà tặng tôi đều là các món hàng hiệu.”

“Nhận được thiệp chúc mừng sinh nhật rất vui phải không?” Gã nhanh chóng cắt lời tôi.

“Ừ, thì cũng...” Tôi làm cao một chập, cuối cùng vẫn gật đầu, “siêu vui.”

“Lúc nào cảm thấy được yêu thương thì nói cảm ơn người yêu thương mình, cảm thấy vui thì có thể cười; cảm thấy buồn có thể khóc...” Ánh mắt trong veo của Giang Niệm Vũ cơ hồ dồn tôi không chốn dung thân, “Cậu không cần phải dựa vào tiền bạc để bày tỏ cảm xúc của mình.”

Giang Niệm Vũ không nói thì tôi cũng không nhận ra, bao nhiêu năm nay, tôi luôn dùng cách tiêu tiền để bày tỏ cảm xúc của bản thân, lúc vui thì đi shopping, lúc buồn lại càng phải shopping.

Những năm qua, quà sinh nhật của tôi không phải túi xách hàng hiệu thì là trang sức quý giá, năm nay tôi lại nhận được một món quà sinh nhật mang ý nghĩa đặc biệt, có một cậu con trai vừa ấm áp vừa u sầu dạy tôi làm cách nào dựa vào chính sức mình kiếm ra tiền, làm cách nào cho đi, làm cách nào yêu thương người khác, và... làm cách nào đón nhận yêu thương.

Gã còn dạy tôi làm cách nào bày tỏ vui buồn.

Tiệc sinh nhật mười chín tuổi của Lâm Tinh Thần tổ chức trên du thuyền xa hoa của tập đoàn Nhật Diệu.

Trịnh Sở Diệu không tặng tôi một vụn đóa hồng làm quà sinh nhật, nhưng thay vào đó tặng tôi một màn pháo hoa tầm cao rực rỡ.

Pháo hoa sau khi bay vút lên không trung lập tức âm ầm rền vang, nở bung thành từng đóa hoa lửa chói lóa, rồi thoát chốc tắt ngấm, im lìm chìm vào màn đêm tối đen, đốt cả đồng tiền sau cùng chỉ còn lại mùi khói thuốc súng nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Khách khứa ăn mặc sang trọng nâng ly chúc mừng tôi, ở giữa khung cảnh xa hoa ngợp trời thế nào, nhưng tôi lại như có gì chèn trước ngực, bức bối đến ngạt thở.

Ánh sáng pháo hoa phác một vầng hào quang lên khuôn mặt nhìn nghiêng góc cạnh rõ ràng của Trịnh Sở Diệu, hấn mặc bộ vest màu trắng đặt riêng của Armani, trông sang trọng vô cùng.

“Cậu bỏ bao tâm tư như vậy để lấy lòng tôi, Trịnh Sở Diệu...” Tôi nghe giọng mình bình thản, “Cậu yêu tôi thật sao?”

Hoàng tử quay mặt đi, buông một tiếng thở dài mơ hồ: “Lâm Tinh Thần, cậu thắng rồi.”

Lâm Tinh Thần, cậu thắng rồi.

Nơi nhà cao cửa rộng, thứ khó chạm tới nhất chính là tình yêu.

Tôi bóc vỏ một viên sô cô la Ferrero Rocher ngậm trong miệng, nhai từ từ, nhưng chỉ cảm nhận được vị đắng chát.

Sau khi tan tiệc, trời đổ mưa nhỏ, nước mưa nổi thành từng dòng bạc giăng kín mặt kính cửa sổ kiểu Pháp. Nhìn qua cửa sổ ra ngoài, thế giới ngoài kia dường như bị những dòng nước bạc ấy trói buộc, biến thành một dải mịt mù.

Sao và mưa đều tồn tại trên trời, nhưng, khi trời đổ mưa thì không thể nhìn thấy sao.

Nằm ngửa trên giường, tôi không ngủ được, nghe tiếng mưa rơi rả rích ngoài cửa sổ, đầu óc rõ ràng rất tỉnh táo, nhưng ngón tay lại bất tuân, tự tiện bấm số gọi một cuộc điện thoại.

“Ê, Giang Niệm Vũ...”

“Ờ?” Giọng gã uế oải, như vẫn còn mơ ngủ.

“Cậu quên tặng quà sinh nhật cho tôi rồi.”

“Cậu thích quà gì?”

“Ừm...” Tôi thích quà gì nhỉ? Cái cần có đều có cả rồi, đắt đỏ quá gã lại không tặng nổi.

“Hát cho tôi nghe đi.”

“Hát gì?” Giang Niệm Vũ vẫn nửa tỉnh nửa mê, hiền lành nghe lời như mèo con.

“Bài hát tiếng Anh.”

“ ‘Little star’ nhé?”

“Cậu qua loa quá đấy...”

Không đếm xỉa đến kháng nghị của tôi, sau vài tiếng thở đều và nhẹ, trong điện thoại vang lên giọng hát trầm khàn:

Twinkle, twinkle, little star,

How I wonder what you are!

Up above the world so high,

Like a diamond in the sky.

Twinkle, twinkle, little star,

How I wonder what you are!

Tiếng hát ngừng rồi, tôi và gã không ai nói năng gì, bốn bề im lìm tĩnh lặng, cảm giác có gì đó trống rỗng.

“Sai nhạc hết cả, hát chán quá.” Tôi càu nhàu tặng gã một lời phê bình.

“Ờ, thế nên phiền cậu đừng bao giờ bắt tôi hát nữa.” Không có vẻ gì là bực, gã nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon, quý cô mắc bệnh công chúa.”

Twinkle, twinkle, little star, how I wonder what you are.

Vì sao nhỏ lấp lánh, tôi muốn nhìn rõ bạn.

Trái tim tôi chứa đựng quá nhiều cảm xúc đến tôi cũng không hiểu nổi, giống như bọt biển hút đắm nước, nặng trĩu, có người dịu dàng chạm vào, liền hóa thành nước trào ra khỏi mắt.

Nhìn chiếc điện thoại vắng lại tiếng tút tút, tôi lau nước mắt, lẩm bẩm không ra tiếng: “Cảm ơn cậu.”

Ngủ ngon, quý cô mắc bệnh công chúa.

“Chỉ là sinh nhật thôi, việc gì phải tổ chức cứ như Quốc khánh không bằng, lại còn băng pháo hoa.” Tôi phê phán hành vi đốt tiền của Trịnh Sở Diệu với dì Julia, “Lập dị.”

“Có một vị hôn phu cao giàu đẹp là chuyện biết bao nhiêu cô gái tha thiết ao ước, con lại còn chê bôi?” Mẹ hỏi tôi như vậy.

Vấn đề là, tôi hoàn toàn không muốn một hoàng tử không yêu mình!

Bộ phim tình cảm vụn xoắn này diễn tiến đến giờ, tình huống có vẻ đã khá nan giải rồi.

Mẹ cả nghe ngóng được chuyện tình mờ ám giữa Trịnh Sở Diệu và Vu Ương Ương, đem uy hiếp chú Mạnh Hy, lần nữa ép chú đuổi học Vu Ương Ương, chú Mạnh Hy vì muốn dàn xếp ổn thỏa, bắt Trịnh Sở Diệu không được gặp gỡ Vu Ương Ương nữa, còn phải bằng mọi cách lấy lòng tôi.

Tôi chẳng hề thấy vui vì chuyện này, Trịnh Sở Diệu nhượng bộ như thế, chẳng phải gián tiếp chứng minh Vu Ương Ương quan trọng biết bao trong lòng hắn sao?

Tôi ra sức thuyết phục bản thân, vì lợi ích gia tộc, tuyệt đối không được từ bỏ Trịnh Sở Diệu.

Thế nhưng, có một điều tôi mơ hồ không muốn thừa nhận là, quyết tâm sắt đá của tôi dường như đã xuất hiện một vết nứt, để cho một cơn mưa bụi dàng len vào...

TRIỆU CHỨNG 7

VÔ DUYÊN VÔ CỐ MẤT KIỂM SOÁT

Những chuyện chúng ta không thể thay đổi, cuối cùng lại thay đổi chúng ta.

Bộ ảnh quảng cáo cho nhãn hiệu mới do tập đoàn Dolly phát triển, tập đoàn Nhật Diệu đầu tư cuối cùng cũng chụp xong. Không bao lâu sau, hình ảnh công chúa hoàng tử lộng lẫy như trong truyện cổ tích đã nhan nhản khắp ti vi, Internet, tại chí, biển quảng cáo ngoài trời, cả thế giới đều đang phỏng đoán mối quan hệ hợp tác làm ăn giữa hai nhà Lâm Trịnh liệu có thể thăng cấp thành quan hệ thông gia, làm nên một thiên giai thoại hay không.

Vì chuyện này mà cũng có khối người buồn bã ủ ê.

Hôm nay là cuối tuần, tôi vừa bước ra khỏi trung tâm thương mại sau buổi shopping, đang đợi Trịnh Sở Diệu tới đón thì trông thấy cô bé Lộ Lem Vu Ương Ương đứng trước quảng trường, thần thờ nhìn lên tấm áp phích khổng lồ hình hai chúng tôi, vẻ mặt buồn thiu, trên gò má hình như còn vương vệt nước mắt khả nghi, nhìn đi chỗ khác, lại bắt gặp hình dáng Hello Kitty quen thuộc ở cách đó không xa, cũng đang ngậy người nhìn về phía này.

Một cặp nam nữ si tình, sao tôi tự dưng cũng thấy buồn man mác thế này?

Vì Trịnh Sở Diệu quá cao su, và tôi thừa nhận mình cũng đang không có việc gì làm, muốn tự tìm vui.

Sau một hồi đấu tranh, con người gian ác trong tôi quyết định bước lên diễn một hoạt cảnh vị hôn thê công kích cô bé Lộ Lem, nếu có thể nhờ vậy mau chóng tác hợp cho Vu Ương Ương và Giang Niệm Vũ, sớm khép lại vở hài kịch vụn xoắn giữa bốn người chúng tôi thì càng tốt.

Trước tiên tôi gọi một cuộc điện thoại cho Giang Niệm Vũ, chuông đổ rõ lâu, Hello Kitty mới móc di động ra khỏi túi quần, giơ lên xem rồi đút lại vào túi, trông có vẻ không hề muốn đếm xỉa đến tôi.

Tôi cúi xuống đất nhặt một viên đá ném vào người Hello Kitty, bấy giờ gã mới ì ạch bỏ cái đầu mèo xuống nghe điện thoại.

“Sao không nghe điện thoại của tôi hả?” Từ bên kia đường, tôi dấu môi lên với gã.

“Ngại phiền.” Nói vậy nhưng giọng gã nghe như đang cười. “Có chuyện gì không?”

“Đừng có bảo tôi không đối xử tốt với cậu nhé...” Tôi mím môi cười hích hích, “Mười lăm phút nữa qua đây mà làm anh hùng cứu mỹ nhân.”

Không đợi Giang Niệm Vũ trả lời tôi đã bấm luôn nút kết thúc cuộc gọi, sải bước trên đôi giày cao gót, bồng bồng khí thế đi về phía Vu Ương Ương, cô ta nhìn thấy tôi tiến lại thì định bỏ trốn, nhưng tôi cố ý chặn ngang trước mặt, không cho cô ta đường thoát.

“Hi, tình cờ ghê.” Tôi nở nụ cười điệu bộ. “Cậu cũng đến đây dạo phố à?”

Vu Ương Ương gượng gạo nhếch khóe miệng: “Tôi đi làm thêm.”

“Ồ, xin lỗi nhé, tôi quên mất cuối tuần là thời gian làm thuê quý báu của cậu, vất vả quá.”

Vu Ương Ương cúi gằm im lặng.

“Vừa rồi trông cậu cứ nhìn mãi áp phích quảng cáo của chúng tôi đến thần người ra, tôi và Trịnh Sở Diệu đều lần đầu làm người mẫu chụp ảnh, cảm thấy rất mới lạ, cũng rất thú vị, thành quả chụp ra hình như cũng rất ổn.” Tôi nhếch môi cười, “Không biết cậu cảm thấy thế nào?”

“Rất...rất đẹp.”

“Mọi người chắc hẳn đều cảm thấy tôi và Trịnh Sở Diệu là một đôi yêu nhau thăm thiết phải không?”

“Ừ.” Cô ta gật đầu, vành mắt đỏ lựng, “Hai cậu quả thực rất xứng đôi.”

“Cảm ơn cậu, vì câu nói này, tôi sẽ tặng cậu mấy đôi giày của nhãn hiệu mới, cậu đi giày cỡ bao nhiêu?”

“Không...không cần đâu.”

“Cậu đừng từ chối nữa, cứ coi như tôi thay mặt Trịnh Sở Diệu tặng cậu quà chia tay đi.” Tôi đổi giọng, “Vu Ương Ương, cậu không cần sợ tôi như thế, tôi không hề muốn coi cậu là kẻ thù, có xem cậu là bạn tôi mới nói mấy lời này...”

“Rốt cuộc cậu muốn nói gì?” Cô ta cắn môi.

“Nói thực lòng, cậu cũng có một chút rung động trước Trịnh Sở Diệu phải không?”

Vu Ương Ương sửng sốt nhìn tôi, hai tay buông thõng bên người run rẩy tím chặt váy, không biết nên trả lời câu hỏi của tôi thế nào.

Tôi cũng không cần cô ta trả lời, và rồi trông bộ dạng nhìn ảnh trên áp phích nước mắt rơi của cô ta, tôi đã biết câu trả lời rồi.

Chậc! Chia loan rẽ thúy, tự dưng tôi thấy nghiệp chướng của mình nặng thêm.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất nên dẫn tình cảm ấy xuống, tránh bị tổn thương quá sâu.” Giọng tôi muốn chân thành bao nhiêu có chân thành bấy nhiêu, “Cứ cho là Sở Diệu đối xử hơi đặc biệt với cậu, thì cũng là vì một cô gái bình dân như cậu có vẻ mới lạ trong mắt cậu ấy, lâu dần, đợi đến khi cảm giác tươi mới qua đi, cậu lấy gì hấp dẫn cậu ấy chứ?”

“...” Vu Ương Ương mặt mày trắng bệch, hai tay vòng ôm lấy người, cứ như không làm vậy có thể sẽ ngã gục bất cứ lúc nào.

“Kể cả các cậu có thực sự không màn tất thầy để ở bên nhau, cậu nghĩ người lớn trong nhà họ Trịnh là ai kia chứ? Bọn họ chịu trơ mắt nhận cô con gái của một ông chủ quán mì xập xệ làm con dâu mình chắc? Nếu bọn họ ra tay với cậu, Sở Diệu bảo vệ được cậu, nhưng có thể bảo vệ người nhà cậu không?” Ồm, nói cứ như thế nhà họ Trịnh là xã hội đen không bằng, Đài Loan dù sao vẫn còn có kỷ cương pháp luật, tôi vội thu lại khẩu khí đe dọa, khuyên nhủ: “Dù cho bọn họ gắng gượng tiếp nhận cậu đi nữa, thì cậu cũng phải biết, Sở Diệu tương lai là người thừa kế cả cơ đồ tập đoàn Nhật Diệu, cậu không quyền, không tiền, không dung mạo, cũng chẳng tài hoa, cậu lấy gì giúp đỡ sự nghiệp nhà cậu ấy?”

Vận hết tinh hoa thóa mạ Vu Ương Ương như vậy là muốn để cô ta thấy khó mà lui!

Tôi miễn cán diễn tròn vai vị hôn thê độc ác của mình, dốc hết vốn liếng nói ra bằng sạch mớ lời thoại chua ngoa trong mấy bộ phim thần tượng với tiểu thuyết tình cảm, nhưng mới được vài phút đã thấy chẳng nhớ ra gì nữa.

Vừa vất óc tìm thoại, tôi vừa đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Hello Kitty không biết đã biến đi đấng nào, thâm tâm liên tục kêu gào: Đâu mà, Giang Niệm Vũ chết giẫm ở đâu rồi? Sao còn không xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân? Vai nữ phản diện nói hết thoại rồi!

Vu Ương Ương run lấy bầy như lá mùa thu, liên tục thối lui, không chú ý đằng sau có bậc thềm nhô lên, tôi đang định lên tiếng nhắc thì cô ta đã vấp chân ngã phịch xuống thềm, tôi lại định kéo cô ta dậy, nhưng cô ta sống chết không chịu đứng lên, ôm mặt khóc tu tu.

Tôi ái ngại chứng kiến tình cảnh có hơi vượt tầm kiểm soát trước mặt, không biết làm thế nào cho phải, chỉ biết đưa tay đẩy đẩy vai cô ta:

“Này, đừng khóc nữa.”

“Lâm Tinh Thần, cậu đang làm gì Vu Ương Ương thế hả?” Trịnh Sở Diệu mặt mũi tối sầm xuất hiện, không đợi tôi trả lời đã đi thẳng tới kéo Vu Ương Ương đứng dậy.

“Cậu ta tự ngã chứ...” Tôi xòe hai tay ngây thơ vô tội.

Nàng đập bồm bộp vào bàn tay chàng đang ôm ngang eo nàng, nói giọng nghẹn ngào: “Đừng có động cái tay bẩn thỉu của cậu vào tôi.”

Sao tôi cứ có cảm giác, ẩn ý trong lời cô nàng là: Đừng có động cái tay bẩn thỉu đã động vào con mẹ khác của cậu vào tôi.

Chàng không chịu buông tay, thấy đám đông bắt đầu xúm lại nô nức bình luận, tôi hạ giọng nhắc nhở: “Trịnh Sở Diệu, chú ý hành vi cử chỉ của cậu một chút đi, đừng có quên...”

Nghe đến đây, hấn mới như sực tỉnh mộng vội vàng buông tay, nàng nhân cơ hội này đẩy chàng ra xoay người bỏ đi, chàng đang định đuổi theo thì nàng quay ngoắt đầu lại, nước mắt giàn dụa, đúng là tiểu thư đây thấy mà còn mê.

“Trịnh Sở Diệu, tôi ghét cậu! Tôi không muốn nhìn thấy cậu nữa!” Nàng vung nắm tay nhỏ xinh vạch rõ ranh giới với chàng, “Cậu đừng có chạy lại đây! Đi mà ở bên vị hôn thê lắm tiền của cậu ấy.”

Trịnh Sở Diệu khựng bước, như thế bị câu này giáng trúng! Hấn đứng ngây ra hồi lâu, quay đầu lại hằm hằm trừng mắt nhìn tôi, rồi tức tốc đuổi sát theo Vu Ương Ương.

Không đếm xuể là lần thứ bao nhiêu, vị hôn thê lại bị bỏ rơi rồi.

Đáng ghét quá đi mất! Răng rôi nghiên ken két.

Lâm Tinh Thần là cái bị thọt chắc? Dễ bóp dễ nặn dễ vắn vê, bất cứ chỗ nào bất cứ lúc nào cũng có thể quăng lại.

“Lâm Tinh Thần.”

Tiếng gọi trong trẻo vang lên bên tai tôi, lửa giận ngập lòng tức thì tiêu tan quá nửa.

“Anh hùng cứu mỹ nhân?” Giang Niệm Vũ đã thay sang quần bò áo thun trắng, hai tay đút túi quần, đứng trước mặt tôi, nói giọng pha trò: “Anh hùng đến rồi, mỹ nhân đâu?”

“Người ta chạy từ lâu rồi.” Tôi bực bộ gắt lên: “Ông tướng nhà cậu còn chậm chân hơn được nữa không hả...”

“Cậu chẳng nói là mười lăm phút nữa còn gì, tôi đúng giờ lắm đấy.” Gã gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt đồng hồ, khóe miệng hơi nhếch, lúm đồng tiền lại càng hiện rõ.

“Thế thì trách?” Hầy, đương nhiên là trách Lâm Tinh Thần mà rồi, không đọc đủ nhiều tiểu thuyết, không đọc cho thuộc lời thoại của vị hôn thê độc ác, nên mới nói có mấy phút đã cạn từ.

“Vậy là không còn việc cho tôi nữa?”

“Không còn nữa.” Tôi buồn bực đáp.

Trời tối, dưới vô số ánh đèn nê ông, tấm áp phích chình ình hình tôi và Trịnh Sở Diệu lung linh ảo mộng, trong hình là concept cổ tích tươi đẹp, hoàng tử hơi nhú mày, biểu cảm trang trọng và nghiêm túc, quỳ một gối xuống đất, nâng chân công chúa lên xỏ vào đôi giày lộng lẫy trong tư thế cầu hôn chuẩn mực.

Ai nhìn cũng sẽ tin công chúa và hoàng tử từ đó về sau hạnh phúc mãi mãi.

Giăng hình ảnh cổ tích thương mại này ngay giữa khu tinh hoa bậc nhất Đài Bắc, liệu có ai ngờ đằng sau bức màn giả tạo này phải dùng bao nhiêu tiền đập lên không?

Dù thế nào, Lâm Tinh Thần cũng coi như thỏa nguyện bấy lâu rồi nhỉ? Cuối cùng đã bắt được tên cục súc Trịnh Sở Diệu xỏ giày cho tôi.

Đứng dưới tấm áp phích quảng cáo, tự nhiên cảm thấy mọi chuyện đều thật trào phúng.

Giang Niệm Vũ không bỏ đi, vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh tôi.

“Sao cậu còn chưa đi?”

“Tôi đợi xe buýt.”

“Ờ.” Tôi nhìn dòng xe cộ qua lại, đèn pha rọi lấp lóa cả con đường, “Tôi không đợi xe buýt mà có tài xế đến đón.”

“Tôi biết.” Gã liếc sang tôi, cười, “Cậu là thiên kim tiểu thư.”

Tôi ngơ ngẩn nghĩ: Thực ra, tôi không phải.

Tôi có thể không phải thiên kim tiểu thư.

Cổ cắt ngang dòng suy nghĩ này, tôi chỉ tấm áp phích trên đỉnh đầu: “Chụp cũng đẹp đấy chứ hả? Nghe nói quảng cáo này gây được tiếng vang rất lớn, mọi người đều nói cô gái trong hình trông thật hạnh phúc...”

Cậu con trai bên cạnh không phụ họa, tôi đành tự nói tiếp: “Cậu biết không? Hôm chụp ảnh quảng cáo, tất cả mẫu giày stylist chuẩn bị đều quá nhỏ, tôi mang suốt một ngày trời, nhả nhó cả mặt mày, gót chân bị cọ rách da nổi bọt nước, lúc nhiếp ảnh gia nói đóng máy được rồi, tôi mừng hóm, bức hình được chọn đăng quảng cáo chính là bức chụp cuối, nhiếp ảnh gia nói tôi cười rất tự nhiên...”

“Châm biếm lắm phải không? Mọi người tưởng đó là nụ cười hạnh phúc, thực ra tôi chỉ cảm thấy cuối cùng cũng được giải thoát rồi!”

Tôi hơi cong khóe môi, mỉm cười với vẻ hạnh phúc giả tạo như chính mình trên áp phích, quay sang nhìn Giang Niệm Vũ: “Nhìn xem, cười thế này có phải rất giả dối không?”

“Ừ, cả rất bộ tịch nữa.” Giang Niệm Vũ chẳng hề biết cách an ủi người ta.

Tôi đang định vạch lại thì thấy ánh mắt gã dịch xuống dưới, nhìn chòng chọc vào chân tôi hồi lâu, rồi gã đột nhiên quỳ đầu gối xuống, nhấc một chân tôi lên, tôi bắt buộc phải chống vào vai gã để giữ thăng bằng, gã thoăn thoắt tháo giày cao gót khỏi chân tôi, động tác nhanh gọn khiến người ta không kịp nảy sinh bất kỳ mơ tưởng viễn vông nào, chỗ bị rách da sau gót chân tôi loáng cái đã được dính băng Urgo.

Tôi muốn cảm ơn gã, nhưng lời vọt khỏi miệng lại biến thành một câu nói móc: “Giang Niệm Vũ, cậu tưởng mình là kỹ sĩ đen thật đấy à? Anh hùng cứu mỹ nhân quen rồi thành nghiện hả? Mấy cái Urgo này giữ lại mà dùng cho Vu Ương Ương ấy.”

Vừa dứt lời tôi đã hối hận, Giang Niệm Vũ chọc vào bọng nước sau gót tôi qua lớp băng Urgo, làm tôi kêu lên oai oái, mặt mũi rúm ró, suýt thì òa khóc.

Gã đứng dậy, dừng dừng nói: “Biết đau là tốt, sau này xem cậu còn dám xỏ giày không vừa chân nữa không?”

Tôi tức quá nhặt cái túi Monogram lên đập gã, gã vừa định túm lấy cổ tay tôi thì không hiểu sao, tay bỗng khựng lại trên không, người bị tôi đập túi bụi nhưng vẫn đứng im bất động, còn tôi lại không phanh được đà, đập giày cao gót bổ nhào về trước, đâm sầm vào giữa lồng ngực rắn chắc của gã.

Oa oa oa... mũi của tôi.

“Biết thế nào là anh hùng cứu mỹ nhân chưa?” Bên tai tôi vang lên tiếng cười giễu vô lương tâm của Giang Niệm Vũ: “Tôi không cản lại thì mũi cậu ở đây mà hôn đất nhé!”

Hừ, giao thủ với kẻ này, tôi ngoài thua chỉ có bại.

Tôi xoa mũi, đau đến giàn giụa nước mắt nước mũi, chẳng còn tạo hình tượng nào nữa.

Gã nhìn tôi dè bủ, do dự một thoáng, rồi móc trong ba lô ra gói khăn giấy quảng cáo Hello Kitty, không đợi gã đưa, tôi đã thẳng tay cướp lấy đem vì nước mũi.

“Còn lại bao nhiêu đưa hết tôi.”

“Tôi còn phải phát mà...”

“Bao nhiêu tiền? Tôi mua của cậu là được chứ gì.”

“Cái này là hàng tặng không bán.”

Xịch, một chiếc xe hơi sang trọng đỗ lại phía trước chúng tôi, chú Ngô tài xế xuống xe mở cửa sau, tôi giật lấy túi khăn giấy Hello Kitty trong tay Giang Niệm Vũ rồi chui tọt vào xe, nhe nhớn trên người gã qua tấm cửa kính.

Trông Giang Niệm Vũ nhếch miệng cười vè bất lực, tôi quay sang lớn tiếng ra lệnh: “Chú Ngô, mau đi thôi!”

Lúc nằm ngủ buổi tối, tôi cầm túi khăn giấy Hello Kitty nghịch, đột nhiên như nhớ ra gì đó, vội chạy lại tủ quần áo lục túi áo khoác mỏng liền mũ Marc Jacobs, quả nhiên phát hiện một gói khăn giấy Hello Kitty dùng

sắp hết, từng bị ngấm nước hồ bơi, về sau khô lại, giờ đã nhăn nheo cứng queo.

Hôm đó người cứu tôi ở khách sạn W... là Giang Niệm Vũ ư?

Thì ra, nhân duyên giữa hai chúng tôi đã bắt đầu từ trước cả khi gặp gỡ.

Giờ tan học, học sinh trong trường đã về vãn, tôi vừa bước xuống bậc thềm liền trông thấy một chiếc xe thể thao màu bạc nghênh ngang đỗ bên đài phun nước.

Trịnh Sở Diệu vẫn chưa về cơ đấy? Đợi tôi sao?

Tôi mau chóng nhận ra là không phải.

Sau khi làm xong công việc quét dọn, Vu Ương Ương đi vòng qua phía bên kia đài phun nước hình tròn, hiển nhiên là để tránh mặt Trịnh Sở Diệu, chiếc xe thể thao màu bạc tức tốc vọt đến khúc quanh, đỗ xịch trước mặt Vu Ương Ương.

Trịnh Sở Diệu xuống xe, hai người không biết đôi co gì đó.

Dưới sự hối thúc của bản tính tò mò, tôi rón rén bước từng bước về phía trước, đúng lúc ấy cánh tay bỗng bị ai kéo giật lại, không kịp kêu lên thành tiếng, miệng đã có một bàn tay bưng kín, ngay giây sau cả người bị kéo về sau cây cột.

Giang Niệm Vũ “suyt” một tiếng, ra hiệu cho tôi yên lặng, tôi gật đầu, gã mới buông bàn tay đang bịt miệng tôi xuống nhưng vẫn cảnh giác giữ chặt hai cánh tay, không hề có ý định thả tôi ra.

Tôi mới vừa há miệng, gã đã nhanh hơn một bước dán môi lên vành tai tôi, uy hiếp gần như không thành tiếng: “Yên lặng, bằng không tôi chỉ

còn cái miệng này bịt được miệng cậu thôi đấy.” Tôi then thùng ngậm miệng lại.

Tôi tập trung tinh thần, đóng tai lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người phía trước, đại khái là Trịnh Sở Diệu đang chất vấn Vu Ương Ương vì sao dạo này cứ luôn lẩn tránh hấn ta, Vu Ương Ương rầu rĩ nói, truyện cổ tích Cô bé Lọ Lem không thể nào xảy ra trong đời thực, nhờ có vị hôn thê gian ác nào đó đã giúp cô ta nhìn thẳng vào hoàn cảnh của mình.

ôm tắt đại ý thì chính là đem tất tậ tội trạng của “Lâm Tinh Thần” kể lễ trước mặt vị hôn phu của ả.

Vu khống, đây là hành vi vu khống trắng trợn! Ngoại trừ buổi sáng hôm nọ chọi táo vào cô nàng (tôi thề tôi không cố ý, lúc ấy tôi đang tựa bậu cửa sổ gặm táo thì trượt tay...), những chuyện khác đều không phải tôi làm!

Nhưng dù sao tôi cũng là vai nữ phản diện, bao nhiêu chuyện xấu xa đẩy cả cho tôi là đúng rồi!

“Sở Diệu, cậu buông tôi ra đi, tôi mệt mỏi lắm rồi, thực sự rất mệt mỏi... hức...”

Vờ vịt đáng thương cái nỗi gì không biết, quá chướng lỗ tai, tôi thu hết sức lực, chuẩn bị xông lên với tư thế vợ cả lên lớp vợ bé, cho cô ta mấy cái bạt tai thì tiếng nước nở của Vu Ương Ương đột nhiên im bật...

Có dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, Trịnh Sở Diệu đang làm chuyện gì với cô ta, tôi tức điên người, ra sức giãy giụa hòng thoát khỏi vòng tay Giang Niệm Vũ, gã thấy tình hình không ổn, bèn một tay túm cổ tay tôi, một tay siết chặt eo kéo tôi áp sát vào lồng ngực gã, chèn chân vào giữa hai chân tôi để phòng tôi đá lung tung trong lúc giằng co.

Cứ thế, Giang Niệm Vũ dùng cơ thể mình đè dán tôi vào tường.

Sát...sát quá, đầu óc tôi bắt đầu ngây dại, tế bào toàn thân tựa hồ run lên theo nhịp tim đập loạn.

“Buông... Ừm...” Trước mắt tối sầm, còn chưa kịp định hình, khuôn mặt Giang Niệm Vũ đã đột ngột dần tới, bờ môi ẩm ướt vừa vịn dừng lại phía trên môi tôi, chỉ còn cách vài mi li mét.

“Yên lặng, bằng không tôi chỉ còn cái miệng này bịt được miệng cậu thôi đấy.”

Trong đầu tôi sượt qua câu nói vừa rời của gã.

Không thể tin nổi! Tôi kinh ngạc trợn tròn mắt, để bảo vệ Vu Ương Ương, không ngờ Giang Niệm Vũ lại định thực hiện lời uy hiếp của mình!

Đáng hổ thẹn hơn nữa là, tôi còn hèn nhát xuôi xì, khép chặt mắt lại...

Thời gian lúng túng đứng im trong vài giây.

Đáy lòng bỗng dâng lên một niềm mong đợi.

Mong đợi điều gì?

Không rõ đã bao lâu trôi qua, không rõ Trịnh Sở Diệu và Vu Ương Ương đã rời đi từ lúc nào, chỉ cảm thấy sức nóng bao trùm trên mặt tôi dần tản bớt.

“Lâm Tinh Thần...”

“Hử?” Tôi không dám mở mắt.

“Lâm Tinh Thần.”

Tôi liếm hai bờ môi khô khốc vì hơi thở của gã, mắt vẫn nhắm chặt:
“Đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Ừm...” Giọng tôi không giấu nổi vẻ thất vọng.

Đã kè sát hết cỡ như thế mà cuối cùng gã vẫn không hôn tôi.

Tôi đang mong đợi nụ hôn của Giang Niệm Vũ ư?

Ý nghĩ này chui vào đầu, khiến tôi bất giác rùng mình.

Tôi hít thở sâu, từ từ hé mi mắt, bắt gặp ánh nhìn cười cợt của gã.

Giang Niệm Vũ vừa buông tay, trong cơn xấu hổ xen lẫn giận dữ tôi lập tức giơ chân đá gã nhưng tên đó đã nhanh nhẹn tránh được.

“Xin lỗi mà, tôi đã cảnh cáo cậu rồi thôi.” Gã thản nhiên xin lỗi tôi, “Trông cậu có vẻ rất muốn bị hôn nhỉ...”

Thưa anh, anh đừng giậu đổ bìm leo có được không?

Cơn gió thổi qua, lá phong khô bay lượn khắp trường, thu đã đến rồi.

Một phiến lá bị gió thu xoay vần trên không, gió lặng, lá rơi xuống đất, gió nổi, lá lại vờn theo gió, mặc gió đùa bỡn, như thể chẳng hề có chính kiến.

“Mấy chuyện hãm hại Vu Ương Ương đều không phải do tôi làm!”

“Ừ, tôi biết.”

Tôi bắt lấy phiến lá khô chao đảo trong gió, vô thức đưa lên mũi ngửi, phát hiện lá khô chẳng có mùi gì, thậm chí mình ngớ ngẩn. Chóp lá khô

cong sượt qua chóp mũi ngựa ngựa, tôi hắt xì một cái, Giang Niệm Vũ nghĩ tôi bị lạnh, bèn cởi áo ngoài khoác lên người tôi, động tác tự nhiên như thể đã làm chuyện này cả mấy trăm lần.

Vì có gì lại chu đáo với tôi như thế chứ? Hại tôi nuốt lại câu “Nhưng rất xin lỗi, quả táo sáng hôm đó là do tôi ném...”

“Tôi hỏi cậu một câu được không?”

“Ừ.”

“Cậu có thích Vu Ương Ương không?”

“Thế cậu có thích Trịnh Sở Diệu không?” Giang Niệm Vũ không trả lời mà hỏi ngược.

Tôi thèm vào thích hẳn! Tôi thầm phản bác trong lòng, nhưng ngoài miệng không thể nói toạc ra như thế, đành cắn môi đáp: “Vừa nãy sao lại ngăn tôi xông ra?”

“Ban nãy cậu kích động quá, tôi sợ cậu đánh người.”

“Bị Vu Ương Ương vu cáo mấy chuyện mình không hề làm, tôi đương nhiên là tức rồi!”

Giang Niệm Vũ dừng bước, nhìn chăm chăm tôi khoảng năm giây mới lên tiếng: “Tức là, không phải cậu tức vì trông thấy Trịnh Sở Diệu cường hôn Vu Ương Ương hả?”

Nên tức sao? Giờ tôi mới muộn màng nghĩ đến.

“Phải rồi, cũng tức vì thế nữa. Còn cậu sao cậu không ra mặt ngăn bọn họ?”

“Tôi nghĩ Ương Ương và Trịnh Sở Diệu cần nói chuyện thẳng thắn với nhau, để xác định tình cảm của đôi bên.” Khóe môi Giang Niệm Vũ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ.

“Để yên cho một tên con trai xác định tình cảm với kẻ thứ ba ngay trước mặt vị hôn thê của hắn?” Tôi không tin nổi vào tai mình, giờ chân lên đá gã một cú thật mạnh.

Gã lại nhanh nhẹn tránh được, bật cười ha hả: “Chuyện gì cũng phải có trước có sau, cậu chắc chắn kẻ thứ ba kia không phải là mình chứ?”

Lời này của Giang Niệm Vũ vừa thốt ra đã đâm trúng chỗ yếu hại của tôi.

Tôi chỉ một lòng mong đẩy lui Vu Ương Ương, diệt trừ tình địch, nhưng lại quên mất mình mới là kẻ tới sau kia.

Cũng quên luôn tự hỏi bản thân, người mình thực sự thích là ai?

Giữa lúc tôi đang hết sức bối rối, gã đưa cùi chỏ khều khều tôi: “Có cần tôi đưa cậu về không?” Thì ra đã sắp đi tới cổng trường rồi.

Tôi lắc đầu, chỉ tay về phía một chiếc limousine, tài xế mặc đồng phục trắng thẳng thớm thấy tôi tiến lại liền kính cẩn mở cửa xe.

“Có cần tôi đưa cậu về không?” Tôi cũng giờ cùi chỏ khều khều gã.

Gã lắc đầu, tay chỉ về phía hàng rào sắt cạnh cổng trường, chiếc mô tô phân khối lớn đang dựng ở đó.

Tôi chào tạm biệt gã, đang định ngồi vào xe thì rốt cuộc cũng phát hiện ra điểm kỳ quặc, bèn bước xuống chặn Giang Niệm Vũ lại chất vấn: “Đợi đã, lạ thật đấy, sao trông cậu có vẻ phờ phớt thế?”

“Sao tôi lại không được phờ phớt?”

“Người con gái cậu thích bị cưỡng hôn đấy, sao cậu vẫn có thể bình tĩnh như thế hả? Còn không lao đi đập cho Trịnh Sở Diệu một trận te tua?” Phải biết rằng hai tên con trai đánh nhau vì một cô gái là cảnh kinh điển kéo vọt tỷ lệ người xem đấy.

“Tôi nói tôi thích Vu Ương Ương lúc nào?”

“Hả?” Tôi sững sờ nhìn gã, Giang Niệm Vũ đúng là chưa nói, nhưng chẳng phải gã rất hào hứng đóng vai “ky sĩ đen” đó ư?

“Hơn nữa, tôi là quân tử.” Gã nửa nghiêm túc nửa đùa cợt nhoen cười, “Động khẩu không động thủ.”

“Tôi thấy có mà cậu sợ không đánh lại Trịnh Sở Diệu thì có.” Tôi khinh thường gã.

Nếu không có Vu Ương Ương xen vào, tôi và Trịnh Sở Diệu chắc hẳn đã thuận theo lệnh cha mẹ, lời bà mối, trở thành đôi uyên ương giàu có “môn đăng hộ đối”, “thỏa ý đẹp lòng”, nhưng vì Vu Ương Ương, hôn ước giữa hai chúng tôi đã xuất hiện biến số.

Mọi chuyện tiến triển như mong muốn của người lớn hai nhà. Chụp xong bộ ảnh quảng cáo, lại thêm màn pháo hoa mừng sinh nhật hôm nọ, được truyền thông ra sức thổi phồng, hình tượng cổ tích hoàng tử công chúa hạnh phúc mỹ mãn của tôi và Trịnh Sở Diệu đã đi sâu vào lòng người. Vu Ương Ương bị đã kích, Trịnh Sở Diệu cũng ngày càng ghét bỏ tôi.

Bố mẹ Trịnh Sở Diệu sau khi biết chuyện hẳn ta và Vu Ương Ương đã nổi giận đùng đùng, đe dọa làm cho cả nhà Vu Ương Ương không còn

chỗn dung thân, để bảo vệ Vu Ương Ương, Trịnh Sở Diệu mới miễn cưỡng hẹn họ với tôi, vờ vịt giả bộ đã hoàn toàn dứt tình với Vu Ương Ương.

Tại bay vạ gió, tôi cũng phải gánh lấy áp lực nặng nề. Để trốn tránh đủ kiểu tiệc tùng chiêu đãi thương mại phiền phức, tôi cần mẫn chạy tới bệnh viện làm công tác từ thiện. Chuyện thiên kim tiểu thư tham gia công tác xã hội vốn có lợi cho hình ảnh công ty nên người lớn đương nhiên không tiện cấm cản, thậm chí còn thuê cánh báo chí rầm rộ đưa tin, viết về tôi như thể thiên thần nhân ái sánh ngang đại sứ thiện chí Liên Hợp Quốc.

Thực ra, chỉ là tôi không muốn hẹn hò với cái tên đáng ghét Trịnh Sở Diệu kia thôi!

Nói đến chuyện tới tình nguyện ở bệnh viện, chiến hữu tốt của chị Tinh Tinh chính là thanh niên Hello Kitty- anh Tiểu Vũ.

Chậc, Giang Niệm Vũ, gã cũng là nguồn cơn phiền não của tôi.

Nếu không có hôn ước với nhà họ Trịnh, người tôi thích là Trịnh Sở Diệu, hay là Giang Niệm Vũ?

Từ đầu đến giờ, tôi không rõ Giang Niệm Vũ rốt cuộc đã xông vào trái tim mình từ lúc nào, đến tận khi tỉnh ngộ lại mới ý thức thấy mình cứ lưu luyến mãi cảm giác dịu dàng từ gã, như thể không sao tách rời được nữa.

Suy nghĩ này làm tôi giật thót vì sợ, thâm tâm lập tức lên tiếng nhắc nhở bản thân: Giang Niệm Vũ đối với tôi thì sao? Cũng có cùng cảm giác ấy chứ? Liệu có phải chỉ mình tôi tưởng bở không?

Tôi ra sức thuyết phục chính mình.

Chưa biết chừng tôi để ý Giang Niệm Vũ cũng chỉ vì muốn lợi dụng gã thôi, nếu gã có thể hẹn hò với Vu Ương Ương, biết đâu Trịnh Sở Diệu sẽ vứt bỏ Vu Ương Ương để đến bên tôi.

Nhìn tấm áp phích quảng cáo, tôi lặng lẽ thở dài, nếu không phải cách một lớp kính, tôi đã chực vươn tay ra xé toạc bức ảnh ấy rồi.

Không biết bao lâu sau, ánh mắt tôi di chuyển, phát hiện bóng một tên con trai phản chiếu lên mặt kính cửa sổ trưng bày.

Trịnh Sở Diệu đang ở sau lưng tôi.

Tôi đứng thẳng đờ, không dám động đậy, đến hít thở cũng nín bật, qua lớp kính, tôi nhận thấy nét mặt hắn có vẻ là lạ...

U sầu ư, sao lại u sầu nhỉ?

Kể từ khi quen biết Trịnh Sở Diệu đến nay, trong mắt tôi hắn vẫn luôn là một tên con trai rất cứng cỏi, ngang ngược, chưa từng thấy hắn để lộ vẻ mặt thế này bao giờ, nhất định là tôi hoa mắt rồi.

Tuy ánh mắt rất u sầu, nhưng cái cách hắn vừa nhìn vào tôi rõ ràng có hơi buốt giá, làm tôi bỗng dưng nổi cả da gà.

Tôi chớp chớp mắt, nhìn lại lần nữa, Trịnh Sở Diệu đã chẳng nói chẳng rằng bỏ đi.

“Em Lâm Tinh Thần, thầy hiệu trưởng cho gọi em.”

Chuông báo hết giờ vừa reo, thư ký của chú Mạnh Hy đã xuất hiện trước cửa phòng học.

Trên hành lang dài dẫn đến phòng hiệu trưởng, tôi trông thấy Giang Niệm Vũ đang đứng lặng bên một cây cột, lòng bất giác run run.

Không biết gã đã đứng đó bao lâu, chỉ thấy gã cứ nhìn đăm đăm cây phong bên ngoài hành lang, hàng mi dài sau cặp kính gọng đen hơi sụp xuống, ánh mắt sâu hút không sao nhìn thấu. Nghe tiếng bước chân, gã quay mặt lại nhìn tôi, lúm đồng tiền hõm vào trên má.

Biểu cảm này quá sức hồi hợt, tôi thậm chí chưa đoán nổi đó có phải nụ cười mỉm hay không thì gã đã đi ngược lại, lướt qua tôi.

Một tiếng chào mắc nghẹn trong cổ họng, mấy lời mào đầu hay bắt chuyện dường như đều không dùng vào đâu được, tôi chỉ có thể lặng lẽ đi lướt qua gã, một mối ngờ vực dâng lên trong lòng: Gã tới gặp chú Mạnh Hy ư?

Đẩy cánh cửa nặng trình trịch của văn phòng hiệu trưởng, ngay từ lối vào người ta đã bị choáng ngợp bởi vẻ hoành tráng bên trong, sảnh trần cao, trên tường treo mấy bức tranh sơn dầu cỡ lớn, đồng hồ giả cổ mang hơi hướng hoài niệm, bàn sách bằng gỗ tự nhiên bày kín những tập sách bìa cứng dày cộp, đèn bàn pha lê nhân tạo và đèn chùm pha lê với kết cấu phức tạp trên trần nhà mặc sức tỏa sáng, phủ không khí yên ả khoan thai lên cả gian phòng.

Viên thư ký mang trà nước tới, ái ngại thông báo cuộc họp giữa hiệu trưởng và các ủy viên hội đồng quản trị kéo dài hơn dự kiến, phiền tôi đợi một lát.

Trên kệ trang trí đằng sau bàn sách dựng một dãy khung ảnh kim loại, toàn bộ đều là ảnh chụp của chú Mạnh Hy với học sinh trong các khung cảnh khác nhau, như lễ tốt nghiệp, hoạt động thể thao, lễ trao giải tặng thưởng, dùng bữa với học sinh nước ngoài... Nhìn những bức ảnh này, rốt cuộc tôi mới có cảm giác chân thực rằng “chú Mạnh Hy là hiệu trưởng trường St.Leon”.

Cánh cửa phòng hiệu trưởng thình lình được đẩy mở, bàn tay tôi đang chìa ra liền rút lại, sơ sẩy làm đổ một cái khung ảnh, rồi như hiệu ứng domino, cả dãy dài khung ảnh oanh liệt ngã xuống trong tiếng loảng xoảng.

Người đàn ông phong độ lịch thiệp đứng ở ngưỡng cửa, ngờ ngàng nhìn cảnh tượng tan hoang do móng vuốt của tôi gây ra.

Tôi đành cười trừ, luống cuống tay chân dựng lại mấy cái khung ảnh lẫn lóc.

Chú Mạnh Hy không nói năng gì, bước lại giúp tôi, có sự giúp đỡ của chú, đồng khung ảnh nhanh chóng được trở về vị trí cũ.

Viên thư ký bưng ra một bộ đồ trà, chú Mạnh Hy ngồi xuống ghế xô pha, hỏi: “Uống trà nhé?” rồi không đợi tôi trả lời, đã bắt đầu pha trà, tráng ấm, chế trà, hâm chén, rót cao, thưởng hương... phòng thái tao nhã ung dung, giống như đã lặp đi lặp lại hành động này ngay tại đây hàng trăm lần.

Tự dưng tôi thấy hơi ngại ngùng, có lẽ là vì trước giờ chưa từng gặp riêng chú Mạnh Hy như thế này. Tôi vuốt lại tóc mái, dựng thẳng lưng, nhưng cảm thấy quá gượng gạo, đành dựa nhẹ vào cái gối ôm lông thiên nga trên ghế xô pha, tìm một tư thế thoải mái, xong đầu gối mới ngẩng đầu lên thì thấy người ấy đang nửa cười nửa không, chăm chú nhìn mình.

Tôi lập tức quay mặt đi tránh ánh mắt từ phía đối diện, ở trước mặt chú Mạnh Hy, tôi dường như lại biến thành đứa bé gái năm nào gào khóc om sòm trong lễ cưới của chú.

“Đã quen trường quen lớp chưa?” chú hỏi.

“Vâng, cũng tạm ạ.” Tôi nhún vai, uống một hơi cạn chén trà, được hỏi có làm thêm chén nữa không, tôi nhìn chăm chăm cái ấm tử sa bốc hơi nghi ngút, lắc đầu.

Không nài ép tôi nữa, người ấy cầm chén trà thông thả bước tới cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thư thái thưởng thức trà nóng.

Chú Mạnh Hy không hề rời mắt khỏi khung cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt dò xét của tôi, cuối cùng chú lên tiếng: “Cháu muốn hỏi gì cứ hỏi đi.”

“Cháu vẫn luôn tò mò, chú và vợ chú kết hôn vì tình yêu? Hay vì lợi ích gia tộc?”

Người ấy không hề nổi giận trước sự thô lỗ của tôi, chỉ điềm nhiên thốt ra một câu: “Điều này quan trọng lắm ư?”

Tôi nhất thời ghen lời.

Phải rồi, điều này quan trọng lắm sao?

“VẬY... cô chú có hạnh phúc không?” tôi lăm bằm hỏi.

Người ấy im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một cây phong cao lớn, ánh nắng xuyên qua kẽ lá hình bàn tay rơi xuống, hắt lên mặt cửa kính trong suốt thành những đốm sáng vàng ươm.

“Phong ở St.Leon đều do ông nội chú đích thân trồng từng cây, đến mùa thu, lá xanh ken dày sẽ chuyển sang màu đỏ, xoay vần theo gió, rất đẹp.” Người ấy không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi, mà lại nói ra nguyên nhân mình kết hôn, “Chú có thứ mình muốn bảo vệ, có lẽ thế đã là đủ rồi...”

Thứ mình muốn bảo vệ...

Tôi không nhịn được buột miệng: “Thứ chú muốn bảo vệ là gì?” Hỏi rồi mới bàng hoàng nhận ra người ấy nhất định sẽ không trả lời câu hỏi này của mình.

Trầm ngâm mất mấy phút, người ấy khẽ khàng thốt ra hai từ: “Nơi này.”

Tôi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn người ấy vẫn điềm nhiên mỉm cười.

“Khi đó, trường trung học St.Leon vướng vào tranh chấp cổ phần, là cháu nội người sáng lập trường, chỉ cần gia tộc nào đồng ý nhượng lại cổ

phần St.Leon, chú sẽ kết hôn với cháu gái nhà đó.” Giọng chú Mạnh Hy trầm xuống, “Người ấy vừa hay là vợ chú.”

Tôi thần thờ nhìn chú.

“Tinh Thần, chúng ta giống nhau.”

Không, cháu không giống chú.

Tôi muốn phản bác, nhưng lại nhận ra cổ họng tắt nghẹn không sao thốt nên lời.

Tôi giống chú Mạnh Hy, chú vì muốn bảo vệ St.Leon, còn tôi vì muốn bảo vệ tập đoàn Dolly. Sau khi bố qua đời, nếu không có nguồn đầu tư từ nhà họ Trịnh, tập đoàn Dolly e rằng đã chỉ còn là một cái vỏ rỗng không.

Trịnh Sở Diệu có lẽ cũng biết điều này, nên mới có thể làm cao với tôi.

Tôi buộc phải thừa nhận, hiện giờ mình rất sợ, sợ mình và Trịnh Sở Diệu sẽ đi theo vết xe đổ, rõ ràng biết hẳn ta thích Vu Ương Ương, nhưng lại không thể không kết hôn với tôi.

“Trịnh Sở Diệu nói cậu ấy không đời nào yêu cháu, cũng nói cháu không hiểu cảm giác yêu một người là thế nào.” Tôi nghĩ mà chua chát, “Cháu cũng là đứa con gái bình thường chỉ muốn một tình yêu giản đơn thuần túy, như vậy khó lắm sao?”

“Khó lắm.” Giọng chú Mạnh Hy lãnh đạm, để lộ sự trống rỗng vô tận, “Cuộc đời không thể chuyện gì cũng theo ý mình, cháu sống trong nhung lụa, thì phải hiểu nỗi khổ thân bất do kỷ.”

Thân bất do kỷ.

Những cổ đông lớn nhà họ Lâm chỉ đợi gửi món tiền cược – người thừa kế duy nhất, cũng chính là tôi vào nhà họ Trịnh, là có thể đóng cửa nhà máy ở miền Bắc Đài Loan, di chuyển toàn bộ dây chuyền sản xuất sang Đông Nam Á nơi giá nhân công rẻ mạt, bán lại khu đất nhà xưởng cũ cho nhà họ Trịnh phát triển thành trung tâm thương mại, khu nghỉ dưỡng, cao ốc văn phòng... một phi vụ móc nối kín kẽ mang đến lợi ích khổng lồ như thế, người lớn hai nhà tính toán chu đáo, tích cực thúc đẩy là chuyện đương nhiên.

Nếu tôi không chịu Trịnh Sở Diệu, mẹ cả cũng sẽ tìm cho tôi một “Trịnh Sở Diệu” thứ hai, nói cách khác, nếu Trịnh Sở Diệu không chịu tôi, nhà họ Trịnh cũng sẽ tìm cho hẳn một “Lâm Tinh Thần” thứ hai.

Nếu chạy trốn, cái giá chúng tôi phải trả sẽ là gì?

Tôi không biết.

“Người như chúng ta, được số mệnh an bài không thể có tình yêu ư?”

“Điểm tàn nhẫn nhất của số mệnh không phải bắt cháu vĩnh viễn không thể có tình yêu, mà ở chỗ nó xảo quyệt đưa tình yêu tới trước mặt cháu, để cháu ngã vào vũng lầy ấy không tài nào thoát ra nổi, để cháu vứt bỏ tất cả vì người đó, dù dẫu cháu bất chấp chạy theo người đó, rồi lại bảo cháu tất cả chỉ là mộng ảo...” Chú Mạnh Hy cười, trong nụ cười lẫn cả vẻ thê lương, “Thà cứ coi như chỉ là một làn mây khói thoảng qua, chưa từng sở hữu chẳng phải tốt hơn ư?”

“Sao chú lại nói với cháu những lời này?”

“Cháu có thể coi đây là lời khuyên răn.”

“Khuyên răn? Không phải...” Tôi ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt chú Mạnh Hy, “Không phải, đây không phải

khuyên răn, rõ ràng chú đang nói với cháu, sau khi thực sự yêu một người, ta sẽ cam tâm tình nguyện hi sinh mọi thứ vì người đó.”

Chú Mạnh Hy sững người.

Tôi không biết vì sao mình lại to gan như thế, có thể đúng là do bị chạm phải nọc, nên chẳng còn kiêng nể gì nữa.

“Chú Mạnh Hy, chú không nói thật với cháu,” tôi nhìn thẳng vào mắt chú, “Cái chú muốn bảo vệ vốn dĩ không phải St.Leon! Người chú thực lòng muốn bảo vệ, mới khiến chú cam tâm tình nguyện vì cô ấy mà cưới một người vợ mình không yêu, dù cho cả đời không thể có được tình yêu cũng không sao...”

“Cháu thông minh thật.” Chú nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, nụ cười trên môi dường như mang ẩn ý sâu xa, “Còn cháu thì sao? Vì người mình muốn bảo vệ, cháu chịu vứt bỏ thứ gì?”

Vì người đó, tôi chịu vứt bỏ thứ gì?

Chú Mạnh Hy dường như đã đoán ra gì đó... Thần kinh tôi thoát chốc căng như dây đàn, niềm chua xót dâng lên trong mắt.

Thời gian cứ thế trôi trong đủ chuyện giày vò, thắm thoát đã đến kỳ thi đại học.

Đại đa số học sinh St.Leon đều không lo gì chuyện học lên cao, không phải vì năng lực giỏi giang, mà các cậu ấm cô chiêu nhà giàu sau khi tốt nghiệp cấp ba đều lựa chọn phương án “du học”, chỉ cần chịu đập tiền ra, khoác lấy ánh hào quang bằng cấp nước ngoài nghe cho thêm oách, còn về chuyện sang bên ấy rồi tu nghiệp gì thì không nằm trong phạm vi bách tính bình dân có thể đào sâu tìm hiểu.

Trịnh Sở Diệu, Bách Khải Phạm, Dương Duy đã nộp đơn xong xuôi vào các trường đại học nước ngoài, chỉ đợi lấy bằng tốt nghiệp cấp ba.

Vu Ương Ương không biết có phải do chịu ảnh hưởng từ thất bại đường tình duyên không mà thi cử không được thuận lợi lắm, điểm số chỉ đủ vào đại học dân lập, chuyện này với người gia cảnh khó khăn như cô ta, thật chẳng khác nào đã nghèo còn mắc cái eo.

Giang Niệm Vũ thi cử rất xuất sắc, đạt điểm tuyệt đối, nắm chắc trong tay một suất ở trường đại học hạng nhất.

Còn thành tích của tôi thì, đương nhiên...

“Trước chưa từng có, sau không người theo.” Giang Niệm Vũ còn ngao ngán hơn cả tôi, “Bê bết nhất trong lịch sử St.Leon.”

“Đã bảo tôi chỉ thi cùng cho biết thôi mà,” Tôi giật lại tờ giấy báo điểm, thản nhiên khuyên gã: “Nhìn xa ra một tẹo.”

“Rốt cuộc ai mới cần nhìn xa một tẹo hả?” Gã ôm trán, gợi ý: “Cậu có ý định thi kỳ tự chọn tháng Bảy không?”

Tôi lắc đầu: “Lúc đấy tôi đã ra nước ngoài rồi.”

Nhắm mắt có thể dự liệu được tương lai của mình: tốt nghiệp xong sẽ đính hôn với người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu, sau đó được gửi ra nước ngoài, học ngành gì không quan trọng, có thích hay không cũng không quan trọng, dù sao đợi đến lúc thích hợp, tôi cũng sẽ tắm rửa thơm tho, khoác lên mình bộ váy cưới, đồng ý hay không cũng chỉ có thể nói “Yes, I do”, kết hôn được vài năm, chồng bận sự nghiệp, tôi là quý phụ thanh cao, thêm mấy năm nữa, chồng có bồ nhí, tôi là quý phụ ghen tuông, lại thêm mấy năm nữa, chồng có bồ nhí hai bồ nhí ba, tôi là quý phụ bị ruồng bỏ... Tự nhiên thấy rùng mình ớn lạnh.

“Cậu định cứ ăn không ngồi rồi thế đến hết đời à?” Giang Niệm Vũ khinh miệt nhìn tôi.

“Như thế có gì không tốt?” Tôi cười nhe nhớn, “Tôi vốn là cô nàng phá của mà.”

“...” Có thể nhận thấy Giang Niệm Vũ đang cố gắng kiềm chế cảm xúc.

“Đừng nói chuyện tôi nữa. Cậu định học trường nào? Khoa nào? Tuy cậu nhắm chắc trường Y, nhưng tôi thấy sở thích cũng khá quan trọng, thời buổi này làm bác sĩ mệt mỏi lại vất vả, tranh cãi nghiệp vụ cũng nhiều...” So với bản thân, tôi tò mò về tương lai của gã hơn, tay hăng hái lật giở quyển giới thiệu các trường đại học miệng liến thoắng nhận xét, “Ngành Điện cơ... ờm, chán ồm, nghe nói học xong ai nấy đều thành tự kỷ, Ngành xây dựng công trình, đã xây dựng còn công trình, nghe chán chết được. Á? Cậu thấy ngành kiến trúc thế nào? Nhà cậu thiết kế tôi nhất định sẽ mua bằng sạch, ha ha!”

“Không liên quan đến cậu.” Vứt lại câu này, Giang Niệm Vũ quay lưng lạnh lùng bỏ đi.

Giang Niệm Vũ đang tức ư?

Tôi ngơ ngác nhìn theo tấm lưng gã xa dần, thứ tình cảm đã vùi sâu chôn chặt trong tim tựa hồ đang vỡ nát từng chút, từng chút một.

Ba tháng sau, trời đã sang xuân rồi, nhưng mùa đông ở St.Leon cứ như không có hồi kết.

Tôi thúc ngựa chạy băng băng trong trường đua, gió lạnh ngấm từ từ vào mạch máu dưới da, dấy lên cơn đau tê buốt âm ỉ.

“Lâm Tinh Thần.”

Tôi quay đầu lại, là Vu Ương Ương, cô ta đang từng bước tiến về phía này, tôi vẫn ngồi trên lưng ngựa nhìn xuống.

Vu Ương Ương nhú chặt hàng lông mày, da dẻ tái nhợt đến phát sợ, cảm có vẻ nhợt hơn trước, cô ta mặc áo khoác mỏng dính, thân hình gầy guộc trong gió lạnh như đang run lập cập.

Khoảnh khắc ấy, tôi suýt nữa đã muốn thông cảm với cô ta.

“Nghe nói Trịnh Sở Diệu và cậu sắp sửa đính hôn,” giọng cô ta nghe hơi thiếu tự nhiên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng, “chúc mừng hai cậu.”

“Nếu cậu chỉ muốn nói mấy câu thừa thãi này với tôi thì đừng phí lời.” Thấy vẻ mặt tiêu tụy của cô ả, dù lòng mềm nhũn, nhưng miệng lưỡi tôi vẫn cay nghiệt: “Chịu buông tay sớm có phải tốt không? Hạng con gái nghèo rớt như cậu vốn dĩ đâu phải đối thủ của tôi.”

“Lâm Tinh Thần, cậu có thủ đoạn hèn hạ gì thì cứ nhắm vào tôi chứ đừng động đến người nhà tôi!”

Không ngờ một người yếu đuối tính tình nhút nhát như cô nàng cũng có ngày phản đòn cơ đấy.

Xem ra lần này nhà họ Trịnh đã làm mạnh tay, một liều trị dứt điểm rồi đây.

“Không thể làm sao cậu tỉnh ra?” Tôi bật cười sắc lạnh, “Tôi đã cảnh cáo cậu từ trước rồi, là tự cậu không nghe lời, cứ cố dây dưa với Trịnh Sở Diệu thôi.”

“Lẽ nào cậu không sợ gặp báo ửng?”

“Báo ửng? Tôi giành lại vị hôn phu của mình thì phải gặp báo ửng gì nào?” Tôi cười khẩy: “Bố mẹ cậu cả ngày bán bún bán mì, không dạy cậu cướp chồng người khác mới gặp báo ửng à?”

“Lâm Tinh Thần, cậu có thể lăng mạ tôi, nhưng không được sỉ nhục bố mẹ tôi!”

Bông hoa đồng nội một khi nổi giận cũng có thể biến thành hoa ăn thịt người, thấy cô ta vung cây roi ngựa trong tay lên, làm bộ quật về phía mình, tôi hoảng hồn nghiêng người né, dây cương tuột khỏi tay, roi ngựa của Vu Ương Ương quất thẳng lên mình ngựa, con ngựa bị đau, chồm vó hí lên mấy tiếng, tôi phải ôm ghì lấy cổ ngựa mới khỏi ngã.

Tiếng hét thất thanh cao vút của Vu Ương Ương dường như làm con ngựa càng thêm kích động, tung vó phi nước đại về phía trước, tôi không nắm được dây cương nên không cách nào xoa dịu được nó, chỉ còn nước mặc cho con ngựa cõng mình chạy lồng khỏi trường đua ngựa, lao về phía bãi tập dù lượn.

Hu hu! Ai cứu tôi với...

Lẽ nào đây chính là báo ửng dành cho cô nàng gian ác Lâm Tinh Thần?

Tôi sống chết ghì chặt lấy bờm ngựa, mấy lần suýt ngã văng khỏi yên trong lúc xóc nảy, bất chợt có người lao tới từ bên hông, tay không túm lấy dây cương, con ngựa lôi gã chạy tiếp mấy mét mới chịu dừng lại.

Trèo xuống khỏi lưng ngựa, tôi đã sợ nhũn cả người mà nghe bên tai lại là tiếng gầm vô lương tâm của Giang Niệm Vũ: “Lâm Tinh Thần, cậu chán sống rồi à! Tôi đã bảo không được kích động ngựa cơ mà?”

Tôi luống cuống cúi đầu, nhìn thấy bàn tay Giang Niệm Vũ dưới ống tay áo sơ mi rướm máu.

Tên diên này, còn dám mắng tôi!

“Cậu mới chán sống rồi đấy!” Tôi cầm tay gã lên, mắt bỗng mờ đi, “Tay chảy cả máu rồi còn ở đây mắng người ta...”

Tìm được hộp cứu thương trong phòng dụng cụ bên cạnh bãi tập dù lượn, Giang Niệm Vũ nằm ngửa trên bãi cỏ, còn tôi nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh, dốc cả lọ cồn I ốt vào lòng bàn tay gã, gã đau đến nỗi hít vào thành tiếng, nhú chặt lông mày: “Cậu nhẹ tay một tí có được không?”

Quấn gạc thật dày, bọc hai tay gã thành móng giò rồi tôi mới bấu mạnh một cái, gã kêu lên oai oái.

“Đau chết đi, xem cậu còn dám tỏ vẻ anh hùng nữa không?” Ngoài miệng thì móc mỉa gã, nhưng nước mắt tôi lại chịu thua sức hút từ tâm trái đất, lăn chã nhỏ xuống lớp gạc trắng, thấm thành từng đóa hoa xám nhỏ.

“Tôi không nghĩ nhiều thế...” Gã gượng gạo giơ cái tay móng giò lên quệt má tôi, “Cậu, đừng khóc nữa...”

Băng gạc ram ráp cọ lên mặt rất khó chịu, tôi hơi ngồi thẳng dậy, giơ cao hai tay gã ép chặt vào đầu, gã rên lên vì đau, nhưng không giãy ra mà nhìn thẳng vào tôi.

“Người bị thương không được cử động lung tung!” Tôi hung dữ quát.

“Cậu định làm gì?” Gã hơi nhướn đuôi lông mày, khoe miệng nhếch lên, xoáy thành một lúm đồng tiền sâu hút bên má trái.

Biểu cảm chịu đựng, ánh mắt cuốn hút này, phối hợp với động tác áp chế gã của tôi, đúng là dụ dỗ người ta phạm tội chứ còn gì nữa!

Tôi nhìn chăm chăm gã con trai bên dưới, xác định không phải mình uống rượu, chắc do vừa nãy xóc nảy trên lưng ngựa lâu quá, để đến nỗi đầu óc rơi vào tình trạng mơ mơ màng màng, nên mới dễ dàng bị gã mê hoặc.

“Ờ đời phải biết mình là ai.” Tôi tập trung toàn bộ tinh thần, tuyệt đối không thể để bản mặt yêu nghiệt này hút mất hồn. “So với Trịnh Sở Diệu người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu, cậu chỉ là nam phụ thôi, nam phụ chỉ cần bảo vệ chu đáo nữ chính hoa đồng nội là đủ, cậu cứ không đâu dính lấy tôi làm gì hả?”

“Lâm Tinh Thần, cậu đọc tiểu thuyết nhiều quá đấy à? Cái gì mà nam phụ với cả nữ chính hoa đồng nội?” Gã không hiểu đầu cua tai nheo.

“Cậu là nam phụ, nam phụ một lòng si tình bên cạnh nữ chính hoa đồng nội, còn tôi là nữ phụ, vị hôn thê gian ác quyết phải cưới được nam chính.”

“Vậy ai là nam chính? Ai là nữ chính?”

“Trịnh Sở Diệu là nam chính, Vu Ương Ương là nữ chính, chúng ta giờ đang đóng bộ phim nhan đề *Hoàng tử phải lòng cô bé Lộ Lem!*”

“Ồ?” Gã vẫn có vẻ lơ mơ không hiểu, “Thì ra tôi không phải nam chính...”

“Tuy nam phụ thường được lòng người hơn nam chính, nhưng nam phụ chung quy vẫn cứ là nam phụ, chỉ là lựa chọn thứ hai của nữ chính thôi.”

“Thế ư?” Gã nghĩ ngợi gì đó.

Đã nói trắng ra rồi, tôi cũng mặt dày luôn một thể: “Nhưng mà, Giang Niệm Vũ, cậu có biết cậu lúc nào cũng như đang quyến rũ tôi không?”

“...” Gã lặng thinh.

“Quyển rũ một cô gái đã có vị hôn phu là rất vô đạo đức đấy, cậu biết không hả?” Tôi giảng giải đạo lý cho gã.

Gã như cười như không, cặp mắt sâu hút nhìn không thấy đáy: “Ờ, tôi quyển rũ cậu thế nào cơ?”

“Lúc nào cũng thế này,” tôi cúi người xuống, gã nhất thời không phản ứng kịp, môi hơi hé ra, tôi làm bộ cắn gã, “làm như muốn hôn tôi mọi nơi mọi lúc nhưng lại không hôn thật...”

“Tôi không biết trước giờ cậu vẫn có ảo tưởng biến thái ấy với tôi đấy,” gã mím chặt đôi môi, cố nhịn cười, “về sau nếu cậu muốn thì cứ nói thẳng ra, tôi dễ thương lượng lắm.”

Tôi đang nghiên túc phản ánh với gã vấn đề “không được dụ dỗ nữ phụ yêu nam phụ” thế này, mà gã lại tưởng tôi đang đùa chặc!

Đáng ghét quá đi mất!

Không thể kìm nén những cảm xúc trong lòng nữa, tôi túm cổ áo gã gầm lên: “Nói là cậu không hề có hứng thú với tôi, nói người cậu thích là Vu Ương Ương đi nhanh lên!”

Giang Niệm Vũ chỉ khẽ khàng gọi tên tôi: “Lâm Tinh Thần...”

“Ừ?”

Khoảnh khắc nhìn thẳng vào mắt gã, tựa hồ thấy một ánh sáng le lói lóe lên từ đáy mắt ấy rồi thoát chốc bùng lên thành ánh lửa rực rỡ nhất, tôi vô thức khép mắt lại, gần như cùng lúc, cảm giác bàn tay gã giữ lấy vai tôi siết chặt, chặt đến nỗi tôi bắt đầu thấy đau, chưa kịp mở miệng kêu, một luồng nhiệt nóng ran đã áp lên bờ môi.

Tiếng tim đập thành thịch như muốn thủng màng nhĩ, sức mạnh ý chí tiêu tán sạch sành sanh.

Luồng nhiệt nóng bỏng ấy còn quyến luyến trên môi tôi mãi không rời, dịu dàng mà hung bạo nghiền ép hết lượt này đến lượt khác, hành tôi suýt chút nữa ngạt thở, một tiếng kêu nhỏ như tiếng muỗi vo ve bất chợt vang lên trong lòng: Không được, thế này không được.

Kỵ sĩ đen của cô bé Lộ Lem sao có thể thích vị hôn thê của hoàng tử cơ chứ?

Tôi muốn đẩy gã ra, nhưng không lấy đâu sức lực.

“Cậu không trì hoãn đến độ tận giờ vẫn không nhận ra chứ?” Luồng nhiệt nóng bỏng ấy cuối cùng cũng tách khỏi môi tôi, Giang Niệm Vũ ghé vào tai tôi, nói khẽ bằng chất giọng nửa thì thầm nửa cảm dỗ: “Người tôi thích là ...”

“Đừng nói!” Tôi rùng mình cắt ngang lời gã: “Đừng có nói ra, tôi không muốn biết!”

Mùa xuân năm nay hết sức không yên bình.

Đầu tiên, chuyện tai tiếng giữa Trịnh Sở Diệu-người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu và Vu Ương Ương-cô con gái quán mì rất cuộc cũng vỡ lở, ảnh hai người nước mắt lưng tròng ôm hôn nhau được đăng trên trang đầu báo lá cải, ai nấy đều chăm chăm trông chờ phản ứng của vị hôn thê Lâm Tinh Thần.

Trước mặt truyền thông, tôi thản nhiên mỉm cười, tạo dáng vợ cả mẫu mực, thốt ra những lời dối trá đến mình cũng không tin: “Đấy chỉ là tin

đồn vô căn cứ, tình cảm giữa tôi và Trịnh Sở Diệu rất tốt đẹp, cảm ơn mọi người quan tâm.”

Không bao lâu, Vu Ương Ương nhận học bổng do hiệu trưởng trường St.Leon trao tặng, được gửi đi học ở nước ngoài.

Bề ngoài là vẻ vang xuất ngoại tu nghiệp, thực tế là nhà họ Trịnh cho cô ta một khoản tiền lớn, đuổi cô ta ra nước ngoài, dụng ý đã rõ ràng rành rành, muốn cô ta triệt để rút khỏi thế giới của chúng tôi, quán mì nhỏ đầu ngõ cũng không biết đã chuyển đi đấng nào.

Sau đó một tuần, tôi nhận được một gói bưu phẩm gửi tới qua đường hàng không, mất mấy phút lặng nhìn tên mình ở mục người nhận, tôi mới thận trọng mở cái gói lấy món đồ bên trong ra, là chiếc cài tóc vương miện SWROVSKI tôi làm thất lạc bên hồ bơi của khách sạn W.

Một tờ giấy viết thư rơi ra, Vu Ương Ương viết...

Lâm Tinh Thần, cậu nói đúng, thích Trịnh Sở Diệu là tôi không tự lượng sức mình.

Giờ tỉnh mộng rồi, món trang sức này cũng nên trả lại cho chủ cũ thôi.

Nắm chặt chiếc vương miện trong tay, pha lê tán sắc lấp lánh, nhưng góc cạnh của nó lại chọc vào lòng bàn tay tôi đau nhói, tự nhiên cảm thấy mọi hứng thú đều tắt ngấm. Bữa tiệc đính hôn cùng Trịnh Sở Diệu đã gần ngay trước mắt, công chúa hoàng tử trong câu chuyện cổ tích sắp đi đến hồi kết, nhưng ngày mộng đẹp trở thành sự thật ấy, đối với tôi, dường như đã mất đi mọi háo hức lẫn mong chờ.

Sau đó là chuỗi cửa hàng bánh mì mẹ cả lén rút vốn công ty, tự ý đầu tư bên ngoài vương vào lùm xùm an toàn thực phẩm, người phụ trách bị phía cảnh sát ra lệnh tạm giữ, hiện sắp sửa khai ra nguồn số vốn chống lưng.

Tôi khẽ thở dài, thầm buông lời mai mỉa dừng dưng: “Đáng đời.”

“Tinh Thần, hôn ước giữa con và nhà họ Trịnh giờ bắt buộc phải tiến hành.” Giọng mẹ nói chuyện vẫn như đang bàn bạc một vụ mua bán, “Hụt mất món tiền lớn nhường ấy, nếu không kịp thời bù vào, để mấy cổ đông lớn nhà họ Lâm phát hiện ra, nhất định sẽ liên kết với nhau hất cẳng chúng ra khỏi tập đoàn Dolly!”

Tôi lắc lắc ly rượu, qua lớp chất lỏng màu đỏ thắm, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ ảo méo mó, chẳng khác nào cuộc đời thân bất do kỷ của tôi.

Nhấp một ngụm rượu vang, chỉ thấy miệng đắng chát, tôi nói: “Con không muốn đính hôn với Trịnh Sở Diệu!”

“Con không muốn?” Mẹ cả sầm mặt lên tiếng, lớp trang điểm kỹ lưỡng không che giấu nổi những nếp nhăn hằn sâu nơi hốc mắt, “Là vì thằng bé kia?”

Rượu vang sánh khỏi miệng ly, mấy giọt đỏ tươi loang trên khăn trải bàn trắng muốt.

“Cậu ta... tên Giang, Niệm, Vũ, phải không?” Mẹ cả cười khẽ.

Tôi ra sức nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, móng tay từng chút một găm sâu vào lòng bàn tay, vết răng hằn rõ trên môi: “Đừng có động vào cậu ấy! Nếu mẹ còn hy vọng thấy con bước vào lễ đường cùng Trịnh Sở Diệu.”

Tối hôm ấy, tôi lại lén lén khỏi biệt thự, lang thang không phương hướng, đến khi tỉnh táo lại mới nhận ra mình đã vô thức đi đến khu chợ đầu mối từng ở hồi bé.

Lúc này đã là đêm khuya thanh vắng, chợ đầu mối trút bỏ sự ồn ào ban ngày, tiếng giày cao gót gõ xuống mặt đường nghe vang hết sức, tôi

khom lưng cởi giày, hai bàn chân được tự do giẫm lên mặt đất, từng luồng hơi lạnh ngấm vào gan bàn chân, xoa dịu bớt cảm giác đau đớn do bị giày trói buộc.

Còn nhớ tôi từng hứa với mẹ: Nhất định không để chúng ta lại sống như trước kia!

Dư vị trợn lặn từ đủ thứ mùi ô trọc đang ngửi thấy, tất cả đều là quá khứ đau thương, đều đã qua rồi...

Tôi xỏ lại giày cao gót, dù cho giày có không vừa chân, việc tôi phải làm hiện giờ, chính là bước từng bước về phía trước, đi trên con đường cần phải đi.

Một luồng đèn pha mô tô phân khối lớn sáng rực rọi vào mắt, tôi ngậy người nhìn về phía ánh đèn, dù trước mắt sáng lóa như ban ngày, cõi lòng vẫn cảm thấy tối tăm u ám, giống như một cánh cửa nào đó bên trong đã bị đóng chặt lại.

“Lâm Tinh Thần!” Người vừa đến xuống xe, do ngược sáng tôi không trông rõ vẻ mặt gã, nhưng giọng nói thì rất quen.

“Là cậu à! Sao cậu lại ở đây? Trong chợ đầu mối cũng có party à?”

Giang Niệm Vũ nhíu mày: “Cậu uống say rồi đấy, đừng có nói lung tung.”

“Tôi say đâu mà say.” Tôi bước lại gần gã, giẫm gót giày nhọn hoắc lên đôi giày thể thao gã đi dưới chân, ghéch cằm lên, “Này, Giang Niệm Vũ, cậu có định đến tiệc đính hôn của tôi và Trịnh Sở Diệu không?”

“Rõ ràng cậu biết người Trịnh Sở Diệu thích là Vu Ương Ương.” Ánh mắt Giang Niệm Vũ bình thản và lãnh đạm, gã hỏi tôi: “Làm vậy, cậu thấy hạnh phúc thật à?”

Tôi nở nụ cười rạng rỡ: “Đương nhiên là hạnh phúc, cho dù Trịnh Sở Diệu từng thích Vu Ương Ương thì có sao? Vu Ương Ương cuối cùng chẳng phải đã biến mất rồi thôi! Thứ tình cảm không vượt qua nổi thử thách sao có thể gọi là tình yêu được. Tôi và Trịnh Sở Diệu tuy là hôn nhân lợi ích, mới đầu không có nền tảng tình cảm, nhưng trải qua một thời gian tiếp xúc, chúng tôi nhận ra đôi bên thật lòng yêu nhau, có thể vượt qua sóng gió, không gì chia tách nổi...”

“Cậu bảo thế này có phải lật đổ hết ráo giả định trong mấy bộ phim truyền hình vắn xoắn kia không? Thông thường hoàng tử cuối cùng phải ở bên cô bé Lọ Lem, không ngờ lần này lại để vị hôn thê gian ác là tôi phản đòn thành công...”

Tôi cười ha hả, nhưng càng nói càng chột dạ, giọng vô thức nhỏ dần, vì nụ cười trên khóe môi Giang Niệm Vũ có nhìn thế nào cũng giống đang giấu cợt, thậm chí còn thấp thoáng vẻ tức giận.

“Cậu liền thoảng này giờ, là muốn nói cho tôi nghe, hay đang tự thuyết phục mình thế?”

Tôi âm ức trừng mắt với hắn: “Đây là sự thật, sao tôi phải tự thuyết phục mình thế?”

“Cậu đã vượt qua thử thách là tôi chưa?”

“Thử thách gì? Tôi không hiểu.”

“Nếu cậu thật lòng yêu Trịnh Sở Diệu, vì sao hôm đó lại không dám nghe hết lời tôi?”

“Người tôi thích là...”

“Đừng có nói ra, tôi không muốn biết!”

Tôi ngẩn ra một lúc, nhớ lại giọng nói nửa thì thầm, nửa mê hoặc hôm đó của Giang Niệm Vũ, ánh mắt thần thờ giây lát, mới lầm bầm thành tiếng: “Được, cậu nói đi, tôi nghe.”

“Lâm Tinh Thần, tôi thích cậu.”

Giọng gã rất khẽ, nhưng lại dội mạnh vào tim tôi, làm tôi rùng mình.

Gã lẳng lẳng nhìn tôi, cứ nhìn mãi, nhìn mãi đến khi tôi buộc phải đón nhận ánh mắt ấy.

Rõ ràng là Giang Niệm Vũ đang tỏ tình với tôi, vì sao gã điềm nhiên như thế trong khi tôi lại buồn thế này?

Giờ phút này, tôi phải nói gì đây?

Tôi nên nói gì mới phù hợp?

Bình tĩnh, hết sức bình tĩnh, mấy chuyện từ chối tình cảm kiểu này, Lâm Tinh Thần quá chuyên nghiệp rồi.

“Cảm ơn, nhưng tôi không thể thích cậu.” Rốt cuộc tôi cũng nghĩ ra lời thoái muôn thuở, “Giang Niệm Vũ, cậu nhất định sẽ tìm được người con gái tốt hơn tôi, phù hợp hơn tôi...”

“Tôi thấy cũng phải.” Gã chẳng có vẻ gì lưu luyến, “Cậu quả thực không hợp với tôi tẹo nào.”

Tôi ưỡn thẳng sống lưng, ép mình cũng phải làm ra vẻ dửng dưng: “Chúng ta vẫn là bạn chứ?”

“Ừ!” Gã mau mắn đồng ý, không hề do dự.

Cõi lòng tôi đổ lệ, tên chết tiệt này sao có thể nhận lời thoải mái như thế chứ, cứ như câu “Tôi thích cậu” gã vừa nói chỉ là một trò đùa: ê, tôi

thích cậu, cậu không thích tôi hả? Ok cũng chẳng sao, đừng bận tâm, dù gì tôi cũng chỉ tiện miệng nói thôi.

“Để tôi chở cậu về.” Gã giơ tay kéo tôi.

Tôi run run, nói: “Tôi tự biết đi!” rồi sai bước chân, đôi giày cao gót trật quẻ ngoẹo sang một bên.

“Không sao.” Trước ánh mắt càng lúc càng lạnh của gã, tôi cứng đầu gắng gượng thâm hồi lâu, rồi mới bất đắc dĩ lầu bầu, “Trẹo chân rồi...”

Không nhiều lời với tôi nữa, Giang Niệm Vũ quyết đoán bế thốc tôi lên.

“Á...” Tôi giật mình la oai oái, “Mau thả tôi xuống!”

“Đừng có quấy, lại ngã dập mũi tôi không chịu trách nhiệm đâu!”

Lời uy hiếp có hiệu quả tức thì, tôi hậm hực vòng tay qua cổ gã, Giang Niệm Vũ định cho tôi ngồi lên yên sau chiếc mô tô phân khối lớn, nhưng tôi lại mặc váy bó sát, không giữ được thăng bằng nên cứ trượt xuống mãi.

Không rõ là cần nhẫn hay than thở, gã nói: “Cậu đúng là...sinh ra để hành tôi mà.”

Về đến nhà, Giang Niệm Vũ đưa tay ra bế tôi, tôi nói mình tự đi được, chân vừa chạm đất đã mềm oặt không đứng nổi, suýt chút nữa ngã quỵ.

Giang Niệm Vũ lại thờ dài, bế ngang tôi lên, cả hai vừa quay người đã trông thấy Trịnh Sở Diệu đứng sừng sững trước cổng nhà tôi làm thần giữ cửa.

Thấy tôi nằm trong vòng tay Giang Niệm Vũ, ánh mắt Trịnh Sở Diệu thoáng kinh ngạc, lông mày hơi nhíu lại, hần trầm ngâm nhìn chằm chằm Giang Niệm Vũ mấy giây.

“Giao cậu ấy cho em là được rồi.” Hần lạnh lùng nói, giọng điệu lộ vẻ mỉa mai, “Cảm ơn anh Tiểu Vũ đã đưa vị hôn thê của em về.”

“Cậu không cần cảm ơn hộ đâu.” Cánh tay Giang Niệm Vũ đang ôm tôi siết chặt.

Vào đến nhà, ánh đèn trong phòng làm tôi nheo nheo mắt, mãi lúc sau mới quen với ánh sáng, mở mắt ra đã thấy cả phòng đầy người, mẹ cả và bố mẹ Trịnh Sở Diệu đều đang tươi cười rạng rỡ nhìn chúng tôi, biểu cảm hết như chứng kiến chú rể bế cô dâu vào phòng tân hôn.

Tôi nhanh chóng hiểu ra mục đích các bậc trưởng bối tụ họp tại nhà mình, cũng nhanh chóng phát giác Trịnh Sở Diệu đối xử dịu dàng với mình chẳng qua chỉ là đang đóng kịch, nhân lúc hần chào hỏi người lớn, tôi thừa cơ véo vào eo hần, hai cánh tay đang bế tôi hơi trượt xuống, tôi giật mình bấu chặt lấy đôi vai gần nhất, vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp một nụ cười khiêu khích.

Đúng là ấu trĩ hết sức.

Trịnh Sở Diệu bế tôi vào phòng, đặt tôi xuống giường xong mới như thờ phào nhẹ nhõm.

“Hôm nay tôi mới biết, thì ra Trịnh Sở Diệu cũng giỏi đóng kịch đấy chứ...” Tôi giễu cợt.

Hần đột nhiên cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán tôi.

“Đã diễn thì phải diễn cho trọn vai chứ hả?” Hần đáp trả bằng chính lời tôi từng nói.

Tôi trợn tròn mắt.

Nụ cười chua chát nở trên môi, Trịnh Sở Diệu nhìn tôi đầy da diết: “Cậu nhất định không biết, tôi vốn là một diễn viên rất có đạo đức nghề nghiệp đấy.”

“Đồ hèn! Trịnh Sở Diệu, cậu là đồ hèn!” Tôi căm hận nhìn thẳng vào mắt hăn, gằn lên: “Cậu không dám cãi lời gia tộc, lại còn kéo tôi chết chung!”

“Chẳng phải cậu cũng thế sao?” Hăn hỏi.

“Tinh Thần, cuối tuần này là sinh nhật mình, mình đã bao trọn hộp đêm Genesis để mở tiệc sinh nhật, cậu nhất định phải đến nhé!” Lôi Gia Na tươi cười mời mọc, “Đến chơi đi mà, mình giới thiệu cho cậu một anh chàng đẹp trai cao to.” Nói rồi còn nháy mắt dễ thương.

Nếu là bình thường, tôi chẳng đời nào thèm đi, nhưng tôi của hiện tại đang có nhu cầu cấp thiết giải tỏa nỗi muộn phiền sắp sửa vỡ đê, nên bèn gật đầu nhận lời.

Tôi lại tới salon thẩm mỹ tút tát, thấy A Khải vừa làm tóc cho tôi vừa hỏi: “Cô Tinh Thần dạo này ít đến đây thế, chuyện چرا cảm anh có thuận lợi không?”

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười.

Váy ngắn cúp ngực đính kim sa bạc gợi cảm, lóng lánh lóa mắt dưới ánh đèn, mắt khói tán đậm, hai tầng lông mi giả, kết hợp cùng son môi đỏ lì, tôi quyến rũ như hồ ly tinh, giẫm trên đôi giày gót nhọn màu đỏ hai mươi phân, thẳng tiến Genesis.

“Công chúa Tinh Thần nổi tiếng lại tới dự tiệc sinh nhật của Lôi Gia Na, chúng ta đúng là được thơm lây quá đi.”

“Tinh Thần, uống rượu một mình cô đơn lắm, bọn mình uống cùng cậu...”

Hết ly này đến ly khác, ngửa cổ dốc cạn rượu trong ly, có lẽ do say nên tôi không cần ép mình cười giả lả nữa, cũng không ngờ đến chuyện mình sắp sửa chết ngạt.

“Tôi đi đây, chúc mừng sinh nhật.” Tôi đem chiếc túi hàng hiệu tặng cho Lôi Gia Na, rồi đứng dậy bỏ đi.

Vừa ra khỏi Genesis chưa được mấy bước, còn chưa thấy chú Ngô đánh xe tới đón, đã nghe đằng sau xôn xao nhốn nháo: “Cảnh sát kiểm tra đột xuất! Không ai được rời khỏi đây, chúng tôi nhận tin báo trong này có người bán ma túy.”

Tôi vô thức khựng bước, đang định quay đầu thì bị một tên đàn ông mặt mày u ám để râu cá trê túm cánh tay níu lại.

“He he, mèo mù vớ được cá rán...” Tên đàn ông trọ trẹ chất giọng đặc trưng, nghe rất quen, nhưng tôi nhất thời không nhớ ra hắn ta là ai.

Một chân làm trụ, chân còn lại tung cú đá chào hỏi dừng quần kẻ nọ bằng chiếc giày cao gót nhọn hoắt, hấn đầu đón gào lên thảm thiết, còn tôi quay ngoắt bỏ chạy, vừa chạy vừa thấy thanh kê cứu, nhưng tên lưu manh kia còn nhanh hơn, thoắt cái đã túm được tóc tôi, kéo giật tôi lại, tôi ngã ra đất, cánh tay mài xuống mặt đường xi măng thô nhám, cơn đau rát dội lên.

Tôi gắng gượng chống người dậy, móc điện thoại ra ấn nút gọi nhanh, không cần nghĩ xem gọi cho ai, điện thoại vừa thông liền hét lớn: “Giang Niệm Vũ! Cứu tôi! Tôi đang ở con ngõ bên cạnh Genesis...”

“Bốp!” Tên đàn ông giáng cho tôi một bạt tai, điện thoại cũng bị đánh văng đi, một bàn tay nồng mùi nhanh như cắt bịt chặt mũi miệng tôi, tôi ra sức giãy giụa, cố gắng giữ mình tỉnh táo, không ngất lịm đi quá nhanh.

Đầu óc dần dần mờ mịt, sức lực thất thoát từng chút một, tôi liêu minh hòng vùng khỏi bàn tay tên lưu manh, nhưng không sao giằng thoát, đành mặc hăn ta lôi mình vào ngõ tối.

Ngõ tối...

Là tên còn lại trong đường dây buôn bán ma túy kia!

Giang Niệm Vũ, mau đến cứu tôi...

Trong lúc giàn giụa nước mắt, tôi chỉ nhớ mình dùng toàn bộ tế bào trên cơ thể gào lên gọi gã- Giang Niệm Vũ! Mau đến cứu tôi!

Một bóng người mảnh dẻ xé toang màn đêm xông về phía tên lưu manh, hai người lao vào đánh đấm, loáng thoáng thấy trên tay tên lưu manh lóe lên một ánh dao...

“Cẩn thận!” Tôi nhào về phía trước, định ôm lấy Giang Niệm Vũ, nhưng gã lại đẩy mạnh tôi ra.

Giang Niệm Vũ giơ cánh tay lên chặn nhát dao của tên lưu manh, quay đầu lại nói với tôi: “Chạy mau đi.”

“Không!” Tôi quát trả.

Lại đuổi tôi đi! Tôi cứ không đi đấy! Lâm Tinh Thần cả đời này bám dính lấy cậu!

Nhân lúc hai người họ mãi đánh nhau không để ý đến mình, tôi cởi giày cao gót bỏ vào tên lưu manh kia, gót giày nhọn hoắt lúc này trở thành vũ khí vô cùng lợi hại, chỉ mấy nhát đã chọc thủng mấy lỗ máu trên người

hắn ta, tên lưu manh không ngờ đưa con gái liễu yếu đào tơ như tôi một khi điên lên lại cực kỳ nhanh nhẹn hung hãn, cộng thêm bị Giang Niệm Vũ giữ chân, khi cảnh sát đuổi tới, hắn đã nằm thẳng cẳng trên đất thờ thoi thóp.

Tên lưu manh bị giải đi, nguy hiểm vừa tiêu tan, Giang Niệm Vũ lại đột nhiên ngã khụy vào tôi, yếu ớt thở gấp như đang phải chịu đựng đau đớn khủng khiếp.

“Giang Niệm Vũ, cậu không sao chứ?” Tôi giật thót, lay lay gã, gã khẽ rên rỉ, định nhồm người dậy, nhưng lực bất tòng tâm.

Từng giọt nước mắt lăn dài rơi xuống, gã đưa bàn tay lạnh ngắt vuốt ve má tôi, nhẹ nhàng hôn đi những giọt nước mắt, rồi chậm rãi, dịu dàng hôn từ khóe mắt xuống sống mũi, đến khi chuẩn bị hôn lên môi tôi thì quay đầu đi.

Nhếch môi cười tái nhợt, gã gục xuống vai tôi, hơi thở gấp gáp mà yếu ớt.

“Xin lỗi, suýt nữa tôi quên cậu sắp đính hôn...”

Tôi ngẩng đầu nhìn tên con trai trước mặt, dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt quay nghiêng của gã một nửa phơi ngoài sáng một nửa chìm trong tối, cặp mắt từ từ khép lại, nét mặt vô cùng bình thản, tựa hồ ngủ say, không gì có thể đánh thức nổi.

Tôi khẽ huých Giang Niệm Vũ đang nằm đè lên người mình, gã chẳng hề có phản ứng gì, cảm thấy vùng bụng ướm dính, tôi sờ tay xuống dưới...máu, tay tôi toàn máu, không phải máu của tôi mà của Giang Niệm Vũ!

“Giang Niệm Vũ... Giang Niệm Vũ? Cậu đừng có dọa tôi...”

Tôi vòng tay ôm chặt lấy gã, hôn lên đôi môi nhợt nhạt không còn sắc máu, cuối cùng òa lên khóc to.

Mấy tuần sau, hai nhà Lâm-Trịnh bắt tay tổ chức một buổi tiệc long trọng.

Địa điểm vẫn là tầng thượng khách sạn W.

Dương Duy đã nhầm, tiềm lực tài chính của người thừa kế tập đoàn Nhật Diệu không thể chỉ đánh giá bằng mười nghìn bông hoa hồng, chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín bông hồng thả kín hồ bơi lộ thiên, giống như một biển hồng khổng lồ.

Mẹ cả dắt theo tôi chưng diện xinh đẹp, cao ngạo bước vào hội trường, dù Julia nói cả đời chưa từng chứng kiến sự kiện nào lớn như vậy, khăng khăng đòi đến.

Tôi vui vẻ đồng ý.

Kể ra, dù Julia cũng thật đáng thương, tuy là mẹ ruột của tôi nhưng trước mặt người ngoài lại không thể gọi con xưng mẹ, ngay từ khi tôi bước vào nhà họ Lâm, trở thành con gái của bố và mẹ cả, mẹ đã bị ép từ bỏ tư cách làm mẹ.

Gió mát đêm hè thổi hiu hiu, tiếng nhạc du dương tuôn chảy, chín mươi chín nghìn chín trăm chín mươi chín bông hồng Damascus tỏa hương thơm ngào ngạt không khí.

Nam nữ bồi bàn mặc lễ phục đuôi tôm màu đen đi lại như con thoi giữa các khách quý ăn vận lộng lẫy, trên quầy bar mặt kính bày đủ các món

ăn do bếp trưởng đẳng cấp cao Michelin dày công chế biến, muôn màu muôn vẻ, từ màu sắc đến hương vị đều hoàn mỹ.

Tất cả đều giống hệt năm ngoái.

Chỉ khác ở chủ đề bữa tiệc lần này.

Trước vô vàn ánh đèn flash chớp liên hồi, Trịnh Sở Diệu khoác tay tôi lịch thiệp bước ra.

Trên người mặc bộ váy dạ tiệc Mag & Logan, chất liệu voan mỏng nửa xuyên thấu màu trắng, thêu ren thủ công trang nhã, tôi tự biết mình đẹp đến nín thở.

Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nhật Diệu chống ba toong xuất hiện trên sân khấu, ông cầm micro, trước tiên nói mấy lời mào đầu tạo không khí, đến khi trông thấy hai nhân vật chính bước ra, chủ tịch cười nói: “Cảm ơn sự có mặt của các vị bằng hữu giới kinh doanh, hôm nay nhân cơ hội mọi người cùng tề tựu tại đây, tôi muốn thông báo về chuyện đính hôn giữa Sở Diệu, cháu đích tôn nhà họ Trịnh với Tinh Thần, thiên kim tiểu thư nhà họ Lâm tập đoàn Dolly!”

Cả hội trường vang dội tiếng vỗ tay, hồi lâu không ngớt.

Trịnh Sở Diệu cầm trong tay cành hồng còn chúm nụ chế tác bằng bạc ròng, trên nụ hoa chớm nở là một cặp nhẫn vàng, tôi đeo chiếc nhẫn vào tay trái hẵn, hẵn cầm tay tôi lên, chuẩn bị xỏ nhẫn vào tay phải tôi...

“Đợi đã.” Tôi nói to, rụt tay lại.

Tôi bước đến trước mặt ngài chủ tịch cầm lấy micro, không quên duyên dáng vén tóc sang bên, mỉm cười lên tiếng: “Tôi không muốn đính hôn nữa.”

Đám đông được phen thảng thốt.

“Lâm Tinh Thần, ý cậu là sao?” Ngay đến Trịnh Sở Diệu cũng ngỡ ngàng.

“Có ba nguyên nhân.” Nụ cười của tôi vẫn không kém phần tươi tắn, độ cong khóe miệng đã được luyện đi luyện lại mấy trăm lần.

“Nguyên nhân thứ nhất, cậu không yêu tôi. Nguyên nhân thứ hai, tôi không yêu cậu.”

“Nguyên nhân thứ ba,” tôi uyển chuyển cất bước, đi đến nắm tay dì Julia đứng dưới sân khấu, “Người mẹ mang nặng đẻ đau tôi không phải bà Trần Minh Lệ, tổng giám đốc tập đoàn Dolly, mà là người này, bà ấy từng có quan hệ tình cảm với vị tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn Dolly, cũng chính là bố tôi, nói cách khác bà ấy chính là ‘vợ bé’ mà mọi người hay nói, không tiền không quyền không gia thế không học vấn”. Tôi đưa mắt nhìn quanh một vòng, chiêm ngưỡng biểu cảm biến đổi khôn lường trên mặt từng người trong bữa tiệc.

Mặt mẹ cả hết tái xanh đến tối sầm rồi lại chuyển sang trắng bệch, cho thấy nội tâm đang diễn biến hết sức phức tạp.

Mẹ ruột tôi lại liên tiếp xoa tay, vẻ mặt lúng túng xấu hổ.

“Vợ bé chưa được cưới hỏi đã mang thai sinh ra rồi, đúng vậy, tôi chính là đứa con được người ta gọi là ‘ngoài giá thú’!” Tôi ngạo nghễ hếch cằm, rất có khí khái nhìn đời bằng nửa con mắt, “Tôi nghĩ, ba nguyên nhân này chắc hẳn đã đủ rồi chứ.”

Danh gia vọng tộc giàu có như nhà họ Trịnh, biết được thân thế thực sự của tôi, tuyệt đối không đời nào cho phép tôi bước chân vào nhà họ.

Chiêu này lợi hại không nào! Có điều cái giá phải trả, chính là tay trắng!

Trịnh Sở Diệù kinh ngạc nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ngài chủ tịch đứng trên sân khấu run rẩy cất tiếng: “Cháu, cháu...”
hồi lâu không nói được lời nào, tiếp đó ngắt xiu ngã đánh rầm một tiếng,
nhân viên y tế được huấn luyện nghiêm chỉnh tức tốc lao đến, khiêng ông
lên xe cứu thương.

Ôi trời, ngài chủ tịch đừng sao nhé, bằng không tôi thật có lỗi quá.

Tôi bước tới bên mẹ cả đang hóa đá, vỗ vai bà ấy, nói khẽ: “Nể tình
mẹ là ‘vợ của người bố đã qua đời’ của con, nếu mẹ bị đuổi khỏi nhà họ
Lâm, con sẽ đón mẹ về phụng dưỡng.”

“Cô Lâm, cô có muốn xin lỗi nhà họ Trịnh về việc hủy hôn này
không? Sau khi hủy hôn, tâm trạng cô thế nào? Đời sống sinh hoạt có gặp
phải ảnh hưởng gì không?” Phóng viên mục xã hội hỏi.

“Việc hủy hôn liệu có ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác làm ăn giữa
hai nhà không? Giá cổ phiếu Dolly liệu có do đó mà thiệt hại nghiêm trọng
không? Tổng công ty có khả năng đưa ra phương án giải quyết hữu hiệu
chứ?” Phóng viên mục tài chính hỏi.

“Có phải cô Tinh Thần đã có người khác không? Là bạn học cùng
trường ư? Gặp gỡ thế nào? Quen biết từ đâu?” Phóng viên mục giải trí hỏi.

Tôi quay đầu lại, nở nụ cười yêu kiều: “Từ hôm nay trở đi, tôi không
còn là đệ nhất thiên kim tiểu thư Lâm Tinh Thần nữa, về chuyện công việc,
tôi tin rằng tập đoàn Dolly sẽ sớm có tuyên bố chính thức, còn về chuyện cá
nhân, tôi xin phép được giữ riêng cho mình, cảm ơn mọi người.”

Ai mà chẳng bước từng bước đi đến ngày hôm nay?

Ai mà chẳng tin rằng lựa chọn của mình là đúng?

Đến cuối con đường bao nhiêu người thực sự có được hạnh phúc, không hề hối hận với lựa chọn của mình?

Tôi chỉ biết, có một thứ tình cảm đã nâng đỡ tôi, giúp tôi trở nên dũng cảm can đảm, khiến tôi cam tâm tình nguyện vứt bỏ mọi thứ, chạy đến nơi có người ấy.

Đó là người đời này kiếp này giây phút này, tôi không muốn để lỡ mất.

Gã tuy không phải hoàng tử, nhưng lại chịu xem tôi như công chúa.

TRIỆU CHỨNG 8

CÔNG CHÚA HẾT BỆNH

Câu chuyện nào rồi cũng có cái kết hạnh phúc, nếu chưa có, chứng tỏ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bốn năm sau...

“Sau vụ việc mỡ ống cống, tình hình buôn bán của rất nhiều hàng quán vỉa hè gặp ảnh hưởng, song quán gà rán mở chưa được bốn năm ngay trong chợ truyền thống này vẫn rất đắt hàng. Ôi chao! Nhìn hàng người đang xếp hàng kìa! Rốt cuộc chủ quán có bí quyết gia truyền gì? Hãy cùng theo chân phóng viên chuyên mục ẩm thực của chúng tôi tìm hiểu căn nguyên...”

“Gà của quán chúng tôi hằng sáng đều được giao trực tiếp từ khu giết mổ công nghiệp, không sợ không tươi hay có vấn đề về an toàn thực phẩm, quán chúng tôi cũng không ngại chi phí đắt đỏ, dùng các nguyên liệu thuốc bắc để tẩm ướp gà, tuyệt đối không hề có chuyện dầu mỡ bẩn, để quý khách yên tâm ăn gà, không lo vấn đề sức khỏe... Đã nhận năm trăm lẻ ba tệ, trả lại chị mười lăm tệ, cảm ơn quý khách, lần sau lại tới. Phiền mọi người phía sau lấy số rồi hãy xếp hàng...” Người phụ nữ đeo khẩu trang vải bông, ánh mắt sắc bén vừa trả lời câu hỏi của phóng viên, vừa thu tiền thối tiền, vẫn không quên chào hỏi các khách đang xếp hàng, đến phóng viên cũng phải tự thẹn vì không thể đa di năng như vậy.

Một phụ nữ thân hình đầy đà vớt gà rán trong chảo dầu lên, thành thực vẩy ráo dầu, rắc gia vị, thấy ống kính máy quay chĩa vào mình, không quên nháy mắt: “Đảm bảo ngon! Ai ăn đều tấm tắc!”

“Cắn một miếng là thấy mùi thuốc bắc thoang thoang xộc vào mũi, nước thịt ứa ra, không cần thận thế nào cũng nhỏ vào quần áo..”

“Ngon tuyệt! Hương vị làm người ta cứ nhớ mãi, thử một lần là thành khách quen ngay!” Khách hàng xách một bọc to, giơ ngón tay cái tán thưởng.

“Phóng viên đã đến tận nơi chứng thực, nhiệt liệt giới thiệu quán gà rán tới mọi người, thời gian mở bán hằng ngày từ 4 giờ chiều đến 10 giờ tối, ngày nghỉ mở đến 12 giờ đêm, mua từ năm trăm tệ trở lên có thể giao hàng

tận nơi. Vừa rồi là tin do phóng viên âm thực *Tin nóng trong tuần* tại Đài Bắc thực hiện...”

“Tránh đường! Tránh đường!”

Cùng với tiếng phanh gấp chói tai, một chiếc xe đạp dừng lại ngay trước quán gà rán, cô gái trên xe cột tóc đuôi gà gọn gàng, một chân chống xuống đất, mông vẫn dính trên yên xe, thè lưỡi thở hồng hộc chẳng hề ý tứ, tay quạt gió liên hồi: “Nóng chết mất!”

“Cô chủ về rồi ạ.” Một ông bác tóc hoa râm bước tới đưa nước đưa khăn, tôi ừng ực uống hết cốc nước, lau mặt mũi, hỏi: “Giờ còn phải đưa đi đâu nữa?”

“Đơn kế là ở phía Bắc đường Trung Sơn, địa chỉ cụ thể là...” Người phụ nữ sắc sảo đặt mấy túi gà rán vào giỏ nhựa phải trước xe đạp, dặn: “Nhất định phải giao lúc 5 giờ đấy.”

“Không thành vấn đề!” Tôi vừa giậm bàn đạp thì một chiếc Rolls Royce từ đầu ngõ tiến lại, nghênh ngang phách lối chặn đường đi của tôi.

Cư dân lâu năm trong chợ đầu mối truyền thống cả đời chưa từng nhìn thấy xe hơi hạng sang, thi nhau thò đầu tò mò ngó nghiêng.

“Ê, ê, xe hơi không được đi trong chợ đầu mối!” Tôi bực mình đập bồm bộp vào mui xe, thật muốn đập bẹp cái logo lập thể nữ thần tung cánh bay dựng bên trên, “Không trông thấy biển cấm xe cộ lưu thông phía trước à?”

Một thanh niên bước xuống xe, ánh nắng rọi xuyên qua khe hở của bạt che mưa, chia khuôn mặt chàng trai thành hai phần sáng tối với đường nét rõ rệt, bộ vest đen làm tôn lên dáng người cao lớn rắn rỏi, đẹp trai như thể nam thần bước ra từ tạp chí thời trang.

Phóng viên âm thực vừa xong việc đang gọi điện về tòa soạn, liếc thấy thanh niên ấy liền kích động suýt chút nữa ré lên: “Tổng biên tập, tổng biên tập, anh nhất định không tin tôi đang nhìn thấy ai đâu... Chụp được thưởng thêm? Rõ! Không thành vấn đề!” Đoạn bật ngay ra đa bắt sóng thị phi, ra hiệu cho phóng viên ảnh nấp vào một góc chụp trộm.

Cặp mắt đen nháy nhìn chăm chăm vào tôi đúng một phút, người thanh niên nở nụ cười nhạt: “Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi, Lâm Tinh Thần.”

“Trịnh Sở Diệu, tôi ngờ rằng cậu vốn dĩ có ấn ức với cô bé Lộ Lem đấy.” Tôi bĩu môi, thâm hừ một tiếng.

“Tôi có thể giúp cậu quay về tập đoàn Dolly,” hần nhìn thẳng vào mắt tôi mấy giây, giọng điệu không nóng không lạnh, “giờ tôi có khả năng...”

“Trịnh Sở Diệu, cậu nhìn đằng kia đi.” Tôi bất ngờ ngắt lời hần, chỉ tay, “Cống chợ đầu mỗi có một quán bán nước ép, hoa quả do họ hàng nhà chủ quán ở miền Nam tự trồng, bảo đảm nước ép nguyên chất không có phẩm màu. Đi qua quán nước ép một tẹo là hàng cá, ông chủ tờ mờ sáng mỗi ngày đều dong thuyền ra khơi tự bắt cá về bán, tuy không có tôm hùm, cua lông, nhưng cá đảm bảo luôn tươi ngon. Lại đi tiếp tới hàng thịt kia, bà chủ một mình nuôi nấng đứa con thiếu năng, đứa bé đó gặp cậu mà muốn ôm cậu, có nghĩa là nó rất thích cậu. Rồi cả bà cụ bán rau phía bên trái...” Tôi thuộc nằm lòng các bạn hàng trong chợ đầu mỗi.

“Vậy nên cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu.” Tôi đáp trả hần bằng nụ cười chân thành, “Tôi cảm thấy cuộc sống hiện giờ rất vui.”

Đến cuối chuyện, hoàng tử có lẽ vẫn đang chăm chăm đi tìm cô bé Lộ Lem trong lòng mình.

Nhưng đó không phải là tôi.

“Cô Tinh Thần, mau dậy thôi.” Chú Đức lịch sự gõ cửa phòng.

“Ủm?” Tôi kéo chăn lên trùm qua tai, vẫn nằm trên giường giả chết.

“Cô lại vẽ tranh cả đêm đấy à...” Chú Đức đặt sữa bò và bánh mì kẹp xuống kệ đầu giường, ngón đòn cắn nhả xuyên qua lớp chăn mỏng, nghe như tiếng muỗi vo ve, “Ngủ dậy sớm mới khỏe người, cô cứ ngày thì giúp việc giao hàng ở quán gà, tối còn thức khuya làm việc thế này, cơ thể nào chịu cho thấu!”

Mấy phút sau, tôi không chịu nổi nữa, tự tung chăn ra, tay vả liên tiếp vào mặt: “Được rồi được rồi, chú đừng cắn nhả nữa.”

Không phải vì chú Đức cứ lải nhải mãi không thôi, mà bởi trùm chăn nóng chết được!

Từ dinh thự nguy nga chuyển đến đây, tôi thích ứng với mọi thứ rất nhanh chóng, duy chỉ có một điều không tài nào chịu nổi, đấy chính là không có điều hòa.

“Đã sắp vào thu rồi mà sao vẫn nóng thế không biết?” Tôi cào lại đầu tóc rối bù.

“Chậc, cô chủ quý báu của tôi ời, thấy nóng sao không bật quạt lên? Cô là cành vàng lá ngọc, nhỡ đâu nóng quá phải cảm thì biết làm thế nào?” Chú Đức bật công tắc quạt điện, “Ồ, không chạy à, lại bị cắt điện sao? Tôi nhớ tháng này bà cả đã đi đóng tiền điện rồi mà...”

“Lại ngòm rồi, không sao, xem tôi sửa đây.” Tôi nháy xuống giường, đập mạnh mấy cái, quạt điện kêu lên mấy tiếng lọc cọc kỳ dị, cánh quạt chậm chậm chuyển động, tôi xách nó lên lắc mạnh sang trái sang phải, cuối cùng cũng khởi động được cây quạt điện cổ lỗ, gió mạnh thổi bay mấy trang bản thảo trên bàn vẽ.

Chú Đức thu dọn mấy bản vẽ rơi dưới sàn, lầm bầm thắc mắc: “Cô chủ, mấy cậu con trai trong tranh của cô sao đều không mặc quần áo? Đã thế hai cậu con trai lại còn ôm dính lấy nhau là thế nào...”

Tôi phun “phì” ra ngậm sữa bò vừa uống vào miệng, vội vàng giật lại mấy tờ giấy vẽ: “Hai cậu con trai ôm dính nhau cái gì, là một trai một gái đấy chứ, chẳng qua đặc điểm con gái không rõ lắm thôi...”

Chú Đức ho khan, không truy cứu thêm, thủng thẳng rút ra một cuốn sổ nhỏ: “Cô chủ, hôm nay lịch trình chính của cô là tới tòa soạn tạp chí ELLA, nội dung công việc là làm trợ ký cho... trợ lý biên tập, thời gian là 9 giờ sáng.”

Hôm nay là ngày đầu đi làm của tôi.

“Ừm, giờ là mấy giờ rồi?”

“8 rưỡi ạ.”

Ngậm sữa thứ hai cũng phun thẳng ra ngoài, tôi chùi miệng: “Chết rồi! Chỉ còn nửa tiếng nữa, bắt xe buýt làm sao mà kịp?”

Hướng hồ tôi còn phải trang điểm chải chuốt nữa!

Mất chưa đến ba mươi giây đánh răng rửa mặt, tôi cấp tốc tô tô vẽ vẽ, trang điểm nhẹ nhàng thêm độ hai mươi giây, túm bừa tóc lên cột đuôi gà, không đến năm giây, tổng cộng cả quá trình gói gọn trong một phút, Lâm Tinh Thần lại phá kỷ lục rồi! Quả nhiên tiềm lực của con người là vô tận.

Thôi chết, quên không đi mua lấy bộ đồ nghiêm túc mặc khi phỏng vấn!

Tôi nhìn đồng áo thun, quần bò, đồ vest via hè nằm trong tủ quần áo, đều là mấy thứ mặc thời đại học, đành nhắm mắt mặc tạm cái áo sơ mi trắng từ hồi học St.Leon, tháo cái huy hiệu vàng ra chắc không ai phát hiện đây là đồng phục cấp ba đâu nhỉ? Xỏ cùng quần bò đen, may mà còn cái túi Motorcycle của Balenciaga hồi trước vẫn để lại chưa bán, đeo thêm vòng tay BVLGARI, miễn cưỡng cũng chấp vá được thành diện mạo tươi xinh của con người mới nơi công sở.

Lao xuống tầng dưới, mẹ cả xách rác đuổi theo, gầm lên: "Lâm Tinh Thần, con lại quên đồ rác đây này!"

"Tối về con đi!"

Nhìn đồng hồ đeo tay, còn chưa đầy hai mươi phút, tôi tính toán trong đầu giữa tiền bắt taxi và tiền phạt trừ lương vì đi làm muộn cái nào tổn thất nặng hơn, đoạn cắn răng giơ tay vẫy đám xe vàng chạy đầy đường...

Một chiếc Porche màu vàng nghênh ngang đỗ lại cạnh tôi.

Chậc! Thời buổi này chuyện gì cũng có! Thiên kim tiểu thư đi bán gà rán, xe đua Porche thì chạy taxi.

Cửa kính xe hạ xuống, từ bên trong thò ra một cái đầu, mái tóc màu trà sữa vô cùng bắt mắt: "Thưa cô, cô gọi taxi phải không?"

Tôi trợn tròn mắt.

"Lên xe đi!" Tay tài xế trẻ tuổi cười rạng rỡ, mở cửa bên ghế lái phụ.

"Sao cậu lại ở đây?"

“Thời buổi kinh tế khó khăn, tôi chạy quanh khu này mấy vòng rồi mà chưa bắt được khách nào.” Cậu ta tinh nghịch nháy mắt, “Cậu mở hàng cho tôi nhé!”

“Chạy theo đồng hồ hay theo cuốc?” Tôi ngồi vào xe, khóe miệng không kìm được nhấc lên, “Tôi cứ phải nói trước, tuy rằng cậu lái Porche nhưng không có chuyện vì thế mà tăng giá đâu nhé...”

“Theo cuốc,” cậu ta dựng một ngón trỏ, “Một nghìn, tùy cậu muốn đi đâu cũng được.”

“Won?” Tôi nường mày, “Cậu thử dám nói là Euro xem.”

“Đài tệ mới.”

“Một nghìn... Đài tệ mới? Này, cậu có nhầm không đấy?” Tôi ún cậu ta, nếu không nể tình cậu ta đang giẫm chân ga, thật chỉ muốn cho cậu ta một đạp như trước kia, “Tiểu thư đây đi xe buýt chỉ mất mười hai tệ, tàu điện ngầm hai mươi lăm tệ, kể cả có bắt taxi cùng lắm chưa đến hai trăm tệ...”

“Cậu đã gặp anh tài xế taxi nào dung mạo như hoa thế này chưa?” Dương Duy hai tay bưng má, độ tự luyện chạm nóc.

“Phải phải phải, dung mạo ‘như hoa’.” Khóe miệng tôi giần giật, “Nể tình bạn học, giảm giá đi!”

“Không được, đúng giá!” Cậu ta cương quyết, “Đã là giá ưu đãi rồi đấy!”

“Cậu tưởng tôi vẫn còn là cô thiên kim tiểu thư hồi trước đấy à!” Tôi xỉ mặt, tay kéo chốt cửa ra chiều xuống xe, “Ôi trời, taxi dù, tài xế chặt chém, không đi nữa là không đi nữa!”

Cậu ta nhe nhớn giữ tay tôi lại, nhòai người sang gài dây an toàn cho tôi, “tách” một tiếng, dây an toàn đã gài xong nhưng lồng ngực cậu ta vẫn lơ lửng phía trên, hơi thở ấm nóng phả vào vành tai, làm tôi ngứa ngáy, lòng cũng nhồn nhột.

“Một nghìn Đài tệ, làm tài xế riêng cho Lâm Tinh Thần.” Khuôn mặt đẹp như tượng đột nhiên ghé sát tới trước mặt tôi, thốt lên đầy mê hoặc: “All my lifetime.”

All my lifetime, cả đời.

Tôi ngấn người, nhìn chăm chăm vào cặp mắt xanh sâu như đại dương thăm thẳm của cậu ta, suýt chút nữa thì phải bả gật đầu cái rụp.

“Được rồi, đừng đùa nữa.” Tôi sức định thần lại, đẩy mạnh cậu ta ra, bối rối vượt phăng vạt áo sơ mi bị làm nhàu, “Tôi sắp muộn làm rồi.”

Tôi đọc địa chỉ chỗ làm rồi nhìn ra ngoài cửa xe, không dám nhìn lại Dương Duy nữa, mãi đến khi bị một cái túi giấy cứng đập vào người.

“Cái gì đây?” Tôi mở túi giấy, bên trong là một bộ vest nữ màu đen của Versace.

“A gift! (Quà), chúc mừng Lâm Tinh Thần tìm được công việc đầu tiên, vốn định một thời gian nữa mới tặng cậu, không ngờ lại chóng đến vậy.” Tay cậu ta đặt trên vô lăng, mắt liếc sang set đồ quần bò áo sơ mi trên người tôi đầy vẻ ái ngại, “Chắc cậu không định mặc thế này đi làm chứ hả?”

Dương Duy rất có mắt thẩm mỹ, bộ vest Versace này kiểu dáng lịch sự mà không khoa trương, cũng không hề chững chạc quá, quả thực rất thích hợp để đi làm ở tòa soạn tạp chí thời trang.

“Ngày đầu đi làm cậu đã để tôi mặc Versace? Dương Duy, cậu định ép chết ai đấy hả?” Cắn nhả thì cắn nhả, nhưng sờ lên bộ vest tuyệt đẹp

được cắt may tinh xảo, hai mắt tôi vẫn sáng trưng. “Giờ tôi chỉ là chân trợ lý biên tập siêu cấp còn con, có phách lối gì cũng phải đợi leo lên cái ghế tổng biên tập hăng tít...”

Không dựa vào gia thế, tôi muốn dùng chính nỗ lực của bản thân, giành lấy cuộc sống của chính mình!

“Tiểu thư Lâm từ hồi cấp ba đã mặc Chanel, Dior, Prada, Burberry... Lúc ấy sao không thấy mình rất phách lối nhỉ?” Nhân lúc dừng đèn đỏ, cậu ra nghiêng đầu, cười cười nhìn tôi, sau đó lại đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, “Cậu có thể ra ghế sau thử đồ, nếu không hợp thì để tôi tiện đem đổi luôn... Tôi bảo đảm không quay lại nhìn trộm đâu.” Cậu ta bổ sung, mắt vẫn nhìn thẳng, nụ cười trên môi rạng rỡ tới nỗi khiến ánh nắng bên ngoài cũng phải nhường phải thẹn.

Tôi cảnh giác ngược mắt lên, trông thấy gương chiếu hậu phản chiếu rõ mồn một toàn cảnh ghế sau, hung dữ quát cậu ta: “Dương Duy, đồ háo sắc này, cậu tưởng tôi mắc bẫy chắc? Tôi không thay đấy!”

“Cậu không chịu trả tôi tiền taxi, cũng không cho tôi bổ mắt tẹo nào, chẳng lợi lộc gì cả, cuộc xe này của tôi đúng là lỗ to rồi.” Hàng lông mi dài mảnh khẽ rung, cậu ra tròn xoe mắt làm vẻ vô tội.

Đến là bó tay với tên yêu nghiệt này.

“Chậc, được rồi, tôi bù ít tiền xăng là được chứ gì, không để cậu thiệt quá đâu.” Tôi miễn cưỡng cởi giày cao gót, lắc lắc bàn chân trần chìa về phía ghế lái, “Cho cậu lĩnh hội Phật sơn vô ảnh cước^[1] của tiểu thư đây...”

[1] Tuyệt chiêu gắn liền với tên tuổi Hoàng Phi Hồng.

“Lâm Tinh Thần, tôi đang lái xe đấy!” Dương Duy giật mình suýt chút nữa giảm chân phanh, “Bỏ cái chân thối của cậu ra chỗ khác mau!”

Cuối tuần, tôi theo lệ đến tình nguyện ở bệnh viện.

Hôm nay, tôi kể một câu chuyện liên quan đến Hello Kitty cho lũ quỷ nhỏ nghe.

Thấy tôi đưa ngón trỏ kê lên môi, lũ quỷ nhỏ biết ý giữ trật tự, tôi nhỏ giọng chậm rãi cất tiếng: “Hello Kitty có một câu chuyện không mấy người biết... Xưa xưa xưa xưa, có một cô bé người Nhật từ khi sinh ra đã rất xấu xí, không được bố mẹ anh chị em yêu thương, không ai chơi cùng cô bé. Đến năm mười lăm tuổi, cô bé rất cuộc không chịu nổi cô đơn, đã chọn cách treo cổ tự sát trong phòng riêng, thứ duy nhất vẫn luôn bầu bạn cùng cô bé là một con búp bê mặt trắng mỉm cười. Sau khi cô bé qua đời, mỗi khi có người đi ngang qua phòng cô bé đều nghe tiếng con búp bê nọ thút thít ‘Tôi cô đơn quá’, ‘Vì sao không chơi với tôi’. Hồng xoa dịu nỗi sợ hãi của mọi người, bố cô bé đã thuê thợ thủ công để mặt con búp bê đó thành mặt mèo, nhưng cố ý không khắc miệng mèo để nó không phát ra tiếng được nữa, đó cũng chính là tiền thân của Hello Kitty không miệng mấy trăm năm sau mọi người đang nhìn thấy.”

“Chị Tinh Tinh, ý chị là, nếu Hello Kitty có miệng và biết nói, nó sẽ...” Một cậu nhóc gan dạ lộ nửa đầu khỏi chăn, hỏi.

“Nó sẽ nói...” Tôi kéo dài giọng, “Hu hu hu, tôi ~ cô ~ đơn ~ quá ~ mau ~ đến ~ chơi ~ với ~ tôi.”

“U hu hu! Không chịu đâu không chịu đâu! Hello Kitty đáng sợ quá, hu hu hu...” Niềm tin sụp đổ, khiến lũ quỷ nhỏ òa lên khóc.

Nhìn mấy con quỷ nhỏ khóc tu tu trong phòng, tôi thầm kêu trời.

“Chuyện gì thế?” Bác sĩ chủ trị Nhan Khải thấy trong phòng bệnh dậy tiếng khóc than, bèn nghiêm giọng hỏi.

Tôi cúi gục đầu, bộ dạng ảo não, mắt liếc thấy tên sinh viên năm tư trường Y – Giang Niệm Vũ vừa theo sau bác sĩ chủ trị bước vào khốe miệng liền giật giật, trên mặt rành rành biểu cảm: Hết cách, đến là hết cách, quá là hết cách!

“Giang Niệm Vũ, tình nguyện viên này do cậu phụ trách huấn luyện, cậu đi mà xử lý.” Bác sĩ Nhan bốp trán bỏ đi.

“Em chỉ kể một chuyện về Hello Kitty thôi má!” Tôi kể lại lần nữa cho Giang Niệm Vũ nghe, thấy sắc mặt gã càng lúc càng tối sầm, đành biết thân biết phận ngậm miệng lại.

“Hu hu hu, em hình như chẳng làm được việc gì nên hồn cả...” Tôi dụi mắt, nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu.

Làm thế nào đây?

Giờ tôi đã không còn là tiểu thư nhà giàu Lâm Tinh Thần trước kia nữa, không biết nấu cơm, không biết chơi với trẻ con, học lực thôi khỏi nhắc tới, công việc ở tòa soạn tạp chí cũng là do tôi mặt dày đeo bám, người ta mới thí cho một vị trí phụ của phụ - trợ lý của trợ lý biên tập.

Giang Niệm Vũ mà chê tôi thì biết làm thế nào?

“Chậc...” Gã thở dài, “Đừng khiêm tốn quá, ít nhất cũng có một việc em làm rất tốt đấy.”

“Việc gì ạ?” Mắt tôi sáng bừng.

“Hành anh.”

Trúng tim đen!

Tôi sấm hồi mấy giây, hồ thẹn mấy giây, rồi đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

“Em lại định âm mưu gì hả?” Nghe xong mấy lời mào đầu mập mờ của tôi, ánh mắt Giang Niệm Vũ thoát lạnh tanh: “Lại bắt anh dọn bãi chiến trường cho em chứ gì?”

Kháng nghị vô hiệu, năm phút sau, tôi lôi xềnh xệch một hình nộm Hello Kitty thứ thiệt tới phòng bệnh nhi.

“Hello, xin chào các bạn nhỏ, nãy chị Tinh Tinh đùa mấy đứa thôi!” Nụ cười của tôi rạng rỡ hết phần người khác, giọng nói muốn tươi sáng bao nhiêu cũng chiều, “Thực ra là gì, Hello Kitty do một anh cực kỳ đẹp trai biến thành đấy, chúng ta cùng khám phá diện mạo thật của anh ấy nhé, tên ten!”

Tôi rút phắt cái đầu mèo ra, Giang Niệm Vũ thi triển nụ cười mỉm má lúm đồng tiền đã thành thương hiệu, lũ quý nhỏ ồ lên, nín khóc ngay tắp lự.

Đẹp trai thật tốt.

Tan làm về nhà, tôi ngồi sau chiếc mô tô phân khối lớn, ôm vòng qua eo Giang Niệm Vũ, vùi mặt vào lưng gã, qua lớp áo sơ mi mùa hè mỏng tang, đường nét cơ bắp trên tấm lưng ấy toát lên vẻ gợi cảm đầy kích thích...

Lúc dừng đèn đỏ, tôi chợt nhớ ra cần phải báo cáo chuyện Dương Duy tặng mình bộ vest và chiếc túi xách hàng hiệu với Giang Niệm Vũ, tránh để gã trông thấy lại tưởng có kẻ theo đuôi nào tặng tôi rồi nổi cơn ghen thì không hay.

Tôi làm bộ làm tịch lên tiếng: “Ôi, Dương Duy lại tặng em cái túi hàng hiệu chứ.”

Gã thốt ra ba từ không khoan nhượng: “Trả lại đi.”

“Vì sao?” Tôi bất mãn kêu lên, “Đấy là quà đi làm cậu ấy tặng em, tốt xấu gì cũng là tấm lòng của người ta...”

“Muốn nhận cũng được thôi.” Kẻ đặng trước lạnh lùng buông một câu, “Tay nào của em chạm vào túi hàng hiệu, tay đó không được... sờ anh.” Âm lượng hai từ cuối thoát nhỏ lại.

Tôi ngượng ngùng rút hai bàn tay tội lỗi đang đặt trên cơ bụng sáu múi của gã về, dựng thẳng sống lưng ngồi tách khỏi tấm lưng trước mặt, rầu rĩ vô hạn: “Cậu ấy tặng em cả quần áo hàng hiệu nữa, hôm nay em đã cố ý mặc cho anh xem...”

Chiếc mô tô phân khối lớn chở tôi phóng với tốc độ ánh sáng trở về sào huyệt của Giang Niệm Vũ.

Cửa phòng đóng rầm lại sau lưng tôi, cả người tức thì bị đè dán vào cánh cửa vững chãi, tôi ngọ nguậy tìm cách thoát khỏi gọng kìm của gã.

Gã giật nhẹ bộ đồ Versace trên người tôi, ra lệnh: “Cởi ra.”

“Không, đồ cầm thú.”

“Lâm Tinh Thần...” Gã thì thào gọi tên tôi, nhấn dài ở âm cuối, hơi thở trở nên nặng nề, tôi đánh hơi thấy mùi nguy hiểm...

Nghe cái giọng này là biết hỏng bét rồi, tôi ra sức đẩy ngực gã.

Một tay gã chộp tới, kéo tay tôi lên đỉnh đầu, giữ chặt: “Em không tự làm là anh càng cầm thú hơn đấy!”

Ngón tay gã lạnh lạnh trượt dọc sống lưng tôi, thọc vào bên trong áo, như thể mang theo luồng điện cao áp làm tôi nổi cả da gà.

Bộ Versace tuột xuống dưới sàn, gã lấy một chiếc sơ mi trắng của mình mặc vào cho tôi, mặc xong, lại nhìn tôi cực kỳ chăm chú.

“Lâm Tinh Thần, nghe cho kỹ này... Ở bên anh, anh không thể mua cho em quần áo hàng hiệu, túi xách hàng hiệu hay thường xuyên dẫn em đi ăn các món cao cấp, không thể cho em cuộc sống sung túc như em có trước kia...” Giọng gã thận trọng như đang hạ lời thề, “Nhưng anh sẽ đem đến hạnh phúc cho em, không để em phải chịu điều gì tủi thân. Như vậy, em có đồng ý ở bên anh không?”

Bộ dạng gã rất nghiêm túc, ngay đến nụ cười nhàn nhạt quen thuộc cũng biến đâu mất.

Tôi ngần ngợ nhìn gã, cuối cùng vòng tay ôm chặt lấy người con trai trước mặt: “Em đồng ý, em đồng ý.”

“Giang Niệm Vũ, em không cần hàng hiệu, vì anh là món hàng hiệu xịn nhất của em rồi!”

Anh còn là món ăn cao cấp của em nữa...

Lòng thầm nói tiếp câu này, tôi dày mặt cười mơn trớn: “Thế giờ anh làm em hạnh phúc đi!”

“Lâm Tinh Thần, em đừng có được đằng chân lân đằng đầu...” Gã tỏ vẻ thẹn thùng trốn tránh.

Tôi chạy đuổi theo gã vào phòng ngủ, sau đó, thì...ờm, đến đây thôi, cảnh tiếp theo cấm trẻ dưới mười tám tuổi.

Tình yêu của tôi không cần những món hàng xa xỉ, chỉ cần tôi là khách VIP vĩnh viễn của gã là đủ rồi.

“Ngủ ngon, quý cô mắc bệnh công chúa.”

Ngủ ngon, ngài Kỵ sĩ đen, nhất định phải cùng quý cô mắc bệnh công chúa hạnh phúc mãi về sau đấy nhé.

HẾT.

HẬU KÝ

GỬI CÁC CÔNG CHÚA CỦA TÔI

Mỗi bông hồng đều có dáng vẻ riêng, mỗi cô gái đều có mặt quật cường của riêng mình.

Một hôm, mẹ tôi giờ cuốn “Bí mật nhỏ”, hỏi giọng nhẹ tênh: “Thật không hiểu con làm sao nghĩ ra mấy thứ vô thường vô phạt này?”

ToTo ngu muội, không biết lời này của mẫu thân đại nhân là khen hay chê, đành e thẹn lí nhí đáp rằng: “Là vì hồi đi học không chăm chỉ học hành, chỉ toàn nghĩ mấy thứ vô thường vô phạt...”

Thật thà là đức tính tốt, nhưng nhìn sắc mặt sa sầm của mẹ, tôi lập tức giác ngộ, có lúc, không thể không dùng đến lời nói dối thiện ý.

Tóm lại, Toto từ nhỏ đã là đứa otaku (hủ bại) vừa tầm thường vừa nông cạn, thời thiếu nữ ngoài thăm thương trộm nhớ bạn lớp trưởng, thứ mong đợi nhất chính là mấy quyển tiểu thuyết tình cảm lãng mạn đủ loại được đám học sinh nữ trong lớp chuyền tay nhau đọc sau mỗi đợt kiểm tra định kỳ, ví dụ như: Tổng giám đốc rất bận, Xuyên không xưa nay, Mối tình dị quốc (ảnh bìa đa phần đều là nam nữ ăn mặc hở hang, chắc chắn cấm trẻ dưới mười tám tuổi)... hết thấy đều không từ.

Cũng có thể nói, cả thời thiếu nữ của tôi được tưới đẫm trong tiểu thuyết điếm tình, truyện tranh, phim bộ Hàn, phim bộ Nhật! *Tung hoa xoay vòng vòng*

Ôm theo giấc mơ thiếu nữ màu hồng, tôi đã khao khát biết bao tình yêu đến gõ cửa, tiếc rằng cuộc sống hiện thực là một khay trà vỡ, bên trên bày đủ loại cốc chén^[1].

[1] Trong tiếng Trung, “cốc chén” phát âm giống với “bi kịch”, nên ở đây tác giả chơi chữ ví cuộc đời chỉ toàn bi kịch như một khay trà bày đầy cốc chén.

Trải qua vài bận tình duyên trắc trở (đừng hỏi tôi con số cụ thể), nếu bạn hỏi tôi liệu có còn tin vào sự tồn tại của hoàng tử hoàn mỹ không?

Tin chứ! Tôi đương nhiên là tin!

Giống như tôi tin rằng tít sâu trong vũ trụ nhất định có một tinh cầu KMT 184.05, và cả một hoàng tử ngoài hành tinh rơi xuống trái đất, chỉ có điều người chàng gặp được không phải tôi!

Khi câu chuyện trong Bệnh công chúa thành hình cũng đúng vào lúc bộ phim Hàn Quốc Những người thừa kế đang làm mưa làm gió trên sóng truyền hình. Dùng một câu spoil cả phim thì chính là câu chuyện lãng mạn sau lần gặp tình cờ giữa người thừa kế của một tập đoàn và cô gái nghèo khổ. Nhưng không biết vì sao (có lẽ là do lớn tuổi rồi chẳng, ha ha), hình tượng nữ chính hoa đồng nội đã hoàn toàn không khơi nổi đồng cảm của Toto tôi nữa, cái kiểu muốn ăn cắp bỏ cho người, lừng lơ con cá vàng của mấy cô nàng đó đúng là giả tạo!

Cần biết rằng trong cuộc sống hiện thực, nếu có một anh Lee Min Ho cơ bụng tám múi, đã giàu có còn cao to đẹp trai, lại một lòng chung thủy tỏ tình với cô gái tầm thường Macchiato, tôi nhất định sẽ vừa nhỏ dãi vừa nhào tới, lột sơ mi anh chàng ra sờ mấy cái trước rồi hăng tít... Oa oa! *Kích động đến sung huyết*

Khụ, tóm lại, người thu hút sự chú ý của tôi trải lại chính là vị hôn thê giàu có trắng trẻo xinh đẹp phải trở thành phong nền cho cô bé Lộ Lem, những nữ phụ này trước sự kỳ vọng vào một cái kết viên mãn “hoàng tử và cô bé Lộ Lem tu thành chính quả” của khán giả, vẫn phải giữ đủ thủ đoạn bất minh, ra sức phá hoại tình cảm của nam nữ chính, liên tục bị khán giả chửi bới, phỉ nhổ, quay cuồng, vậy mà cuối cùng vẫn trắng tay, đành âm thầm rời sân khấu.

Bất công hơn nữa là, nữ chính hoa đồng nội bị ức hiếp đều có nam phụ nặng tình ở bên dịu dàng an ủi, còn vị hôn thê chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, không ai thấu hiểu, trơ mắt nhìn ba người nữ chính, nam chính, nam phụ chơi trò tình yêu tay ba.

Nhớ trước kia xem Vườn sao băng, thiếu nữ Toto không biết đã bao lần muốn xông vào ti vi lắc vai Sam Thái mà gào lên: Cho cô Đạo Minh Tự đấy, làm ơn buông tha Hoa Trạch Loại đi!

Thế là, ôm lòng ngưỡng mộ, đổ kị, oán hận với nữ chính hoa đồng nội, tôi đã viết ra Bệnh công chúa.

Câu chuyện này có hơi phá vỡ truyền thống, có hơi không theo lệ thường, nữ chính Lâm Tinh Thần thực ra chính là vị hôn thê quen được nuông chiều không thể thiếu trong các thể loại tiểu thuyết lãng mạn. Cô ấy có lúc ngang ngược cảnh vẻ, thực chất là vì giữ vững nguyên tắc; cô ấy có lúc gây sự vô cớ, thực chất là muốn dùng cảm bày tỏ ý kiến bản thân; cô ấy tuy tôn thờ đồng tiền ưa chững diện, nhưng biết mình muốn gì, cũng biết thứ gì nên buông bỏ, thứ gì nên quuyến luyến...

Cô gái có nội tâm mạnh mẽ như vậy, theo tôi đáng có được một kết cục tốt đẹp, không cần đến giày pha lê của hoàng tử, cô ấy cũng có thể tao nhã, xinh đẹp, ung dung, lương thiện mà kiên cường, như một công chúa.

Đọc xong Bệnh công chúa, Toto muốn giao hẹn với mọi người.

Các cô gái, hãy để một công chúa vào cư ngụ trong thâm tâm các bạn!

Mười năm sau, hai mươi năm sau, thậm chí lâu hơn nữa về sau, lúc đó bạn có thể bận rộn quay cuồng cả ngày vì mưu sinh, hoặc đã kết hôn, song lại bị cuộc sống hiện thực giày vò đến độ không còn tin vào truyện cổ tích, nhớ để nàng công chúa trong lòng nhắc nhở bạn, phải đối tốt với bản thân, thi thoảng ăn diện thật xinh, đi uống trà chiều, đi dạo phố, đi du lịch... đi hưởng thụ cuộc đời của chính bạn.

Đừng để bản thân chịu tủi thân, có lúc giữ vững nguyên tắc không phải ngang ngược, vì bạn đáng được hưởng mọi điều tốt đẹp trên đời.

Cuối cùng, cảm ơn các anh chị POPO đã vất vả, cảm ơn các anh chị đã giữ gìn khu vườn để tác giả yên tâm sáng tác.

Cảm ơn biên tập viên Julie và tổng biên tập Phúc Mạnh, em xin lỗi, em lại trễ hẹn bản thảo rồi. “Quý xuống.”

Cuối cùng, cảm ơn các bạn, những người đã ở bên tôi, đọc Bệnh công chúa.

Hẹn gặp lại ở cuốn sắp tới.

MACCHIATO

Table of Contents

BỆNH CÔNG CHÚA

TRIỆU CHỨNG 1

TRIỆU CHỨNG 2

TRIỆU CHỨNG 3

TRIỆU CHỨNG 4

TRIỆU CHỨNG 5

TRIỆU CHỨNG 6

TRIỆU CHỨNG 7

TRIỆU CHỨNG 8

HẬU KÝ